

СЕДЕМ НЕВЕСТИ

ГЛЕЙ ГРИНУД АЙРИС

*Седем братя, които
покоряват Запада, и
жените, които покоряват
техните сърца!*

Лей Грийнууд

Айрис

ГЛАВА ПЪРВА

Южен Тексас. Пролетта на 1875 година

Той идваше.

Айрис Ричмонд нервно оправи гънките на тъмносинята си вълнена пола и облече подходящо избрания жакет, който плътно прилепваше към тялото ѝ. Студеният мартенски следобед я караше да трепери, но дори и за миг не помисли да се наметне с плътната пелерина, която бе метната на седалката до нея. Майка ѝ винаги бе казвала, че когато жена-та иска да накара един мъж да направи нещо, което той не желае, тя трябва да изглежда добре. Хубавата външност била половината от убеждаването. Ако една жена не подчертае красотата си, то все едно че някой се изправя без оръжие срещу въоръжени бандити.

Този ден Айрис се нуждаеше от всичките си оръжия. Нищо не бе по-важно от решението, което щеше да вземе Монти Рандолф след няколко минути. Тя слезе от каруцата и се отправи към пейката при оградата за добитъка. Орехите, които растяха наблизко, все още не се бяха разлистили. Само лъчите на обедното слънце я предпазваха да не разтрака зъби от студ.

От мястото, където бе седнала, пред очите ѝ се простираха сто хиляди акра полусуха земя, обрасла с храсталаци и трева, която бе сърцето на империята на Рандолф. Сега, след като бе прекарала четири години в Сейнт Луис, тази земя ѝ се струваше чужда. През лятото бе примамлива хладината на потока, който се виеше през земите на семейство Рандолф, удобна бе и голямата къща на хълма, но въпреки това местността си оставаше сурова и дива. Чудеше се защо всъщност бе плакала толкова много, когато я изпратиха в училището в Сейнт Луис. Какво привлекателно намираще тогава във всичко това и защо ѝ бяха липсвали прахът, горещината и трънливите храсти, които съдираха дрехите ѝ?

Свежият вятър, който идваше от юг, донесе мириса на говеда и разо-роши гъстата медночервена коса на Айрис. Девојката се опита да я сре-ши с пръсти, но вятърът я бе разбъркал. Искаше ѝ се да има огледало и четка за коса.

„Успокой се. Държиш се, сякаш че той е напълно непознат, а не мъж, когото си познавала през по-голямата част от живота си.“

Но сега ѝ се струваше, че никога не го е познавала.

Монти Рандолф бе висок, красив и добросърдечен каубой, в когото се влюби още на тринайсет години. Той приемаше буйното ѝ обожание и постоянното ѝ преследване, дори танцува с нея на забавата в Остин. Прекаляваше с грижите си, понякога ѝ крещеше, убеждаваше я и дори я ругаеше, но винаги се стараеше да не ѝ се случи нищо лошо.

Но когато миналия месец тя си дойде у дома за пръв път, откакто бе заминала за пансиона в Сейнт Луис, откри, че Монти напълно се е променил. Той само я погледна, пребледня и след това напусна стаята дори без да я поздрави. И оттогава винаги я избягваше.

Вече не бе дете, но пренебрежението му я шокира и я нарани много дълбоко. Дори Роуз не можа да ѝ каже защо той бе променил отношението си към нея.

„Всъщност това няма никакво значение. Важното е да се съгласи да ти помогне.“

Досега Айрис не се бе молила на никого и дори самата мисъл за това ѝ бе отвратителна, но трябваше да направи всичко, за да убеди Монти да ѝ помогне. Това беше единственото, което можеше да я спаси от пълното разорение. Припомни си онази януарска утрин, когато посети адвокатската кантора в Ню Орлеанс. Тогава беше в шок и все още не се бе свързала от смъртта на родителите си, но и днес си спомняше всяка дума, която адвокатът ѝ бе казал тогава:

– Положението не е толкова обнадеждаващо, колкото бях очаквал.

– Какво искате да кажете? – бе попитала Айрис. Родителите ѝ бяха загинали при нещастен случай на парахода, с който бяха пътували, за да я посетят в Сейнт Луис. Адвокатската фирма „Финч, Финч & Уарибъртън“ бяха изпълнителите на завещанието на баща ѝ.

– Има твърде много дългове, които трябва да се изплатят. Твоята майка... – Той бе замълчал.

– Моята майка бе твърде разточителна – бе довършило младото момиче вместо него.

– За съжаление, тя е била по-разточителна, отколкото баща ти е могъл да си позволи.

– Не разбирам. – Никога дотогава родителите ѝ не бяха давали да се разбере, че парите не им достигат.

– Преди една година баща ти взе назаем голяма сума и ипотекира ранчото. За нещастие, досега не е платил нито една вноска по заема. Бижутата на майка ти, които можеха да се използват за изплащане на този дълг, за съжаление също изчезнаха при инцидента. – Той я погледна доста мрачно.

Но аз все още притежавам ранчото, нали? – бе попитала девојката, макар че стомахът ѝ се бе свил на топка. Знаеше, че това са само нерви, но тревогата ѝ нарастваше с всяка изминала минута.

Ако до четири месеца не изплатиш вноските по ипотеката, банката ще вземе ранчото. Не знам точно колко струва къщата, но чух, че и стадото ти е било нападнато от крадци. Предлагам ти да се върнеш вкъщи и да се опиташ да спасиш поне това, което е останало.

Дори и да бе имала намерение да се обърне за помощ към никои от приятелите си в града, то тази надежда умря, преди да се роди. Още на следващата сутрин разбра, че положението ѝ в Сейнт Луис се е променило за една нощ. Бе станала нежелана гостенка във всички домове, където предния ден беше добре дошла. Айрис напусна Сейнт Луис и се закле да не стъпва повече там.

И Тексас не се оказа по-гостоприемен. Можеше да запази къщата, но по въпроса за ранчото управителят на банката бе непреклонен. Никакви молби не можеха да го трогнат. И ако не намереше пари да плати в определения срок, Айрис щеше да загуби ранчото.

Освен това набезите срещу кравите от стадото ѝ продължаваха.

Младото момиче бе напълно отчаяно. Цялото ѝ бъдеще бе свързано с това стадо. Ако го продадеше, парите много скоро щяха да свършат и тя щеше да се озове без пукнат грош. Ако в най-скоро време не предприемеше нещо, крадците на добитък щяха да отмъкнат и последната крава, така че тя отново щеше да бъде без пари. А дори и да успееше някак да запази стадото, след месец нямаше да има къде да го държи, тъй като банката щеше да ѝ вземе ранчото.

В тази безизходица Айрис се сети за Монти.

Сега той яздеше насам и щеше да се срещне с нея. Но когато го видя отдалеч колко твърдо седеше на седлото и колко непреклонно бе изражението на лицето му, начинът, по който умишлено задържа коня си, тя разбра, че много трудно ще го убеди да ѝ помогне. Той явно бе решил да ѝ откаже, каквато и да бе молбата ѝ.

Тя го чакаше.

Монти Рандолф дръпна юздите толкова рязко, че Нйтмеър изцвили недоволно. Мислеше да се върне обратно, но промени намерението си. Това беше третият път, когато Айрис го причакваше. Явно приличаше на майка си, понеже бе доста решителна и трудно се отказваше от това, което си бе наумила. По-добре беше да се срещне с нея, да разбере какво иска, да ѝ откаже и завинаги да се отърве от нея.

„Виж я ти! Каква роля е облякла! Само да направи няколко

крачки – и ще се съдере от бодлите и храстите! Нима не разбира, че се намира в Тексас?“

Айрис бе завързала коня си до оградата и седеше на пейката, която навремето Джордж бе направил от едно орехово дърво, отсечено от горичката край потока. На деветнайсет години девойката представляваше пленителна гледка и би могла да накара сърцето на всеки мъж да забие малко по-бързо. Беше изключително красива, с пълни устни, със закръглени страни, а от цялото ѝ тяло се излъчваше непреодолима чувственост.

Косата ѝ караше хората да нарежат работата си и да се взираат в нея. В Тексас нямаше друга жена с такава неотразимо медночервена коса. Дори слънчевите лъчи като че ли бледнееха пред нея. Имаше големи зелени очи. Нямаше нищо неприлично в дрехите, които носеше, но в начина, по който обгръщаха тялото ѝ, имаше нещо, което караше матрони от Остин да позеленяват от завист.

Монти бе решил да се държи хладно, но тялото му не се подчиняваше на това решение. Видът на пищните ѝ гърди, които напиреха под корсажа, накараха слабните му да се облеят в топлина. Ръцете му искаха да докоснат твърдите и високи гърди. Той се уплаши, че тя ще разбере желанията му, и затова забави коня си. Трябваше да говори с Айрис, но нямаше защо да бърза.

Искаше му се да затвори очи, за да не я гледа, но знаеше, че няма смисъл. Образът ѝ сякаш бе запечатан в съзнанието му. Тя се бе превърнала в истинско копие на майка си. А никой мъж, зървал веднъж Хелън Ричмонд, не би могъл да я забрави.

Само ако можеше Айрис отново да стане онова малко момиченце с гъстата червена коса, което го следваше по петите в целия окръг Гуаделупа! Беше истинска досадница, но бе мило и очарователно дете. И независимо че понякога обожанието ѝ го дразнеше, той винаги бе добър с нея. Тя наистина му липсваше, когато родителите ѝ я изпратиха в пансиона в Сейнт Луис.

И днес все още си спомняше за слабото стеснително тринайсетгодишно момиченце, облечено с новия си костюм за езда, което седеше върху онзи смешен ездитен кон, купен от майка ѝ. Наистина беше пленително мило момиченце, което би трогнало всекиго.

Но жената, която бе видял преди един месец на онова празненство, нямаше нищо общо с това момиченце. Тя беше изключително съблазнителна и само видът ѝ накара кръвта му да закипи. Бе предпочел да избяга, отколкото да изпадне в конфузна ситуация. Не можеше да определи

отношението си към Айрис, но се чувстваше като уловен с ласо.

Докато яздеше към нея, Монти се утешаваше с мисълта, че след днешния ден никога вече нямаше да бъде принуден да я вижда. Заминаваше за Уайоминг и не възнамеряваше да се връща в Тексас.

– Добър ден, Монти – каза Айрис и му се усмихна с най-очарователната си усмивка.

Тази ѝ усмивка можеше да опустоши мъжките сърца повече, отколкото всичко друго в тази част на Рио Гранде. Включително сърцата на закоравелите бандити и разбойници. Всичко, което трябваше да стори Айрис, бе да погледне с големите си зелени очи, да премигне с дългите си черни мигли – и мигом щеше да се появи цял взвод глупаци, които да се състезават за благосклонността ѝ.

Не че тя би извършила нещо неморално, но все пак беше дъщеря на Хелън Ричмонд, а Хелън Ричмонд би направила всичко, за да постигне желанието си.

Монти обаче нямаше да бъде сред онези глупаци, които биха сторили и невъзможното само и само да угодят на Айрис Ричмонд. Той бе на двацет и шест години и бе твърде млад, за да се обвързва с някоя жена. Може би когато станеше на годините на Джордж, щеше да си потърси съпруга, а може би – не. Роуз беше чудесна жена и отлична съпруга, но Монти нямаше намерение да се жени.

Младият каубой слезе от коня. Найтмеър беше между него и Айрис: Монти го привърза за оградата.

– Какво правиш тук? – попита Монти. – Да не би да си се изгубила на път за някое празненство?

„Тя наистина е живо копие на Хелън.“

– Чакам те от доста време – отвърна Айрис и го погледна през полупуснатите си мигли. – Роуз каза, че ще се прибереш всеки момент, но вече бях започнала да мисля, че никога няма да дойдеш.

– Е, сега съм тук. Какво искаш?

– Не е необходимо да си толкова припрян. Обядът ще бъде готов след не по-рано от час.

– Имам си работа. Ако ти нямаш какво да правиш по цял ден, освен да се гласиш за някоя забава и да се мотаеш наоколо, за да ми досаждаш, не означава че аз нямам работа.

Айрис гордо се изправи, а очите ѝ светнаха от негодувание:

– Монти Рандолф, как се осмеляваш да казваш, че ти досаждам, особено след като съм те чакала толкова дълго!

Наистина приличаше на Хелън.

– Ти ми досаждаш още от тринайсетгодишна. И явно ще продължиш да ми досаждаш, докато не ми кажеш какво искаш. Е, казвай направо. Какво искаш?

Той я погледна. Тя стоеше нерешително и, изглежда, се колебаеше как да започне. Би трябвало да знае, че щеше да ѝ бъде от полза да каже направо какво иска. Но явно Хелън не я бе научила да бъде пряма и тя не знаеше как да продължи.

Айрис се приближи към него. Тялото ѝ се поклащаше съблазнително.

– Роуз ми каза, че заминаваш със стадото за Уайоминг – каза направо тя, което младият мъж не бе очаквал.

– Мисля по въпроса. – Смяташе да потегли в началото на април, но нямаше защо да го казва на Айрис.

Девојката погали Нйтмеър.

– Чух, че там имало много свободна земя.

– Най-хубавите пасища, които някога съм виждал – отвърна Монти, като не успя да сдържи вълнението си. – Там има трева, която достига до кръста ти, и толкова вода, колкото не би могла и да сънуваш в Тексас.

– А индианците?

– Те са на север от Ларами и Чайен. Но нямам намерение да се притеснявам от тях, ако изобщо замина, разбира се – добави Монти, тъй като не желаше да разкрива плановете си, преди да разбере какво иска тя. – Ние с Хен сме се били с индианците, когато баща ти купи това ранчо. И ги изгонихме оттук.

Младото момиче бе прекалено близко. Монти свали седлото от коня си и го закачи на оградата.

– Ако там земята е толкова хубава, защо още никой не я е взел?

– Ще я вземат. Всеки момент правителството ще прогони индианците и хората ще се втурнат масово към тези земи.

– Така че ако някой иска да се сдобие с отлични пасища, той трябва да тръгне веднага.

– Да. Трябва да събере стадото си и да потегли колкото се може по-бързо. Джеф каза, че армията всеки момент ще прогони индианците.

Той мина покрай нея, за да постави самара на оградата.

– Сигурно ще бъде дълго и скъпо пътуване.

– Ще продължи около четири месеца и ще струва четири хиляди долара.

Младият каубой не можеше да си представи какво искаше Айрис.

Всеки един от работниците, които се грижеха за нейното стадо, можеше да ѝ каже тези неща.

– Какво още искаш да знаеш? – попита Монти и вкара Найтмеър зад оградата. – Имам работа. – Мъжът свали юздата на коня и той препусна в галон.

– Кога заминаваш? – попита Айрис и се приближи до него. Миглите ѝ трепяха и беше явно, че иска нещо и всеки миг щеше да каже какво е то.

– Не съм казал, че заминавам.

Тя го погледна втренчено и миглите ѝ спряха да трепкат.

– Знам, че заминаваш. Очите ти станаха като звезди в лятна нощ, когато заговори за пасищата в новите земи. Ти си единственият мъж, когото познавам, който се вълнува повече от крави, отколкото от жени.

Младото момиче отново бе прекалено близко до него и той почувства, че го облива топлина. Не искаше да се занимава с проблемите ѝ, но тя беше дяволски красива жена. Не можеше да остане равнодушен. Как да се отнася към една жена, която можеше да разтопи дори снега през януари и която помнеше още откакто беше с плитки?

Беше в опасност и трябваше да се махне от Айрис, преди да е направил нещо, за което щеше да съжалява.

Знам какво да очаквам от кравите – рече Монти и повдигна седлото от оградата. – Ала не мога да кажа същото и за жените. Половината от времето те говорят едно, а мислят нещо съвсем различно.

– Е, аз ще ти кажа какво мисля – и мисля точно това, което казвам! – рязко каза Айрис: очите ѝ блестяха, а страните ѝ се зачервиха от гняв. Вече нямаше никакво кокетничене в държанието ѝ.

– Не искам да знам какво искаш...

– Аз смятам да отида в Уайоминг и искам ти да ме заведеш.

Младият мъж нямаше да бъде по-шокиран, ако тя му бе казала, че иска да се омъжи за него и че свещеникът вече ги чака в къщата. Изтърва седлото върху краката си.

– По дяволите, Айрис – той изруга и вбесено ритна седлото, – ти не можеш да отидеш в Уайоминг!

– Защо да не мога?

– Защото няма кой да се грижи за теб.

– Аз искам ти да се грижиш за мен, докато стигнем там! А след това сама ще се погрижа за себе си.

– Не, няма да можеш – заяви Монти. – Може би мислиш, че в Тексас е пълно с крадци, разбойници и лоши хора, но това е нищо в

сравнение с Уайоминг.

– Не мога да остана тук!

– Защо?

Девојката се поколеба и извърна поглед:

– Не мога да ти кажа зашто. Просто не мога да остана тук.

Джордж беше прав. Нешто не бе наред с ранчото „Двойно Д“.

Сега Айрис не се држеше како би се држела мајка ѝ. Тя беше млада, изгледаше искрена и в този миг изобшто не приличаше на мајка си. Каубоят почувства как непреклонноста му се стопява. Може би Хелън все пак не бе успяла да научи дъщеря си на всичко. Сега тя наистина приличаше на малкото момиче, което познаваше – бе открита и пряма, така че той бе готов да се предаде, независимо че се бе опитал да бѝде твѝрд и неумолим.

– Ако нямаш пари, можеш да продадеш неколку бичета.

Очите ѝ срецнаха неговите и тя гордо изправи глава:

– Татко е продал всичко, което е било за продан. Останали са само животните за разплод. Ако продам и тях, няма да ми остане ништо.

Той много добре знаеше това. Всеки в Гуаделупа го знаеше. Но тя все още криеше истинската причина за решението си да замине.

– Може би трябва да продадеш ранчото и да се преместиш да живееш в Сейнт Луис?

– Никога! – Великолепните ѝ очи заблестяха и тя се приближи толкова близо до него, че телата им почти се докосваха. – Ще ме вземеш ли със себе си? – умолително прошепна Айрис.

„Също като Хелън“ – помисли си Монти. Ако не направиш това, което иска, тя ще те замае с приказките си и докато разбереш какво става, ще си се съгласил на всичко. Трябваше да впрегне цялата си воля, за да остане твѝрд. Не искаше да бѝде използван от Айрис или от която и да е друга жена.

– Ще имам прекалено много работа, за да ставам бавачка на едно момиченце, и то близо три хиляди километра през дивата местност. Освен това не мога да се грижа за две стада. Твѝрде рисковано е. Нямам нито достатъчно коне, нито достатъчно хора. И накрая, няма да има достатъчно вода и трева за две стада.

– Аз възнамерявам да отида в Уайоминг!

– Тогава наеми си някой водач. Има много мъже, които знаят пътя до там.

– Аз искам теб!

– Е, не можеш да ме имаш – рязко рече Монти и взе седлото. –

Отивам в Уайоминг заради моето семейство, а не заради когото и да било друг.

– Аз знам как се разработва земя. Татко купи миналата година два участка край Мечия поток.

– Добре, но аз пък няма да те взема със себе си. Безсмислено е да флиртуваш с мен, да плачеш, да си даваш вид на наранена и обидена или да използваш всички онези трикове, които майка ти използваше спрямо всеки мъж, който ѝ попаднеше пред очите. Не мен тези не ми минават.

– Защо? Не си ли падаш по жените?

Монти се изчерви. Само ако знаеше колко обича жените! Той ги харесваше и желаше и утоляваше желанията си толкова често, колкото можеше. Чувстваше се добре в тяхната компания и намираще страстно удоволствие в прегръдките им.

Но не можеше да изпитва същото към Айрис. За бога, та той я познаваше като една дванайсетгодишна лудетина, която се носеше безгрижно на понито си.

Сега обаче Айрис не приличаше на това дете. Тялото ѝ бе женствено, държанието – самоуверено, като на фатална жена, която знае, че всеки мъж, който я види, ще я пожелае. Грубо казано, тя му въздействаше като буен поток, който наводнява каньона и подчинява всичко на стихията си. Испита желанието да я грабне, да я отнесе на някое усамотено място и да не мръднат поне три дни оттам.

Тялото му беше здраво и силно, изпълнено с мъжки желания, но Монти нито веднъж не бе докоснал Айрис, въпреки че това му бе струвало много усилия.

– Аз много харесвам жените, но не и когато трябва да пътувам с тях и със стадо говеда.

– Е, аз ще отида в Уайоминг, Монти Рандолф, и ти не можеш да ме спреш!

– Не се и опитвам да те спра.

Думите му я объркаха. Монти знаеше, че тя не може да си представи как така той ще ѝ откаже да я заведе до Уайоминг. Мъжът предполагаше, че никога досега, през целия ѝ живот, не ѝ бяха казвали „не“ повече от пет-шест пъти. И може би пет от тях не се брояха.

– Това е най-важното нещо, за което някога съм те молила. Аз трябва да отида в Уайоминг.

– Защо? – Трябваше да има някаква причина, не бяха само крадците на добитък. Ако бяха само те, тя щеше да се умилква около Хен. – Каж

ми истината. Цялата истина!

– Предполагам, че ще трябва да ти я кажа. И без това скоро всички ще узнаят – каза Айрис. Горчивината в гласа ѝ и израза на лицето ѝ не подхождаха на една кокетка. – Банката ще вземе ранчото. След по-малко от два месеца аз няма да има къде да живея.

ГЛАВА ВТОРА

Монти чуваше това за пръв път, но не бе изненадан. Всички, които познаваха Хелън Ричмонд, знаеха, че тя бе харчила за трима.

– Можеш да останеш у нас, докато се уреди нещо – предложи той. – Имаме много стаи.

– Аз не искам милостиня, Монти. Нямам нужда от съжалението ти. Просто искам да ми помогнеш да стигна до Уайоминг.

Младият мъж усети как твърдостта му се стопява. Цял живот Айрис бе живяла като глезеното детенце на един глупав баща и една егоистична майка. Той се съмняваше, че някога тя се е замисляла откъде идват парите за всички луксозни неща, които я заобикаляха. А сега беше останала сама и нямаше кой да се погрижи за нея. Той не би могъл да остане безучастен. Трябваше да намери някой честен водач, който да я заведе до Уайоминг.

– Хен и аз познаваме доста опитни мъже, които ще се радват да ти помогнат за пътуването – рече Монти. – Дай ми две седмици и ти обещавам, че ще намеря някой, на когото наистина ще можеш да разчиташ.

– Не бих поверила стадото си на непознат. То е всичко, което ми е останало. Ако с него се случи нещо, аз ще бъда по-бедна и от най-бедния каубой в Тексас.

Младият мъж разбираше отчаянието ѝ. Той изпитваше същото. По различни причини, разбира се, но това не го правеше по-различно. Щеше да ѝ намери водач, дори ако трябва да му плати от джоба си.

– Няма да разчиташ на непознат. Аз ще ти намеря някого, който ще работи заедно с твоите хора, и ще можеш да му се довериш напълно.

– Аз пък искам ти да ме заведеш!

– Вече ти казах, че не мога.

– Каза, че няма да го направиш – поправи го Айрис. – Ала не ми казва защо.

– Казах ти, но ти просто не си ме слушала.

Сякаш пред него отново стоеше Хелън. Тя никога не можеше да повярва, че няма да получи това, което иска. Е, той нямаше намерение да разкрива на Айрис и останалите причини. Те бяха лични и нямаше защо да ги обяснява.

– Предложението да ти намеря водач си остава в сила. А сега нека ти помогна да се оправиш с каруцата. Ако не се прибереш скоро,

вечерята ти сигурно ще изстине.

– Мога и сама да се оправя – остро отвърна девойката и повдигна полата си, за да се качи в каруцата.

Гледката на стройните ѝ крака, обути в ботуши, го накара да забравя решението си да бъде твърд и непреклонен.

– Можеш да отвърнеш коня ми и да го доведеш. – Тя се настани в каруцата и взе поводите в ръка. – Трябва да разбереш, Монти Рандолф: аз възнамерявам да замина за Уайоминг и именно ти ще ме заведеш дотам!

С тези думи тя хвана здраво поводите, камшикът изплющя над главата на коня и той препусна напред.

Монти гледаше след нея. Маската на безразличието бавно се смъкна от лицето му. Испита облекчение, че разговорът бе приключил и Айрис не разбра, че зад отказа му се крие нещо повече от нежеланието да пътува с жена и стадо от шест хиляди говеда. Не трябваше да ѝ позволява да разбере, че е притеснен от всички рискове и трудности по време на дългото пътуване до Уайоминг. За съжаление, тя бе пораснала и се бе превърнала от едно очарователно дете в истинско копие на майка си. Испитваше яд и възмущение към себе си, тъй като въпреки всичко я желаше.

Младият мъж тръсна глава, за да прогони обърканите си мисли, и се упъти към къщата, която Джордж бе построил за Роуз, след като старият Макклендън беше изгорил тяхната. Голямата постройка се издигаше над езерото. Беше на два етажа и по височина се равняваше с орехите покрай потока. Имаше огромна кухня, просторна трапезария, три всекидневни и няколко килера на приземния етаж. А горе разполагаха с осем спални. Роуз бе казала на Джордж, че сигурно един ден братята му ще се пръснат и ще имат собствени домове, но все пак искаше да има достатъчно спални в къщата.

Монти откри Хен на верандата.

– Какво искаше Айрис? – попита Хен, без да става.

– Искаше да я заведе в Уайоминг.

– А ти какво ѝ каза?

– Отказах ѝ – отвърна Монти. Той бе изненадан от любопитството на брат си. – Нямам намерение да ставам бавачка на една жена, и то при пътуване като това. Възнамерявам да закарам стадото до Уайоминг, без да загубя нито една глава. Смятам в Уайоминг да създам такова ранчо, че Джордж да се пръсне от завист.

– Джордж все още се грижи за нашето стадо.

– Дяволски си прав за това.

– Той не желае да ни налага волята си.

– Да, но все пак го прави. Откакто той се върна от войната, аз не съм успял да направя нито едно нещо. Винаги той прави предложенията, дава идеи кое как да стане.

– Обикновено Джордж е прав.

– Може би, но аз искам сам да си взимам решенията, без да чакам нечие одобрение. А той постоянно наблюдава работата ми и това ме изнервя.

– На мен пък не ми пречи.

– На теб нищо не ти пречи – жегна го Монти. – Предполагам, че след като сме близнаци, трябва да сме еднакви, но понякога наистина не те разбирам.

Хен сви рамене.

Монти се загледа в раззеленелата се околност. Човек трудно можеше да си представи, че скоро ще настъпят непоносими горещини и земята ще изсъхне. Той дотолкова бе свикнал с тази сурова природа на Южен Тексас, че едва си спомняше зелените полета на Вирджиния, където бе роден. Помисли си за просторните свободни земи в Уайоминг. Там най-сетне щеше да бъде независим и да изгради живота, за който винаги бе мечтал.

– Аз искам да имам собствена земя, собствена къща, сам да си бъда господар и сам да взимам всички решения – каза Монти.

– С Джордж винаги можеш да се разбереш – невъзмутимо, както винаги, отвърна брат му. – А сега какво смяташ да правиш с Айрис? Не ми прилича на жена, която лесно ще се откаже от това, което си е наумила.

– Така е. Казах ѝ, че ще ѝ намеря добър водач, но не съм сигурен, че ще се съгласи.

– И какво мислиш, че ще направи?

– Не знам, но каквото и да е то, съм сигурен, че едва ли ще ми хареса.

Айрис позволи на коня да я води по пътя към дома ѝ. Трябваше да помисли по много важни въпроси. Налагаше се да измисли нещо, за да накара Монти Рандолф да промени решението си.

Бе използвала всички трикове, на които майка ѝ я бе научила, но нищо не се получи. Монти не беше безразличен към нея и явно я

харесваше. Тя не можеше да не забележи явните признаци за това, но в крайна сметка той остана невъзмутим пред всичките ѝ ласкателства и кокетничене. Като се замисли, Айрис си каза, че той никога не е бил от мъжете, които можеше да върти на малкия си пръст.

Искаше ѝ се да плаче и да крещи от отчаяние, но тя не бе плакала дори когато адвокатът ѝ съобщи, че всъщност е напълно разорена. Не бе плакала и когато разбра, че положението ѝ в обществото в Сейнт Луис, както и приятелите ѝ, са изчезнали заедно с изчезването на парите. Не плака и когато онзи жалък banker с явно злорадство ѝ заяви, че банката ще вземе ранчото. Нямаше да се превърне в хленчеща глупачка! Нуждаеше се от всичките си сили и от целия си разум, за да оцелее и да се измъкне от постигналото я нещастие!

Трябваше да намери начин да накара Монти да я заведе в Уайо-минг. Нямаше друг избор. По-добре беше да умре, отколкото да се върне в Сейнт Луис, и отчаяно да се надява някой да се ожени за нея. Знаеше, че е красива, но имаше малко илюзии. Не се съмняваше, че подходящите кандидати за съпрузи щяха да изчезнат веднага щом разберат, че няма пари.

А и освен това тя не се чувстваше готова за брак. Никога не бе дала и пет пари за никой мъж, освен за Монти. И макар че увлечението по красивия каубой може би бе детинско, все още нито един мъж не бе мушцавал сънищата ѝ.

Така бе поне засега, но сигурно нямаше да е за дълго.

За миг си помисли дали да не се съгласи с предложението на Монти да ѝ намери водач, но след това се отказа. Залогът бе твърде висок. Трябваше да пропътува три хиляди километра през една дива страна и не можеше да повери на един непознат всичко, което притежава, и най-малко себе си.

Навремето Хелън я бе предупреждавала какво може да се случи на една жена, за която няма кой да се грижи. Бе живяла достатъчно дълго в ранчото и бе разбрала защо жените никога не пътуват сами. При тези обстоятелства тя не би се доверила на никого, освен на Монти. Само той можеше да се грижи за нея и да ѝ осигури необходимата закрила.

Освен това Айрис харесваше младият каубой. Монти се оплака, че тя му е досаждала и непрекъснато се е влачила след него, но тогава и той с удоволствие лудуваше заедно с нея. Ако го знаеше, навремето майка ѝ навярно щеше да я заключи в стаята ѝ. Монти неизменно се бе отнасял с нея като към по-малка сестра – нещо, което винаги я бе дразнило, дразнеше я дори и сега – но двамата доста се бяха забавлявали.

Сега обаче той бе променил изцяло отношението си към нея. Явно й беше сърдит за нещо. И причината за това не бе молбата да я заведе до Уайоминг. Монти изглеждаше като буреносен облак още откакто я видя на онова празненство. Младото момиче нямаше представа защо той коренно бе променил отношението си към нея, но си каза, че на всяка цена ще разбере.

А междуременно трябваше да замине за Уайоминг. И да измисли как да го стори. Тя дръпна поводите и бавно вкара колата в двора на къщата.

– Намери Франк и му кажи, че искам да говоря с него! – каза тя на мъжа, който се спусна, за да задържи коня й.

– Той току-що влезе в къщата, за да те търси.

– А, ето те и теб – рече високият надзирател. В този миг той излизаше от къщата, която бе по-нова и по-голяма от тази на семейство Рандолф. – Тъкмо се чудех къде си отишла.

– Кажи на хората, че искам да са на конете утре след изгрев – каза Айрис и скочи от каруцата, без да дочака надзирателят да й помогне да слезе.

– Защо? – попита Франк. Сивите му очи се присвиха и я изгледаха внимателно.

– Ще съберем добитъка. Потегляме за Уайоминг.

Ранното априлско утро бе студено и Роуз се загърна още по-плътнo с шала. До нея в двуколката седеше снаха й Фърн. И двете се бяха загледали в безкрайната шир от трева и храсти.

Топлият вятър през миналата седмица бе превърнал прерията в клим от диви цветя. Ливадите бяха покрити с хиляди и хиляди метличини. Те се простираха докъдето стигаше погледът. Невидима ръка беше разпръснала макове и други пъстри цветя по хълмовете като цветни снежинки. Четиригодишните дъщери близначки на Роуз радостно припкаха наоколо и събираха цветя, за да украсят живописните си мексикански шапки. Яркото слънце обещавахе топъл ден, благоприятен за път.

От седмици насам мъжете се занимаваха с разпределянето на добитъка, както всяка година рано напролет. Бяха разделили стадото на две от двете страни на потока, на около километър от къщата. Група каубои бяха заобиколили стадото от две хиляди и петстотин говеда и повече от сто коня. Готвеха се да отпътуват за Уайоминг. Гъст облак от прах се вдигаше от тропота на десет хиляди копита.

Всички зачака сигнала за тръгване.

– Не се отдалечавайте много от двуколката! – строго каза Роуз

Рандолф на дъщерите си. – Животните могат да ви сгаят.

– Но ти позволи на Уилям Хенри да отиде при стадото – оплака се Аурелия, която не желаше нищо по-силно от това да бъде с осемгодишния си брат сред навалищата от коне и хора.

– Баща ти му позволи да отиде – поправи я Роуз. Опитваше се да не мисли за страха, който сковаваше сърцето ѝ всеки път, когато видеше Уилям Хенри, яхнал малкото си пони в средата на стадото от буйни дългороги говеда. Джордж бе решил, че може да вземе сина си със себе си, както всяко друго момче, родено и отраснало на ранчото. Роуз се бе съгласила с него, но бе изтръпнала от страх, тъй като добре знаеше колко опасни са дългорогите говеда.

– Позволи им да отидат! – прошепна Фърн в ухото на Роуз. – Там има толкова много мъже, които ще внимават да не им се случи нищо лошо.

Роуз я погледна, Фърн бе в семейството от почти четири години и сега се шегуваше, че е дошла тук на твърде дълго гостуване, тъй като очакваше трети син не по-рано от Коледа. Роуз се опитваше да не ѝ завижда, тъй като след близнаците тя нямаше други деца.

– Ще ви позволя да отидете, когато всичко е готово за тръгването – каза Роуз на дъщерите си. – Но не трябва да се приближавате до кравите.

– Те едва ли ще са в по-голяма опасност, отколкото би бил Медисън – снизходително се засмя Фърн. – Той не се е приближавал до крава близо десет години, но ако беше тук, щеше да бъде с другите.

– И ти не би трябвало да бъдеш тук – намръщи се Роуз.

– Едва ли ще ме откриеш отново сред кравите – засмя се снаха ѝ. – Липсват ми фланелената риза и кожените панталони, но съм съгласна да нося рокля. Това е твърде ниска цена за щастието, което имам.

Роуз бе смаяна от промяната, която бе настъпила у Фърн. За жена, която се страхуваше да има деца и да напусне Канзас, тя учудващо бързо се бе приспособила към Чикаго и към ролята си на съпруга и майка. В момента двете ѝ малки момченца спяха, тъй като бяха твърде малки, за да бъдат сред стадото. Ала тригодишният Медисън младши вече имаше собствено пони. Медисън старши бе построил къща край езерото Мичигън. Там имаше достатъчно земя, за да имат собствено стадо, ако поискат.

– Възхищавам се от всички тук – каза Фърн. – Ще ти липсват ли?

– Да – отвърна Роуз, докато търсеше с поглед по-младите братя Рандолф. – Но би било чудесно да останем сами с Джордж.

Роуз видя как Тейлър се суети край фургона с провизиите и проверява дали всичко е опаковано както трябва, дали е завърши добре варелът с вода и дали всички инструменти са налице. Ги си спомни как Монти предпочиташе да гладува, но да не яде от храната, приготвяна от Тейлър. Сега последният бе на двайсет и две години и беше почти толкова слаб, колкото и когато бе ма тринайсет и бяха решили да го вземат за готвач по време на пътуването си. Момчето бе имало съвсем слаби възражения.

Шестнадесетгодишният Зак бе застанал до оградата и беше готов да махне прътите, когато Монти даде сигнал. Четирите години, прекарани в интернат, бяха подобрили маниерите му и граматиката му, но Роуз знаеше, че предишният Зак все още се крие зад новата му външност.

Монти бе много неспокоен и заедно с Джордж чакаше Салти да започне да прекарва стадото през потока. Джордж, който не знаеше, че Роуз го наблюдава с обожание, даваше последни наставления на по-малкия си брат. Шумното стадо вдигаше голяма глъчка и тя се напрягаше, за да чуе какво си казват двамата братя.

– Ако имаш нужда от пари, не се колебай и се свържи с Джеф – каза Джордж.

– Не мисля, че ще ми се наложи да се свързвам с когото и да било.

– И ако имаш някакви въпроси...

– Нямам. Ти вече ми даде достатъчно наставления. Ще ми стигнат за три стада! – Роуз разбираше, че Монти не умее да се въздържа. – Аз вече съм бил в Уайоминг – каза Монти и се опита да се усмихне.

– Просто исках да бъда сигурен...

– Но ти вече ми каза всичко по няколко пъти. Каза го и на Хен, и на Соления.

– Мислиш ли, че ще могат да живеят заедно, без да се дразнят един друг? – попита Фърн.

– Не – отвърна Роуз. – Те твърде много си приличат. Монти ще ми липсва. Понякога той като че ли бе най-трудният от всички братя, а понякога беше ужасно мил. Но мисля, че е време да има свой собствен дом. Може би трябваше да се отдели и да започне самостоятелно още преди две или три години.

– А защо не го е направил?

– Джордж не мислеше, че е готов.

– За мексиканската история ли говориш?

– Това е едната страна на нещата. Монти се оправя добре с кравите и с останалите каубои, но е твърде буен. Действа прибръзано и никога

не мисли.

– Хен ще бъде с него.

– Това няма да му помогне особено много. Хен винаги мисли за лошите неща.

– Джордж винаги ще се тревожи за братята си – рече Фърн и стисна ръката на снаха си. – Изненадана съм, че още не е дошъл в Чикаго, за да провери Медисън и мен.

– Сигурно щеше да го направи, ако Чикаго не беше толкова далеч – отвърна Роуз. И двете се засмяха. – Аз постоянно се опитвам да му обясня, че те вече са големи мъже, дори и Зак, но той все още мисли за тях като за безпомощни деца, които трябва да защитава от ужасния им баща.

– Медисън никога не споменава името на баща си – отбеляза Фърн. – Не мисля, че въобще се сеща за него.

– Ще ми се Джордж също да го забрави. Това ще се отрази добре и на отношението му към момчетата. – Тя погледна към мястото, където стояха съпругът ѝ и Монти: – Те говорят доста дълго. Ако не тръгнат по-скоро, сигурно ще се скарат.

– Телеграфирайте ми, когато пристигнете. – Джордж погледна към двамата си по-млади братя. – Бих искал да знам, когато те тръгнат от Денвър.

– Не се безпокой – каза Монти. – Аз ще се грижа добре за тях.

– Сигурен съм, че ще го направиш, но Зак за пръв път ще отсъства толкова дълго и Роуз се тревожи дали...

– Все още смята, че трябваше да позволиш на Уилям Хенри да дойде с нас. – В действителност Монти не мислеше така, но знаеше, че думите му ще накарат Джордж да забрави тревогите си за Зак.

Очите на Джордж блеснаха развеселено:

– Знаеш, че ако Уилям Хенри тръгне, Роуз също ще тръгне с него.

Монти се намръщи:

– По-скоро бих се преместил в Чикаго, при Медисън, отколкото да пътувам с жена.

В този миг до тях достигна шума на препускащи копита, което означаваше, че Салти бе пристигнал.

– Основната част от бичетата току-що прекосиха потока. Време е да тръгваме.

Шумът беше оглушителен. Тейлър се качи във фургона с провизиите и замахна с камшика над главите на четирите силни вола, фургонът се разклати и потегли.

Като вдигаше облак прах след себе си, към двуколката се приближи Зак, за да се сбогува с Роуз. Той едва не се спъна в Аурелия и Джулиет, които бяха получили разрешение да кажат довиждане на Монти. Двете момиченца се втурнаха да прегърнат Монти и Хен, след което се намериха в сигурните ръце на баща си.

– Опитай се да не се караш много с Монти – прошепна Роуз.

Зак, когато той се наведе, за да я прегърне. Трудно и беше да повярва, че този строен младеж е същият онзи хулиган със зацапано лице, който беше надникнал в кухнята преди девет години.

– Няма да се карам с него, ако и той не ми крещи – отвърна Зак и препусна напред.

– Напразни надежди – въздъхна Роуз и се обърна към Фърн: – Монти би крещял и на самия Бог.

– Има ли достатъчно вода? – попита Монти, когато Хен се върна в лагера.

– Да – отвърна брат му, – но тревата е още много оскъдна.

Следобедното слънце огряваше полята и се отразяваше в зелените листа на дъбовете. Денят бе топъл, но щеше да захладнее веднага щом слънцето залезе. Прахът от хилядите копита обгръщаше околността и въздухът бе станал толкова гъст, че можеше да се разреже с нож. Непрестанният шум от копитата и тракането на рогата владееха над околността.

Тейлър бе спрял фургона с храната близо до лагерния огън и се върна да огледа огражденията за добитъка. Той сновеше между двете холандски фурни и двата огъня, докато приготвяше вечерята за групата. Апетитът на Монти се възбуди от миризмата на кафе, бекон и топъл хляб.

– Засега има достатъчно вода и трева наоколо, поне за нас – каза Монти. Не искаше да бъде безсърдечен, но за тези, които щяха да дойдат след него, нямаше да има достатъчно вода и трева. Беше се притеснявал много, но засега всичко вървеше както трябва.

От десет дни нямаша никакви тревоги. Стадото се движеше равномерно и нямаше изгубени животни. Работниците си вършеха работата без излишни приказки, а за щастие стадата, които бяха минали преди тях, не бяха унищожили цялата трева.

Нещо повече: Тейлър не мърмореше, храната беше в изобилие, Зак не се караше с Монти, а конете винаги бяха готови навреме.

– Вече стана доста скучно – оплака се Монти. – Ако не се стовари небето на главите ни, ще стигнем до Уайоминг, преди Зак да успее да

зареди пистолета си.

Хен разседла коня си и изтича в ограденото място за добитъка: Зак беше опънал въже между дърветата и колелата на фургона. Хен си сипа чаша кафе от канчето, което Тейлър бе сложил на огъня.

– Не мисля, че е чак толкова скучно – отвърна той и погледна към брат си над ръба на чашата. – Всъщност мисля, че нещата ще се променят много по-скоро, отколкото очакваш.

– Какво имаш предвид? – попита Монти. Неговият брат близък винаги го разбираше от половин дума, обаче Монти никога не можеше да отгатне мислите на Хен, сякаш майката природа бе създала двама съвсем различни мъже, а ги бе дарила с една красива външност, за да се позабавлява.

– Нищо.

Монти не му повярва и се позасмя. Когато очите на Хе блестяха така начин, по-добре беше да си нашрек.

– Последният път, когато те видях да гледаш по този начин ти токущо бе убил двамата Макклендън и бе откраднал млечната им крава. И сега имаш нещо наум, сигурен съм.

– Нямам нищо наум. Зак! – Хен повика по-малкия си бра който се показва зад тъгъла на фургона, натоварен с дърва. – Оседлай коня на Монти. Нека да бъде Найтмеър, защото той иска да пътува по-бързо.

– Няма да направя това – отвърна Зак. – Ако Джордж научи че съм оседдал за езда скопен кон, ще ми отреже главата.

– Ще яздя всеки проклет кон, който си пожелае, независимо какво е казал Джордж – озъби се Монти, – но няма да препускам с Найтмеър в галоп през прерията. – Обърна се към Хен: – Сигурно ме мислиш за луд.

– Не. Мислех само, че ще поискаш да разбереш дали някое стадо не се движи пред нас.

– Вече знам това. Преди два дни открих следите им.

– Но не знаеш на кого е стадото.

– Няма значение.

– Дори и ако е на Айрис Ричмонд и тя пътува със стадото?

Монти се изправи и изрева така силно, че конете се втурнаха към въжетата.

– Оседлай Найтмеър! – извика той на Зак. – Ще извия врата на тази жена, пък нека после да ме обесят!

ГЛАВА ТРЕТА

Айрис видя как той се приближава, яхнал големия черен кон. Появи се между дърветата и гъсталаците, сред килима от червени и жълти цветя, и тя чу приглушения тропот на копитата.

Знаеше, че ще се появи, и го очакваше. Ако искаше да бъде съвсем откровена пред себе си, тя се надяваше да стане така. Единствено мисълта, че Монти ще пътува след нея, ѝ бе дала смелостта да напусне дома си.

Бе развълнувана и се чувстваше неловко. Всъщност не ѝ се искаше да чува това, което Монти щеше да ѝ каже. Едва ли щеше да е ласкателно. Още по-лошото беше, че си го бе заслужила. Ала все пак изпитваше известно задоволство: нали му заяви, че ще тръгне за Уайоминг! Той не ѝ обърна никакво внимание. Е, на щеше да му покаже, че не е говорила празни приказки.

Младото момиче се опита да се успокои. Когато искаше да я подразни, баща ѝ винаги се шегуваше, че червената ѝ коса и ирландската ѝ кръв са причината за нейният упорит характер, но той едва ли можеше да се сравнява с този на Монти. И въпреки че Монти бе съвсем рус и във вените му се бе смесила кръвта на поколения от Вирджиния и Южна Каролина, из цяла Гуаделупа се носеха истински легенди за независимия и буен характер на младия каубой.

Айрис се опитваше да убеди себе си, че всъщност няма нужда от Монти – имаше надзирател и работници. Обаче нито един мъж досега не ѝ бе вдъхвал такава сигурност. Приличаше на разярен бик и може би бе по-опасен от вълк, но баща ѝ винаги беше казвал, че Монти е от мъжете, на които едно момиче може да се довери.

Тя се бе излегла в стол под пъстрата сянка на едно дърво. Лекият бриз бе зачервил бузите ѝ рошеше косите ѝ. Искаше ѝ се да седне на един пън край потока, но след това реши, че това ще съсипе роклята ѝ. Преди една година едва ли би се замислила за това, но сега бе станала доста практично създание. Докато не стигнеше в Уайоминг и не продадеше първите си бичета, отгледани в новите земи, нямаше пари за нови дрехи.

Всъщност не бе сигурна дали имаше достатъчно пари да изчака дотогава. Това беше и една от причините да се опита да убеди Монти да ѝ помогне. Начинът, по който младият мъж яздеше, не оставаше съмнения

относно намеренията му. Той приличаше на гръмотевица, която щеше да разруши всичко край нея.

„Господи, само как се е облякла! Като че ли се намира на някое от онези градски празненства.“ Монти с мъка яздеше през гъстите храсталаци. Бодлите на кактусите щяха да разкъсат роклята ѝ за няколко минути, но това, което най-много го вбеси, беше слънчобранът ѝ. Никога не бе виждал някой да носи слънчобран в прериите на Тексас, дори и Хелън. Това беше капакът на глупостта ѝ да предприеме това пътуване. Приличаше му на паяк, който плете мрежите си.

– Какво, по дяволите, означава това, че стадото ти се намира пред моето! – изкрещя Монти, докато скачаше от седлото. Казах ти да си останеш вкъщи.

– Колко мило от твоя страна, че дойде да видиш как съм – отвърна девойката. Очарователната ѝ усмивка помръкна и тя почувства, че в нея се надига раздражение, но приглади роклята си и продължи: – Предполагам, че ще останеш за вечеря. Имаме палачинки с ябълково сладко за десерт.

– Палачинки! – възкликна Монти, сякаш не можеше да повярва на ушите си. – Искаш да кажеш, че смяташ да храниш мъже, които трябва да прекарат шестнайсет часа на ден на седлото, с палачинки?

– Не само с това – отвърна Айрис, като се опитваше да запази усмивката на лицето си, въпреки грубостта на Монти. – Помолих готвача да приготви пилешко фрикасе, супа от зеленчуци и да опече горещи хлебчета.

– Ти си по-побъркана и от индианец, който се е напил с лошо уиски. Учуден съм, че хората ти не са те зарязали, но съм сигурен, че скоро ще го сторят.

Айрис изгуби търпение. Тя се изправи и от държанието ѝ изчезна всякакъв флирт. Подканващата усмивка изчезна и очите ѝ гневно светнаха.

– Как се осмеляваш да ми говориш по този начин! – Сега гласът ѝ бе рязък и груб. – Само защото мъжете пътуват с едно стадо, не означава, че трябва да се хранят като мексикански селяндури!

– Мъжете се нуждаят от силна храна, а не от изнежени деликатеси – презрително отвърна младият мъж, забравил за целта на посещенията си.

– И какво толкова трудно има да се пътува със стадо крави? През

целия ми живот досега не ми е било толкова скучно.

– Ако престанеш да се криеш в удобния си фургон, ще разбереш. – Той разпозна пътническия фургон, която Робърт Ричмонд бе поръчал за Хелън. Бе сигурен, че Айрис пътува във фургона с провизиите, който бе най-отпред, тъй като отзад бе прекалено прашно, шумно и се разнасяше силна воня от животните.

– Не се крия във фургона – възрази девойката. – Франк ми докладва всяка сутрин и вечер. Знаем всичко, което става.

– Не можеш да знаеш всичко, освен ако не го видиш със собствениците си очи.

И преди тя да се осъзнае, той я сграбчи за ръката и я издърпа от стола. Тя политна и слънчобранът ѝ го удари през лицето, като за малко не улучи окото му. Монти почувства парлива болка и опипа с пръсти бузата си. Те се изцапаха с кръв. По дяволите, проклетото нещо бе разкъсало кожата му! Той измърмори едно злобно проклетие, изтръгна слънчобрана от ръце на Айрис и го пречупи на две в коляното си.

Айрис бе ахнала изненадано, когато слънчобранът ѝ остави червена следа по бузата на Монти. Искаше да се извини, да направи нещо, за да покаже колко съжалява, но яростната му реакция я шокира. Тя гледаше слисано остатъците от слънчобрана си. Никой мъж не се бе отнасял досега така с нея. Само мисълта за това я накара да се вбеси: Тя вече не мислеше, че той може да бъде един мил и щедър покровител.

Монти я сграбчи за раменете и посочи към изгорялата от слънцето равнина, въпреки че наблизо се намираще поток.

– Сега вече сигурно можеш да виждаш – процеди той. Безмилостната жегла бе попарила ранните пролетни цветя и листата на храстите. – Мъжете, които трябва да яздят през тази земя, трябва да бъдат жилави и силни и се нуждаят от господар, който също да е жилав и издръжлив.

– Ти си този, който е полудял – процеди младото момиче и се измъкна от ръцете му. – Какво те кара да мислиш, че можеш да ги позволяваш да идваш тук, да ми нареждаш какво да правя, да унищожаваш моята собственост, да ме обиждаш и да се опитваш да...

– Ти нямаш работа тук! Не знаеш нищо за това, как трябва да се движиш със стадо говеда, нито пък знаеш как да ръководиш хората си. Всъщност не знаеш нищо и за кравите.

– Ти си най-грубият, най-твърдоглавият и най-невъзпитаният мъж, когото някога съм срещала! – извика Айрис. – Имам правото да бъда там, където пожелаея. И не е необходимо да искам разрешение от теб. Това е моето стадо, а онези мъже там са мои работници. Трябва да

знаеш, че мога да се справя с всичко и няма да имам никакви неприятности.

– Не знам дали досега си имала неприятности, но трябва да ти кажа, че скоро ще имаш. Все още има възможност да се върнеш обратно.

– Вече ти казах – гневно започна Айрис, вбесена от мисълта, че трябва отново да се унижава пред него, – че баща ми загуби ранчото. Ипотеката е просрочена и от днес то е под възбрана.

– Тогава остави надзирателя си да пътува начело на стадото.

– Не!

– Тогава остани в Сан Антонио или Остин до следващото лято. Може би дотогава ще успееш да си намериш съпруг. Ти имаш нужда от някого, който да те обуздае.

– Нямам намерение да си търся съпруг. – Зелените ѝ очи гневно блестяха. – И никой не може да ме обуздае и да ми заповядва какво да правя! Не съм дете и не желая да се отнасят по този начин към мен.

– Аз и не се опитвам да се отнасям към теб така – сърдечно се засмя Монти със смеха, който младото момиче толкова много харесваше. – Не мисля да се занимавам с теб – нито през деня, нито през нощта – каза той и ѝ намигна, – а и не желая да си слагам окови, като се обвързвам с жена като теб.

– Не бих се омъжила за теб, дори ти да си последният мъж на земята! – заяви Айрис, решена да не обръща внимание на намеците му. – Ти не си нищо друго, освен един прост и обикновен каубой.

Ала нямаше нищо обикновено в Монти. Той бе най-привлекателният мъж, когото някога бе срещала. А откакто се бе завърнала вкъщи, бе установила, че е и най-недостъпният.

Монти отново се засмя:

– Ти все ще се омъжиш за някого. Не бих искал да ти го казвам, защото ще си навириш още повече носа, но ти си дяволски красива жена, с много хубава фигура. Обзалагам се, че е имало доста мъже, които са били готови да се нахвърлят един върху друг само и само да ти се харесат.

Тя беше прекрасна. Може би не трябваше да облича тази рокля, но той бе запленил от нея така, както орелът грабва плячката си. Ако не внимаваше, тя щеше да го накара да полудее по нея. Как щеше да може да си спомни, че иска тя да се върне обратно, когато бе достатъчно само да я погледне веднъж – и да пожелае да я гледа все повече и повече? Не бе създаден да избягва жените, особено жени като Айрис. Дори сега искаше да се протегне и да я докосне. Искаше да я притисне в прегръдките

си. И само мисълта за това го възбуждаше, а слабините му се обливаха в топлина. И ако не започнеш да мисли за нещо друго, щеше да се изложи пред нея.

– Не е имало мъже, които да са се били заради мен – призна девойката, – но мъжете наистина обичат да ми доставят удоволствие.

– Обзалагам се, че е така – ухили се Монти. – Ще хванеш някой нещастник и така ще го подлудиш за една година, че няма да може да каже и малкото си име.

– Ти си най-омразният и най-противният мъж в цял Тексас! – извика Айрис.

Монти не бе искал да я оскърбява. Просто бе мислил на глас. Красивите жени винаги искаха да подлудяват мъжете просто за да докажат силата си.

– Можеш да мислиш каквото си искаш за мен – каза той, като се опитваше да не гледа примамливата извивка на устните ѝ, – само се махни със стадото си от пътя ми. Ще изпратя някои от хората си да ти помогнат да се върнеш обратно.

– Аз отивам в Уайоминг – изсъска тя – и нищо не е в състояние да ме спре!

Монти никога не бе имал големи надежди, че Айрис ще се откаже от пътуването. Това го накара да се ядоса, но не можеше просто да махне с ръка и да я остави. Дали му харесваше или не, той имаше слабост към нея.

Не можеше да я погледне и да не си спомни малкото момиченце, което го следваше навсякъде и правеше всичко възможно да бъде подълго с него. Тя беше скочила с понито си в каньона, защото той го бе сторил с един от конете си. Все още си спомняше смеха ѝ, когато понито отчаяно се опитваше да се задържи и да не се подхлъзне в шестметровото дефиле.

За свое неудоволствие, той се поколеба дали наистина да не се съгласи да пътуват заедно. С него поне щеше да е в безопасност и нямаше да се притеснява за нея.

Ала дори нейното присъствие да не смущаваше останалите, щеше да смущава самия него. И вече го смущаваше. А точно сега най-важното нещо за него бе да докаже на Джордж, че може да обуздава невъздържания си характер и че се е научил да мисии, преди да предприеме каквото и да било. А ако беше близо до Айрис, това щеше да бъде невъзможно.

Безсмислено беше да се прави, че не забелязва как тя се движи със стадото си пред него, нито пък да ѝ казва да стои далеч от него. Тя

нямаше да се вслуша в думите му, така както и той не би го направил. Нямаше друг изход, освен да я убеди да се върне.

Айрис се уплаши, когато видя блясъка в очите му. Още по-малко ѝ хареса, когато той се приближи към нея. Тя бе виждала разгневени мъже, но в очите на Монти имаше нещо хищническо и това я караше да изтръпва. Знаеше как да се държи с мъжете, но сега не беше в салона на майка си в Сейнт Луис.

Фургонът ѝ бе настрани от лагера и сега тя беше напълно сама в дива местност с един мъж, когото не можеше да подчини ма волята си.

– Не е безопасно за теб да бъдеш тук и ти го знаеш – каза Монти. Той подпря ръката си на фургона и ѝ препречи пътя.

Айрис бе сигурна, че долавя заплахата в гласа му. Сега той беше толкова близко, че усещаше дъха му. За пръв път в живота ги се почувства несигурна в себе си.

– Колко пъти трябва да ти казвам... – започна тя.

– Мъжете подивяват по време на такова пътуване – дясната му ръка хвана нейната. – Дните и нощите, прекарани на седлото, помътняват разума им.

Как може едно толкова леко докосване да я накара да настръхне? Той наистина беше опасен мъж. Девојката се отдръпна:

– Аз... нямам намерение да предизвиквам...

– Мъжете се нуждаят от цялата си сила и воля, за да оцелеят прекъсна я той и пръстите му се плъзнаха по рамото ѝ и достигнаха до шията ѝ. – Те нямат време да се тревожат за една жена.

Докосването му я накара да потръпне и ѝ стана горещо. То имаше странен ефект върху гърдите ѝ. Усети, че изтръпнаха и щръкнаха от възбуда. Как можеше да се случи това? Монти не я бе докоснал там.

Младото момиче искаше да се отдръпне, но ръцете му я стискаха здраво. Тя го погледна. Той не приличаше на онзи силен, приятелски настроен мъж, когото бе помолила да ѝ помогне. Имаше вид на изгладнял за нещо мъж – нещо, което можеше да му даде само тя, нещо, което той щеше да има независимо дали ти го искаше или не.

За пръв път Айрис почувства страх от Монти. Бе видяла една страна от характера му, която досега не познаваше, и бе доста глупаво от нейна страна, че не я бе предвидила. Девојката очакваше, че отношението му към нея ще се промени – сега, кога вече бе станала жена, но не си бе давала ясна сметка за последствията. Бе изградила планове си с представата за мъж, който сляпо щеше да ѝ се подчинява и ще бъде готов да направи всичко каквото тя пожелае. Но този мъж пред нея бе

нещо съвсем различно. Той щеше да вземе това, което желаше, и тя не знаеше как да се справи с него. А и като че ли собственото ѝ тяло също я предаваше. Не бе сигурна, че иска да го спре.

– Не искам хората ми да те преследват като бикове за разплод – рече Монти. – Някой може да си изпати.

– Не можеш ли да мислиш за нещо друго, освен за крави? – язвително попита Айрис, но Монти не обърна внимание на въпроса ѝ.

– Не можеш да изкушаваш някой мъж денем и нощем и той да остане равнодушен!

Пръстите му се плзнаха по устните ѝ, но лакътят му леко докосна гърдите ѝ и тя почувства как тялото ѝ омеква. Сякаш някой беше извадил всичките ѝ кости. Айрис не можеше да повярва, че едно толкова леко докосване може да причини толкова силно усещане.

– Изглежда, за теб не представлява трудност да избягваш изкушението.

– Не и сега. – Пръстите му нежно погалиха шията ѝ.

– Вероятно просто така си говориш, така че е по-добре да се махна и да те оставя насаме с кравите ти.

– Това, което искам, няма нищо общо с кравите! – Пръстите му оправиха една гънка на роклята ѝ и сега бяха в непосредствена близост до гърдите ѝ. – Никой мъж не може да бъде близо до теб и да мисли за крави. – Повдигна брадичката ѝ и продължи: – Никога не съм виждал крава със зелени очи като твоите и с толкова бяла и мека кожа.

– Няма да бъде толкова бяла и мека, тъй като ти счупи слънчобрана ми. – Опита се гласът ѝ да прозвучи рязко, но той прозвуча задъхано. В този миг не можеше да мисли за слънчобрани. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху малкото разстояние между тях. Никой мъж досега не се бе намирал толкова близко до нея, не и по този начин. Тя винаги бе решавала колко да го допусне до себе си и кога. Ала сега не се и съмняваше, че няма да може да заповядва на Монти.

Докосването му я подлудяваше. Никога не бе изпитвала толкова усещане. И други мъже я бяха прегръщали и я бяха целували. Но никога не се бе чувствала така, както когато пръстите на Монти милваха кожата ѝ. Усещаше как я изгаря огън и след всяко докосване копнееше за следващото. Трябваше да напрегне цялата си воля, за да запази самообладание. Вече не беше на четиринайсет години и нямаше намерение да припада от едно негово докосване.

– Никой не знае какво може да се случи с една жена, заобиколена от мъже. – Устните му се разтеглиха в презрителна усмивка: – А аз няма

винаги да бъда наоколо, за да те защитавам.

– Ти се опитваш да ме уплашиш. Ти мислиш, че аз съм само едно дете, което иска да изглежда голямо, но се лъжеш. Аз съм жена! – Надяваше се, че гласът ѝ звучи спокойно и невъзмутимо. – Няма защо да се безпокоиш за мен.

– Точно защото си жена се безпокоя за теб – каза каубоят и ръката му обгърна раменете ѝ.

Девојката не знаеше защо той я бе прегърнал, но не можеше да събере сили да се отмести. Чувстваше, че той сякаш ще я погълне. Опита се да се отдръпне, но бе твърде късно. Другата му ръка се плъзна надолу и я обхвана през кръста. Устните му бяха толкова близо, че почти докосваха нейните.

Монти знаеше, че трябва да спре – той ѝ бе казал какво може да очаква от мъжете – но нямаше сили да я пусне. От мига, в който я бе видял на празненството, бе разбрал, че вече се е превърнала в прекрасна жена. Бе видял алчните погледи на мъжете и знаеше, че няма да може да устои на желанието да я покрие с целувки и да се люби с нея през някоя топла лятна нощ.

Никога не си бе позволявал да се приближава толкова близо до нея, както сега, когато искаше да я изплаши и да я накара да се върне къщи. Ала се бе надценил. Сега той беше този, който не искаше да я освободи от прегръдките си.

Никой мъж не я бе целувал по този начин. Нямаше нищо почтително в начина, по който устните на младия мъж завладяха нейните. Нямаше нищо нежно в начина, по който я прегръщаше. Тя се чувстваше напълно опустошена.

От години бе мечтала той да я държи в обятията си, да я целува страстно, да бъде обгърната от мъжествените му ръце. Действителността я остави без дъх.

Още малко – и щеше да се предаде.

Девојката усети, че я обзема паника. Никога не бе мислила да стига дотук, а сега не знаеше как да спре и себе си, и него.

– Трябва да се върнеш в лагера си! – едва успя да промълви тя. – Спомни си, че всъщност ти не ме харесваш.

– Не те харесвам, когато преследваш мъжете. Особено по време на такова трудно пътуване. Това е твърде опасно!

Младото момиче не можеше да повярва на ушите си. В нея се надигна гняв и той прогони слабостта и желанието. Тя рязко отдръпна устните си от неговите и го блъсна от себе си.

– Никога не съм преследвала мъжете! – каза тя с треперещ глас. – Но ако някога толкова се отчая, че започна да преследвам някого от изгладнените за жена каубои, то това не те засяга!

Монти избухна в смях и това я вбеси още повече. Тя вдигна ръка и му удари такава плесница, че се надяваше ушите му да звънят с часове. От страстен любовник за миг Монти се превърна в разярен бик. Яростта му я уплаши толкова много, че Айрис се скри зад стола.

Но това не ѝ помогна особено. Монти без усилие прескочи стола. Тя се опита да избяга покрай фургона, но каубоят беше до нея, преди да направи и две стъпки. Девојката започна да го удря с юмуци в гърдите. Ала той хвана ръцете ѝ, изви ги назад и притисна тялото ѝ към своето.

Унижението и гневът предизвикаха сълзи в очите ѝ. Не можеше да повярва, че това се случва наистина. Никой не се бе отнасял така грубо с нея. Испита ужас и си помисли, че тя бе виновна за неговото избухване. Той не беше кукла на конците и нямаше да изпълнява прищевките ѝ.

Монти се вцепени, когато видя в очите ѝ сълзи, които бавно се затъркаляха по бузите ѝ. Испита ужас, когато разбра, че я е наранил. Отскочи назад и се изруга. Не искаше да ѝ причинява болка. Просто се бе ядосал от плесницата.

– Върни се вкъщи. Нямах работа тук! – Единствено остротата в гласа му издаваше усилията, които полагаше, за да се овладее.

– Нека се разберем веднъж завинаги – гневно започна Айрис, като се опитваше да разсъждава разумно въпреки гнева и привличането, които изпитваше към него. – Ти не отговаряш за мен, нито пък аз съм твоя собственост! Аз ще отида в Уайоминг, и ти нямаш право да казваш каквото и да е за хората ми, за стадото ми, за мен или за каквото и да е.

Искаше думите ѝ да прозвучат подигравателно и гордо да се отдадечи, но не можа да го стори.

Той стоеше неподвижно. Не можеше да повярва. Беше ѝ причинил болка. Чувстваше се отвратително, но вината не бе само негова. Ако не се бе опитала да го накара да направи нещо, което не искаше, ако не се бе опитала да му се подиграе, ако не беше...

– Върви по дяволите! – избухна той, когато погледна назад, към фургона. – Какво търсиш тук?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Миг по-рано Айрис бе толкова ядосана на Монти, че щеше да се зарадва; ако се появеше някой и го накараше да се махне. Ала сега Франк бе тук и тя почувства раздразнение, че се бе появил.

– Току-що имахме малка разправа с мистър Рандолф. Той смята, че аз нямам право да бъда тук, и ми предложи да се върна обратно.

– Ти си този, който няма право да се мотае около „Двойно Д“ – враждебно каза Франк. – И ми се струва, че именно ти трябва да се върнеш обратно!

Девојката бе заговорила, защото бе прекалено разгневена, за да мисли. Обаче нямаше намерение да настройва двамата мъже един срещу друг. Твърде късно си спомни, че те не се понасяха.

– Аз разговарях с мис Ричмонд – отвърна Монти, без да прикрива презрението си към нейния надзирател, – но това засяга и теб. Върни обратно стадото, докато все още е възможно. Не знаеш много повече от мис Ричмонд и едва ли ще успееш да заведеш стадото до Уайоминг.

– След като мис Ричмонд желае да отиде в Уайоминг, аз ще я заведа. И нито ти, нито хората ти ще ни попречат!

– Няма и да се опитваме. Вие сами ще го сторите.

Франк изглеждаше толкова вбесен, че за миг Айрис се уплаши, че ще се нахвърли върху Монти. Всички знаеха, че Монти бе опасен противник. Никой не бе говорил пред нея, но историята за боя в Мексико продължаваше да се носи от уста на уста доста дълго след като се бе случила.

Младото момиче застана между тях:

– По-добре се върни в лагера си, Монти!

– Върни се вкъщи, преди да е станало късно. Ако не умрете от жажда или ако опазите добитъка от крадците, то индианците ще го сторят. – Той погледна към Франк, а след това се обърна към Айрис. – Щом си решила да отидеш до Уайоминг, трябваше да ми позволиш да ти намеря добър водач. – Младият мъж се обърна и се метна на коня. – А ако ти също ще пътуваш – този път говореше на Франк, – по-добре стой далеч от пътя ми! Ако направиш нещо, което да изложи стадото ми на опасност, ще те разпоря на две. А ако позволиш да се случи нещо на Айрис, ще те нарежа на малки парченца. – Той пришпори коня и се отдалечи с галоп.

– Ще взема няколко момчета и ние ще...

– Твоята работа е да закараш това стадо до Уайоминг – прекъсна го Айрис, която бе смутена от последните думи на Монти. – Аз ще се погрижа за мистър Рандолф!

Докато яздеше към лагера, Монти не спираше да се прокллина. Не бе пътувал и две седмици, и вече имаше неприятности с Айрис и нейния надзирател. Това едва ли би се харесало на Джордж. Винаги му бе казал, че избързва с преценките и действията си.

Монти никога не се бе съгласил с мнението на най-големия си брат. Медисън имаше противен характер, а сякаш никой не го забелязваше. Хен беше дори и по-лош, но също никой не му обръщаше внимание. Но ако Монти направеше и най-малкото нещо не както трябва, Джордж се нахвърляше върху него.

Монти винаги си е бил избухлив. Беше го наследил от баща си. Винаги бе прибързан в преценките и действията си. Това също бе наследил от баща си.

По дяволите, баща му! Неговата сянка продължаваше да тегне над цялото семейство: тя беше скрита в кръвта им, разяждаше мислите им като отрова и се просмукуваше във всичко, което правеха. Защо не можеше да бъде като Салти? Той никога не бе изглеждал несигурен. Никога не повишаваше глас и не прибързваше. Джордж сигурно предпочиташе Салти да му е брат, а не Монти.

Не, не беше справедлив. Нямахше значение какво бяха направили Монти или братята му, те знаеха, че винаги можеха да разчитат на Джордж. Може би понякога ги ругаеше, когато се връщаха вкъщи, но никога не се бяха съмнявали, че ги обича.

Обичаше ги дори прекалено много. Именно на тази прекалена любов се дължаха постоянните му напътствия и желанието да ги контролира. Това бе една от причините, поради които Монти искаше да започне нов живот в Уайоминг. Искаше да бъде самостоятелен и сам да взима решенията си.

Той яздеше по склона и когато наближи малкото поточе, почти се изгуби сред тревата и храстите. То беше, кажи-речи, пресъхнало и на места се виждаше пясъка по дъното.

Нямахше да му бъде лесно, след като Айрис Ричмонд се движеше пред него.

Не можеше да разбере какво му бе станало. Нямахше никакво

намерение да я целува, особено по начина, по който го бе сторил.

Излезе от потока и се понесе в лек галоп по просторната савана, където тревата бе избуяла от падналия дъжд. На места метличината стигаеше до корема на Найтмеър. Силният вятър люлееше тревата и храстите, които приличаха на развълнувано зелено море. Тук-там се виждаха обрулени дъбове – като разпръснати войници от разгромена армия, отстъпващи бавно към синьо-зелените хълмове в далечината.

Бе показал на Айрис какво означава истинска целувка. Едва ли някое от контетата в Сейнт Луис си бе позволявало нещо повече от целомъдрена целувка по бузата. След като го бе предизвикала, трябваше да понесе последствията.

„А какво ще кажеш за себе си? Как ще се държиш занаят пред към нея?“

Не му се искаше да си отговаря на този въпрос. Откакто Айрис се бе завърнала вкъщи, той си бе казал, че не желае да има нищо общо с нея, тъй като тя се е превърнала в по-младата версия на Хелън.

Е, трябваше да си признае, че бе сбъркал. Тази целувка, усещането, което се бе появило, докато държеше младото момиче в прегръдките си, го бяха накарали да изгуби контрол над себе си. Айрис беше зашеметяващо жизнено създание и би покорила дири и най-коравия мъж. Беше невъзможно да остане равнодушен към нейния независим и решителен характер, както и към прекрасното ѝ тяло.

Монти не се самозалъгваше. Нейното тяло го бе накарало да забрави решението си. Не подозираше колко силно е бил привлечен от нея, докато не я бе взел в прегръдките си не я бе целунал, искайки тя да отговори на целувката му. Айрис не беше безчувствена авантюристка като Хелън. Тя беше млада жена с буйна кръв, която се подчиняваше повече на тялото, отколкото на разума си. Тази мисъл разпали чувствата му. Тялото също.

Това бе още една причина, поради която тя не биваше да предприема трудното пътуване. Нямаше кой да я защитава. Той не бе отговорен за нея – тя му го бе казала.

Може би не беше негова работа да се грижи за нея, но той не престава да го върши, когато тя беше малко момиченце; не можеше да спре и сега, когато бе една красива млада жена.

Младият мъж дръпна юздите. Червените макове, разпръснати наоколо, привлякоха погледа му. Той се замисли дали да слезе от коня и да откъсне няколко за Айрис. Жените обичаха такива неща, а той наистина се бе държал грубо с нея. Ала след това се отказа. Тя щеше да си

помисли, че той иска нещо от нея, а ако го видеше някой от хората му, щеше да си помисли, че е полудял.

Тя не знаеше нищо за живота. Не и за действителния живот. В противен случай нямаше да вземе това налудничаво решение да тръгне за Уайоминг. Тя не знаеше нищо за снежните бури и четирийсетградусовия студ под нулата. Вероятно нямаше да може да оцелее през зимата.

Монти отново започна да ругае на глас. Нямаше време да я обучи на всичко. Но не можеше да я остави да се оправя сама, когато край нея нямаше никой, който да ѝ помага със съвети, освен Франк. Явно той трябваше да остане непрекъснато до нея през целия път до Уайоминг.

Тази мисъл го вбеси и той препусна в галон към лагера си.

Тейлър бе разположил лагера отстрани на стадото, в най-сухата част от равнината, обрасла с кактуси. Малката горичка от хилави дъбове предлагаше примамливо убежище от слънцето.

– Тя твърдо отказа да се върне въщи – извика той на Зак, докато слизаше от Найтмеър. – Не пожела да се вслуша в нито една от думите ми!

– Ако си ѝ крещял така, както крещиш сега, навярно въобще не е могла да те чуе.

– Не се прави на глупак! – изрева Монти.

– Роуз казва, че жените не чуват нищо, когато им се крещи – отвърна Зак.

– Това е най-побърканото нещо, което съм чувал.

– Забранявам ти да говориш така за Роуз! – предизвикателно отвърна Зак.

Монти отвори уста, за да му отговори, ала след това я затвори. Понякога мислеше, че забележките на Роуз са малко налудничави, но я обичаше и я уважаваше прекалено много, за да го каже. А и освен това, ако си бе позволил да каже нещо против нея, Джордж сигурно би го убил. Не се страхуваше от нито един от хората на Айрис, но не би желал да бъде край Джордж, когато той полудееше.

– Иди помогни да се прибере стадото за през нощта.

– Животните вече са прибрани зад оградата.

– Тогаво помогни на Тейлър с вечерята.

– Това не е моя работа. – Зак отново заговори неправилно, тъй като нито Джордж, нито Роуз бяха наблизо, за да го поправят. – Освен това, той може би сътворява нещо ново. Знаеш как мрази някой да се върти около него, когато измисля някое ново ястие.

Монти въздъхна. Представи си вечерята, която Айрис бе казала, че

нейният готвач приготвя.

– Нямам желание да ям измишльотините му. Защо просто не приготви свинско с боб?

– Защото той се мисли за велик готвач – отвърна Хен, който се приближи. На коня, пред него, бе метната една антилопа. – Откакто Розу му каза, че той е по-добър готвач от нея, нищо не може да го удържи.

– Не му позволявай да съсипе антилопата – каза Монти. – Аз искам да я нарежем и опечем съвсем просто и обикновено.

– Тейлър никога не готви прости и обикновени ястия – отвърна Зак. – Той казва, че това е под неговото ниво.

– Ще му покажа аз кое е неговото ниво!

– Седни и се успокой – отвърна Хен, докато слизаше от коня. – И не си го изкарвай на нас заради Айрис.

– Това няма нищо общо с Айрис.

Хен го погледна изпитателно и се зае да отвързва антилопата от седлото.

– Добре, тя наистина ме въбеси – призна Монти. – Тя е най-упоритата жена, която съм виждал.

– Искаш да кажеш, че не се е поддала на всеизвестния чар на Рандолф?

Монти мрачно се ухили:

– Тя едва не ми извади окото с проклетия си слънчобран. Можеш ли да си представиш жена, която да носи слънчобран и да е облечена в полупрозрачна рокля?

– Хелън би го направила – отвърна Хен и повдигна антилопата от седлото.

– Сигурен съм в това – отвърна Монти и почувства как гневът отново се надига у него. – Единственото, което Айрис е научила, е да се държи като майка си.

– А ти какво друго очакваше?

– Не съм очаквал нищо, но си мислех, че ще има достатъчно здрав разум в главата, за да остане в Сейнт Луис.

– Е, тя изглежда няма и ти трябва да я накараш да се махне от пътя ни.

Монти го последва до дървото, където Хен завърза антилопата за един клон.

– Направих всичко възможно, за да я накарам да се върне обратно, само дето не я метнах на седлото си.

– Учуден съм, че не си го направил.

Монти не обърна внимание на забележката му:

– Ако искаш да се махне, защо не отидеш ти да поговориш с нея?

– Аз не говоря с жени, освен с Роуз. Изкарай ми Бримстоун – обърна се Хен към Зак. – Тази вечер смятам да пояздя.

– Зад оградата има сто двацет и шест коня – отвърна Зак и взе поводите на коня на Хен. – Ще ти избира някой, но ако искаш онзи луд дявол, можеш сам да си го оседлаеш. Нямам намерение да бъда убит само защото на теб ти е скимнало да яздиш нощно време онзи полудял кон.

– Страхливец.

– Може би, но не съм глупак.

– Няма ли да вечеряш? – извика Монти след брат си, когато той се отправи към оградата, за да оседлае Бримстоун.

– Не. Отрязах си няколко парчета от антилопата. Ще си ги опека по-късно.

– По дяволите! – изруга Монти, знаейки, че щом Хен е решил сам да се погрижи за вечерята си, това означаваше, че Тейлър е приготвил нещо, което не става за ядене. – По-добре да отида да вечерям с Айрис.

Айрис стана от стола и остави чинията си на седалката на фургона. Бе хапнала само няколко залька от фрикасето. Не й се бе усладило. Бе отпила малко от чашата със силно кафе. То горчеше и тя го бе изхвърлила. Беше твърде разстроена от срещата си с Монти и нямаше апетит. И бе твърде ядосана на себе си.

Нито един мъж досега не си бе позволявал да я прегръща и целува така. Никога досега не бе позволявала това на никого. Монти не я бе помолил за разрешение и не бе обърнал внимание на протестите ѝ. И ако не се бе изскубнала от ръцете му, той сигурно щеше да я напляска още тогава. Хората ѝ, заедно със стадото, бяха на около трийсетина метра от фургона с провизиите. Чувстваше се някак изолирана и самотна. Виждаше как нейните работници се движат и се смеят. Чудеше се дали знаят какво се бе случило, дали Франк им бе разказал. Питаше се дали ѝ се смеят и подиграват.

При тази мисъл бузите ѝ пламнаха.

Нямаше защо да се заблуждава. Не бе престанала да харесва Монти. Не можеше да разбере какво у него я привлича толкова много – височината, очите или безразличието му към нея. Ала каквото и да бе то, всичко в него я караше да се чувства безпомощна и глупава. Трябваше да преодолее всичко това! Едно тринайсетгодишно момиченце можеше

да оглупява при вида на някой мъж, ала това бе много опасно за една жена.

И все пак това бяха най-вълнуващите мигове в живота ѝ. Дори и сега тялото ѝ усещаше изтръпване от докосването му. Устните ѝ още пазеха целувката му, а ребрата ѝ бяха натъртени. Зърната на гърдите ѝ бяха подути и възбудени, а нещо в нея искаше още. Майка ѝ сигурно щеше да бъде много сърдита, ако беше до нея. Една част от Айрис жадуваше отново да изпита същите усещания. Това желание не намаляваше дори при мисълта, че е опасно да бъде с мъж като Монти. Беше толкова вълнуващо да се забрави в ръцете му, макар че другата част от девойката се плашеше до смърт от това.

Никога досега не се бе забравяла и не бе губила власт над себе си. Това беше основното правило на майка ѝ. „По-добре да избягаш, ако се налага, но винаги трябва да се владееш!“ – спомни си тя думите на майка си.

Но Айрис бе загубила власт и върху Монти, и върху себе си. И над Франк.

Забеляза Франк, който седеше до огъня и се смееше и разговаряше с останалите, сякаш нищо не се бе случило. Тя не разбираше защо той като че ли не се вълнуваше от обидното държание на Монти. Не му беше присъщо бързо да забравя обидата. Той беше твърд и отмъстителен. Чудеше се дали не замисля някакво отмъщение. Това я накара да се почувства неспокойна. Може и да беше ядосана на Монти и да искаше някой да му смачка фасона, но не желаше този някой да бъде Франк.

Айрис реши да отиде до огъня. Звукът от ботушите ѝ, докато вървеше през тревата, бе неестествено висок. Младото момиче почака, докато Франк вземе вечерята си от готвача. Когато той седна и се приготви да се храни, тя се приближи и се отпусна на земята до него.

– Сигурен ли си, че ще можеш да заведеш стадото до Уайоминг?

– Разбира се – отвърна той. – Защо ме питаш? – Той я погледна леко насмешливо и това не ѝ хареса.

– Чудя се защо Монти настоява толкова много да се върна обратно.

– Не знам каква игра играе, но не му вярвам. Не вярвам на нито един от братята Рандолф.

– Баща ми им вярваше.

– И загуби много от кравите си.

– Не можеш да твърдиш, че те имат нещо общо с това.

– Но те не изгубиха нито една от своите, нали?

– Не, но...

– Не им вярвай! Така мисля аз.

Айрис не можеше да си обясни защо думите на Франк я раздразниха, но трябваше да прехапе устни, за да се удържи да не започне да защитава Монти.

– Тревожа се за това как ще стигнем до Уайоминг, а не дали трябва да вярвам на някого от братята Рандолф. Но трябва да призная, че никога не съм виждала Монти толкова бесен.

– Не му позволявай да те безпокои. Той просто беше разстроен, защото ти не се вслуша в съвета му. Всички от семейство Рандолф са такива. Те мислят, че знаят най-добре всичко.

– Предполагам, че сега вече е при хората си, но не бих искала да има някакви недоразумения и неприятности между тях и моите работници – каза Айрис, внезапно разбрала, че предпочита сега при нея да е Монти, а не Франк.

– Ти позволи на едно от момчета да види как той едва не те наби, а това е достатъчно, за да има неприятности.

– Това беше моя грешка. Казах нещо, което не трябваше да казвам – призна Айрис.

– Обзалагам се, че си го е заслужил.

– Може би, но аз не трябваше да го казвам. Няма да се случи отново!

– Просто исках да кажа...

– Не желая никакви неприятности. Може би ще имаме нужда от помощта му.

– Няма да опрем до неговата помощ! – Франк се изправи: – Време е да се прибереш във фургона си. Скоро ще се стъмни.

Девојката се ядоса, че Франк си позволяваше да ѝ казва какво да прави, но се изправи и се запъти към фургона. Беше свикнала да живее в светли и просторни стаи, да се разхожда в красиво подредени градини. Тъмните сенки наоколо я плашеха и я правеха неспокойна.

Приблужи се до фургона. Това беше фургонът, с който майка ѝ пътуваше. Баща ѝ го бе направил съгласно нейните изисквания. Той беше два пъти по-широк от обикновен фургон. На една повдигната платформа имаше легло с четири големи чекмеджета под него, специален гардероб и тоалетна масичка. По леглото бяха разпръснати възглавници, в случай че майка ѝ искаше да си почине по време на пътуването. До тоалетната масичка имаше удобен стол. Имаше и още една малка масичка за хранене с два стола. Въпреки обкръжаващия я разкош, Айрис не се почувства спокойно, докато не запали четирите лампи, закачени на

гредите, които поддържаха платнището, предпазващо от горещото тексаско слънце. Айрис бе потеглила с фургона заради собственото си удобство. Никога не ѝ се бе случвало да спи на голата земя и без всякакви удобства.

Докато се приготвяше за лягане, мислите ѝ бяха заети с Монти. Не можеше да разбере защо той бе решил, че тя не бива да ходи в Уайо-минг. Погледна се в огледалото: изглеждаше както винаги. Слънцето не бе успяло да обезцвети косата ѝ, нито пък се бе отразило на кожата ѝ. Може би той просто не я харесваше. Изглежда, не харесваше да бъде близо до нея.

Това я ядоса, но и нарани. Защо Монти не я харесваше? Продължи да си задава този въпрос, докато изгаси лампите и се плъзна в леглото, ала не можа да си отговори.

Дълго лежа, без да може да заспи. Не беше уморена, но съзнанието ѝ бе заето с въпроси, за които – изглежда – нямаше отговор, и тревоги, за които нямаше разрешение. Поне не такива отговори и решения, каквито би искала.

Постепенно тя започна да осъзнава, че е самотна. Това бе ужасяващо и смазващо чувство, което я обземаше все по-често и по-често, от както родителите ѝ бяха умрели. Освен факта, че баща ѝ бе оставил дългове и че тя нямаше пари, откритието, че няма приятели, че няма близък човек, към когото да се обърне за помощ и съвет, бе много по-болезнено. Нямаше си никого, освен Монти.

Но той вече не бе неин приятел. Тя не знаеше това, когато реши да тръгне със стадото си преди него. Тогава си мислеше, че той е единственият човек, на когото можеше да разчита. Ала сега знаеше, че не е така.

Трябваше да намери начин да преодолее съпротивата му. Тази вечер бе прекалено уморена, за да мисли по въпроса. Щеше да му мисли сутринта. Трябваше да го накара да ѝ помогне!

На другата сутрин Айрис стана рано. Нейните работници тъкмо се събуждаха, когато тя приближи до фургона с провизиите. Мъжете спяха с дрехите, така че трябваше само да си обуят ботушите и да сложат шапките – и бяха готови да се качат на конете. Айрис ги наблюдаваше, докато закусваха и оседлаваха конете си. Всички изглеждаха отпочинали и щастливи, шегуваха се помежду си, ала тя не можеше да се отърве от чувството, че нещо не е наред.

Младото момиче никога не се бе интересувало особено от хората,

които работеха в ранчото на баща ѝ: родителите ѝ смятаха, че нейното място е сред обществото на Сейнт Луис. Ала Айрис дълги години бе живяла в ранчото и бе придобила доста познания за кравите. Знаеше, че тревата е доста хилава и недостатъчна за това време на годината. Бе забелязала също, че потоците по пътя са почти пресъхнали. Тя си спомни думите на Монти, че след сухата зима идва и сухо лято.

Всъщност през пролетта почти не бе валило. Дори и цветята, които обикновено цъфтяха през май, сега бяха увехнали. Поне за едно можеше да бъде благодарна – по-лесно се пътуваше, Когато земята е суха. Ала сега осъзна, че е по-важно да има питейна вода за животните.

„Не се тревожи – бе казал Франк, когато тя му бе споменала за това. – По пътя има достатъчно вода. Знае го всеки в Тексас.“

Досега водата им стигаше, но все пак им предстоеше доста дълъг път. Спомни си как баща ѝ навремето разказваше за сухите пролети и пресъхналите потоци. Попитала бе Франк защо не изпрати няколко работници напред, за да търсят вода.

„Аз знам къде има вода – раздражено ѝ бе отвърнал той, недоволен, че тя продължава да го разпитва. – Познавам този път като петте си пръста.“

Но Айрис не можеше да забрави, че Монти се бе отнесъл с презрение към познанията на Франк, както и към нейните. И въпреки уверенията на Франк в противното, тя се тревожеше. Хората говореха най-различни неща за Монти и повечето не бяха ласкателни, ала всички бяха съгласни в едно: Монти е най-добрият скотовъд в тази част на Тексас. Когато той кажеше нещо, всички бяха сигурни, че е прав, и се вслушваха в мнението.

Освен Франк.

Айрис мразеше да се чувства невежа и глупава. Реши, че трябва да язди със стадото. Налагаше се да го направи. Дори според Монти тя беше отличен ездач. И имаше защо: той я бе научил да язди.

Девојката се върна във фургона. След минути се появи, облечена в подходящи за езда дрехи. Чувстваше се малко неуверена. Бяха минали години, откакто бе яздила за последен път. Дрехите ѝ бяха омалели и отеснели, особено около гърдите. Ботушите ѝ стискаха, а шапката ѝ бе овехтяла, но това не я притесняваше. За пръв път от седмици се чувстваше на мястото си.

За миг се уплаши, че няма да може да оседлае коня си – дъщерята на Хелън Ричмонд никога не бе оседлавала коня си сама – ала успя с малка помощ от страна на готвача.

Не беше нужно да язди дълго, за да стигне до стадото.

Животните бяха разпръснати на около километър и половина. „Изглеждат много повече от три хиляди и седемстотин глави“ – помисли си Айрис. Имаше петнадесет работници, включително надзирателя, готвача и момчето, което се грижеше за бичетата, но те едва ли бяха достатъчни за такова голямо стадо. Тя пресметна бързо наум и установи, че всеки от дванайсетте мъже трябваше да се грижи за триста крави.

Айрис не можеше да си представи, че един човек може да се грижи за повече от дванайсет животни. Почувства известно облекчение, когато видя, че Франк приближава към нея.

– Какво правиш тук? – попита той.

– Аз възлагам всичките си надежди на тези крави, за да оцелея, а не знам нищо за тях. Трябва да се науча, а не мога да го направя, ако си стоя във фургона.

– Мисля, че ти докладвам всичко.

– Бих искала да знам повече. Както и да разбере всичко, което е необходимо за едно такова пътуване.

– Няма нищо за разбиране. Движим се на север и използваме максимално всички места за паша.

– И това ли е всичко?

– Да, това е. – Айрис бе сигурна, че има нещо повече, но Франк бързо добави: – А сега е по-добре да се върнеш във фургона. Тук не е място за жени. Можеш да се нараниш.

– Нима? – Девойката се огледа наоколо. Кравите и бичетата пасяха спокойно, небето бе чисто и времето бе необичайно топло за началото на април. Наоколо не се виждаха никакви следи от други хора, никакви колиби и Айрис никога досега не се бе чувствала по-самотна.

– Всичко може да се случи.

Младото момиче отпъди чувството си за самота.

– Защо сме толкова далеч от пътя? Зная, че трябва да използваме местата за паша, докато се придвижваме, но все пак защо сме толкова настрана от пътя?

– Трябваше да се отдалечим от пътя, за да намерим достатъчно трева – започна да обяснява надзирателят й. – Навярно оттук ще минат стотици стада преди края на лятото. Ние пасем стадото около два часа сутрин и два часа навечер. През останалата част на деня ние се движим по пътя, за да успеем да изминем колкото се може по-дълго разстояние.

През останалата част на деня Айрис продължаваше да обсипва с въпроси надзирателя си. Ала когато се прибраха в лагера, той вече бе

изгубил търпение, а главата ѝ щеше да се пръсне от толкова много нова информация – толкова, че едва ли бе в състояние да си спомни и половината от нея. Ала за пръв път тя се чувстваше част от всичко, което я заобикаляше. Досега бе стояла настрана, както бе казал Монти, ала отсега нататък щеше да се учи и се надяваше да не е прекалено закъсняла.

Когато слезе от коня, цялото ѝ тяло бе изтръпнало от прекараните часове на седлото и тя, накуцвайки, се отправи към фургона си. Бе сигурна, че работниците се подсмивват зад гърба ѝ. Би дала всичко за една гореща вана, но трябваше да се задоволи с едно ведро гореща вода, което готвачът ѝ даде.

Искаше да смени дрехите си, но нямаше нищо подходящо. Не искаше да мисли за пришките по ръцете си, за ступените нокти и разрошената от вятъра коса. Добре, че Монти не можеше да я види сега. Навярно нямаше да я познае.

Дори не смееше да помисли какво би казала майка ѝ. Хелън Ричмонд смяташе, че една лейди трябва да си остане такава, дори и да живее в ранчо, и никога не се бе интересувала от работата в него.

Младото момиче си даде сметка, че сегашното ѝ затруднено положение се дължи на факта, че Хелън не се бе съобразявала с работата в ранчото. Родителите ѝ много често отсъстваха по цели месеци и това бе дало възможност на крадците да опустошават ранчото „Двойно Д“.

Айрис се безпокоеше, че голяма част от кравите бяха откраднати, без някой да разбере. Предполагаше, че е трудно да бъдат открити, но семейство Рандолф се бяха справили с това. Защо баща ѝ не бе могъл?

Вероятно защото не се е интересувал от ранчото толкова, колкото Монти. Всички знаеха, че Монти от тъмно до тъмно не слиза от седлото. И никога не се уморява.

Айрис си припомни първата им среща. Баща ѝ ѝ бе разрешил да гледа пролетното събиране на говедата. През целия следобед Монти бе в центъра на вниманието на всички присъстващи: кипящ от енергия, избираше телетата от стадото, мятеше ласото с удивителна точност и ловко се навеждаше от седлото, за да дамгоса поредното животно. Сръчните му движения предизвикваха удивлението на каубоите.

Привечер Айрис вече бе влюбена в него. През цялата следваща година го следваше навсякъде. Монти мълчаливо приемаше присъствието ѝ.

Майка ѝ бе тази, която реши да я изпрати в пансиона в Сейнт Луис.

– Дъщеря ми няма да се омъжи за каубой – бе заявила Хелън, – дори и да е богаташ като Джеймс Мънро Рандолф.

Хелън бе решила да не позволява на дъщеря си да се среща със случайни хора, дори принуди своя съпруг да изгони сина си от ранчото. Тя се страхуваше, че незаконният син на съпруга ѝ ще намали шансовете на Айрис да бъде приета в обществото.

Докато разтървяваше натъртените си крака, Айрис си спомни как бе плакала по цели седмици, когато родителите ѝ решиха да ѝ изпратят в пансиона в Сейнт Луис. Тогава мислеше, че на света няма по-нещастна от нея.

Продължи да се чувства нещастна до деня, в който красивият деветнайсетгодишен син на директора на пансиона падна на колене и ѝ се обясни в любов. Айрис откри, че на петнайсет години е трудно да ве-неш дълго по една изгубена любов, особено когато някой друг е паднал в краката ти.

Все още си спомняше вълнението от тайните срещи със сина на директора, преди той да замине за Принстън, на хиляда и шестстотин километра от Сейнт Луис.

Айрис се събуди. Като че ли земята се тресеше под нея. Сякаш всички крави на света препусаха с все сили покрай фургона ѝ.

Животните бягаха!

Макар че не знаеше какво да прави, тя скочи от леглото и трескаво започна да се облича. След пет минути беше на седлото и препускаше след стадото, което изчезваше в нощния мрак.

ГЛАВА ПЕТА

Звездите бавно гаснеха на хоризонта под тъмния покров на нощта. Миг по-късно през клоните на дърветата като тънки огнени нишки просветнаха първите лъчи на слънцето. Изтощените мъже се върнаха в лагера. Животните бяха неспокойни. Каубоите трябваше да останат по конете, за да не позволят на стадото да се разпръсне. Кравите бяха уморени, но най-лекият шум можеше отново да ги накара да побягнат. Мъжете слизаха по двойки от конете, за да закусят набързо, и отново се качваха на седлата.

Айрис не бе яла нищо. Нямаше апетит.

– Колко изгубихме? – обърна се тя към надзирателя си.

– Не мисля, че сме изгубили дори и едно животно.

Но Айрис не бе сигурна. Стадото изглеждаше по-малко. Не можеше да каже защо, тъй като естествено не можеше да преброи кравите, а и нямаше опита на Франк. Може би просто ѝ се струваше, че животните бяха по-малко.

– Преброй ги!

– Нямаме време за това. Монти е почти зад нас. Изгубихме доста време, докато ги съберем. Ще ги преброя, когато пресечем следващата река.

– А няма ли да бъде твърде късно да се връщаме назад, ако открием, че някои животни липсват?

– Не. Ще се придвижим само на един ден път оттук. Ако има някое заблудено животно, лесно ще го открием.

Без да знае защо, Айрис продължаваше да мисли, че са загубили доста крави. Двама от каубоите, с които поговори, бяха потвърдили това.

Тази мисъл се загнезди в главата ѝ. Щеше ѝ се да поговори с Монти. Само с един поглед той щеше да разбере дали някоя крава липсва. Той винаги разбираше, когато нещо не бе наред. Спомни си как баща ѝ казваше, че Монти може да предусети някоя беда, преди да е станала. И винаги беше там, където имаше нещо нередно.

Девојката яздеше край стадото. В главата ѝ се въртяха стотици мисли, които сякаш ѝ се изплъзваха, без да може да ги разбере. Може би беше твърде уморена, за да мисли трезво. Почти през цялата нощ не бе мигнала, след като предния ден не бе слязла от коня. Едва ли

присъствието ѝ бе помогнало с нещо. Вече знаеше, че когато дългогогите говеда побягнат, няма сила на земята, която да ги спре, и ще препускат, докато се изтощят.

– По-добре се прибери във фургона си – каза Франк, като се приближи към нея. – Животните все още са възбудени.

Айрис нямаше намерение да се връща във фургона, макар ме цялото тяло я болеше, беше уморена до смърт и единственото нещо, за което жадуваше, бе гореща баня и меко легло. Нещо ме беше наред и тя трябваше да разбере какво е то. Искаше да научи много повече за пътуването на стадото и присъствието ѝ да бъде от полза, а не само допълнителна тежест.

– Няма да се върна във фургона!

Франк се намръщи. Айрис знаеше, че присъствието ѝ ще затрудни работниците, но Франк и останалите трябваше да свикнат с това.

– Ще капнеш от умора още преди обяд – предупреди я надзирателят. – Не си свикнала да прекарваш по цял ден на седлото.

– Не съм свикнала да прекарвам целия ден и във фургона – отвърна тя по-рязко, отколкото бе възнамерявала, – но смятам да остана със стадото.

На Франк не му се понрави нейният отговор, но без да каже нищо, той обърна коня си и препусна напред, а Айрис продължи да язди отзад. Въздухът наоколо бе пропит с прах и тя притисна носната си кърпа към лицето. Очите ѝ бяха пълни с пясъчинки и сякаш порите на кожата ѝ бяха запушени от тях, ала тя се опитваше да не им обръща внимание. Прахът и пясъкът бяха част от работата ѝ, а тя бе решила да се справи с нея.

След известно време видя с облекчение, че стадото се е успокоило, Франк ѝ бе казал, че те може би са загубили около двајсетина-тријсетина килограма от теглото си. Може и да не разбираше много от крави, но знаеше, че охраненото биче струва много повече от мършавото.

Младото момиче стигна до края на стадото. Когато покрай нея отминаха и последните животни, тя не можа да се сдържи и се обърна назад. Зад тези хълмове, осяяни с храсти и бодливи кактуси, трънливи лози и скалисти земи, се намираше нейният дом. Дом, който вече не ѝ принадлежеше. Макар че бе прекарала първите десет години от живота си в Остин, а последните четири – в Сейнт Луис, тя мислеше за ранчото като за свой дом. Там бе израснала. Непоносимата горещина, дългото сухо лято, кактусите и недораслите дъбове ѝ бяха по-близки, отколкото улиците на Сейнт Луис и салоните, които бе посещавала. А сега напускаше всичко, за да се отпрати към непознатия и студен Уайоминг.

Прониза я мрачна мисъл и девойката потръпна. Тя нямаше нито един близък човек на този свят и се бе отправила сама към неизвестността.

За миг Айрис се почувства напълно съкрушена. Очакваха я трудности, с каквито никога досега не се бе сблъсквала и не познаваше. От пълната бедност я делеше само едно стадо и парите, които бяха скрити във фургона ѝ.

Монти. Прошепна името му, макар да се бе заклела, че никога повече няма да го моли за помощ. Той беше жесток и необуздан като бик, но беше единственият мъж, на когото вярваше. Беше истински ранчero. Можеше да завладее двайсет хиляди акра непозната земя, можеше да дамгосва и най-буйните бичета, можеше...

Мисълта ѝ се прекъсна, когато съвсем наблизко видя едно младо биче.

Монти! Това беше неговото стадо.

Почувства как тялото ѝ се напрегна. Той сигурно щеше да се вбеси, когато види, че нейното стадо е толкова близо. Това означаваше, че той ще трябва да спре своето, за да остане достатъчно разстояние между двете стада. Ако Франк беше тук, сигурно щяха да се сбият. А тя едва ли би стигнала до Уайоминг, ако нейният надзирател бъде с разбита глава.

Айрис препусна напред, ала нещо я озадачи. Бичето се движеше доста бързо. Едно нещо бе научила: обикновено животните се карат бавно, за да могат да пасат.

Защо Монти се опитваше да ги накара да препускат? Знаеше, че ѝ е сърдит, но не мислеше, че би направил нещо подобно. Ако неговото стадо се смеси с нейното, щеше да настане голяма суматоха и тя едва ли би се справила с това.

Това беше Монти. Тя го разпозна още щом се появи в далечината. Около половин дузина бичета препускаха пред него. Айрис препусна в галоп. Трябваше на всяка цена да го спре.

– Обърни стадото си! – извика тя, когато приближи достатъчно, за да може да я чуе.

– За какво, по дяволите, си се развикала? – изкрещя той в отговор и спря коня си.

– Тази нощ животните хукнаха да бягат. Затова сме толкова близко до теб. Ако спреш стадото си за малко, ще можем да се отдалечим достатъчно.

– Това не е моето стадо.

– Не можеш да ни стъпчеш! Ти...

В този миг към нея се приближи водачът на стадото и Айрис остана с отворена уста. Бичето беше с клеймото на ранчото „Двойно Д“. Това беше нейно биче. Един бърз поглед ѝ бе достатъчен да разбере, че и останалите принадлежах на стадото ѝ.

Значи е била права: те бяха изгубили крави, и то стотици, ако опасенията ѝ се потвърдяха.

– Къде ги намери? – успя най-накрая да попита тя.

– Чухме тропота на копитата. Аз взех няколко от моите момчета и препуснах насам, за да ти помогна. Натъкнахме се на тези бичета на юг отгук.

– На юг? Но стадото побягна на север и на запад!

– Някой е подплашил стадото ти. Те избягаха щом ме видяна, но аз разпознах един от тях. Куинс Хъниман. – Говореше раздражено. Явно бе недоволен, че го е забъркала в това.

– Никога не съм чувала за него. – Очакваше, че той отново ще ѝ каже да се върне вкъщи, тъй като не разбира нищо и явно не може да се справи с това пътуване. И да се маха от пътя му.

Вместо това той каза:

– Той е мургав – наполовина ирландец, наполовина индианец. Има рядка брада и стреля по всеки, който се опитва да мине през потока му. Виждала ли си го?

Тя изтръпна. Никога не бе чувала за Куинс Хъниман, но бе напълно сигурна, че е виждала мъжа, описан от Монти. Понечи да му каже, но се отказа. Това само щеше да го накара да ѝ натяква отново, че е трябвало да го послуша и да си остане вкъщи.

Младото момиче поклати отрицателно глава.

– Няма защо да се безпокоиш за него. Прострелях му рамото. Доста време няма да може да краде никакви животни.

Говореше така, сякаш го е направил заради нея – за да я защити от всички бъдещи нападения над стадото ѝ. Но не се държеше като влюбен мъж. Кравите приближиха края на стадото ѝ и нейните хора ги подгониха към основното стадо.

– Благодаря ти, че ги доведе. Според Франк ние не сме изгубили животни. Каза, че ще ги преброи като преминем следващата река.

– Та това е след четири дни! – възкликна Монти. В гласа му прозвуча учудване, че тя не е знаела. – Дотогава Куинс щеше да е изминал половината път до Мексико.

Айрис отвори уста, за да му възрази, но бързо я затвори. Не знаеше

за каква река или поток бе говорил Франк, но след като Монти казваше, че следващата река е на четири дена път оттук, значи това бе така.

– Трябва да поставиш пазачи за следващите няколко нощи. Можеш да пострадаш, ако някой отново подгони животните.

Никой не би казал, че той проявява любезност, но тя го разбра. Монти се тревожеше за нея. Почувства се така добре, както не се бе чувствала от седмици. Ако само можеше да го накара да прояви повече интерес към нея! – А освен това следващия път те може да подгонят моето стадо.

Значи отново се оказа глупачка. Трябваше да предположи, че той не се интересува от друго, освен от своите кравите. И макар и да бе показал, че я намира привлекателна, все пак кравите си оставаха главното за него и имаха предимство пред всичко останало. Особено пред нея.

Преди да успее да му отговори нещо язвително, Франк се приближи към тях.

– Какво, по дяволите, отново търсиш тук? – разгневено извика той. – Кажете на хората си да се махнат от това стадо!

– Той доведе кравите, които сме изгубили миналата нощ бързо отвърна Айрис, преди Монти да успее да отговори. – Монти каза, че крадци са подгонили добитъка ни.

– Това е най-налудничавото нещо, което съм чувал! – гневно отсече Франк.

Айрис не можеше да разбере защо надзирателят ѝ е толкова ядосан. Знаеше, че той не се радва да види Монти отново, но миналата вечер се бе смял и се бе държал така, сякаш е забравил за случилото се между него и Монти. Очевидно той е бил по-ядосан и засегнат, отколкото е предполагала.

– Двама от най-добрите ми хора бяха със стадото, когато животните са побягнали – рече Франк. – Те щяха да видят, ако някой се е опитвал да ги открадне. Навярно са се подплашили от някоя пантера или вълк.

Той застана с коня си между Монти и Айрис. Може би искаше просто да защити Айрис, но действието му вбеси Монти.

– Или не си вършиш работата както трябва, или се опитваш да се прикриеш зад хората си! – процеди Монти.

– Как се осмеляваш ти, страхливо копеле, син на...

Франк не можа да довърши. Монти насочи коня си право срещу неговия. Големият черен кон се нахвърли срещу дребния кон на надзирателя. Монти скочи от седлото, сграбчи Франк, който се опитваше да се

задържи на краката си, и с един удар го повали на земята. Франк се сгърчи безпомощно, като се опитваше да си поеме дъх.

– Следващия път няма да бъда толкова милостив към теб!

Айрис бе шокирана. Без да мисли, тя скочи от коня си и извади пушката, закачена на седлото на коня на Франк:

– Монти Рандолф, ако веднага не престанеш, ще стрелям!

Бе насочила пушката си право към него, ала той не се отдръпна. Само се обърна и я погледна така, сякаш си бе загубила ума.

– По-добре махни това нещо, преди някой да е пострадал – каза той, сочейки към пушката.

Пълното му пренебрежение към нея я разгневи. Искаше да стреля в земята пред краката му, но никога не бе стреляла с пушка и се страхуваше, че може наистина да го нарани.

– Изглежда, не беше достатъчно, че отказа да ми помогнеш. Не ти беше достатъчно, че хората ми се чувстват неспокойни като антилопи, когато знаят, че твоят въоръжен брат ни преследва по петите. А сега се опитваш да убиеш моя надзирател.

– Ако стреляш с тази пушка, отново ще подплашиш животните – рече Монти и посочи към дългорогите говеда, които наблюдаваха Айрис.

– Надявам се, че някое от тях ще се спусне към теб. Бих се радвала, ако те видя на земята.

– Това никога няма да се случи – ухили се младият мъж. – Ще яхна Нйтмеър, преди да успееш да си поемеш дъх. С теб на седлото ми! – добави той.

Очите ѝ блеснаха гневно и ноздрите ѝ се разшириха:

– Нито един мъж, а особено ти, мистър Джеймс Монро Рандолф, не може да ме качи на седлото си! Преди това ще те застрелям.

– Едва ли ще успееш, ако се държиш неразумно – каза Монти и измъкна пушката от ръцете ѝ. – А сега по-добре да махнем това, преди да си се наранила.

– Единственият човек, когото се готвя да нараня, си ти.

– По-добре се погрижи за надзирателя си. Изглежда доста зле.

– Да, благодарение на теб.

– Може би ще си помисли, преди отново да ме нарече страхливец.

Айрис бе прекалено разгневена, за да може да мисли. Каза първото, което ѝ дойде наум:

– Може би ще е по-добре ти да помислиш, преди да действаш. Ако не го правиш, ще пребиеш някого до смърт.

Монти пребледня:

– Никога не съм пребивал някого до смърт.

Младото момиче се прокле наум за необмислените си думи. Никога през живота си не бе виждала Монти така уязвим, никога не бе предполагала, че нещо подобно може да го нарани. Винаги й се бе струвало, че той стои над обикновените човешки чувства. А сега няколко необмислени думи го бяха лишили от силата и увереността му – неразделна част от Монти Рандолф.

– По-добре да се погрижиш за стадото си – отвърна Монти. Лицето му бе започнало да възвръща цвета си. – И не се тревожи: вече няма да те безпокоя. Следващият път, когато забележа, че някой краде добитъкът ти, ще ти напиша писмо. Може би ще го получиш, когато стигнеш до земите на индианците.

Отново говореше като стария Монти, но когато се качваше на коня, все още изглеждаше не на себе си. Ядът на Айрис се изпари. Франк всъщност не бе пострадал много тежко и сам си бе изпросил боя. Но явно думите й дълбоко бяха засегнали Монти. Тя му бе хвърлила това обвинение в лицето, без да се замисли просто повтори нещо, което някой й беше казал. Но реакцията му й показа, че това е нещо много важно за него. Трябваше да разбере защо.

– Много съм ти благодарна, че върна кравите ми – извика след него тя. – Просто не искам да се нахвърляш срещу моя надзирател.

– Тогава го дръж настрана от пътя ми! – Монти заби колене в хълбоците на коня си. Конят се изправи на задните си крака и Айрис си помисли с възхищение колко добър ездач е Монти. Той седеше изправен на седлото, широките му рамене бяха опънати назад, а мощните му бедра стискаха здраво хълбоците на коня. Спомни си колко силни бяха ръцете му и колко безпомощна се чувстваше, когато я притискаха здраво към фургона. Остана да гледа след него, докато изчезна от погледа й. Все още помнеше въздействието му върху тялото си. Той бе накарал кръвта й да се развълнува и сърцето й да забие по-силно. Жалко, че бе толкова невъзможен и груб.

Видя как Франк с усилие се изправи, ала с изненада разбра, че не чувства неприязън към Монти. Да, той я дразнеше и ядосваше, ала възхищението, което бе изпитвала към него като дете, си оставаше. За съжаление, пренебрежението му към жените бе станало пословично. Той не се интересуваше от нищо друго, освен от крави и бичета.

– Следващия път, когато Монти се появи, ме остави аз да се оправям – обърна се тя към Франк. – Изглежда, не можеш да говориш с него,

без да налетиш на бой. Така че ще е по-добре да стоиш настрана.

– Този мъж ме нервира – отвърна Франк, докато изтупваше праха от дрехите си.

– Мен също ме нервира, но едва ли ще е добре за останалите работници да видят отново как те събаря в праха. Предстои ни дълъг път, а няма да е от полза, ако хората не те уважават.

– За това не се безпокой, аз ще се погрижа – озъби се надзирателят. – Стадото и работниците са моя работа. А сега по-добре се прибери във фургона!

– Кога смяташ да преброиш добитъка?

Лицето на Франк потъмня:

Вече ти казах: след един ден.

– Монти каза, че следващата река е на четири дена път оттук.

Айрис си помисли, че Франк ще се пръсне от яд. Никога не го бе виждала толкова бесен.

– Брейзъс Ривър е на четири дни път оттук, но потокът Доглег е съвсем наблизо. И защо искаш да ги броим? Нали изгубените крави са върнати?

– Не съм сигурна, че всички са тук. Ти не мислеше, че има изгубени. Може да липсват още.

– Броенето ще ни забави.

– Няма значение. Монти едва ли ще ни се ядоса повече, отколкото вече е.

Докато яздеше към фургона, девойката разбра, че не би искала Монти да ѝ е сърдит. Той беше единственият човек, на когото имаше пълно доверие. А сега, когато все повече се отдалечаваше от цивилизацията и навлизаше в тази дива страна, доверието бе по-важно от всичко друго. Особено ако наоколо все още се навъртат крадци на добитък.

Мислеше си, че се е отървала от тях и те са останали в Гуадалупе, но очевидно крадците все още се опитваха да отмъкнат кравите ѝ. Не знаеше дали искаха да откраднат само стотина Крави или цялото стадо.

Тази мисъл накара кръвта ѝ да замръзне.

Айрис си напрегна ума, но не можа да си припомни къде бе виждала Куинс Хъниман. Трябваше да си спомни. Може би той беше ключът към човека, който се опитваше да я ограби.

За втори път, и то за по-малко от седмица, Монти проклинаше наум, докато яздеше към лагера си. Но този път причината бе различна.

Този път не бяха проклетия на мъж, който бе разгневен, защото някой се е опитал да промени плановете му.

Този път бяха отправяше проклетия, насочени към самия себе си.

Едно от условията, които Джордж бе поставил, преди да се съгласи да предаде управлението на ранчото на Монти, бе Соления да бъде негов надзирател. Монти нямаше нищо против. Той също бе решил Соления да бъде негов надзирател. Това, което го въбесяваше, бе, че Соления сега е тук, за да го наблюдава, което означаваше, че Джордж все пак упражнява някакъв контрол върху него. Но най-много го влудяваше фактът, че всъщност си го бе заслужил. И сега отново го бе доказал.

Искаше да забрави онзи бой в Мексико. Не знаеше как Айрис бе разбрала за него, фактът, че му го каза в лицето, беше изключително неочакван и предизвика истински шок у него, но по-добре беше, че стана така. Нещо трябваше да му напомня, че от ден на ден заприличваше все повече и повече на баща си.

Би удушил всекиго, който му го кажеше, но трябваше да бъде честен пред себе си и да си признае, че бе много груб към хората. Той бе наследил характера на баща си: имаше неочаквани, жестоки и опасни изблици на ярост подобно на разярена пантера. И понякога те бяха смъртоносни.

Много ясно си спомняше деня, в който за пръв път каза на Джордж, че смята да замине за Уайоминг. Мислеше, че Джордж ще бъде доволен и ще се съгласи с него. Нуждаеха се от повече земя. Стадото им бе станало изключително голямо. Земята в Уайоминг се намираще близо до пазарите на животни, които бяха възникнали край новооткритите мини. Щяха да се сдобият с нова земя, без да плащат нищо за нея. Монти смяташе, че е съвсем логично той да ръководи новото ранчо.

Но Джордж каза, че Монти все още не е достатъчно узрял за толкова отговорност, че е прекалено бърз в преценките и действията си и не може да му се възложи такава важна задача. Джордж не спомена това, но боят в Мексико не бе забравен от никого. Монти си спомни, че тогава побесня от гняв – дотолкова, че започна да крещи на брат си, докато Хен не го издърпа настрана и не го бутна в потока, за да се охлади.

Студената вода го бе охладила и след няколко разговора с Хен, Роз и Зак Джордж бе решил, че ще му даде възможност да докаже как може да ръководи новото ранчо.

Вече цяла година бе успял да се съдържа, но сега отново бе избухнал заради надзирателя на Айрис.

Ала Франк не беше истинската причина. Истинската причина бе

Айрис.

Стигна до гребена на хълма и се обърна назад. Засега всичко изглеждаше спокойно, но едва ли щеше да е за дълго. Нехайното отношение на Франк бе доказателство за това.

Ала, което бе по-лошо, Монти не вярваше на Франк и побесняваше, като виждаше как Айрис разчита на него. Тя не познаваше мъжете като Франк. Монти и не очакваше от нея да ги познава – нито пък очакваше от себе си, че ще се спусне да я защитава. Освен това Айрис смяташе, че винаги може да използва мъжете и да ги кара да правят това, което иска. Вероятно никога нямаше да помисли, че е възможно някой мъж, когото познава, да краде от нея.

Може би трябваше да изпрати Салти да си поговори с Айрис. По-добре би било, ако изпрати Хен, ала се съмняваше, че Хен би се съгласил. Замисли се върху това и реши, че и Соления едва ли е най-подходящият. Той се смущаваше в присъствието на красиви жени и не можеше да обели дума. Единствената жена, чието присъствие не го караше да избяга, бе Роуз.

Някой трябваше да се погрижи за Айрис. Щом веднъж се бяха опитали да окрадат стадото ѝ, щяха да опитат повторно. Може би не искаха да я наранят, но всичко можеше да се случи, когато куршумите засвистят.

Можеше да бъде убита.

Обзе го странно чувство. Тази Айрис му създаваше само безпокойства и грижи. Той се бе опитал да не мисли за нея, но я харесваше. Не можеше да си обясни защо, но такава бе истината. Може би у него имаше нещо извратено. Щом в едно отношение приличаше на баща си, то сигурно приличаше и в останалите. Джордж му бе разказвал как баща им веднъж преследвал някаква жена от Вирджиния до Чарлстън.

Монти нямаше намерение да преследва Айрис през три щата. Просто искаше да бъде сигурен, че нищо лошо няма да ѝ се случи. Може би трябваше да приеме поканата ѝ за вечеря. Едва ли щеше да бъде по-лошо от тази, която Тейлър им бе поднесъл.

Все пак трябваше да признае, че Тейлър бе станал добър готвач. Но когато сготвеше някое ястие, никой не можеше да разбере какво яде. А Монти мразеше да яде нещо, за което не може да каже какво представлява.

През останалата част на деня Айрис не спираше да мисли за

крадеца, който Монти ѝ бе описал. Опитваше се да си спомни къде бе виждала този мъж, но нищо не изплуваше в съзнанието ѝ. Дори реши да отиде при Монти и да го попита дали не може да се сети още нещо за този мъж, но се отказа. Като си припомни настроението, в което бе препуснал към лагера си, Монти вероятно щеше да я завърже напредно на селото на коня и щеше да я върне обратно.

Независимо от острите думи, които си бяха разменили, девойката бе трогната, че Монти бе оставил собственото си стадо, за да види дали тя не се нуждае от помощ. Той можеше да остане кравите да избягат или да ги задържи за себе си. Вместо това рискува да бъде застрелян от крадците и върна животните.

От друга страна, ако Монти наистина желаше да ѝ помогне, щеше да се съгласи да пътуват заедно. Щеше да му бъде по-лесно, отколкото да препуска след крадците и да се бие с тях. Никой крадец не би се осмелил да нападне някое стадо, ако знаеше, че Монти или Хен са наблизо.

Айрис бе изгладняла, но когато видя чинията със свинско и боб, която готвачът ѝ подаде, апетитът ѝ се изгуби. Все пак взе чинията. Трябваше да се нахрани и да се научи да яде това, което ядяха мъжете. Едва ли щеше да се наслаждава на френска кухня в Уайоминг.

Беше толкова уморена, че едва се държеше на краката си. Ала когато намери място за сядане, разбра, че цялото ѝ тяло е натъртено, а мускулите ѝ са схванати. Не можеше да се наведе и да седне. Бавно се върна във фургона.

Бе оставила готвача сам да избере какво да стотви заради това, което Монти ѝ бе казал. Изглежда, мъжете се наслаждаваха на това ядене много повече от всичко, което досега бе готвено по нейно нареждане. Опита малко от боба. Беше отвратителен. Като че ли ядеше люспи. Нямаха никакъв друг вкус, освен на меласа, а тя мразеше меласата.

Соленото свинско не беше толкова лошо на вкус, но не можа да се докосне до хляба, изпържен в свинска мас. Поне можеше да си пийне чаша вино, за да оправи вкуса си.

Потърси бутилката вино и в този миг си спомни къде е виждала Куинс Хъниман. Той говореше с някого от хората ѝ един или два дни преди да тръгнат.

Забрави за виното и отвратителния вкус в устата си и се отправи към огъня, където бяха насядали работниците, за да предупреди Франк. Спомни си, че името на каубоя беше Бил Ловел, но не бе съвсем сигурна. Все още не бе научила имената на всички работници.

Нито Франк, нито Бил Ловел бяха край огъня. Тя подаде на готвача почти недокосната си чиния.

– Къде е Франк?

– Последния път, когато го видях, препускаше в тази посока – обади се един от мъжете и показа напред, където животните вече бяха прибрани за през нощта. – Но не бих те съветвал да ходиш натам. Не се знае какво можеш да настъпиш.

Младото момиче се ядоса и щеше да му отвърне нещо остро, но безсрамният начин, по който я гледаше този мъж, я накара да промени намерението си. Ако всички работници се държаха така с жените, нищо чудно, че майка ѝ я бе държала на разстояние от тях. Трябваше да говори с Франк. Нямаше намерение да остави тези мъже да се отнасят така с нея, след като тя им плащаше заплатите.

Вече се бе стъмнило напълно и Айрис усети несигурност, когато се отдалечи от огъня. Не можеше да сподави страха, кой то се надигна в гърдите ѝ. Докато живееше в Сейнт Луис никога не беше излизала късно вечер, а още по-малко – сама. Виждаше силуетите на животните – някои от тях лежах, други пасяха, но тази гледка не я успокои. Знаеше, че дългорогите говеда са опасни животни и от тях можеше да се очаква всичко. Спомни си как баща ѝ разказваше, че много мъже са били намушквани от разярените животни.

Девојката заобиколи един храст и на не повече от трийсетина метра видя Франк да разговаря с един от каубоите. Тъкмо щеше да отвори уста, за да го извика, когато видя, че говори с Бил Ловел.

Спря се и застина на място, Франк не се караше на Бил Ловел. Говореше тихо и явно двамата водеха поверителен разговор.

През главата ѝ мина ужасна мисъл. Отдръпна се и се прикри зад храста, за да не я забележат. Възможно ли е Франк да е свързан с крадците? Възможно ли е той да беше подплашил стадото?

Не изглеждаше възможно, но би обяснило много от нещата, които тя не разбираше, например откъде знаеха крадците къде е най-удобно за тях да нападнат стадото, за да не бъдат хванати.

Това би обяснило също защо Франк беше толкова разстроен, когато му каза, че заминават за Уайоминг. Би обяснило и защо надзирателят ѝ не искаше Монти да бъде наоколо и бе побеснял, когато той доведе избягалите животни.

Айрис се опита да се успокои и да сложи мислите си в ред. Франк не би могъл да бъде човекът, който държи връзка с крадците. Неговите заповеди не бяха тайна. Всички работници ги знаеха, защото всички

работеха заедно. Навярно изменникът е Бил Ловел. Може би Франк се е изпуснал да му каже нещо важно, без да предполага, че той ще осведоми крадците.

Ала Айрис не можеше да бъде сигурна в това. Трябваше да помисли, преди да реши какво да предприеме.

Обърна се, за да се върне в лагера, и се препъна в един корен. Едва успя да запази равновесие. В главата ѝ бе истински хаос. Какво трябваше да предприеме? Все още ѝ бе трудно да повярва, че Франк е предател и действа заедно с крадците. От години той беше надзирател на баща ѝ. Баща ѝ му вярваше. Дори му повери ранчото за дълго време, докато те с майка ѝ отсъстваха.

Това беше по времето, когато ранчото тръгна на загуба. Екстравагантните желания на Хелън Ричмонд поглъщаха всички доходи.

Обаче все още Айрис нямаше никакви доказателства срещу надзирателя си и не можеше да го обвини. А и освен това, кой щеше да заеме мястото му? Ако някой от работниците ѝ бе въввлечен в тази история, може би и останалите знаеха – сигурно и онзи нахалник, с когото бе разговаряла край огъня. Почувства непреодолимо желание да поговори с Монти. Може би беше груб и я дразнеше, но винаги знаеше какво трябва да се направи.

Спъна се в още един храст. Тъкмо си казваше, че трябва да бъде внимателна и да гледа къде стъпва, когато чу тъжно мучене и видя едно съвсем малко теленце, което се бе свило в храстите. Навярно се е родило, когато стадото бе спряло, за да пренощуват. Изглеждаше съвсем малко и беззащитно.

Ала в този миг до слуха ѝ достигна злобен рев. Обърна се и видя огромните очи на една дългорога крава, която се носеше срещу нея. Вероятно това бе майката на теленцето. Айрис се огледа като обезумяла наоколо и отчаяно разбра, че няма къде да се скрие, освен да се свие зад ниския храст до малкото теленце.

ГЛАВА ШЕСТА

Айрис побягна, като се препъваше във всеки камък. Преуморените ѝ крака едва я крепяха. Изплашеното малко теленце мучеше толкова жално, че тя се надяваше майка му да отиде при него и да не я нападне.

Хвърли през рамото си един поглед назад и разбра, че няма късмет. Тъжните вопли на теленцето за помощ бяха чути от още няколко животни и те се насочваха право към нея. Нямаше надежда да стигне до лагера, ако по петите я следваха разярени животни. Изглежда, никой от каубоите не бе забелязал, че става нещо нередно и не бе чул отчаяните ѝ викове за помощ.

Девојката отново се препъна, но се изправи, въпреки че цялото тяло ѝ болеше. Само ако можеше да достигне до едно от дърветата!

Внезапно откъм лагера дочу тропот на копита. Огледа се и видя Монти, който препускаше към нея. Тя се хвърли към него и отчаяно се хвана за силната му ръка, която я повдигна нагоре като перце.

– Дръж се здраво! – извика младият мъж, смущка коня и препусна към лагера. – Те са така побеснели, че ще се нахвърлят срещу всекиго, който им се изпречи.

Нямаше време да спрат, за да седне на седлото зад Монти. Дългорогите бикове препускаха със скоростта на антилопа. Монти се носеше бясно с Айрис, която висеше от едната му страна, а тялото ѝ почти докосваше летящите копита и проблясващите рога на животните. Приближиха лагера и Монти изкрещя като индианец, боядисан с цветовете на войната, за да предупреди каубоите.

Мъжете се спуснаха към конете в мига, в който Айрис и Монти връхлетяха в лагера. Конят на Монти прескочи огъня. Полудялата крава връхлетя върху огъня и наоколо се разхвърчаха искри и горящи въгленни. Монти задържа коня си и обърна назад. Каубоите бяха застанали в редица между него и Айрис и разбеснелите се животни. Разгневената крава направи няколко скока към тях, но непрекъснатият вой на нейното уплашено теленце я обърка и смути: тя се обърна и препусна обратно. След известно колебание останалите животни я последваха.

– Удари ли се? – попита Монти, докато сваляше девојката на земята. – Видях как се препъна и падна.

Младият мъж отвърза едно одеяло от седлото и я уви с него. Тя бе бледа като платно и краката не я държаха. Ръката на Монти се обви

около кръста ѝ, за да не се свлече на земята. Като че ли никога досега той не се бе чувствал толкова потресен и развълнуван. Не, спомни си как бе изпитал нещо подобно, когато бе на дванайсет години. Тогава Хен пристигна точно навреме, за да го отърве от едни бандити, които тъкмо бяха провесили въже на най-близкия клон, за да го обесят.

Сега беше просто случайност, че се оказа толкова близко и успя да спаси Айрис. Яздеше бавно и опитваше да намери подходящо извинение, че отново се връща в лагера ѝ толкова скоро, след като тя го бе изгонила. Събираше смелост, за да се извини за поведението си, когато мученето на телето привлече вниманието му. Ако не го бе чул, може би нямаше да успее да я спаси.

Дори не искаше да мисли какво би могло да се случи с Айрис, ако не бе дошъл навреме.

– Искаш ли да пийнеш нещо? – попита той.

– Ще се оправя след малко – едва успя да каже тя. – Просто се чувствам ужасно отпаднала.

– Имаш късмет, че си жива! – Облекчението, което изпитваше, го караше да говори остро. – Още няколко скока – и онази крава щеше да те довърши.

– Знам – отвърна Айрис. Очите ѝ все още бяха разширени от страх.

– Какво правеше сама в тъмнината?

Монти почти се бе вцепенил от страх, когато бе видял кравата, която се носеше към нея.

– Сега вече знаеш защо се опитвах да те убедя да се върнеш обратно – рече той. – Това място не е за жени.

Монти се изруга наум, защото пак бе показал раздразнението си. Няма значение, че тя е направила нещо неразумно и опасно. Сега Айрис беше уплашена и разстроена. Имаше нужда да я успокои и утеши, а не да ѝ чете лекция. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в плач. Монти се надяваше, че няма да го стори. Не знаеше как да се държи с плачещи жени.

Прегърна я и се наведе към нея:

– Всичко свърши! Ти си в безопасност.

Айрис потрепери и с конвулсивни ридания се хвърли на гърдите му. Вкопчи се в ризата му с двете си ръце и го заля с поток от сълзи. Монти, който обикновено знаеше по инстинкт как да се държи с жените, застина неподвижно, без да знае какво да прави. Погали я непохватно, като се надяваше, че сълзите ще ѝ помогнат да се успокои и съвземе. Младото момиче все още стискаше ризата му, но вече започваше да се

окопитва.

– Благодаря ти, че ме спаси! – прошепна тя.

– Не можех да постъпя другояче – усмихна се Монти. – След всичко, което преживях, за да те спася от онази скала, не можех да те оставя сега.

Айрис измъчено се усмихна. Навремето се бе покатерила върху една уединена гола скала, наречена Зъбите на дявола, и то само защото Монти ѝ бе казал да не го прави. Тогава той се изкачи, привързан с едно въже, и я свали на земята, ала се подхлъзна и падна. Целият се натърти, но не каза на никого каква бе причината. Обясни, че конят му се е спянал и той е паднал.

– Ти ми казваше, че дългорогите говеда са опасни – рече Айрис. – Трябваше да те послушам.

Тя най-сетне призна, че той е бил прав, но Монти не изпита задоволство. Не бе сигурен какво чувства и това го смущаваше. Ала не би трябвало да се учудва. Всичко можеше да се очаква, когато Айрис е наблизо.

– Какво, по дяволите, става тук? – Това бе готвачът, който се бе приближил до огъня.

Айрис се отдръпна от Монти. Крехката нишка на интимност между тях се прекъсна. Това беше мимолетно чувство, което можеше и да не се забележи, но тя го бе доловила и съжаляваше, че отлетя.

– Кой е бил толкова глупав и е оставил мис Ричмонд да скита наоколо, и то пеша? – запита Монти, изправи се и помогна на Айрис да стане.

– Смятам, че тя сама си е виновна. – Айрис се огледа и видя грубия каубой. Той скочи на земята от едно дърво, за което бяха вързали въже-то, придържашо оградата за конете. – Не каза на никого какво смята да прави.

– Предполагам, че ти не си видял – изръмжа Монти.

Айрис искаше да каже на каубоя, че Монти става опасен, когато се ядоса, но той, изглежда, не се страхуваше от него, защото лениво присътпи напред.

– Аз бях зает с вечерята си – каза грубиянинът, а в гласа му прозвуча същата безочливост, както и когато бе разговарял с Айрис.

Ръката на Монти светкавично го сграбчи за гърлото.

– Жалко говеждо лайно! – изкрещя Монти и го разтърси силно. – Уволнен си.

– Ти не можеш да ме уволниш – отвърна каубоят, като се опитваше

да си поеме дъх. – Аз не работя за теб.

Опита се да се изскубне от ръцете на Монти, но това се оказа напразно. Всички добре познаваха силата на ръцете му. Айрис видя как в очите на младежа се появи страх.

Монти го захвърли на земята, без да обръща внимание, че каубоят едва не си удари главата в стъблото на близкото дърво.

– Събери си нещата и се махай! Ако все още си тук, когато дойда следващия път, едва ли ще бъдеш в състояние да си потърсиш друго място.

Младежът се обърна към Айрис, но тя все още бе прекалено уплашена от преживяното, от чудото, което бе сторил Монти, за да я спаси, и не можа да каже нищо. В този момент се появи Франк, който препускате с всички сили към лагера и явно беше побеснял.

– Знаеш ли, че едва не подплаши животните и за малко да побягнат? – изкрещя той на Монти. – И какво, по дяволите, правиш в нашия лагер? – продължи той и се огледа. Наоколо цареше невероятен хаос. – Вече ти казах веднъж да стоиш по-далеч оттук. Повтарям го за последен път! А сега се махай оттук, защото не искам да гледам как ще те изхвърлят насила.

– Той се опита да ме уволни – каза каубоят. – Появи се и ми каза да си събирам нещата и да се махам.

Франк извади пушката си и я насочи към Монти:

– Ти просто не знаеш кога трябва да спреш, нали?

– Е, хайде, стреляй, но се заклевам, че преди да умра, ще те убия с голи ръце! – процеди Монти.

Айрис не можеше да повярва на очите си. Само преди малко бе преследвана от дузина разбеснели се бикове. Секунди по-късно се бе озовала в безопасност в прегръдките на Монти. А сега пред смаяния й поглед Монти и Франк се готвеха да се избият.

Досега в нейния свят никога не се бе сблъсквала с толкова омраза и насилие.

Опитваше се да се съвземе и да мисли разумно. Това беше нейният лагер и нейното стадо. Тя беше тази, която даваше заповедите. Бяха я пренебрегнали и това отново бе причинило неприятности – Монти и Франк се бяха наежили един срещу друг. И ако не искаше да заслужи всички обидни и груби думи, които Монти й бе казал, тя трябваше да се намеси и да спре всичко това.

– Остави тази пушка, Франк! – каза тя с най-голямото хладнокръвие, на което бе способна. – Не искам никакви стрелби в моя лагер.

– Просто искам да се отърва от този койот – изръмжа надзирателят ѝ, без да отмества пушката.

– Махни тази пушка или ще си получиш парите и ще се махнеш веднага отук!

Айрис сама бе удивена от увереността и властността, които за пръв път прозвучаха в гласа ѝ. Франк се завъртя на седлото и я погледна изненадан.

– Не се шегувам. Махни пушката или си уволнен!

– Знаеш ли какво направи той?

– Да, но ти не знаеш. Аз бях тази, която щеше да подплаши стадото. И ако Монти не се бе появил навреме, сега щяхте да избирате мястото, където да ме погребете. – Тя огледа многозначително хората си. Всички мъже извърнаха погледите си.

– Но каква е тази лудница в лагера? И откъде накъде той ще уволнява Краудер?

– Препуснах към лагера, тъй като полуделите крави бяха по петите ми – обясни Монти. – Те искаха да нанижат на рогата си нещо, а аз не исках това да бъде моят кон, особено когато го яздя. Уволних този кучи син, защото е позволил на Айрис да тръгне да те търси сама и пеша. Всеки глупак знае, че когато наоколо има дългорови говеда, никой не трябва да се разхожда пеша.

Едва сега Айрис си спомни, че баща ѝ бе споменавал същото нещо.

– Това не ти дава право да уволняваш някого от моите работници – възрази Франк. – Ти...

– Ако той не може да го уволни, аз мога – рече Айрис.

Това не беше съвсем вярно. Тя все още не можеше да мисли достатъчно разумно, за да вземе толкова важно решение. Но бе казала на Краудер къде отива и си спомни нахалния му отговор. Припомни си също и погледите, които той и Франк си размениха. Не знаеше какво замисляха, но трябваше да разбере.

– Какво правиш тук? – отново се обърна Франк към Монти. – Само да обърна гръб – и ти отново се появяваш.

– Доведох още няколко ваши бичета. Навярно са се крили в храстите. Миналата нощ се присъединиха към нашето стадо.

– Е, следващия път можеш да изпратиш някого от хората си – отвърна надзирателят.

Айрис се обърна към Монти, без да обръща внимание на думите на Франк:

– Аз съм ти изключително благодарна за това, което направи, и ще

бъда щастлива, ако идваш всеки път, когато пожелаеш. Вечерял ли си?

– Не. Тейлър отново експериментира нещо. Реших да почакам дали някой от работниците няма да се разболее и едва след това ще се осмеля да хапна от храната.

– Можеш да вечеряш с нас. За вечеря имаме любимото ти ядене – свинско с боб и хляб, изпържен в свинска мас.

Монти се поколеба. Погледна Краудер, а след това – Франк Кейн.

– Страхувам се, че ще трябва да се задоволиш само с моята компания – каза Айрис. – Франк трябва да се върне при стадото, а мистър Краудер има петнайсет минути, за да напусне лагера.

Каубоят гневно изгледа Айрис. Отвори уста, за да каже нещо, но видя погледа на Монти и реши да премълчи. Взе седлото си и се отправи към конете.

– Според мен не е лошо да се увериш, че той ще оседлае собствения си кон – обърна се Монти към Франк. Надзирателят му хвърли поглед, изпълнен с омраза, и тръгна след каубоя.

– Не трябва да оставаш тук сама с този мъж – рече Монти и се обърна към Айрис. – По-добре да се качиш на влака и да ги посрещнеш в Чайен.

Младото момиче извърна поглед. Не ѝ се искаше да го погледне в лицето.

– Той просто не те харесва.

– Аз също не го харесвам. А още по-важно е, че не му вярвам.

– Защо? Баща ми му вярваше.

– С баща ти не винаги сме били на едно и също мнение. – Монти щеше да каже още нещо, но се отказа и се обърна към готвача: – Дали е останало нещо за ядене след опустошенията, които причини онази крава?

– Сигурно – отвърна Боб Джонсън. – Бях запалил огън от другата страна на вагона. Навярно има пълно канче с кафе.

– А дали има още от боба? Не ми трябва много, все пак ще трябва да опитам от яденето на Тейлър. Това, което готви, е вкусно, но просто изглежда малко странно.

Готвачът му подаде една пълна чиния. Монти седна на земята и започна да се храни.

Айрис се чувстваше объркана, още повече след критичната му забележка относно баща ѝ. Чувството ѝ за изолация се засилваше с всяка измината минута. След случилото се с Краудер ѝ се струваше, че не може да има доверие на никого от хората си.

– По дяволите! – възкликна Монти и остави чинията си. – Готвенето на Тейлър е повредило вкуса ми.

– Какво искаш да кажеш? – попита Айрис.

– Много вкусен боб, но изглежда съм отвикнал от такава храна – изпъшка Монти. – Мислех си, че няма нищо по-вкусно от печената пуйка на Роуз. А сега Тейлър ме гощава с разни неща, които не знам какви са, но са по-вкусни от свинското с боб. – Изплю една люспа. – Съжалявам, приятелю – той се обърна към готвача, – но това ядене май вече не ми харесва.

Девојката се засмя:

– Аз също мразя да ям боб. Позволи ми да ти предложи чаша вино. Това ще оправи вкуса в устата ти.

– Не, благодаря – каза Монти и се изправи. – Никой от семейство Рандолф не пие.

– Но това е само вино.

– Все пак е алкохол. – Монти подаде чинията си на готвача. – А и не е трябвало да взимаш вино. Няма да се отрази добре на работниците ти.

– Аз не давам вино на работниците си – разгневено отвърна Айрис, тъй като той отново си позволяваше да я критикува. – Киното е само за мен.

– Това е още по-лошо. – Младият мъж сложи ръкавиците си и оправи шапката си. – Не е добре за един надзирател да има това, което хората му не могат да имат.

– Аз не съм надзирател – студено каза Айрис. – Аз съм господарката.

– Е, има разлика – промърмори Монти и взе юздите на коня си. – По-добре е да послушаш съвета ми и да го излееш в потока.

– Няма да направя такова нещо – рязко отвърна тя. – Баща ми е платил повече от пет долара за бутилка.

– Съмнявам се, че е щял да даде толкова пари, ако Хелън не го е накарала – каза Монти и се метна на коня. – По-добре е да стоиш във фургона и да не се приближаваш до стадото. Ако смяташ да предприемеш нещо, посъветвай се с готвача си. Изглежда мъж на място.

– Мога сама да решавам какво да правя и без да се съветвам с готвача си.

– Да, но сигурно ще сбъркаш – отвърна Монти, без да обръща внимание на раздражението ѝ. – Ако имаш нужда от нещо, просто ме извикай. Няма да бъда далеч от теб и ще те чуя.

– Не възнамерявам да те викам, Монти Рандолф – нито теб, нито пък някой друг.

– Е, може и да опиташ. Това може малко да ти посмачка фасона.

И той препусна напред, като я остави изпълнена с гняв и възмущение. Бе сигурна, че Боб Джонсън се ухили, но когато се обърна назад, младата жена видя как той невъзмутимо чисти чинията на Монти.

– Отивам да си легна – каза тя. – Кажи на Франк, че утре сутринта искам да го видя.

Ала когато се озова в леглото, Айрис разбра, че не знае какво да каже на Франк. Ако му разкриеше за подозренията си, можеше просто да го накара да бъде нашрек. Нямахше да е разумно да хвърли направо обвиненията в лицето му. Ако беше виновен, той просто щеше да отрече всичко, а ако беше невинен, щеше да побеснее и да си замине.

Щеше ѝ се да поговори с Монти, но не знаеше какво точно да му каже. Нямахше доказателства и не искаше да отправя несправедливи обвинения. Все пак не е престъпление, ако двама мъже разговарят насаме.

Започна да разбира, че не знае почти нищо за мъжете, нито пък е наясно как да ги ръководи. Тя бе подценила предупрежденията на Монти. Да заведе стадото до Уайоминг съвсем не се бе оказало толкова лесно, колкото изглеждаше.

ГЛАВА СЕДМА

Монти яздеше към лагера, но мислите му бяха объркани. Нещо не беше наред с работниците на Айрис. Тя също го знаеше. Може би не знаеше какво точно е то, но беше неспокойна. Разбра го, когато тя инстинктивно се приближи по-близо към него, щом Франк се появи в лагера. Видя и как незабавно се отпусна, когато надзирателят се отдалечи.

В първия момент Монти си помисли, че това може би е предизвикано от желанието на Франк да покаже, че той ръководи всичко, но после отхвърли тази мисъл. Тя беше собственичка на стадото и най-красивата и желана жена в Тексас, но каубоите едва ли биха послушали заповедите ѝ, ако Франк не им кажеше. Очевидно го доказваше и поведението на Краудер.

А и Айрис не изглеждаше точно ядосана. Тя изглеждаше някак неспокойна. Дори не изплашена, а твърде объркана – сякаш не осъзнаваше, че опасността е отминала; беше несигурна и явно не знаеше какво да предприеме.

Сега му се искаше да беше проявил повече настойчивост и да залови някого от крадците. Нямаше доказателства кой точно бе подплашил стадото, но Монти бе готов да се обзаложи, че това е Куинс Хъниман. Той бе побягнал в мига, в който бе видял Монти.

Ала макар и да подозираше, че Франк Кейн е замесен във всичко това, Монти не можеше да го докаже. Той не можеше да се меси и да се държи като собственик. Вече бе превишил праната си, уволнявайки Краудер.

Отново бе позволил на чувствата да го ръководят. Дали Джордж щеше да остане доволен, ако разбереше? Без значение, че младежът се държа нахално – Монти нямаше право да го удря. Франк отговаряше за работниците и дисциплината бе негова грижа. И ако Айрис не се бе намесила, можеше да има доста неприятни последици.

Отново бе показал необуздания си характер. Изглежда, не можеше да се владее. Но как да остане спокоен, когато Айрис едва не бе загинала, а онзи кучи син бе избягал на дървото? Когато видя разбеснялата се крава да преследва Айрис, Монти помисли, че ще полудее. Ужасът, изписан на лицето ѝ, го бе накарал да почувства слабост и безумен страх: красивата девойка можеше да загине за секунди.

Наистина беше смело момиче и понякога сама си търсеше белята,

но хората ѝ все пак трябваше да се погрижат за нея. След като тя пътуваше с тях, все някой трябваше да застреля онази крава, преди да се е приближила толкова към Айрис.

Да, Айрис можеше и да не знае, че никога не бива да се разхожда пеша, ако наоколо има дългороги говеда, но хората ѝ го знаеха и не биваше да ѝ позволяват да тръгва сама да търси Франк. Изглежда, сякаш се бяха надявали с нея да се случи нещо.

Тази мисъл го накара да почувства хлад. Винаги имаше възможност за опасни инциденти при подобно пътуване. А когато навлезеха в земите на индианците, никой нямаше да узнае, ако нещо се случи с нея. Там не действаха никакви закони и цареше безвластие, точно както в Канзас и Небраска. А доколкото Монти знаеше, в Уайоминг също не беше различно. Тя можеше да изчезне и той да не разбере това.

Младият мъж изруга. Щеше да избие всичките ѝ проклетни работници, ако нещо се случеше с момичето.

Налагаше се да я наглежда. Дори и ако трябваше да си измисля поводи, но бе длъжен всеки ден да посещава лагера ѝ. Пък и по-често, ако не искаше да ѝ се случи нищо лошо. Може би ще трябва да взима и Хен със себе си. С Монти можеха и да не се съобразяват, но всички трепереха от страх, когато чуеха да се споменава името на Хен.

Ала младият мъж знаеше, че няма да повери тази работа на Хен или на когото и да е хората си. Трябваше да се справи сам.

– Тя бягаше като телица, преследвана от пантера – разказваше Монти на братята си, докато чакаха Тейлър да приготви вечерята, – а онази подивяла крава бе по петите ѝ. Помислих си, че Айрис ще се разреши, обаче вместо това тя хукна към дърветата.

– Това е най-разумното, което е могла да направи – отегчено промърмори Хен.

– Разбира се, че е така – отвърна Монти, раздразнен от безразличието на своя брат близък към разказа му, – ала как можеш да очакваш от Айрис да направи нещо разумно? Като знам какъв е бил животът ѝ, очаквах да припадне от страх.

– И това може би не е лоша идея. Кравата нямаше да я нападне, ако я беше помислила за мъртва.

– Ти виждал ли си припаднали жени? Та те никога не са тихи! Стенат, охкат и се извиват по земята.

– Това едва ли би трогнало една крава.

– На мен ми се струва, че жените винаги се преструват, за да те трогнат – намеси се Зак.

– Разбира се, че се преструват – рече Монти. – Защо ѝ е на една жена да припада, ако трябва само да лежи неподвижно? Нали никой няма да ѝ обърне внимание и няма да направи нищо за нея.

– Аз бих направил – заяви Зак. – Щях да я внеса вътре и да измия главата ѝ със студена вода.

– И щеше да получиш няколко доста силни плесници, понеже си съсипал роклята ѝ – каза Монти. – Май си чел твърде много книги в училище. Казвах му аз на Джордж, че това ще ти се отрази зле.

– За него май ще е най-добре да отиде да живее в Чикаго с Медисън – отбеляза Хен.

– Соления каза, че се справям отлично с конете.

– И баба знае да се грижи за коне – подигравателно рече Монти, – ала кравите са съвсем друго нещо. Това отличава един мъж от едно момче.

– Аз също мога да се оправям с кравите, ако ти ми позволиш – възрази Зак. – Джордж каза, че мога. Преди да тръгнем за Уайоминг, той каза, че трябва да ми дадеш тази възможност. – На Зак за пръв път му бе позволено да напусне училище и да участва в такова пътуване. Монти знаеше, че сега брат му иска да покаже на какво е способен.

– Оставете вече кравите и яжте – каза Тейлър. – Няма да е вкусно, когато изстине.

– Вкусно е и прилича на пуйка – отбеляза Монти.

– Това е от специалните треви и подправки, които Тейлър използва – каза Зак, горд, че може да покаже какво е научил, докато бе наблюдавал Тейлър да готви. – Те придават приятен вкус на всяко ядене.

– Пуйката трябва да има вкус на пуйка – настоя Монти. – Не бих искал да е нарязана на парчета и сготвена с разни семена и плевели. – Той недоволно погледна чинията си: – Винаги ли слагаш от тези боклуци?

– Така се приготвя сосът – обясни Тейлър, като остави без внимание оплакванията на брат си.

– Има доста странен вид – оплака се Монти.

– Сядай и яж! – обади се Хен. – Може да няма кой знае какъв вид, но съм сигурен, че е вкусно.

– Роуз никога не би поднесла нещо подобно – не се отказа Монти.

– Защото обичаше да ви доставя удоволствие – каза Тейлър и се запъти да нахрани работниците, които, за разлика от Монти, не се оплакваша от необичайните рецепти на Тейлър. По пътя готвачът се обърна и добави: – Аз готвя каквото искам и съвсем не ме е грижа дали ще го

ядеш или не.

Напрежението в лагера на Айрис продължи и през следващите няколко дни. Тя чувстваше, че мъжете непрекъснато я наблюдават.

Нейният фургон бе преместен близо до лагерния огън и сега тя се хранеше с работниците си. Настояваше Франк винаги да разговаря първо с нея, преди да дава нарежданията си. Той все още бе недоволен от желанието ѝ да язди със стадото, но тя се мятеше на коня веднага след закуска. Надзирателят ѝ бе казал, че присъствието ѝ изнервя работниците и животните, но тя бе решила лично да контролира всичко. Нещо ставаше и девойката бе решила да открие какво е то.

Още първия ден забеляза нещо странно. Хората ѝ се бяха разделили на два лагера. Разделението бе почти неуловимо и тя едва ли би го забелязала, ако не ги наблюдаваше толкова внимателно. Каубоите се делеяха на две групи през свободното си време, когато се хранеха или спяха. Шестима от тях бяха като залепени един за друг, разговаряха само помежду си и винаги, когато това бе възможно, работеха заедно.

И постоянно я държаха под око.

Те, заедно с готвача, бяха от хората, които най-дълго бяха работили за баща ѝ. Останалите шестима бяха в групата на Франк и се държаха настрана от нея. Ставаха седем на седем. Хората ѝ се бяха разделили по равно. Всичко водеше до задънена улица. Ако им дадеше да разберат, че подозира нещо, вероятно хората около Франк щяха веднага да си тръгнат.

Беше сигурна, че Куинс Хъниман и престъпниците ще дебнат някъде по пътя, но нямаше да им позволи да откраднат нито една крава. Отначало не знаеше какво да предприеме, но една нощ ѝ хрумна нещо тъкмо преди да заспи. Първо ѝ се стори твърде абсурдно, за да продължи да го обмисля. Твърде налудничаво. Твърде опасно. Но колкото повече мислеше за това, толкова повече стигаше до извода, че именно това е най-доброто решение. Бе мислила през целия ден и бе сигурна, че това е единственият ѝ шанс.

Щеше да го извърши още тази вечер.

Лагерът бе притихнал от часове. Чувах се само звуците от песните, които ездачите си тананикаха, докато обикаляха стадо то. Като се стараше да не вдига шум, за да не събуди мъжете, които спяха наблизо, Айрис внимателно се измъкна от фургона и се отправи към ограденото с въже място, където бяха бичетата. Конете бяха притихнали. Някои бяха легнали на земята, а други спяха прави. Конете за ездачите, които бяха дежурни през нощта, бяха оседлани и в готовност. Девойката се

промъкна към конете, които бяха най-отдалечени от спящите мъже. Опитът, който бе придобила от изминалата седмица, ѝ помогна бързо и безшумно да оседлае един кон. Възседна го и миг по-късно напусна лагера.

Тънкият лунен сърп едва осветяваше пътя и Айрис успя да остане незабелязана, ала ѝ се струваше, че наоколо цари непрогледна тъмнина. Сърцето ѝ болезнено блъскаше в гърдите. Мразеше тъмнината. Това не приличаше на разходка до фургона. Беше се отдалечила на около километър от лагера и ако нещо се случеше, нямаше кой да ѝ помогне.

Каза си, че трябва да разбере какво става, ако държи да бъде независима. Досега винаги зависеше от Монти и го оставяше той да вади кестените от огъня. По ирония на съдбата куражът, който придоби, за да действа сама, отново се дължеше на Монти.

Почти бе стигнала северната част на стадото, когато се натъкна на втори лагер, където се бяха разположили част от работниците ѝ. Мъжете говореха тихо, а конете им бяха привързани към дърветата близо до потока. Айрис знаеше, че няма да може да заобиколи лагера, без да я забележат.

Сега вече бе на север от стадото. Животните щяха да хукнат да бягат, ако нещо ги подплашеше, а тя искаше да ги подгони на юг. Бе решила, че единственият начин да защити себе си и стадото, бе като накара кравите да се смесят с тези на Монти. Тогава той щеше да пази и нейното стадо заедно със своето.

Налагаше се да обърне коня и да заобиколи стадото от юг, а това щеше да трае по-дълго. Предварително бе разчела времето и не искаше нощната стража да я забележи. Сега трябваше да се придвижи до противоположната страна, а това объркваше плановете ѝ. Видя първия коник, преди да успее да се върне в основния лагер.

Младото момиче се скри в сянката, за да го изчака да отmine.

Всяка нощ двама ездачи тръгнаха от двете противоположни страни на стадото. За около трийсет-четирийсет минути правеха пълен кръг около стадото. Сега тази обиколка правеха Тоби и Джак. Те се придвижваха най-бавно, защото Тоби обичаше да си тананика песнички. Останалите каубои протестираха, тъй като месните му ги натъжавали, но Франк му бе разрешил да си пее колкото иска. Песните му явно действаха дори на неговия кон, тъй като Тоби се придвижваше много бавно.

Тази вечер Тоби пееше за една сеньорита, чийто любим загинал на дуел, а тя била принудена да се омъжи за мъжа, който го убил. Естествено, сеньоритата се самоубила, вместо да се примири със злочестата си

съдба.

Айрис потръпна и реши да изчака двайсетина минути. По това време и двамата ездачи щяха да бъдат на еднакво разстояние от нея. Беше много важно всички да се намират колкото е възможно по-далеч. Не искаше някой да заподозре какво бе решила да извърши.

Не обичаше очакването. Освен това в нощната тишина се чуваха безброй непознати звуци, които я плашеха. Не се почувства по-добре, когато се сети как веднъж Монти ѝ каза, че има опасни животни, които се придвижват съвсем безшумно и е трудно да ги чуеш. Девојката потръпна. След горещия ден нощта бе студена и влажна. Нямаше да се учуди, ако настинеше, но сега не искаше да мисли за тези неща. Тревогите около стадото ѝ бяха напълно достатъчни.

Разходи коня си, за да се успокои. Чувстваше как реката и влагата се просмукват в костите ѝ. Съжали, че не си бе облякла по-дебела дреха. Щеше да има късмет, ако не се разболееше от пневмония. Погледна часовника си: бяха минали едва десет минути.

Колкото повече минаваше времето, толкова по-дълбоко младата жена се унасяше в мислите си. Нуждаеше се от помощта на Монти, но това, което се канеше да извърши, бе проява на страх и слабост, дори беше нечестно. Приличаше на триковете, които майка ѝ би използвала. Трябваше да се срещне с Монти, да му разкаже за подозренията си и да го помоли за помощ. Навярно той нямаше да ѝ откаже.

А може би щеше да ѝ откаже.

Той не бе повярвал, че единственият изход, който ѝ остава, е да тръгне за Уайоминг. Не повярва и че тя знае достатъчно, за да предприеме такова пътуване, пък и не мислеше, че може да се научи. Не можеше да разбере и защо тя трябва непрекъснато да бъде със стадото си и нищо от това, което му каза, не успя да го убеди да ѝ помогне. И тъй като той явно не желаше това, тя трябваше да приложи хитрост.

Двайсетте минути изтекоха и Айрис реши да действа. Препусна към стадото. Животните бяха налягали по земята и спяха. Конят ѝ явно нямаше желание да се приближава към говедата, така че тя го остави той да я води. За нея беше добре, че той се движи на безопасно разстояние. Откакто онази крава едва не я уби, тя се опасяваше да се приближи до дългорогите говеда.

По дяволите! Чувстваше се виновна. Убеждаваше себе си, че Монти си го е заслужил, тъй като бе толкова упорит и не искаше да ѝ помогне, но въпреки това чувстваше, че не постъпва правилно, и беше неспокойна.

Това беше нейното стадо и само тя носеше отговорността за него. Нямаше право да замесва и Монти. Сама бе решила да тръгне за Уайоминг. Бе отказала помощта, която той ѝ бе предложил. Бе пренебрегнала съветите му. И не бе справедливо да го замесва във всичко това. Не само че не бе справедливо, но дори бе проява на малодушие от нейна страна.

Айрис никога досега не се бе замисляла кое е справедливо и кое – не. Майка ѝ винаги ѝ бе казвала да използва всичко, което е в неин плюс. Обаче Монти едва ли се вместише в подобни правила. И сега започваше да мисли, че неговият начин на действие е по-правилен.

Айрис обърна коня си и препусна към съседния лагер. Не разбираше какво я бе прихванало, но сега просто трябваше да поговори с Монти. Ако все пак хранеше някакви надежди той да я измъкне от тази каша, тя бе длъжна поне да му обясни какво се е случило.

Не бе изминала и половината път, когато се натъкна на два огромни бика, които препречваха пътя ѝ. Те не изглеждаха сърдити, а само любопитни.

– Хайде, махайте се! – изсъска тя. – Вървете да спите!

Бичетата продължаваха да я наблюдават с интерес. Приблжиха се и няколко крави. Погледнаха сънено към Айрис и започнаха да душат наоколо.

Айрис ги огледа с изненада. Кравите явно не възнамеряваха да я нападнат, но и не изглеждаше да се канят да спят. Тя плесна с ръка хълбока на коня, но той не се помръдна. Единственият ефект от действията ѝ бе, че събуди любопитството на животните. За няколко секунди се оказа заобиколена от още няколко крави.

– Монти ми каза, че ще хукнете да бягате и при най-малкия шум – просъска тя. – Защо сега не помръдвате?

Опита се да измисли още нещо, което да ги накара да се раздвижат, но не можа. Пазачите скоро щяха да се появят.

– Изглежда сте най-твърдоглавите животни на земята – промълви девойката, като се опитваше да накара коня да си пробие път през животните. Но той отказваше да се помръдне. Ставаше все по-студено. Почувства как всеки момент ще кихне. – Е, струва ми се, че съм настинала. Апчихуууу!

В мига, в който Айрис кихна, нощната тишина бе прорязана от смразяващия вой на пантера.

Незабавно четири хиляди крави се изправиха на крака и се втурнаха с все сили към лагера на „Кръг седем“.

Монти и Хен току-що се бяха завърнали от нощната си обиколка.

– Разпрегни Найтмеър и го завържи близо до леглото ми – каза Монти на сънения Зак, който бе дошъл да им помогне да вкарат конете зад оградата. – Искам да бъде готов, когато ми потрябва. Толкова съм уморен, че мога да стигна до реката, без да отворя очи.

– Щеше да ги отвориш много бързо, ако Айрис беше наоколо – измърмори Хен.

Монти не му обърна внимание и се сви в леглото.

– Какво искаш да кажеш? – попита Зак и се прозя. – Мислех, че Монти иска да я махне от пътя ни.

– И аз мислех така, но през целия ден той ни говори само за нея. Ако чуя дори още думичка за Айрис, ще бъда принуден да спя при кравите.

Зак погледна брат си и в очите му просветна дяволито пламъче.

– По-добре да запазиш за себе си това, което мислиш – изръмжа Монти към по-малкия си брат. – Една дума да кажеш на Тейлър или на Соления – ще те обеся, без да се замислям. Не се докарвам пред жените, но пък не мога да оставя едно момиче, което е невежо във всичко, освен в избора на подходящи дрехи, да се оправя само, когато е загазило.

– Ако мислиш Айрис Ричмонд все още за момиче, имаш нужда от очила – промърмори Хен и се зави с одеялото си.

– Монти няма нужда от очила – усмихна се Зак. – Начинът, по който ми я описа тази сутрин, доказва, че вече е успял да я разгледа много добре отвсякъде.

И Зак се запъти към стадото, за да избегне гневния изблик на брат си.

– Надявам се да те стъпчат! – изрева Монти и се отправи към леглото си. – Трябваше да помисля, преди да се съглася с Джордж и да взема това хапливо зверче с нас.

– Той не прави нищо лошо – обади се Хен. – Ти просто си побеснял и то само заради Айрис.

– Не съм! – изкрещя Монти. – Мисля, че достатъчно говорихме днес за нея!

– Така е – отвърна Хен.

Монти промърмори няколко кисели думи и след това добави още няколко псувни, макар да знаеше, че те ще накарат брат му да се усмихне. Не можеше да престане да мисли за Айрис. Девојката бе разтревожена за нещо – беше го видял в очите ѝ. Тя като че ли не беше на себе си. Айрис винаги беше особено грижлива към външния си вид. Но не и

сега. Беше на седлото по цял ден. Дори бе отрязала една от роклите си, за да ѝ е по-удобно да язди. Изобщо не приличаше на момичето, което познаваше преди. Дори бе отрязала ноктите си! Не беше за вярване, че е способна на това. Сигурно беше нещо като жертвоприношение.

Монти не можеше да не мисли и за онзи плъх Франк. Дори ако беше негов надзирател, той пак щеше да го безпокои. Не можеше да има доверие на такъв мошеник, ала все пак Франк бе привлекателен мъж. От което Монти се ядоса още повече.

Завъртя се в леглото си, но не се почувства удобно.

– По-добре се прибирай – извика той на Зак. – Нямам желание да те стъпчат и да изпращам останките ти на Роуз.

– Конете са неспокойни – каза Зак, като мина под възето и се отправя към леглото си. – Забелязал ли си някакви следи наоколо?

– Само няколко, и то на койоти – каза Монти. – Имаш прекалено силно въображение.

– Не, не си въобразявам – отвърна брат му и посочи към стадото. – Те са се изправили, стоят с наострени уши и гледат на север.

Монти се надигна и се огледа. Конете стояха неподвижно и наистина изглеждаха някак нащрек.

– Не знам защо са такива – каза Монти. – Може би са подушили някоя пантера. – Той отпусна глава на възглавницата, но след миг до ушите му достигна бучене, което го накара да скочи на крака. – Това са подплашени животни! – извика той. – И те се движат насам!

ГЛАВА ОСМА

За ужас на Айрис огромното стадо се насочи право към нея. Конят ѝ препусна в галоп. Девојката си каза, че не трябва да изпада в паника. Все пак каубоите оцеляваха, когато подплашените животни хукваха да бягат. Само няколко дни по-рано собствените ѝ работници също бяха оживели. Ала тази мисъл не я успокои, особено щом се обърна назад и видя морето от рога, което я заобикаляше.

„Ако Монти беше тук, щеше да знае какво да прави“.

Обаче Монти не беше тук. Той бе в лагера си, на километри оттук, и вероятно спеше. А дори и тропотът на копитата да го събуди, имаше твърде малък шанс да я открие. Ако успееше да се измъкне от тази каша, тя щеше да се справя и занаят с опасностите. Беше се вкопчила здраво за коня. Ако паднеше сред хилядите копита, нито Монти, нито който и да било щеше да я намери.

Постепенно паниката ѝ намалю и Айрис осъзна, че ако излезе пред стадото, ще успее да свърне настрани и да се махне от пътя на животните.

Като се молеше да не падне, Айрис смушка коня си и го насочи наляво към едно биче, което бягаше точно пред нея. Конят ѝ бе малко побърз от бичето и след няколко мига го изпревари, а след това надмина и две други. Ала когато приближи към бичето водач, тя с ужас видя, че пред нея се намира стадото на „Кръг седем“. Стадото ѝ връхлиташе с всички сила право срещу стадото на Монти, а тя беше най-отпред.

Монти бе възседнал Найтмеър още преди Хен да отметне одеялото си. Трябваше да пресрещне стадото на Айрис, докато не е стигнало до неговото. Ако не успееше, двете стада щяха да се смесят и щяха да изгубят няколко дни, за да ги разделят.

Докато профучаваше през лагера, Монти изкрещя няколко заповеди на хората си и пришпори Найтмеър. Конят бе преживял не едно бягство на говеда и знаеше какво да прави.

Когато приближи стадото, сърцето на младия мъж се сви. Някои от животните се бяха изправили и бяха обърнали глави в посоката, откъдето се носеше глухият тътен на петнайсет хиляди копита, препускащи в галоп по сухата земя. Монти извика на нощните пазачи да го последват и продължи напред. Имаше чувството, че е закъснял, но трябваше поне да направи опит да попречи на двете стада да се смесят.

Животните бяха много по-близо, отколкото бе очаквал. Когато стигна до предната ограда, зад която беше стадото му, животните на Айрис вече бяха приближили съвсем. Той застина от ужас, когато видя, че най-отпред не яздеше някой от каубоите.

Най-отпред яздеше Айрис Ричмонд и се опитваше да спаси живота си.

В този миг и животните на Монти се втурнаха побеснели, а Айрис се оказа приклепена сред шест хиляди препускащи крави.

Монти трябваше да стигне колкото може по-бързо до челото на стадото и да подгони водачите обратно. Ако успееше, те щяха да започнат да се въртят в кръг, докато се уморят и успокоят. Това беше единственият изход и досега винаги бе успявал да се справи.

Айрис щеше да бъде в безопасност, ако яздеше покрай стадото. Коятък и бе силен, а и нейните хора сигурно щяха да й се притекат на помощ. Той бе длъжен да спасява собственото си стадо.

Ала Монти не можеше да я изостави. Щеше да обърне стадото дори и да се наложеше да язди до Остин, но на всяка цена трябваше да спаси Айрис.

Кравите бягаха мълчаливо. Забелязваше се само проблясъкът на рогата и се чуваше приглушеният тътен на копитата им.

От време на време Монти виждаше пламък от изстрелите, защото каубоите и от двете страни стреляха, за да не дадат възможност на животните да се разпръснат. Ала той се съмняваше, че изстрелите щяха да удържат стадата още дълго време.

Никога досега не бе виждал такъв огромен брой лудо препускащи говеда. Заби колената си в стремената на Найтмъър и го насочи към бягащите животни.

Найтмъър не се поколеба. Беше голям и силен, два пъти по-голям от обикновените коне, и Монти се молеше да успее да си пробие път през морето от говеда, за да стигне до Айрис.

Струваше му се, че минутите едвам се нижат, докато галопираше. Животните бягаха плътно едно до друго, тъй като изстрелите продължаваха. Монти би желал каубоите да не бяха се справили чак толкова успешно със задачата си: щеше да стигне по-лесно до Айрис, ако стадото се бе разпръснало.

Най-после младият мъж се добра до нея. Лицето й беше бяло като платно. Държеше се здраво с две ръце за седлото. Нейният кон бе твърде дребен и вече бе доста уморен от бясната езда.

– Хвани се за мен! – извика Монти, протегна се и обви ръка около

кръста на девойката.

Тя продължи да стиска седлото. Монти разбираше, че е твърде уплашена, за да помръдне.

– Хайде! – отново извика той. – Конят ти всеки момент ще се строполи на земята.

Айрис беше вцепенена от ужас. Монти я хвана здраво с другата си ръка и я издърпа от седлото.

Това я изтръгна от вцепенението. Айрис незабавно изви тялото си, праметна единия си крак през седлото, хвана се с две ръце за Монти и се обви около него като бръшлян около каменна стена. За миг Монти реши, че и двамата ще паднат от коня: Айрис бе съборила поводите от ръцете му. Ала той не се безпокоеше за Найтмеър. Леко допря крака до него и конят взе да си пробива път между животните. Младият мъж напрегна цялата си сила, за да запази равновесие, докато настаняваше девойката на седлото.

Краката ѝ бяха разкрячени, стоеше с лице към него и толкова силно се притискаше към гърдите му, че той едва дишаше. Изобщо не виждаше къде се намират, тъй като очите му бяха закрити от бухналата маса на червеникавата ѝ коса.

– Дръпни си главата! – извика той. – Нищо не виждам...

Айрис се вкопчи още по-силно в него и бузата ѝ се допря до неговата.

Най-после Монти успя да хване юздите и облегна главата ѝ върху рамото си. Така можеше да вижда какво става около не. Трябваше да се измъкнат извън стадото. Конят на Айрис остана сред животните.

Необяснимо защо в този миг съзнанието на Монти бе заето повече с усещането на тялото на Айрис до своето, отколкото с опасността да бъдат стъпкани от уплашените животни. Знаеше чудесно какво може да се очаква от една крава, но никога не бе и яздил кон с жена, сгушена в скута му. Дори и Айрис да не му пречеше да вижда, едва ли би могъл да се съсредоточи напълно върху окръжаващата го действителност.

Той беше вече на двацет и шест години и бе имал доста жени. Ала сега присъствието на Айрис му пречеше да се владее. По-лесно би овладял животните.

От движенията на препускащия кон телата им се триеха едно в друго. Почувства как неговото се стяга. Никога не бе смятал себе си за толкова чувствителен и лесно възбудим, но когато стигнаха до края на стадото и обърнаха коня към лагера на Монти, той се чувстваше неловко и му се щеше по-бързо да слезе от седлото.

– Вече можеш да ме пуснеш и да слезеш от коня – рече той. Гласът му бе прегракнал от напрежение. – Опасността премина.

Но тя продължаваше да се притиска към гърдите му.

Тялото му продължаваше да бъде напрегнато. Натискът на гърдите ѝ до неговите, уханието на косата ѝ, усещането на тялото ѝ, прилепено до неговото – всичко това можеше да го накара всеки момент да се забрави.

Когато най-после приближиха лагера, Монти спря коня близо до огъня и се плъзна заедно с нея от седлото.

– Вече всичко е наред – каза той и се опита да свали ръцете ѝ от себе си. Ала тя не го пускаше и някак естествено Монти също обви ръце около нея. Тя наистина се нуждаеше от утеха. Останалите мъже бяха последвали стадото, което бе изчезнало в нощта.

Монти нямаше голям опит в спасяването на жени. Никой не го бе държал така здраво, както Айрис. Като че ли целият ѝ живот зависеше от него. Никога не бе утешавал жена, която бе толкова разстроена, че не можеше да спре да трепери и чиито ръце така силно се бяха вкопчили във врата му.

Би трябвало това да му бъде неприятно, ала не беше. Не биваше да бъде толкова нервен и неспокоен, но не успя да се овладее. Не знаеше какво да прави, а Роуз я нямаше наблизко, за да я попита. Всъщност наоколо нямаше никого и това бе още по-опасно. Ако сега се появиеше някой от неговите каубой, без да знае какво се е случило, Монти щеше да изпадне в доста неудобно положение.

Жените обикновено не предприемаха такива пътувания, но не защото се страхуваха от каубоите. Един каубой щеше да пожертва живота си, за да защити някоя жена, изпаднала в беда, и точно това притесняваше Монти. Не искаше никой да го види, преди да може да обясни, че бе защитил Айрис само от кравите.

Той се опита да се освободи от ръцете ѝ, но те сякаш бяха като от желязо. Не повтори опита си. Беше му приятно да ги усеща на врата си. А и тялото му, изглежда, бе доволно от това положение и не искаше Айрис да се помръдва.

– Студено ли ти е? – попита той.

Младото момиче кимна.

– Трепериш като лист. Хайде да отидем до огъня. Ще ти дам да пийнеш горещо кафе.

Той продължи да я прегръща с едната си ръка и двамата се отправиха към огъня. Успя с мъка да разтвори вкочанените ѝ пръсти и

внимателно ѝ помогна да седне на един дънер, оставен близо до огъня. Донесе одеялото си и го метна около раменете ѝ. След това наля една чаша кафе и ѝ я подаде. Ръцете ѝ трепереха и тя разля половината.

– Дай аз да ти държа чашата – каза Монти.

Монти държеше чашата, докато тя я поднасяше към устните си. Младото момиче подскочи, когато горещата течност я опари, но кафето ѝ подейства добре. След няколко глътки треперенето ѝ почти бе спряло.

– По-добре ли си сега? – Вече бе успял да се овладее и отстъпи крачка назад.

Айрис кимна в знак на съгласие.

– Постой тук.

– Къде отиваш?

– Трябва да се върна при стадото.

– Не ме оставяй – прошепна тя и ръцете ѝ се разтрепериха отново, дори още по-силно от преди.

– Вече си добре. Не трябва да се безпокоиш за нищо.

– Тук няма никой.

Чак сега Монти разбра, че Зак и Тейлър сигурно също са при стадото.

– Трябва да отида – каза той. – Аз отговарям за това стадо.

Обаче не помръдна. Длъжен бе да остави Айрис, дори и да изглеждаше толкова тъжна и нещастна. Девојката се опита да изглежда смела и това го трогна. Ала ако останеше при нея, той щеше да загуби позициите си на водач. Бе чакал толкова години, за да докаже, че е способен да управлява ранчо.

Не знаеше какво да направи. Внезапно бе измъкнат от затруднението. Чу се тропот на копита. След миг се показа Зак и Тейлър, които язدهха отпред, а след тях се виждаха и конете, които тя беше подгонила със себе си, когато животните побягнаха.

– Погрижи се за Айрис! – извика Монти на Зак, докато той и Тейлър опъваха въжето да заградят конете. – Ще се върна колкото се може по-бързо.

– Какво правиш тук? – попита Зак, след като Монти изчезна.

– И какво прави Монти с теб? – Той беше само на шестнайсет години, но Айрис разбра, че вече си бе съставил мнение за нея, и то не бе много ласкателно.

– Исках да спра бягството – обясни тя и махна с ръка в посоката, където бе изчезнало стадото. – Конят ми сигурно още е някъде там.

– Сигурна ли, че няма нищо друго? – попита подозрително Зак.

– Какво искаш да кажеш?

– Мислех си, че едва ли ще доживея да видя Монти да се интересува от някаква си жена повече, отколкото от кравите.

– Навярно и ти, ако видиш, че някоя жена е в опасност, също ще...

– Аз щях – увери я момчето, – особено ако е хубава като теб. Но Монти...

– На Монти едва ли ще му хареса да дрънкаш празни приказки с всекиго, когото срещнеш – предупреди го брат му. Той отиде при фургона с провизиите и извади кутия с кафе на зърна.

– Айрис не е всеки – протестира Зак.

– Тя не е от семейството – отвърна Тейлър, докато сипваше три лъжици кафе във мелничката за кафе.

Тези думи я накараха да се почувства самотна както никога досега. Не, тя не беше от семейството. Ала тези момчета бяха тук и свещени връзки ги отделяха от нея. За тях тя беше чужденка.

Тейлър изсипа смляното кафе в кафеника и наля вода от варела.

– По-добре оседлай няколко коня. Останалите скоро ще се върнат, за да пият кафе и да сменят конете си. И не е зле да провериш въжетата. По-добре направи нещо, отколкото да бърбориш непрекъснато.

– Знам си работата – намуси се Зак и се отправи към конете. Тейлър сложи кафеника на огъня.

– Прясното кафе ще е готово след няколко минути. – Той отново се отправи към фургона с храната.

– Знам колко е важно стадото за Монти – каза Айрис, когато Тейлър се върна. – Ала моето стадо е също толкова важно за мен.

Тейлър мълчеше.

– Монти искаше да ми намери някой опитен водач, но аз не го послушах.

– Трябвало е да го направиш – спокойно отбеляза Тейлър. – Монти си има достатъчно грижи и без тревогите по теб.

– Той няма защо да се тревожи за мен – раздражено отвърна девойката.

– Ти си жена, а мъжете винаги се тревожат за жените, дори и да не ги харесват.

Думите му ѝ подеждяха като удар с камшик. Тя си мислеше, че Монти я харесва и това не подлежи на съмнение. Всичко говореше, че е така. Но думите на момчето я накараха да се замисли дали наистина е била права. Бе свикнала да ѝ се възхищават, но откъде можеше да бъде сигурна, че и Монти изпитва същите чувства към нея? Макар че той бе

останал безразличен към нейните ласкателства, тя все пак бе убедена, че я харесва.

Но какви бяха сега чувствата му към нея? Дали все още я възприемаше като малко момиченце, което го следва навсякъде по петите? Или гледаше на нея като на дъщерята на прочутата Хелън Ричмонд? Или пък я смяташе за млада кокетка, която изпитва влиянието си върху него? Може би бе от всичко по малко, ала тя не можеш да бъде сигурна какъв точно е отговорът.

Дали Монти наистина я харесваше, или просто проявяваше джентълменско отношение към жена, изпаднала в беда?

Айрис бе объркана и не знаеше какво да мисли.

Едва сега разбра, че до този момент винаги си е представяла как успява да стигне до Уайоминг, щом Монти се грижи за нея.

А нима имаше значение дали ще го направи само от рицарски подбуди или поради нещо друго?

В момента за нея бе важно да си изясни какво точно чувстваше към Монти. Това, което чувстваше наистина! Какво можеше да изпитва към мъж, който се грижеше за нея по време на трудно пътуване през една дива страна? А какво можеше да му предложи тя в замяна? А какво очакваше той от нея?

Въпросите се блъскаха в главата ѝ и я караха да се чувства все по-объркана. Тя беше предприела това пътуване с надеждата, че Монти ще бъде близо до нея. Досега не бе мислила какво ще се случи, когато стигнат до Уайоминг. Предполагаше, че ще се разделят и всеки ще поеме по собствения си път.

Сега вече разбираше, че това бе невъзможно. Поне не за нея.

Надяваше се да бъде невъзможно и за Монти.

Айрис го видя да се задава с разрошена от вятъра коса, но по нищо не личеше, че е прекарал почти двайсет и четири часа на седлото. Самият факт, че го вижда, ѝ бе достатъчен да се почувства жизнерадостна и готова да посрещне всичко. Може би звучеше глупаво, но само мисълта; че той е наблизил, я караше да се чувства спокойна.

Сякаш нищо не се бе променило и тя отново беше онова петнайсетгодишно момиче, което мислеше, че слънцето изгрява и залязва, щом Монти се появи. Сега беше по-голяма и трябваше да знае много повече, но се чувстваше по същия начин. Трябваше да се засрами от тези чувства, но изобщо не се срамуваше. Усещаше само спокойствие и увереност.

– Къде е Айрис? – извика Монти още преди да спре коня си.

– Някъде тук – каза Зак и кимна към огъня. – Защо се върна? Имаш

нужда от друг кон ли?

– Не веднага – отвърна Монти, като разхлаби ремъка на стремето. – Трябва да поговоря с Айрис. Тя добре ли е?

– Защо пък да не е добре? Е, Тейлър непрекъснато й мърмори, като че ли е загорил някое от яденетата си, но все пак постоя с нея.

– Тя спи ли?

Не. Тя подскача всеки път, когато някой се зададе. Можеш и сам да видиш. – Зак намигна към брат си. – Струва ми се, че те чака.

– По-добре да не дрънкаш много-много – рече Монти и смъкна седлото от коня си. – Това няма да се отрази добре на репутацията ѝ.

– Ако я беше грижа за репутацията ѝ, по-добре да си беше останала вкъщи – промърмори Зак.

– Така е – каза Монти, – но вече е твърде късно. – Той метна едно одеяло върху коня и се отправи към огъня, докато Зак поведе Найтмеър към оградата. Монти стовари седлото си до Айрис.

– Успя ли да събереш стадото? – попита тя.

– По-голямата част. Някои животни са се отдалечили доста, ала все още ги търсим.

– Някой пострадал ли е?

– Не.

Появи се Тейлър, който прекъсна разговора им, за да подаде чаша кафе на брат си. След това се върна към фургона с провизиите, където стоеше Зак и наблюдаваше момичето и брат си.

– Казах ти, че той се върна заради нея – прошепна Зак, без да изпуска от очи Монти и Айрис. – Хен сигурно ще припадне от изненада.

– Тогава мисля, че е по-добре да не казваш нищо, ако не искаш да пострадаш – полугласно каза Тейлър.

Зак се ухили:

– Няма да кажа нито дума.

– Така ще е най-разумно.

– Каква бе причината за бягството на животните? – попита Монти с чашата горещо кафе в ръка.

– Не знам – отвърна тя. – Те си спяха спокойно, а в следващия миг хукнаха точно срещу мен.

– А защо си излязла от фургона си толкова късно? Да не си помолила Франк сама да се включиш в нощната стража?

Айрис не очакваше, че Монти ще започне да упреква

точно сега. Ако зависеше от нея, вече не би напускала фургона си.

– Не можах да заспя – реши да не му казва цялата истина. – Ставаше нещо нередно и аз исках да разбера какво е то.

Зад фургона за провизии Зак продължаваше да шепне:

– Чудя се защо тя не си е в леглото. Обзалагам се, че е решила да се промъкне дотук, за да се срещне с Монти. Така мисля.

– Ако мислиш по-малко, ще живееш повече – прошепна му в отговор Тейлър.

– Трябваше да поговориш с надзирателя си. Нали затова му плащаш – каза Монти на Айрис.

– А какво ще кажеш, ако аз мисля, че и той е замесен с крадците? – Айрис не възнамеряваше да му разкрива подозренията си. И може би нямаше да го стори, ако не бе толкова уплашена. Въпреки това почувства, че сякаш цяла планина се смъква от гърба ѝ. Вече бе споделила тревогите си с него и не беше самотна.

– Какво искаш да кажеш?

– Не съм сигурна. Спомняш ли си онзи мъж, за когото ми каза, че се е опитвал да краде от стадото ми?

Монти кимна.

– Видях го да говори с Бил Ловел няколко дни преди да потеглим. Когато най-сетне си спомних кога съм го виждала, реших да кажа на Франк, но в същия момент го видях да разговаря с Бил. Не изглеждаше Франк да му се кара, по-скоро говореха тайно за нещо важно. После, след като Франк се опита да ме убеди да не уволнявам онова момче, което ти изгони...

– Имаш предвид Краудер?

Айрис кимна:

– Изпитах недоверие към Франк.

– Тогава го уволни! – рязко рече Монти.

– Типично мъжка реакция – гневно каза Айрис. – Според теб това е единственият начин, по който ще се решат всички проблеми. Той може и да не е виновен. А ако е така, кой ще го замести?

– Вече ти казах...

– Ако още веднъж ми споменеш, че е трябвало да си остана вкъщи, ще те ударя!

– Е, май ще трябва да го направиш.

Изминалата нощ я бе изтощила до краен предел: не можеше да се контролира повече. Изправи се на колене и го удари с все сила в стомаха.

ГЛАВА ДЕВЕТА

– Видя ли това? – изсъска Зак, който наблюдаваше Монти и Айрис иззад фургона с провизиите. – Тя го ритна, а той не направи нищо. Ако го беше сторил някой от нас, щеше да изреве като луд и да се нахвърли с юмруци отгоре му.

– Нищо ли не знаеш за жените? – попита Тейлър с отвращение.

– Повече, отколкото си мислиш.

– Явно не е достатъчно – отвърна брат му, като внимаваше Монти да не го забележи.

– Ти си напълно безчувствен! – ядосано извика Айрис. – Мислиш си, че е достатъчно само да заповядаш нещо – и всички трябва да ти се подчинят. Е, този път няма да стане!

Монти се дръпна назад, смаян от обвинението ѝ:

– Не съм безчувствен. Рискувах главата си, за да те спася от подпалените животни.

– Ти винаги рискуваш главата си и тя все още си стои съвсем цяла на раменете. Винаги си правил каквото поискаш, без да се интересуваш от никого. – Монти се опита да възрази, но Айрис продължи, без да му обръща внимание: – Жестоко е от твоя страна да ми казваш да се върна в ранчото, което вече не ми принадлежи, и да оставя разбойниците да окрадат стадото ми сега, когато съм бедна като някой мексиканец! – Докато говореше, тя гневно махаше с ръце. – Това ли искаш да видиш, Монти Рандолф – как съм станала толкова бедна, че не ми остава нищо друго, освен да прося?

– Какво иска да каже с това, че била бедна? – прошепна Зак. – Баща ѝ беше богат колкото Джордж...

– Ако продължаваш да подслушваш чуждите разговори, скоро ще загазиш здравата – отвърна Тейлър.

Монти никога не си бе помислял такова нещо. Не можеше да си представи, че жена като Айрис ще бъде принудена да проси. Та половината мъже в Тексас бяха готови да се избият помежду си, за да ѝ дадат всичко, което поиска. Нима не разбираше колко е красива? Нима не знаеше как въздейства на мъжете? Нима не разбираше как вълнува и него самия?

Господи, не си спомняше да е бил толкова възбуден в присъствието на жена и ако в най-скоро време не се научеше да не мисли само за

Айрис, имаше опасност да загуби стадото си.

Днешният ден бе променил отношенията между тях.

До днес той се опитваше да мисли за нея като за малко момиченце, изпълнено с възхищение към него. Но тазвечерната езда бе променила всичко. Айрис беше красива зряла жена, към която един мъж трудно можеше да остане равнодушен. Може би причината за това бе споменът за чувството, което го бе обзело, когато бе усетил тялото ѝ в прегръдките си плътно притискащо се към него, а гърдите ѝ се триеха в неговите. Никога вече нямаше да може да мисли за нея като за онова малко момиченце. Съжالياваше за това. Като малка тя притежаваше невинност, бе мила и чаровна и той съжالياваше, че всичко това бе вече изгубено.

Ала не бе възможно напълно да съжالياва за промяната. Тази жена нямаше нищо общо с момиченцето от преди четири години. Нито пък чувствата му към нея бяха същите. Начинът, по който му въздействаше, го объркваше и му пречеше, ала като че ли бе присъщо за всички жени да избираха най-неподходящото време за своите действия. Затова пък с тях бе толкова възбуждащо и интересно. Тази своенравна красавица го ядосваше, създаваше му главоболия и неприятности, ала с нея никога не му бе скучно.

– Никога няма да ти се наложи да просиш – рече Монти. – Можеш да се омъжиш за всеки мъж, когото си пожелаеш.

– Знаех си, че ще кажеш точно това! – рязко каза Айрис. Очите ѝ светнаха гневно, а червените ѝ коси се развяваха, докато говореше. – Ти си мислиш, че всички грижи по една жена се изчерпват с това да я задомиш. Намери ѝ съпруг и няма защо да се тревожиш повече за нея!

– Не исках да кажа...

– Е, аз не съм бездушна вещ. И аз имам чувства! – Айрис удари с юмрук по гърдите си. – Много повече чувства, отколкото ти някога си имал. Аз ще се омъжа, защото съпругът ми ще ме обича и обожава, а не защото е богат.

– Можеш да бъдеш сигурна, че ще те обожава. Достатъчно е да погледнеш някой мъж – и той вече те обожава.

– Имах предвид да обожава самата мен, истинската ми същност.

– Нали и аз това казах? – учудено рече Монти. – Достатъчно е само да те погледне – и няма да е в състояние да ти откаже каквото и да било.

– И ти си като всички мъже! Гледате само това, което искате да видите.

Монти не можеше да разбере какво точно иска да каже Айрис, но опита да се съсредоточи.

– Мъжете са доста странни същества. Дори и най-здравомислещият и силен мъж, който не се плаши от студа и дъжда, също огладнява и страда от неудобствата. Той може да се ожени за една жена, която въобще не е познавал преди половин час, и то без да обърне внимание на външността ѝ. А след женитбата започва да харесва топлото легло, редовното готвене, чистите дрехи. И скоро след това вече е напълно покорен.

– А какво ще кажеш за себе си? – попита Айрис. – Ти би ли харесал такава жена?

– По дяволите, не! – ужасено отвърна Монти. – Джордж не мислеше, че ще се ожени за Роуз, но след това се влюби лудо в нея и не забелязваше никоя друга.

– Един мъж, който наистина обича жена си, ще ѝ даде всичко, което тя поиска.

– Не, освен ако не е полудял по нея. Забрави ли как Хелън разруши живота на баща ти? Тази жена направи всичко възможно да го разори заради капризните си прищевки.

– Ти пък откъде знаеш?

– Ами Роуз го каза – отвърна Монти, – макар че не беше само тя.

– Ако Монти продължава да говори по този начин, Айрис ще извади пушката – прошепна Тейлър на Зак. – Проклетият глупак не разбира нищо от жени, само от крави.

– Сега ти подслушваш – злорадо каза Зак.

Айрис имаше желание да ритне Монти отново, но този път още по-силно. Той нямаше право да критикува майка ѝ, дори и да говореше истината. Нямаше да ѝ стане по-добре, ако разбереше, че всички от Остин до Сейнт Луис вероятно мислят по същия начин. Може би щеше да го понесе по-лесно, ако сега не се налагаше да страда заради разточителството на майка си и заради това, че нейният баща не бе могъл да ѝ откаже нищо.

– Един мъж, който наистина ме обича, не би критикувал семейството ми каза девойката.

– Може би не би ти го казал направо, но щеше да го знае, а това е едно и също. Освен това, никога не можеш да скриеш подобно нещо. Дори става още по-лошо, ако се опитваш да го прикриваш.

Той винаги имаше готов отговор, и то обикновено такъв, какъвто не ѝ харесваше. Младият мъж се изправи:

– Трябва да те върна в лагера ти. Бих искал да разменя няколко думи с твоя надзирател.

– Не, няма да ти позволяя! – Девойката веднага скочи на крака.

– Сега е най-подходящият момент. Преди да започнем да разделяме стадата, искам да му кажа, че се досещам какво е замислил. Имам някои подозрения.

– Твоите подозрения не ме интересуват – отвърна Айрис, като разтърваше схванатите си мускули. – Не можеш да разговаряш с него, а после да си тръгнеш и да ме оставиш сама да се оправям.

Девойката разбра, че думите ѝ не му се понравиха – той се замисли.

– Ако Франк е виновен, не знаем с кого се е сдушил, нито пък кога ще се опитат отново да откраднат животни от стадото – каза тя. – Ние трябва да изчакаме и да наблюдаваме всички работници, преди да приемем нещо.

– Какво искаш да кажеш с това „ние“? Аз...

– Можем да оставим стадата заедно – предложи Айрис, преди Монти да успее да каже нещо. – Тогава ти ще отговаряш за всички. Така ще имаш поводи да наблюдаваш какво върши той. Ще можеш да прецениш и останалите работници, за да разбереш на кого можем да се доверим и на кого – не.

Зад фургона с провизиите Зак бе чул всичко, но не можеше да повярва на ушите си.

– Господи! – просъска той. – Чакай само да видиш какво ще стане, когато Хен научи.

– Защо направо не отидеш при тях и не им кажеш? – предложи Тейлър. – Няма смисъл да пазиш добрите новини само за себе си.

– Не съм толкова глупав – каза Зак. – Няма кон, който да е по-бърз от куршума.

Девойката видя, че Монти не хареса предложението ѝ, ала я изчаква да свърши, след което щеше да ѝ откаже. Тя реши да се хвърли с главата напред:

– Ще са необходими няколко дни, за да разделим стадата. А ти ми каза, че имаш график и държиш да го спазиш. Защо не изчакаме, докато стигнем до следващата река? Дотогава сигурно ще си разбрал какво става в моя лагер.

– Ти си полудяла – каза накрая Монти. – Никой нормален ранчero не би пътувал с толкова голямо стадо. Животните са общо над шест хиляди глави.

Айрис знаеше, че ще настъпи моментът, в който тя ще трябва да бъде честна с него, а също и пред себе си. Бе се уморила да кокетничи, да хитрува и да лъже. Оказа се безполезно. Бе дошло времето да говори

честно и открито. Това бе всичко, което ѝ оставаше.

Беше време да разбере, че Монти не е безумно влюбен в нея и няма да направи всичко, което тя поиска. Може би наистина я харесваше, но тя имаше чувството, че физическата красота не бе най-важното нещо за него. Той харесваше и ценеше красивите жени, може би дори се поддаваше на съблазнителите им. Обаче в крайна сметка красотата не бе всичко за него. Той явно искаше още нещо.

Ако знаеше само какво иска... Чудеше се дали и самият Монти го знае.

– Не ми казвай „не“ веднага – помоли го Айрис. Приблужи се и сложи ръка на рамото му, за да не му позволи да си тръгне веднага. – Не мога да се справя сама. Мислех, че ще успея, но разбрах, че не става. Нуждая се от помощта ти!

Монти я изгледа така, сякаш я виждаше за пръв път. Бе готов да се грижи за две хиляди и петстотин крави, но не можеше да поеме отговорността за още три хиляди и седемстотин.

Свали ръката ѝ от рамото си. Погледът му бе твърд, а гласът му не търпеше възражение:

– Нямам достатъчно хора, за да се грижа за две стада, пък и тези, с които разполагам, нямат достатъчно опит да се оправят с такъв брой животни. Освен това не са достатъчни храната и водата за такова огромно стадо.

– Аз също имам работници.

– Не мога едновременно да следя Франк и да се грижа за кравите ти.

– Франк няма да посмее да направи нищо, ако знае, че си наблизо.

Би се хвърлила в краката му, ако това можеше да го убеди, но този мъж бе особен. В този миг Айрис се закле, че ще разбере какъв е ключът към сърцето му. Някой най-после трябваше да го научи да бъде по-въздържащ и отстъпчив. Това може би щеше да го очовечи малко. Никога нямаше да си намери съпруга, ако все така се отнасяше към жените – като към работниците си или ако ги сравняваше непрекъснато с Роуз. Всички знаеха, че Роуз е истински образец за жена, съпруга и майка. Дори Хелън бе уязвена и засегната от това сравнение, което не бе в нейна полза.

– Няма да е за дълго – умолително продължи младото момиче. – Иначе наистина нямаше да ти искам това. Зная колко е важно за теб да заведеш стадото си до Уайоминг, без да изгубиш нито една крава, защото Джордж ще ти откъсне главата.

Айрис не бе имала намерение да го ядосва. Просто повтори това, което бе чула. Очите му я погледнаха студено и той свъси вежди. Стисна устни толкова силно, че по едната му буза заигра някакъв мускул.

– Стадото е на семейството ни – каза той, като едва се сдържаше, – но аз отговарям за това пътуване и аз ще бъда надзирател на ранчото. Нямам нужда от съветите на Джордж и той вече няма да ми казва какво да правя.

– Не исках да засегна чувствата ти – каза Айрис, без да разбира защо думите ѝ го ядосаха толкова много. – Просто мислех, че Джордж ще управлява ранчото...

– Аз ще го управлявам! – избухна Монти. – Джордж има право на мнение, както и всички останали от семейството, но само аз съм този, който ще ръководи ранчото.

– Изглежда, и тя не знае много за мъжете – така, както Монти за жените – отбеляза Зак. – Думите ѝ го накараха съвсем да пощурее.

– Не знам на какво са те учили в това училище, където те изпрати Джордж, но се надявам, че ще може да си получи парите обратно – промърмори Тейлър, загърби брат си и насочи вниманието си към двойката край огъня.

Айрис тъкмо се канеше да каже нещо, когато към тях се приближи един от хората на Монти:

– Стадото е на почти два километра отук. Разпръснати са навсякъде.

– По дяволите! – изруга Монти. – Ще минат няколко дни, докато намерим всички крави. Трябва да побързаме, преди да са ги открили крадците. Хайде – Монти се обърна към девойката, – едно от първите неща, които трябва да знае всеки ранчоро, е как да си търси животните.

Айрис кимна в знак на съгласие, ала въпреки това не съжаляваше, че животните са избягали толкова надалеч. Може би те щяха да ѝ помогнат да постигне това, което тя не успя. Тази мисъл не беше много ласкателна за нея, но все пак по-добре такава победа, отколкото пълно поражение.

Имаше да учи доста неща от Монти и не можеше да разчита само на бягството на животните, за да бъде край него.

Когато Монти и Айрис яхнаха конете и потеглиха, Тейлър каза на Зак:

– Вместо да се чудиш каква беля да си навлечеш, по-добре изведи няколко коня. Задават се още двама от работниците.

– Виждам ги и единият от тях е Хен.

– Да благодарим на Бога, че не дойде няколко минути по-рано.

– Май ще е по-добре да изгориш и останалото – каза Монти. Айрис гледаше втръчено пътническият си фургон. Бе прекатурен в огъня по време на бягството на животните. Покривалото бе напълно изгоряло. Два от подпорните прътове също бяха изгорели, а част от дъските от едната страна бяха откъртени. Повечето дрехи и леглото ѝ бяха съсипани, но останалите мебели не бяха повредени.

Погледът ѝ се насочи към мястото, където бе скрила парите си. В тази част на фургона нямаше повреди.

– Трябва да се поправи.

– Защо? Не биваше да вземаш толкова голямо и тромаво нещо на подобно пътуване.

– Нуждая се от място, където да спя и да държа нещата си.

– Можеш да спиш на земята и да държиш нещата си в торба, прикрепена към седлото на коня.

– Там не мога да държа роклите си.

– Не мисля, че е останало много от роклите ти – рече Монти и вдигна едно обгорено парче плат. – Или поне нещо, което би искала да облечеш.

– Изглежда, не ми съчувстваш особено.

– Не е трябвало да вземаш всичко това със себе си.

– Знам. Трябваше да си стоя въщи и да чакам мизерията напълно да ме съсипе.

– Трябваше да посрещнеш стадото си в Уайоминг – малко по-меко каза Монти. – Няма нищо лошо в това да имаш рокли. Но те щяха да ти потрѣбват в Чайен или Ларами.

– Учудена съм как така не смяташ, че трябва да се обличам в еленови кожи.

– Според мен не е много подходящо да се разхождаш наоколо с кожени панталони, Фърн го правеше, но това ѝ навлече само неприятности. Медисън вече не би ѝ позволил да облича кожени панталони, освен когато е в ранчото.

– Не съм искала да нося кожени панталони. – Айрис бе шокирана от самата мисъл за това.

– Много разумно. В противен случай може да се наложи да застрелям някого.

– Това пък защо?

Монти я погледна, така сякаш бе изгубила и последните останки от здравия си разум.

– Уайоминг и Колорадо гъмжат от миньори. Те не са като каубоите: нямат никакво държание и възпитание. Сигурно ще ти подхвърлят някоя обидна забележка и аз ще бъда принуден да убия един или двама от тях, за да ги науча как да се държат.

Айрис го зяпна учудено:

– Нима ще направиш подобно нещо за мен?

– Няма да имам друг избор. Що за мъж ще бъда, ако позволя на някакви си миньори да обиждат жената, която е под мое покровителство?

– Аз не съм под твое покровителство.

– Напротив, под мое покровителство си.

Докато младият мъж продължаваше да оглежда фургона, Айрис се замисли над думите му.

Той никога не бе показвал и най-малкото желание да я защитава или покровителства, макар че винаги беше наблизко, когато се нуждаеше от него. Тя не искаше да отдава прекалено голямо значение на този факт – вероятно беше просто проява на южняшкото кавалерство, но може би пък това означаваше, че той най-сетне гледа на нея като на жена, а не като на досадно малко момиченце. Надяваше се да е така. Би било чудесно, ако най-после е придобила поне мъничко власт над Монти Рандолф.

– Не е много трудно да се поправи – отбеляза той, докато оглеждаше фургона, – но не можем да го направим по време на пътуването. Ще трябва да го закараме във форт Уърт. Добре поне, че колелата са здрави, фургонът с провизиите също е оцелял. Само покривалото му е унищожено, а страничните панти са счупени.

– Можем да го изпратим напред с някого от работниците и когато пристигнем, ще бъде готов.

Монти я изгледа така, сякаш бе невъзможно тя да измисли нещо практично.

– Нямам кого да изпратя.

– Сигурно имаш някой излишен работник. Може би е по-лесно да се гледат кравите на две стада, отколкото на едно.

Монти въздъхна:

– Никак няма да е лесно, но все някак ще се справим. Ще изпратя Лоувъл. И без това не му вярвам.

– Преди това трябва да си взема някои неща оттук – каза Айрис.

– Не мисля, че е останало нещо ценно.

– Независимо от това са останали някои неща. Ще ти бъда благодарна, ако не стоиш тук да ме наблюдаваш – добави тя, тъй като Монти

не помръдваше. – Някои неща са лични, дори и по време на такова пътуване.

– Има дяволски малко такива неща – измърмори той и се отдалечи.

„Може би“ – помисли си девойката, но това беше една тайна, която смяташе да запази само за себе си.

Когато Монти се върна, Айрис бе напълнила торбите и ги бе занесла до коня си. Девойката вече ги бе привързала към седлото, когато той най-сетне разбра какво я притеснява. По начина, по който ги носеше, стана ясно, че торбите са доста тежки. Той нямаше ясна представа какво носят обикновено жените със себе си – даже по-правилно би било да се каже, че нищо не знаеше по този въпрос – ала не можеше да си представи какво толкова може да има в тези торби, освен ако тя не бе помъкнала семейното сребро.

Беше чул, че е продала всичко, но сигурно бе задържала туй онуй. Явно бе напълнила торбите със сребърни вилици и лъжици. Или с бижута и други екстравагантни неща. Може би е трябвало да ги предаде на банката и сега се опитваше да ги измъкне от Тексас. Това не беше съвсем редно, но сигурно за нея е било много тежко да живее в такъв разкош и да остане без нищо.

Нека си задържи среброто и дрънкулките или каквото и да е то. Не разбираше само защо трябва да носи всичко това в едно ранчо в Уайоминг, ала това все пак не беше негова работа.

Работниците разбираха, че става нещо. Те стояха и гледаха отстраня, докато Айрис и Франк разговарят.

– Не е възможно и двамата да дават нареждания – опитваше се да му обясни Айрис.

– Можем да разделим стадата и тогава няма да има никакви проблеми – отсече Франк.

– Не можем, поне докато не намерим останалата част от животните.

– А какво ще кажат другите? – Той неволно погледна през рамо.

– Нищо, ако им обясниш всичко както трябва. Кажи им, че ние с Монти сме решили да обединим стадата. Ти можеш да идваш да получаваш заповеди от мен, но щом като стадата са заедно, Монти ще взема решенията.

– Ще съжаляваш за това.

– Може би – Айрис внимателно го погледна, – но по-добре за това, отколкото заради причините, които са най-важни за теб.

– Какво искаш да кажеш?

– Ти мразиш Монти. Не знам защо, пък и не ме интересува. Ала не

желая да се караш с него или да пречиш на работата. Искам само да закарам безпрепятствено това стадо до Уайоминг. Аз ще стигна до Уайоминг, независимо дали с твоя помощ или сама.

Франк я изгледа продължително, после се обърна и се отдалечи.

Девојката усети как силите я напускат и се почувства беззащитна като малко котенце. Страхуваше се от този разговор. Искаше ѝ се Монти да говори с Франк, но знаеше, че тя трябва да го направи. Ако искаше Монти да я уважава, ако смяташе да управлява собствено ранчо, тя беше длъжна да се научи да взема решения и да изпълнява някои задължения, макар и неприятни. Досега бе живяла като в саксия и околните се бяха грижили за нея, но вече нямаше кой да я закриля. Трябваше сама да се погрижи за себе си, макар да не бе лесно дори да докаже, че може да ръководи и да дава заповеди. Вероятно я очакваха още много трудности, за които не бе подозирала. Може би Монти бе прав, когато каза, че ще е много трудно да се управляват две стада едновременно. Може би, ала тя се нуждаеше от него.

– Все още липсват около двеста глави – докладва Соления. – Повечето са от стадото на мис Ричмонд, ако предположенията ми са верни.

Монти се огледа. Говедата бяха изпълнили равнината докъдето му стигаше погледът. Мъжете ги бяха оставили да пасат свободно. Двете стада се бяха смесили напълно и може би щяха да бъдат необходими поне два дни, за да ги разделят.

– Както и да е, не можем да оставаме по-дълго тук – рече Монти. – Трябва да продължим, дори само за да намерим достатъчно паша за животните. Хен и аз ще тръгнем напред и ще съберем животните, щом намерим останалите.

– Бих искал поне единият от вас да остане – отвърна Соления. – Ще ми бъде неприятно да изпълнявам заповедите на надзирателя на мис Ричмонд.

– Той ще трябва да изпълнява заповеди – негърпеливо заяви Монти.

– Не ставай глупав – намеси се Хен. – Франк няма да преглътне такава обида и ще създаде доста неприятности. Соления може да дойде с теб. Аз ще остана тук.

– Ти имаш нужда от Соления – настоя брат му. – Не можеш да се справиш с толкова много животни сам.

– И двамата можете да останете. Аз ще отида с Монти – предложи Айрис.

– Ти! – Това бе само едно възклицание, но в устата на Монти

прозвуча ужасно обидно.

– Аз мога да яздя. И ако си наполовина толкова добър, колкото си мислиш, можеш сам да подбереш кравите.

Монти се вбеси не толкова от ехидната усмивка на Соления, колкото от силния смях на Хен.

– Дори и да съм само наполовина добър, както ти казваш, не желая да яздя с теб.

Те стояха и се гледаха като настръхнали кучета.

– Е, аз въпреки всичко ще тръгна – заяви девойката и го погледна в очите. – Нямах друг избор. Тази земя не е твоя собственост и аз мога да яздя където си пожелаля.

Монти си помисли, че Айрис няма да миряса, докато не го обиди пред членовете на семейството му. Стисна зъби и посочи към коня си, като се стараяше да запази спокойствие и да не избухне.

– Тогава по-добре е да се качиш на коня си и да препускаш като че ли те гони самият дявол. Нямам намерение да чакам никого!

С тези той се метна на коня и препусна в галоп.

– Почакай ме, подлец такъв! – извика Айрис и също се метна на коня си.

– Мислиш ли, че те няма да се сбият и ще успеят да се погрижат за животните? – попита Соления.

– Не съм сигурен дали въобще ще забележат стадото, увлечени в престрелката помежду си – отбеляза Хен. – Не знам каква е тази жена, ала тя кара Монти да лудее като бик напролет.

– Май не може да си намери място от нерви – промърмори под нос Соления.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Монти дръпна юздите на коня и се обърна назад да изчака Айрис. Зад тях се простираше малка долина с лъкатушещ поток на дъното, който си бе проправил път сред ниските хълмове, ограждащи прерията. Високата трева изчезна и на нейно място се показаха орехи, брястове и дъбове, обрасли в шубраци.

Изпитваше уважение към Айрис. Беше толкова уморена, че едва не падна от седлото си, но все пак не слезе оттам през целия ден и дори не се оплака. Не искаше да го признае, но мнението му за нея се бе подобрило, а това, кой знае защо, някак си не му харесваше.

Не желаше да подобрява мнението си. Искаше му се да не ѝ обръща внимание и когато мисли за нея, да продължава да я смята за глупава жена, уверена, че всички проблеми могат да бъдат решени с лекота само като премигне няколко пъти пред някой богаташ.

Не предполагаше, че ще се изправи пред такъв проблем или поне не очакваше, че тя ще завладее дотолкова съзнанието му. Трябваше да напегне цялата си воля, за да откъсне мислите си от прелестната, но вироглава девойка и да се съсредоточи напълно само в търсенето на изгубените крави. Сякаш Айрис Ричмонд отново се бе превърнала в онова досадно момиченце, което преди пет години го следваше по петите навсякъде. Ала сега той мислеше за нея много повече, отколкото за всичко останало на този свят, дори и за своето стадо.

Това го изненада. Винаги бе успявал да изтласка жените от съзнанието си, щом трябваше да се залови за работа. От онзи кошмарен ден преди дванайсет години, когато той и Хен разбраха, че ако не защитят ранчото и себе си, ще бъдат убити, а имотът им ще бъде разграбен, ранчото бе станало най-важното нещо в живота на Монти. Това беше единственото нещо, което наистина обичаше.

И именно затова бе настоявал толкова да отиде в Уайоминг. Той беше единственият истински каубой в семейството, макар че Джордж бе отличен търговец и бизнесмен. Независимо че ранчото принадлежеше на всички тях, Джордж имаше последната дума за всичко.

Монти също можеше да участва при обсъждането на решенията, но това вече не му бе достатъчно. Не и занапред. Искаше да има собствено ранчо, където сам да си бъде господар и където да не усеща бдителното око на Джордж. Затова бе избрал Уайоминг и ако успееше да стигне

дотам, без да изгуби нито една крава, щеше да докаже, че е бил прав. Въпреки че ранчото щеше да принадлежи на цялото семейство, там нямаше кой да го следи какво върши и да го контролира непрекъснато. Нито пък заповедите му щяха да се отменят и всички работници да го научават. Това беше единствената възможност да докаже на какво е способен. Именно затова се вбеси толкова, когато Айрис се изпречи на пътя му.

Затова сега не разбираше промяната, която бе настъпила в сърцето му.

Дори когато ѝ бе най-сърдит, Монти не изпитваше желание да я удуши и да остави тялото ѝ на лешоядите. Това тяло бе твърде привлекателно, за да бъде захвърлено. Така че бе прекарал по-голямата част от сутринта в опити да сложи в ред чувствата си.

Състави цял списък с нейни недостатъци, заради които трябваше да ѝ събере багажа и да я изпрати обратно в Сейнт Луис, ала сега сякаш ги бе забравил. Вместо това се улови, че търси извинения за нейните грешки и се опитва да убеди себе си, че девойката лека-полека се научава как да се справя с тежкия живот на каубоите и вече няма да греша.

Това го изплаши. Не искаше да харесва някоя жена чак толкова и не желаше да мисли повече за нея. Единствената му задача бе да я заведе обратно до лагера, след като прокарат нов път за стадото.

– Това са липсващите крави – каза той.

– Откъде знаеш? – попита Айрис. – Следите изглеждат като всички други, на които се натъквахме днес следобед.

– Всички следи се връщаха обратно, а тези – не. – Монти се наведе, за да ги огледа по-внимателно. – Сочат на запад и показват, че животните са се движили доста бързо.

– Мислиш, че са откраднати?

– Може би.

– От същите мъже, които се опитаха и по-рано?

– Може би.

– Но животните може да са били подплашени от някоя пантера?

– Едва ли е само това. Някой те е проследил още когато си потеглила от ранчото. Моите хора откриха следи. Най-добре да се връщаме обратно в лагера.

– Защо? Ще са ни нужни часове, за да стигнем отново дотук. Това ще даде възможност на крадците да избягат. Имаш нужда от помощ ли?

– Ще имам, ако непрекъснато се притеснявам за теб. Може да стане опасно, дори да започне престрелка.

– Няма да се върна обратно – заяви младото момиче. – Това са моите крави и аз искам да си ги върна! – Тя обърна коня си по посока на следите и препусна напред.

– По дяволите, Айрис, не можеш да участваш в престрелка! – извика Монти и пришпори коня си. – Ти дори не знаеш какво трябва да правиш.

– Тогава ме научи. Ще загубим много време, преди да успеем да ги настигнем.

– Винаги съм знаел, че жените са упорити същества – промърмори той, – ала ти си най-упоритата от всички, които съм срещал. Не мога да те науча да си служиш с пушка за няколко часа.

– Тогава не се опитвай. Аз знам как да натискам спусъка. Това е най-важното, нали?

– Не, ако не улучиш никого!

– Аз ще ги уплаша, пък ти ще ги застреляш.

Само жена, която не си бе показвала носа от салона за танци, можеше да се държи така, сякаш отива на градински бал. Сигурно щеше да се разнищи и да припадне, когато види как потича кръв. И тогава щеше здравата да загази.

Ала трябваше да се примири с това положение. Айрис възнамеряваше да се лепне за него като репей, а той бе длъжен да се погрижи да не й се случи нищо лошо. Същевременно трябваше да открие и онези крави. Младият мъж нямаше представа как ще се справи с всичко това, обаче Айрис явно очакваше от него да успее. Знаеше, че и Джордж очаква същото от него. По дяволите, и той очакваше от себе си да го стори.

И защо, за бога, бе пожелал да замине за Уайоминг? Още преди да приближи до проклетото място, животът му бе почти съсипан. С този свой късмет там сигурно щеше да се обвърже с някоя вдовица с осем или девет деца. „А ако ми се случи нещо подобно – помисли си той със задоволство, необяснимо и за самия него, – ще ги настаня във фургона на Айрис.“

Ала сега трябваше да продължат напред. Преди това обаче възникна нов проблем – мракът вече се сгъстяваше и той трябваше да прекара нощта заедно с Айрис.

– Това място изглежда подходящо за нощувка – каза той и посочи разпръснатите покрай потока дъбови и ясенови дървета.

– Аз мога да продължа – настоя младото момиче.

– Не, не можеш. Днес си прекарала на седлото повече време, отколкото през целия си живот.

– Е, не чак дотам, но със сигурност повече, отколкото съм свикнала.

– А освен това и конете са уморени.

– Така е. Винаги мислиш за конете – отвърна Айрис, като се пита-ше дали той наистина бе спрял заради конете или заради нея.

– Ако не слезеш от коня, ще припаднеш от умора.

Девојката не отговори. Не възнамеряваше да опитва да убеждава Монти, че тя е по-важна от конете. Вече знаеше, че не може да си съперничи с кравите. Добре, че поне кучетата му бяха останали вкъщи. Ако трябваше да загуби и съревнованието с тях, това окончателно би унищожило самочувствието ѝ.

Освен това тя се тревожеше за нещо много по-важно: не бе сигурна, че ще успее да слезе от коня. Струваше ѝ се, че е парализирана от кръста надолу.

– Ти не си свикнала да прекарваш толкова време на седлото – продължи Монти. Пред тях имаше плетеница от увивни растения, която им пречеше да се приближат до потока. Монти се огледа и откри една тясна пътечка. Под дърветата нямаше нито храсти, нито увивни растения. Дебел килим от листа покриваше земята. – Е, не е като леглото, с което си свикнала.

– Нищо от това, което ми се случи от Коледа насам, не ми напомня за това, с което съм свикнала – отвърна тя и го последва към дърветата.

– Може да слезеш от коня. Ще заведе конете до потока, за да пият вода.

Айрис не се помръдна.

– Казах...

– Мисля, че няма да мога да слеза. Не си чувствам краката.

Монти я погледна изненадано и след това избухна в смях.

– Само не ми казвай, че трябваше да си остана у дома или че е трябвало да пътувам с влак и да чакам стадото в Уайоминг!

– Чакай да ти помогна – каза Монти.

– Не. Сама ще си слеза. – Опита се, но не успя да помръдне краката си.

– Продължаваш ли да упорстваш?

– Предполагам, че да. Предпочитам да прекарам нощта на седлото, отколкото да ти позволя да ми помогнеш.

– Това едва ли би харесало на коня ти.

– Нито пък на мен. Казах го, ако случайно се интересуваш от моите предпочитания.

– Един проникателен мъж винаги се интересува...

– Ти никога не си бил проникателен мъж, Монти Рандолф, поне не и когато се отнася до мен. А сега ми подай ръка и престани да се опитваш да ме убедиш, че не изпитваш желание да съм на хиляди километри отгук.

– Ако ти кажа какви желаниа изпитвам...

– По-добре недей! След всичко, което изрече през последните няколко дни, не мисля, че сега ще имам сили да те изслушам. – Девојката се засмя: – Сигурно Синтия Уилбърфорс щеше да умре от щастие, ако сега можеше да бъде тук. Тя винаги ме е ревнувала. Винаги казва, че съм прекалено уверена в себе си, че разчитам само на външния си вид. Твърди, че е готова да даде хиляда долара на всеки мъж, който би могъл да ме постави на мястото. Е, сега щеше да даде доларите и да остане много доволна, като се посмее добре. – Тя млъкна и го погледна: – Ти не би харесал Синтия. Тя е по-лоша дори от мен.

– Няма ли да престанеш с приказките за хора, които дори не познавам, и най-сетне да ми дадеш ръка, за ти помогна да слезеш от коня! – попита младият мъж. – Можеш да се отдадеш ни спомените си и край огъня.

– Не са точно спомени – отвърна Айрис и пое ръката му. – Това са по-скоро още камъни в моята градина.

Хареса ѝ топлото докосване на ръката му до нейната. Тази топлина сякаш проникна в цялото ѝ тяло и във вените ѝ се разгоря огън. Господи, този мъж бе нещо съвсем различно от всички останали хора, които бе срещала досега!

Ала ръката на Монти се оказа недостатъчна. Тя все още не можеше да помръдне краката си.

– По-добре се отпусни в прегръдките ми – каза той.

– Как да го направя?

– Само извади краката си от стремената и се отпусни към мен...

Въпреки всичко Айрис не можеше да не оцени комизма на ситуацията. Преди пет години дни наред си мечтаеше как ще се озове в прегръдките на Монти. Ако тогава знаеше, че трябва просто да язди, докато долната част на тялото ѝ откаже да ѝ се подчинява...

Но перспективата да се озове в прегръдките му единствено защото нямаше друг изход я вбесяваше. Ако не можеше да се озове в обятията му защото той я харесва, тя почти предпочиташе да не я докосва изобщо.

Почти, но не съвсем. Спомни си докосването му: силно, горещо и

приятно. Някоя жена не би го отблъснала. Но нямаше защо да му показва, че се чувства като глина в ръцете му. Трябваше да обърне всичко на шега. Тогава той никога нямаше да научи, че сърцето ѝ бе забило побързо и цялото ѝ тяло бе пламнало от докосването му. Нямаше да разбере колко силно ѝ въздейства.

– Монти Рандолф – започна тя и закачливо му се усмихна, – ти си истински разбойник. Мисля, че през целия ден си се надянал да се отървеш от мен, като ме бутнеш в някоя катерича дупка.

– Продължавай, щом ти доставя удоволствие – ухили се Монти. – Но като слезеш от седлото, няма да ти е до шеги.

– Какво имаш предвид? – Всъщност младата жена не бе съвсем сигурна, че той няма да се реши на нещо ужасно само и само за да се отърве от нея.

– Ще разбереш след минута.

– Искам да знам веднага, иначе няма да слеза.

– Мускулите ти сигурно са се схванали. Ще те заболи, когато се опиташ да стъпиш на краката си.

– О, това ли било? Аз пък реших, че се каниш да извършиш нещо ужасно, например да ме изплашиш с някои от онези големи паяци или нещо подобно.

– Не си правя подобни глупави шеги.

– Откъде да знам? Мъжете винаги правят най-различни налудничави неща.

– Аз не съм от тези мъже. А сега, ако ще слизаш, слизай най-сетне. Не можем да стоим така през цялата нощ. Трябва да си направим лагер.

Като се примири с неизбежното, Айрис освободи краката си от стремената и се плъзна от седлото. Монти я подхвана без усилие.

Когато се намери в здравата му прегръдка, Айрис изпита вълнение и смут.

Не се бе чувствала така, откакто Монти я свали от онази скала преди толкова много години. Той я държеше, сякаш тя не тежеше повече от перце. В ръцете му се усещаше толкова безпомощна и нищожна! Пронизващата болка в краката ѝ бе непоносима и донякъде неутрализираше чувството, което изпитваше, когато притисна гърдите си в силното му мускулесто тяло. Никога досега не го бе осъзнавала, но Монти бе наистина много едър и силен мъж.

– Ще те оставя на земята, за да видя дали можеш да стоиш права – рече той. Тя се вкопчи в него с всичка сила. – Няма да те пусна, но трябва да се опиташ да стоиш права.

Айрис се изправи и се хвана още по-здраво за него. В мига, когато краката ѝ докоснаха земята, я прониза мъчителна болка. Ръцете ѝ се обвиха около шията на Монти и тя силно го притисна към себе си.

– Ще се чувстваш, сякаш стъпваш по остри ножове, но трябва да опиташ да стоиш изправена. Това е единственият начин да се оправшиш.

– Не мисля, че съм в състояние да го сторя.

– Облегни се на мен. Пренеси доколкото можеш тежестта си върху единия крак. Когато вече не издържаш да стоиш на него, смени краката.

Девојката предпочиташе въобще да не мърда. Не бе сигурна дали Монти не смята да я остави на земята, но реши, че то едва ли ще ѝ причини съзнателно болка.

За миг си каза, че безгрижният живот на една богата и разглезена матрона в Сейнт Луис не е чак толкова лош. Ала бързо отхвърли тази мисъл: щеше да бъде проява на малодушие от нейна страна. А никой от семейство Ричмонд не е бил страхливец, дори и Хелън.

Никога не бе изпитвала толкова остри болки. Пронизваше я от главата до петите. Само мисълта да не се изложи пред Монти я възпря да не се разплаче. Твърдеше, че е в състояние да направи всичко, каквото прави той. И сега трябваше да докаже, че приказките ѝ не са били само празни хвалби.

Ала когато стъпи и с другия си крак на земята и изпита същата чудовищна болка, Айрис реши, че гордостта едва ли си струва подобна агония. Веднага обаче отхвърли тази мисъл: макар че може би Хелън не беше най-добрата майка на земята, все пак тя бе завещала на дъщеря си издръжливост и гордост. Независимо от болката, девојката започна да пристъпва от единия крак на другия и успя да се задържи права. Все още се облягаше на Монти, но вече стоеше изправена.

– Каж ми, когато си готова да направиш опит да ходиш – каза младият мъж. – Тогава ще те заболи още повече.

За миг Айрис си помисли да зареже всичко това. Бе изпитана толкова мъки само и само да се задържи права, а най-лошото тепърва предстоеше.

– Дай ми само една минута! – изохка тя.

– Толкова, колкото поискаш.

– Спомням си как одева ми каза, че няма да стоиш тук цяла вечер, за да ме чакаш – обърна се тя и с мъка му се усмихна. – А сега какво искаш да кажеш?

Монти не бе сигурен какво точно иска да каже. Откакто Айрис се озова в прегръдките му, той изпитваше опасното желание да я обърне

към себе си и силно да я целуне. Това, че усещаше как тя се обляга на него, не намаляваше желанието му. Всъщност едва се съдържаше да не я задуши в прегръдките си и да прогони болката с целувки. Никога не беше виждал Айрис толкова наранена и никога не си бе представял, че тя може да бъде така смела.

– Трябва да проверим дали ще успееш да се задържиш права без моя помощ – промълви той. Изпитваше болка, като я гледаше как страда, но нищо повече не можеше да направи. Мускулите ѝ можеха да се парализират, преди болката да утихне.

За миг Айрис си помисли, че няма да успее да помръдне. След това се олюля на краката си, ала измъчената ѝ усмивка показваше, че е решила да се опита да ходи. Продължаваше да се държи за ръката му, за да запази равновесие, но тежестта на тялото ѝ се поемаше от собствените ѝ нозе.

Не биваше да я взима със себе си! Независимо че бе проявила изключителна смелост, тя не бе подготвена да язди толкова дълго. Не трябваше да се оставя гневът да го завладее. Ала когато побеснееше, Монти не бе в състояние да мисли разумно.

Обаче ядът не бе единствената причина, поради която я остави да дойде с него. Харесваше му, когато тя бе до него. Създаваше му главоболия и неприятности, но ако я беше оставил в лагера, щеше непрекъснато да се притеснява за нея. Ето защо не бе разделил и добитъка. Дока-то стадата бяха заедно, щеше да има извинение, за да бъде с нея.

– А сега се опитай да пристъпиш – търпеливо рече той.

– Нямах ли поне капка милост?

Би премахнал болката, ако можеше, но знаеше, че няма друг начин.

– Повярвай ми: колкото повече отлагаш, толкова по-лошо става.

– Трябва да ме държиш. Няма да мога да вървя сама.

Монти нямаше намерение да я остави да се движи напълно сама. Обви ръката си около кръста ѝ и кажи-речи я вдигна от земята.

– Така добре ли е?

– Не ме стискай толкова силно – отвърна младото момиче. – Трябва да ходя, а не да плувам във въздуха.

Той се смути и поотпусна ръката си. Айрис направи първата си стъпка.

– Не е чак толкова зле, колкото очаквах – рече тя, доволна от себе си. Втората и третата стъпка я накараха да се усмихне: – Утре сигурно ще мога да ходя като тригодишно дете.

– Ще го направиш само след минута – отвърна той и почувства как

в гърдите му се надига гордост. Айрис може да беше една разглезена красавица, която не разбира нищо от гледане на добитък, но господ му е свидетел, че тя наистина е много смело момиче. Имаше да учи още много неща, но ако ѝ се дадеше възможност, тя със сигурност щеше да се справи.

– След малко краката ти ще изтръпнат.

– Те вече са изтръпнали.

– Това означава, че сега си по-добре. Мислиш ли, че мога да те пусна?

– Не! – извика тя и се вкопчи отново в него.

– Добре. – Ръката му остана на кръста ѝ. – Обаче ако изведнъж иззад онези хълмове се появи твоят надзирател, ти ще трябва да му обясняваш, че просто те уча да ходиш, а не те съблазнявам.

– Ще бъде безсмислено. Едва ли някой ще си помисли, че ти би могъл да поискаш да ме целунеш.

Младият мъж не можеше да повярва на ушите си. Не бил искал да я целуне!

– Не се опитвай да ми играеш номера, Айрис Ричмонд. Всеки мъж, който те види, има желание да те целуне и ти отлично го знаеш.

– Другите мъже – да, но не и ти.

– Вече можеш ли да ходиш сама?

– Много си нетърпелив да се отървеш от мен. – Девојката се опитваше да раздвижи краката си.

– Можеш ли да стоиш сама? – настоятелно повтори той.

– Да! – остро отвърна тя, като се опитваше да запази равновесие. – Мога да стоя права, но не и да се движа.

– Трябва да се движиш – каза той, прегърна я и силно я целуна.

Краката ѝ съвсем се разтрепериха и сякаш силите съвсем я напуснаха. За миг си помисли, че и сърцето ѝ е спряло да бие. След това внезапно започна да тупти по-силно от преди.

– Какво правиш? – смаяно прошепна тя.

Монти бе смутен и объркан. Бе оставил чувствата да вземат връх над разума му. Никога преди това не бе целувал жена по този начин. Искаше му се да го направи отново.

– Целунах те. Помислих, че си разбрала.

– Естествено, че разбрах, но защо ме целуна?

– Хайде, не се преструвай. Ти от години се опитваш да ме накараш да те целуна.

– И ти трябваше да изчакаш толкова време, за да го направиш,

когато съм напълно безпомощна, нали?

– Просто си помислих, че вече можеш да стоиш на краката си – отвърна той, притисна я в прегръдките си и отново я целуна. Езикът му нежно се плъзна между полуотворените ѝ устни и той вкуси от топлината им. Въздишката ѝ го насърчи и Монти стана по-настойчив.

– Отдавна исках да го направя – прошепна младият мъж, когато най-сетне се откъсна от устните ѝ.

– Ако си тръгнал след онези крави само за да ме доведеш тук...

Монти избухна в смях:

– Нямам нужда от предлози и извинения, за да се грижа за стадото си.

Добре, че спомена за кравите! За миг Айрис бе готова да повярва, че той наистина я харесва.

Девојката се изплъзна от прегръдката му:

– Колко глупаво от моя страна да мисля, че мога да бъда по-важна от няколко крави! А сега престани да се занимаваш с мен. Ти трябва да направиш лагер, а аз ще трябва да се науча да ходя. Имам чувството, че някой вече е бил тук – добави тя и посочи останките от огън.

За миг си помисли, че Монти ще подхвърли някоя от язвителните си забележки, но той само я изгледа въпросително. Айрис изпита неудобство от изпитателния му поглед. Искаше да му каже нещо и да го накара да си гледа работата, но не можеше да измисли какво. След това, все още с озадачено изражение на лицето, той се обърна и се зае да изучава пепелта. Младото момиче потръпна. Имаше ужасното подозрение, че току-що се бе случило нещо много важно, а тя го бе изпуснала.

Малко встрани от пепелта Монти откри две места, където листата бяха смачкани. Очевидно там бяха пренощували мъжете. След малко намери и следи от конете им край потока.

– Те са били тук съвсем наскоро – каза той. – Може би са същите, които се опитаха да откраднат добитъка ти.

– Мислиш ли, че вече са далеч отук?

– Не знам. След като се стъмни, ще огледам наоколо. Може би ще успея да забележа техния лагерен огън.

– И какво смяташ да правиш?

– Зависи. Точно сега смятам да наклада огън и да сваря кафе. Тази нощ ще бъде хладна.

– Но нали нямаме кафе? – учуди се Айрис. – Пък и нищо за ядене.

– Имаме, имаме – отвърна Монти, разви навитата на руло постелка и извади две канчета, чаша, малка чиния и прибори за хранене. – Никога

не тръгвам на път, без да нося храна поне за една седмица.

Айрис почувства облекчение, когато той се отдалечи, за да стъкне огъня. Искеше да остане за малко сама и да размисли. Тази негова целувка беше парализирала сетивата ѝ така, както продължителната езда – мускулите ѝ.

Не можеше да си обясни защо Монти я целуна. Това не приличаше на онези целомъдрени целувки, които бе получавала досега от момчетата. Бе забелязала, че той е започнал да се отнася по-внимателно към нея, но не беше сигурна дали това се дължи на искрена промяна в отношението му към нея, дали просто не бе отегчен и я забелязваше, тъй като бе единствената жена наоколо, или пък бе решил само да я подразни.

Спря и се облегна на един бряст с диаметър поне един метър. Никога не би помислила, че ходенето може да бъде толкова изтощително.

Надяваше се така да успее да му докаже, че не е съвсем безполезна. През целия ден бе яздила с Монти и представата ѝ за него напълно се бе променила. Досега бе градила мнението си за него въз основа на впечатленията на едно заслепено петнайсетгодишно момиченце, примесени с разказите на хората за буйния му нрав и каубойските му умения.

Девојката се отдръпна от дървото и отново започна да ходи.

Той по нищо не приличаше на мъжете, които досега я бяха ухаждали. Не беше нито нежен, нито внимателен, но все пак мислеше за нея и се опитваше да бъде грижлив. Тя откри, че вече го възприема като мъж, а не само като човек, който ще ѝ помогне да закара стадото си до Уайоминг. Под сприхавата му външност се криеше човек със строги принципи, който не се страхуваше от нищо. Той беше мъж, който действа, без да иска разрешение.

Запита се какво ли още щеше да открие у него, ако се замисли по-дълбоко за характера му. Ала бе сигурна, че поне едно нещо няма да намери – любов към нея. Никога не бе виждала толкова студен мъж като Монти Рандолф.

Раздразнена от мислите за Монти, които не можеше да прогони от съзнанието си, Айрис се върна при огъня, готова за предстоящата битка.

– Смяташ, че имаш готови отговори за всичко, нали? – започна тя.

– Да, ако става дума за кравите, но не и когато се отнася за другите неща от живота.

Айрис не беше очаквала толкова откровен отговор. Не смяташе Монти за мъж, който признава недостатъците си.

– Кой пък ти каза, че не разбираш от нищо друго, освен от крави?

– Всички, особено членовете на семейството ми.

Той беше събрал съчки и сухи листа и вече бе запалил малък огън. Подаде ѝ едно малко канче.

– Иди и налей вода от потока, докато събера още клони.

Айрис взе канчето:

– Навярно семейството ти много те цени, щом ти е възложило да откараш стадото до чак Уайоминг.

– Едва ли би искала да опознаваш семейството ми по-добре. Те са по-лоши и от плаващи пясъци.

– Може да не са толкова лоши. Джордж и Медисън са женени и имат щастливи семейства – отвърна Айрис, приближи се до него и започна да събира дърва.

– Медисън беше достатъчно разумен да отведе жена си в Чикаго. Колкото до Роуз, тя е наистина забележителна жена. Навярно тя е единствената причина, поради която все още не сме е избили.

Внезапно Айрис пожела той да говори за нея със същото уважение, с което беше споменал името на Роуз. Зададе си въпроса какво представлява жената, за която един мъж можеше да говори с такава почителност. Запита се дали някога и за нея ще говорят така.

Айрис можеше да накара мъжете да се бият за нея, но инстинктивно усещаше, че отношението на Монти към Роуз е нещо съвсем различно – по-различно от всичко, което бе виждала досега. Можеше да си представи как той спори с Роуз – бе споменавал нещо подобно – но бе сигурна, че Монти винаги ще се подчинява на решенията ѝ, дори да не е съгласен с тях.

Това съвсем не наподобяваше на начина, по който се отнасяше със самата нея, когато не бе съгласен с мнението ѝ.

Монти вдигна наръча с клоните и го занесе до мястото за огъня. Тя се отправи към потока. Опита се да клекне до водата, но не можа. Можеше само да стои изправена или да лежи.

– Побързай с водата! – извика Монти.

– Не мога.

– Защо? – Монти се надигна учудено.

– Не мога да се наведе, без да падна във водата.

Младият мъж се засмя и това я пораздразни. Той винаги се смееше в най-неподходящите моменти.

– Извинявай, трябваше да се досетя. – Монти се изправи, приближи се към нея, взе канчето от ръката ѝ, клекна и го напълни с чистата вода от потока. – Не спирай да ходиш! Скоро ще се почувстваш по-добре.

Монти сложи канчето върху камъните и запали огъня. След

няколко минути водата завря и той сипа вътре кафето.

– Кафето скоро ще бъде готово.

– Вече ухае много приятно – обади се Айрис, – но какво ще ядем?

– Почакай и ще видиш. А през това време можеш да се погрижиш за конете.

Думите се изплъзнаха сами от устата ѝ:

– Никога не съм се грижила за коне и изобщо не знам какво да правя.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Защо никога не можа да се научи първо да мисли, а после да говори? Не искаше да го казва по този начин, но наистина никога не я бяха учили как да се грижи за конете. Обикновено, след като бе яздила, Айрис даваше поводите на някой друг и повече не мислеше за коня. Ала не беше нужно да го казва.

Монти вдигна поглед от канчето, където се вареше кафето, и студено я изгледа:

- Не знаеш как да се погрижиш за един кон?
- Не съвсем. Аз...
- Можеш ли да ги заведеш до потока да се напият с вода?
- Да.
- Можеш ли да ги завържеш за някое дърво, за да могат да пасат?
- Разбира се. Аз...
- Тогава го направи. Аз ще се погрижа за останалото!

Грубият тон, с който ѝ подхвърли тези заповеди, я подтикваше да понечи да му откаже, но нещо в начина, по който я погледна, я накара да промени намерението си. Обърна се, за да прикрие болката и притеснението си.

Развърза конете и ги поведе към потока.

Сама не можеше да повярва, че е чак толкова засегната от неговата студенина. Държеше се, сякаш тя е някой от наемните му работници и той не изпитва никакви чувства към нея. Ала болката, която ѝ причини отношението му, я изненада и смути. Можеше да очаква от себе си да се ядоса, но не и да се чувства толкова наранена.

Конете нагазиха в потока и потопаха муцуните си в затоплената от слънцето вода.

Айрис искаше Монти да я харесва: не само да мисли, че е красива, не да я ласкае и да е готов да изпълни всяко нейно желание, не дори и да я желае – просто да я харесва. Не искаше кой знае колко много, ала като си спомни презрителния му и студен поглед, реши, че това, което иска, е невъзможно.

Никога не бе изпитвала нещо подобно към друг мъж и не можеше да си го обясни. Знаеше, че се чувства смутена и развълнувана, а това никога не ѝ се бе случвало, поне не по този начин. Досега винаги се бе усещала уверена по отношение на мъжете, които се въртяха край нея.

Беше самонадеяна и относно Монти, но не за дълго. Той я озадачаваше и объркваше. Беше ясно, че е увлечен от нея и че я смята за красива, но явно не я харесваше достатъчно.

Конете бяха утолили жаждата си и повдигнаха муцуни от модата. Айрис ги поведе към високата трева зад дърветата. Дори и едно разглезено богато момиченце можеше да направи това.

Не можеше да си обясни защо продължаваше да спори с Монти за неща, от които разбираше много малко или почти никак, а същевременно беше убедена, че точно в тях той има голям опит. Ако трябваше да се приготви за някой бал или вечеря или да посрещне и забавлява някоя важна персона, тя знаеше точно какво трябва да се направи. Обаче бе длъжна да признае, че що се отнася до тази безкрайна прерия, Монти знаеше всичко – докато тя почти нищо.

Младият мъж бе извадил тънко парче изсушено говеждо месо и тъкмо го слагаше в едно канче с вода на огъня. Добави и няколко изсушени зеленчука. Когато я видя да приближава към огъня, той побърза да ѝ подаде чашата с кафето.

– Какво готвиш? – попита девойката. Кафето бе твърде горещо, за да може да го пие. Нямахше къде да го остави, така че продължи да държи чашата в ръката си, за да истине.

– Нещо като говеждо варено – отвърна той. – Винаги, когато съм на път, нося със себе си сушено месо и сушени зеленчуци. Приготвят се много бързо и лесно. Разбира се, ако ти искаш да сготвиш нещо...

– Аз не готвя.

Май пак бе казала нещо нередно.

– Не готвиш или не знаеш да готвиш?

– И д-двете – отвърна младото момиче и внезапно осъзна, че той я гледа, сякаш тя е някакво странно и неприятно създание.

– Хелън! – възкликна с отвращение той. – Трябваше да се досетя. – Постави и последното парче сушено месо и се зае да разбърква супата.

– Какво искаш да кажеш? – настръхна тя, готова да защити майка си.

– Хелън смяташе, че готвенето е нещо, което е недостойно за нея. Трябваше да знам, че няма да позволи на дъщеря си да се научи да готви.

– Нямах право да говориш така презрително за майка ми! Има много жени, които не умеят да готвят.

– Аз не познавам такива. Роуз винаги сама ни готви. Между тях отново застана призрактът на съвършената Роуз.

„И вероятно тя чисти къщата, копае в градината и заколва и изчиства около половин дузина свине предиобед. След това вероятно се заема с ушиването на рокля, за да се появи на някой бал, облечена като Пепеляшка.“

– Не всички могат да бъдат като Роуз – каза тя, опасявайки се, че ако изрече на глас това, което мисли, той ще да я изгони от огъня и от вкусно ухаещата супа. Едва сега се сети, че от сутринта не е слагала трохичка в уста.

– Може би е така, но всяка жена, която мисли да живее в Уайоминг, трябва да умее да готви.

– Е, аз пък не умея.

– Вече ми го каза.

– Е – започна тя, след като почака и видя, че той не възнамерява да говори, – трябва да приказваш. Никога не съм те мислила за толкова мълчалив.

– По-добре си намери някой богаташ от града. Никой друг мъж не би си позволил да се ожени за жена, която не умее да готви или да чисти къщата.

– А защо не?

Монти я погледна:

– Една жена няма да бъде от голяма полза за мъжа, ако само седи и му служи за украшение.

Айрис тропна с крак и мигновено я прониза остра болка:

– Това, което каза, е направо ужасно!

– Ти би ли се омъжила за мъж, който не печели пари, който не прави нищо друго, освен да седи по цял ден на верандата и да си дялка нещо?

– Аз... Един мъж не може... Това е глупав въпрос!

Монти отново разбърка супата:

– Всеки трябва да изпълнява задълженията си и да поеме своята част от работата. Това засяга и жените.

– Е, добре, аз напоих конете и ги заведох да пасат. Предполагам, че съм заслужила чаша супа.

– Две, ако искаш – по една за всеки кон – ухили се Монти.

Наистина не разбираше този мъж. В един миг ѝ казва, че тя е една безполезна жена, бreme за цялата човешка раса, а в следващия ѝ се усмихва мило, сякаш наистина я харесва. Предпочиташе да продължава да ѝ се мръщи. Тогава поне спокойно можеше да го халоса по главата. Или да излее кафето върху него. Ала когато се усмихваше, краката ѝ се

разтреперваха. Монти наистина беше най-привлекателният мъж, когото някога бе виждала.

Мислеше си, че нейният тип мъже са с тъмна коса и мустаци. Изглеждаха ѝ някак тайнствени и вълнуващи. Обаче сега бе променила мнението си. Косата на Монти бе толкова руса, че изглеждаше почти бяла. Веждите му почти не се забелязваха – толкова бяха светли, а кожата му бе загоряла и приличаше на тъмен кехлибар, но въпреки това изглеждаше силен и мъжествен. Очите му бяха толкова сини, че приличаха на блестящи сапфири, и понякога блестяха така, че тя се чувстваше омекнала като глина. Устните му, независимо дали се усмихваха или се свиваха сърдито, бяха фини и деликатни.

Ала тялото му беше това, което го отличаваеше най-много от другите мъже. Висок над метър и осемдесет, с толкова широки рамене, че изпъваха почти всяка врата, Монти не беше мъж, чието присъствие можеш да пренебрегнеш. Прекарваше на седлото по шестнайсет часа на ден и можеше да улови с ласото си почти четиристотинкилограмови телета. Това бе направило ръцете и краката му силни и жилави. Вършеше всичко с несъзнателна лекота, точно така, както с лекота я свали с една ръка от седлото, сякаш не бе по-тежка от перце.

Приличаше на животните, за които се грижеше – един силен и опасен мъж, който подчиняваше живота си на своите инстинктите. Имаше къща, ала неговият истински дом бе под открито небе, в дивата прерия.

Беше примитивен, приличаше на диво животно и плашеше Айрис до смърт.

Тя отпи една глътка от кафето.

– Къде се намира ранчото ти? – попита тя.

– В подножието на планината Ларами, близо до потока Горещата вода.

– Моето е до Мечото езеро. Това близо ли е до твоето?

– Може би.

Съвсем типичен отговор за Монти.

– Бил ли си там?

– Не. Джеф е купил земята и е започнал да строи къща, която сигурно ще бъде завършена, когато пристигнем.

Айрис се съмняваше дали ще има дори една груба барака на нейната земя.

– Смяташ ли да живееш там?

– Разбира се. Ако стоя в Чайен или Ларами, едва ли ще мога да ръководя ранчото. Пък и крадците на добитък ще ми отмъкнат животните

толкова лесно, колкото ако лично им ги дам. Супата е готова. – Той отмест канчето от огъня и силно разбърка супата. – Аз ще си наляя само една чаша, а останалото е за теб.

– Можем да ядем от канчето заедно.

– Имам само една лъжица.

Младото момиче не можеше да разбере начина, по който я гледаше. Да беше някой друг, но точно Монти... Не, това бе Монти и той нямаше намерение да я ухажда.

– Още е твърде гореща, за да се яде. Затова, докато изстине, аз ще си изпия кафето.

Отпи още една глътка. Никога не бе очаквала да остане насаме с Монти. А сега бе сама с него и не беше подготвена за начина, по който той я гледаше, нито пък за смущаващите чувства, които изпитваше самата тя.

– Може би твоята съпруга няма да иска да живее на ранчото.

– Нямам намерение да се женя. – Той опита от супата и тя изгори езика му. – Харесвам жените – продължи той, като пое дълбоко дъх, за да охлади изгорения си език, – но не искам да имам съпруга.

– А защо не?

Айрис бе уморена от своите чувства, които не можеше да си обясни. И тя нямаше намерение да се омъжва, но когато чу, че Монти също не желае съпруга, се почувства разстроена. В това нямаше никаква логика, но всичко, което правеше напоследък, бе лишено от логика.

– Една съпруга само ще ми се пречка. Тя винаги ще иска от мен да правя нещо, което аз не желая да правя. Ще се опита да ме промени, независимо че ще се кълне в обратното.

– И Роуз ли се е опитвала?

– Със сигурност се е опитвала. – Той се изхили: – Трябваше да я видиш каква врява вдигна, когато дойде у нас за пръв път. Ние направихме всичко възможно, за да накараме Джордж да я изгони.

Най-сетне се оказа, че Роуз не е чак толкова съвършена.

– Разбира се, някои мъже имат нужда от промяна, ако искат да станат съпрузи на място – продължи Монти. – Например аз трябва доста да се променя, преди една жена да се реши да се омъжи за мен.

– Мисля, че на всяка жена, която възнамерява да живее с теб, също ще ѝ се наложи доста да се промени – сухо отбеляза Айрис. – Особено ако ще трябва живее в ранчото ти.

Монти ѝ отпрати смайващата си усмивка и тя усети как тялото ѝ потръпва.

– Напълно си права. Не мисля, че една обикновена жена би се съгласила да опита. Не че съм молил някоя: аз не съм мъж за семейство.

Айрис си изпи кафето и му подаде чашата си. Младият мъж я напълни до половината със супа. Тя я духна, за да изстине, и след това отпи една глътка. Беше изненадващо вкусна.

– Може би ще промениш мнението си – рече тя.

– От девет или десет години насам Роуз се опитва да ме накара да се променя. Не виждам да е успяла кой знае колко.

– Но ти не си влюбен в Роуз – изтъкна девойката.

– Тя беше наистина една прелестна мъничка жена със силен дух и голяма смелост – замислено отвърна Монти, припомняйки си миналото. – Но беше луда по Джордж, а и той беше съвсем побъркан по нея. Вероятно брат ми щеше да ме убие или да убие себе си, ако тя се бе влюбила в мен.

Още една причина да не харесва съвършената Роуз. Айрис със задоволство си помисли, че скоро щяха да ги делят около две хиляди километра. Добродетелите на тази жена направо я потискаха.

Изядоха мълчаливо останалата част от супата. После отнесоха съдовете в потока, изплакнаха ги и ги изтъркаха с пясък, след което Монти ги прибра.

– Ще ти покажа как трябва да се грижиш за конете си – рече той.

Айрис се вбеси. Достатъчно се бе погрижила за проклетите коне. Защо Монти си въобразяваше, че само човек, който се казва Рандолф, може да свърши добра работа? После си заповяда да не става глупава. Трябваше да бъде доволна, че Монти си разбира така добре от работата и сам проверява дали всичко е наред. Точно от такъв мъж имаше нужда, ако искаше да стигне благополучно в Уайоминг.

Ала все пак думите му я нараниха.

Опитваше се да не обръща внимание на това, което Монти си мисли за нея, но не успяваше. Искаше да получи одобрението му и това беше много важно за нея – толкова важно, че бе решила да го спечели на всяка цена. А щом това означаваше, че тя трябва да научи всичко за конете, щеше да го научи. Освен това, ако наистина възнамеряваше да управлява ранчо, Айрис бе длъжна да знае как да полага грижи за конете. Те осигуряваха безопасността, а това означаваше, че помагаша да се спечелят повече пари. Искаше да е сигурна, че работниците ѝ се грижат добре за нейната собственост.

Освен това и вниманието на Монти ѝ беше много приятно. След като се канеше да я обучава на нещо, той щеше да ѝ отдели повече

внимание. Айрис се опасяваше, че в противен случай ще останат до огъня и Монти ще вземе да я загърби и да заспи.

Когато се върнаха при огъня, бе станало студено. Айрис осъзна, че не носи топли дрехи, но не желаше да споменава нищо на Монти.

– По-добре е да се опиташ да поспиш.

– Нали щеше да огледаш наоколо дали няма крадци на добитък? – попита тя. Знаеше, че няма да я вземе със себе си и че е безсмислено да го моли.

– По-късно, когато заспят.

– И аз ще почакам.

– Не, ти трябва да спиш. Утре ще ти бъде необходима всяка частица от силите ти. – Подаде ѝ завивката си. – Можеш да използваш това.

– Не, одеялото си е твое.

– Вземи го.

– Няма!

– Тогава ще си го поделим – рече Монти и седна до нея.

– Нали не искаш да кажеш, че смяташ да спим двамата под една и съща завивка? – възкликна ужасено тя.

Монти праметна единия край на одеялото около раменете на Айрис, а другия около своите.

– Не, мислех да ти предложа да я използваш само за себе си.

– А ти къде ще спиш?

– На земята. Тя е суха.

– А как ще се стоплиш?

– Не ми е студено.

В действителност той се чувстваше, сякаш изгаря от треска. Познаваше Айрис от години, но в нейно присъствие никога не се бе чувствал по този начин, поне не и преди последната нощ. Сега му се струваше, че във вените му тече огън. Бе изненадан как тя не забелязва парата, която със сигурност излизаше от ушите му. Двамата седяха един до друг и рамената им се докосаха.

Искаше отново да я целуне. Този път искаше да го направи, защото тя бе най-красивата жена, която бе виждал. Цял ден си бе задавал въпроси относно своите чувства към нея, през цялото време бе искал да я целуне и знаеше, че няма да издържи дълго, без да се опита да го стори.

– Не знам как може да ти е топло – каза Айрис, потръпна и придърпа завивката по-плътено към себе си. – Никога не съм предполагала, че нощите могат да са толкова студени. А вече е кажи-речи май месец!

– Ела по-близо до мен. Топлината на тялото ми ще те стопли повече

от завивката.

– Това, от което наистина имам нужда, е да се гушна до някое малко теленце – отвърна Айрис, без да помръдва. – Те са горещи като печка.

Айрис нервно подръпна завивката. Наистина не можеше да разбере себе си. Монти бе груб с нея. Той се отнасяше към нея по-сурово, отколкото към повечето мъже, а тя все пак искаше да бъде близо до него.

– Може да не съм толкова топъл, колкото малко теленце, но поне изглеждам по-добре – промърмори младият мъж. Гласът му звучеше по-различно от обичайното. – И освен това не ритам като тях.

– Ами, риташ, и още как – отвърна тя и гласът ѝ потрепери. Не можеше да седи толкова близо до Монти и да не усеща присъствието му. Той я привличаше като магнит, колкото ѝ да се опитваше да се противопостави на това чувство. – Всеки път, когато отвориш уста, все едно че получавам силен ритник.

– Просто се опитвам да те защита.

– Не ми изглежда да е така.

– Имаш дарбата да навличаш неприятности.

– Предполагам, че това е така, защото ти винаги си наблизко до мен – отвърна девойката, като се чудеше къде да дене ръцете си. Протегна се и сложи една съчка в огъня. Завивката се плъзна от рамената ѝ. Монти я нагласи отново и я придържа съвсем близо до себе си.

– Аз съм близо до теб поради същата причина, поради която и другите мъже се навъртат край теб – рече Монти и я притисна още по-силно към себе си. – Не мога да стоя далеч от теб.

Девойката се опита да се отрърпне от него:

– А искаш ли да стоиш по-далеч?

– Да, по дяволите, но не успявам.

След това я целуна.

Сега вече целувката му не я изненада и смути като първия път. Все още не бе привикнала да я целуват толкова страстно, ала този път се улови, че му отговаря.

Обаче успя да потисне желанието си да обвие ръцете си около врата му. Не искаше да прегръща мъж, който бе направил всичко възможно, за да я отдалечи от себе си, и който се проклينا, задето не е успял. Почувства се слаба, но ѝ стана много по-топло.

– Изглежда, не си много щастлив от този факт – каза най-после тя.

– Не съм – отвърна младият мъж и я целуна със същата сила, като пхна езика си в топлата ѝ уста.

Айрис усети, че не може да си поеме дъх.

– Не ми се ще да съм причина за подобни угризения. Може би е по-добре да потърсиш изчезналите си крави.

Не знаеше какво мислят другите жени, но тя лично не искаше един мъж да се люби с нея против своето желание. Опита да се изтръгне от прегръдките му, но той не я пусна.

– Знам, че трябва да потърся кравите или крадците, или индианците – изръмжа Монти, – но не мога да мисля за нищо друго, когато ти си наоколо.

Сякаш част от вълшебството отлетя и Айрис почувства, че ѝ става студено. Той бил безпомощен! Тя наистина не можеше да разбере как една нормална жена би могла да харесва такъв мъж.

– Мислиш ли, че съществува възможност да се измъкнеш от това неприятно положение? – попита младото момиче.

Той като че ли не схвана язвителната ѝ забележка:

– Сигурен съм, че ако Господ ми помогне, ще успея. Как може един мъж да се погледне спокойно сутрин в огледалото, ако е хукнал след някоя жена като разгонен бик?

И последната топлинка отлетя и я обзе силен студ.

– Не съм на същото мнение – отвърна тя и си зададе въпроса, дали Монти въобще е способен да ѝ каже нещо приятно. – Ето, мисля, че това може да ти помогне.

Тя го удари с все сила в стомаха.

– Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това? – изрева Монти протресен.

– Нямам желание да се любиш с мен, щом това ще те накара да се чувстваш нещастен! – Айрис отметна завивката от раменете си и скочи на крака.

Монти също стана. Айрис се обърна към него, ала от слабост краката отказваха да ѝ служат.

– Монти Рандолф, да не си посмял да ме пипнеш дори с пръст! – извика тя и зае отбранителна позиция, докато той се извисяваше над нея. – Не и след като имаше нахалството да ми заявиш, че не си искал да ме целуваш и се надяваш скоро да се освободиш от подобни желания.

– Аз не исках...

– Ако можех да стрелям, щях да те гръмна със собствената ти пушка! – извика младото момиче.

Стори ѝ се, че Монти е готов да я удуши. Айрис наистина не знаеше дали да не се опита да избяга, или пък да го помоли за милост. И

преди тя да реши какво да прави, той избухна в смях:

– Ти винаги си била едно малко глупаво зверче! – След което я сграбчи без всякакво предупреждение.

Айрис се опита да го ритне, за да го отблъсне от себе си, доколкото ѝ позволяваха схванатите мускули, но всичко беше безполезно: той бе прекалено силен.

– Какво смяташ да правиш? – Бе чувала достатъчно разкази за буйния темперамент на Монти. Беше способен на всичко, включително и да я хвърли в потока.

– Във всеки случай не това, което заслужаваш. И не това, което наистина бих искал да направя.

– И какво е то? – Не знаеше дали да се надява, или да се страхува. Внезапно проумя, че той може да направи с нея всичко, което пожелае. Ако се съдеше по целувките му, той желаше много повече, отколкото тя искаше да му позволи.

– Няма да ти кажа. Поне не сега. Ще те сложа на земята и ще те завия, за да съм сигурен, че ти е топло.

Айрис нямаше намерение да се подчинява на този надменен, груб и дързък човек, който бе толкова сигурен в себе си и, изглежда, се смяташе за най-възвущия и интересен мъж, когото тя е срещала. Ала тя не можеше да разсъждава, когато той бе толкова близо до нея, не знаеше какво да каже и какво да направи. Чувстваше се безпомощна, изгубена и напълно неспособна да контролира това, което се случваше.

– А след това? – настоя девойката, след като той я сложи на земята и зави раменете ѝ със завивката. Не ѝ хареса изразът на очите му. Веднъж бе видяла същия израз в очите на един грубиянин в Сейнт Луис: първично, неприкрито желание, над което – инстинктивно знаеше – нямаше власт.

В същия миг той силно я притегли към себе си и тя се уплаши, че няма да може да му устои. А може би и не искаше да му устои.

– Смятам да...

– Ей, тук имало огън! Здравейте.

Двамата замръзнаха: този вик ги изненада. Не очакваха никого и не бяха чули някой да се приближава.

– Ако сте приятелски настроени, приближете се – извика Монти и се наведе да вземе пушката си. – Стой от страната ми, която не е осветена от огъня! – изсъска той към Айрис.

– Кой...

– Нямам представа, но ще разбере. Дръпни се от светлината!

Младото момиче се отдръпна и в този миг се появи мръсен кафяв кон, който бе възседнат от висок слаб мъж, приличащ на испанец. Айрис тъкмо се канеше да се отдръпне по-назад, когато големите очи и орловият нос на мъжа привлякоха вниманието ѝ. В лицето му имаше нещо смъртно познато. Тогава той се приближи до огъня.

– Карлос? – каза тя по-скоро на себе си, без да може да повярва на очите си. – Та това е Карлос! – повтори тя и се обърна към Монти: – Това е моят брат, Карлос.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

– Айрис? – попита Карлос, когато сестра му пристъпи към светлината. – Какво правиш тук?

– Пътувам за Уайоминг. Банката взе ранчото.

– Имам предвид какво правиш тук с него? – каза Карлос и посочи към Монти и усамотения лагер.

Наистина, какво правеше тя? Какво щеше да се случи, ако Карлос не ги бе прекъснал? Айрис се надяваше, че тъмнината ще скрие избилата по бузите ѝ червенина. Беше благодарна, че никой не можеше да надникне в мислите ѝ.

– Ние тръгнахме по следите на моите крави, които се изгубиха – отвърна девойката, като се опитваше да се държи така, сякаш нищо не се бе случило. Не искаше Монти да знае колко близко бе до решението да му се отдаде. – Монти смята, че крадците са откъснали животните. Той току-що се канеше да тръгне да търси лагера им.

– Може да си спести този труд! – Карлос се обърна към Монти: – Те са от другата страна на хълма, а единственият лагер, който ще откриете там, е моят.

Айрис почувства облекчение, че нямаше да бъде сама с Монти. Трябваше ѝ време, за да обмисли странната промяна на чувствата си към него.

– Колко говеда намери? – попита Монти.

– Около двеста. Открих ги да пасат на няколко километра отук на запад. Разпознах знака за дамгосване на баща ми.

– Измина доста време, откакто не сме си виждали, Карлос – рече Монти и го изгледа. – Променил си се.

– А ти не си – отвърна Карлос.

– Вие познавате ли се? – намеси се Айрис, като погледът ѝ се местеше от единия мъж към другия.

– Спомням си го – отвърна Монти. – Но не остана много дълго наоколо, така че никой не го опозна по-отблизо.

Карлос се почувства неловко.

– Това бе по вина на мама – каза Айрис. – Тя не искаше той да остава да живее в ранчото.

– За пръв път Хелън да прояви здрав разум.

– Не, не е вярно! – противопостави се Айрис. – Когато пораснах,

исках да имам по-голям брат.

– Жалко, че не съм го знаел – отвърна Монти. – Щях да ти отстъпя един от моите братя.

– Какво правиш тук? – обърна се Айрис към брат си.

– Чух, че си се отправила към Уайоминг, и реших да те намеря и да ти предложа помощта си. Мога да поостана за известно време.

– Искаш да кажеш, че смяташ да се наемеш на работа – промърмори Монти.

– Та той е мой брат! – избухна Айрис – Може да дойде с мек, ако иска.

Тя винаги бе изпитвала съчувствие към Карлос, поради неудобното му положение, макар че той бе единайсет години по-голям от нея и тя не го познаваше много добре. Никога не я бе притеснявал фактът, че той е незаконороден – майка му, която беше наполовина мексиканка, бе починала, когато той бил малко момче – но сигурно това бе притеснявало Хелън.

Когато Айрис навърши четиринайсет години, Хелън застави съпруга си да прекъсне всякакви връзки с Карлос. Ала момичето никога не го забрави. Той беше син на Робърт Ричмонд, така както тя беше негова дъщеря, и ѝ се струваше несправедливо, че му бе забранено да има дом и да поддържа връзки със семейството си само защото техният баща не се бе оженил за майка му.

Ала радостта на Айрис от идването му не бе причинена само от желанието между тях да се възстанови връзката от детството. След смъртта на родителите си тя се чувстваше неизказано самотна и се вкопчи във възможността да има близък човек до себе си. И макар че с годините връзката между тях почти се бе прекъснала, тя вече не се чувстваше толкова самотна. Той беше неин брат. Имаше някой, с когото бе свързана. Знаеше, че Монти може да направи за нея много повече, отколкото Карлос, но Айрис усещаше, че чувствата ѝ към двамата мъже са съвсем различни.

– Кой пътува с теб? – попита Монти.

– Моят партньор Джо Риърдън – отвърна Карлос. – Той е отличен работник. Всеки би бил щастлив да го наеме на работа.

– Сигурна съм, че е така – каза младото момиче. Надяваше се приятелят на брат ѝ наистина да е такъв, какъвто Карлос го описа.

– Ако послушаш съвета ми, най-добре е да ги оставиш да си продължат пътуването самостоятелно – обърна се Монти към Айрис.

– Аз загубих двама от хората си. Карлос и приятелят му могат да ги

заместят.

– Поговори с Франк – каза Монти на Карлос. – Аз нямам нищо общо с нейните работници.

С тези думи той се обърна и напусна лагера. Девојката се спушна след него. Той прескочи потока, а тя го прегазис след него.

– Аз ти дадох правото да управляваш моето стадо – извика тя. – Не съм променила решението си. Франк ще получава заповеди само от теб.

Монти излезе от горичката и се насочи към коня си. Айрис се спушна след него. Краката я боляха, но тя трябваше да го спре. Не биваше да го оставя да си замине.

– Не можеш в един миг да казваш, че си ми дала правото да управлявам стадото ти, а в следващия да наемаш двама души против желанието ми – извика Монти през рамо. – Управлението не е нещо, което можеш да даваш и да отнемаш, когато ти скимне.

– Но Карлос е мой брат. Не мога да се откажа от него!

Младият мъж спря и толкова рязко се обърна, че Айрис едва не връхлетя върху него.

– Тогава няма защо да наемаш този Риърдън. Какво ще стане, ако утре Карлос си доведе и друг приятел? И него ли смяташ да наемеш?

– Съжалявам. – Айрис се отдръпна от Монти, сякаш се бе опарила. – Толкова се зарадвах, когато видях Карлос! Ти не можеш да разбереш – имаш толкова много братя – какво означава да си сам. Аз нямам никого друго, освен Карлос.

– Вероятно родителите ти са имали роднини.

– Може би, но аз никога не съм се срещала с никого от тях.

Монти стоеше неподвижно. Гледаше втренчено Айрис, а челюстите му бяха толкова силно стиснати, че мускулите на шията му се бяха издули.

– Обещавам ти, че повече няма да постъпвам така. Ще се съветвам за всичко с теб. Моля те, не си отивай!

Младият мъж чувстваше, че е готов да се предаде, и се мразеше заради това. Бе подготвял много дълго това пътуване. Бе проучил какво е състоянието на тревата, за да подбере най-подходящата големина на стадото. Бе разговарял с десетки водачи, за да намери най-добрия път, оптималния брой на работниците, които трябваше да вземе, и необходимия брой коне. Внимателно бе огледал всеки детайл: къде е най-удобно да се пресичат реките, къде има достатъчно вода, подходяща за пиене. Бе направил всичко това, защото на всяка цена трябваше да успее.

След това бе разбрал, че Айрис се движи пред него, и бе започнал

да взема едно след друго решения, които противоречаха на преценките му и на неговите инстинкти, решения, които излагаха на опасност успеха на начинанието му. Дори Хен и Соления започнаха да мърморят.

Сега се канеше да направи още една грешка. Той нямаше нищо против Карлос, но не желаше да работи с него. Карлос беше непостоянен, мързелив и слабохарактерен. Беше прекарал по-голямата част от последните пет години далеч от Тексас, като се бе захващал с каквото му попадне. Може би се е уморил от скитането и искаше да се установи някъде, но Монти нямаше никакво намерение да го носи на гърба си и да проявява милосърдие.

Ала един поглед към Айрис му бе достатъчен да разбере, че лицето ѝ грее от щастие, сякаш бе намерила отдавна загубен приятел. Ако очите можеха да молят, нейните щяха да започнат да го правят всеки миг. Дори и на слабата лунна светлина те блестяха, изпълнени със сълзи. Не можеше да ѝ откаже, както не можеше да го прави и преди пет години.

Монти никога не се бе замислял колко самотна се чувстваше тя – умът му бе зает с прекалено много ежедневни грижи, за да се тревожи за подобни неща – но сигурно бе ужасно да се чувстваш самотен. Често бе желал да няма толкова много братя, които винаги си пъхат носа където не им е работа, но знаеше, че винаги може да разчита на тяхната подкрепа.

А Айрис си нямаше никого, освен Карлос.

– Добре – съгласи се Монти, като се опитваше да отпъди чувството за приближаваща беда, – но когато стигнем до реката, ще разделим стадата и всеки ще поеме по своя път.

– Не е нужно да си толкова нетърпелив да се отървеш от мен.

– Откакто идвах в лагера ти, добитъкът на два пъти бе подплашен и един път се опитаха да окрадат стадото. Подозираш, че твоят надзирател и половината от работниците ти са мошеници, а наемаш двама мъже, които срещаш по пътя си. А ние дори още не сме напуснали Тексас.

– Мислиш, че съм глупачка, нали?

Наистина мислеше така, но не можеше да ѝ го каже.

– Виж какво, това няма нищо общо с теб. Моята работа е да се грижа за стадото, нищо друго. Не мога да ти го обясня, но това е най-важното нещо, което съм правил някога. Вече изгубих два дни, а ще изгубя още толкова, за да разделим стадата.

– С други думи, аз ти причинявам твърде много неприятности.

Монти я погледна. Искаше му се да не ѝ бе казвал всичко това. Накрая заговори:

– Това стадо принадлежи на семейството ми и не бива да мисля за нищо друго, колкото и да ми се иска.

– Така че ти трябва да успееш и това е най-важното за теб, нали?

– Да – съгласи се неохотно той.

– Защо?

– И да ти кажа, няма да го разбереш.

– Опитай!

За секунда той се изкуши да й разкаже всичко. Щеше му се да я накара да го разбере: не искаше тя да го смята за студен и безчувствен. Ала едва ли имаше смисъл. Пък и след няколко дий те щяха да се разделят и може би никога повече нямаше да я види.

– За го схванеш, трябва да ти разкажа за Джордж и цялото ни семейство.

– Ще се опитам да те разбера.

– И аз се опитвам да разбера защо ти реши да наемеш Карлос, но това не променя нещата. Виж сега, аз трябва веднага да потърся заблудените животни и да проверя що за човек е Риърдън. Ще се върна след половин час. Надявам се, че дотогава ще си в безопасност.

Това беше наистина смешно: тя бе в по-голяма безопасност с Карлос, отколкото с него.

Младата жена бе озадачена. Никога не бе подозирала, че успехът е толкова важен за Монти. Винаги си бе мислила, че той по принцип успява във всичко. Всички останали – също. Изглежда имаше някаква причина, нещо дълбоко скрито в него, което го бе принудило да напусне Тексас и семейството си – нещо много силно, нещо, което го караше да настръхва срещу всекиго и всичко, които биха се изпречили на пътя му.

Винаги бе мислила за Монти като за висок, красив, весел мъж, уверен в богатството и успеха си. А сега за един миг пред нея се бе открил един съвсем различен човек, който все още не бе постигнал желания успех.

– Струва ми се, че там са всички липсващи крави – каза Монти, когато се върна. – Първата ни работа утре сутринта ще бъде да ги приберем обратно.

Айрис и Карлос седяха близо до огъня. Девойката се опитваше да събуди отново чувството за роднинска близост между тях. Не бе постигнала кой знае какво, но бе сигурна, че скоро ще успее. Чувстваше се малко странно, но знаеше, че ще бъде чудесно, ако брат й е край нея.

Карлос бе направил още кафе. Айрис подаде на Монти една димяща чаша.

– Срещна ли се с мистър Риърдън? – попита тя.

– Да. Твоят приятел не ми хареса – обърна се Монти към Карлос. – Нямам му доверие.

– Няма нищо нередно с Джо! – избухна Карлос. Искаше да защити партньора си.

– Зависи как гледаш на нещата. От моя гледна точка той ще ни създаде само неприятности. По-добре е да отидеш при него, преди да е решил да задържи тези двеста говеда за себе си.

За миг изглеждаше, че Карлос ще се нахвърли отгоре му, но Монти видя, че Айрис му отправи предупредителен поглед.

– А защо всички не отидем в моя лагер? – предложи Карлос. – Там разположението е по-добро. Пък и ще бъде по-лесно, когато трима души наблюдават стадото.

– Четирима – рече Монти. – Ти забрави Айрис.

– Аз не знам как... – започна девойката.

– По-добре да побързаме. – Монти сурово погледна към Карлос. – Вече казах на Риърдън, че ще отидем при него веднага щом съберем багажа си.

Не, Айрис не можеше да го разбере. Беше сигурна, че ще откаже на Карлос да се местят в лагера му и няма да позволи на него и на приятеля му да прекарат нощта с тях. А сега Монти опаковаше багажа си, без да протестира.

Когато пристигнаха в лагера на Карлос, Айрис се запита дали Монти не се бе съгласил с преместването само и само за да държи Риърдън под око. Очевидно бе, че двамата мъже не се понасят.

Монти стовари седлото и завивката си на земята.

– Айрис ще остане на пост първа. Така няма да си прекъсва съня. След нея ставам аз, после Карлос. Риърдън ще дежури последен.

– Не мисля, че Айрис трябва да стои на пост – каза Карлос.

– Тук аз съм този, който издава заповедите, и казвам, че тя трябва да дежури.

– И кой си ти, по дяволите, че да ми заповядваш?

– Аз съм този, който носи отговорност за това пътуване – процеди Монти и се приближи към Карлос. – Отговарям за стадото на Айрис и за моето. Ако ще работиш за нея, ще трябва да изпълняваш това, което аз ти заповядам. Щом това не ти харесва, няма да съжалявам, като ти видя гърба.

– Истина ли е? – обърна се Карлос към сестра си.

– Да. – Искаше й се да му обясни, но реши, че сега не е най-

подходящият момент.

Карлос премести погледа си от Айрис към Монти и след отново погледна девойката:

– Цялата тази работа ми се струва доста странна.

– Сигурен съм, че Айрис ще ти обясни всичко утре сутринта рече Монти. – А междувременно ти предлагам да поспиш. Искам хората ми да са отпочинали и свежи за работа.

Монти разстла завивката си на земята, а малко по-нататък постави седлото си.

– Къде ще спи Айрис? – попита Карлос.

– Тук – отвърна Монти и посочи към завивката.

– Но това е твоята завивка.

– Знам, но имаме само тази.

– А ти къде ще спиш?

– Тук – Монти отново посочи към завивката.

Карлос изглеждаше вбесен и като че ли всеки момент щеше да избухне. Монти се държеше невъзмутимо и навярно бе казал всичко това нарочно, за да накара Карлос да се ядоса и да се махне. И ако наистина беше така, Айрис бе готова сериозно да му се ядоса. Все пак Карлос ѝ беше брат и беше напълно естествено да се погрижи за нейната репутация.

– Аз ще спя, докато сестра ти стои на пост. Тя ще спи, докато аз съм на пост.

– А след това?

– Ще спя на седлото си.

Карлос отвърза своята завивка и я разстла от другата страна на огъня.

– Тя може да използва тази – каза той. – Аз имам друго одеяло. – Той развърза одеялото и го постла на земята до завивката.

Монти го изгледа втренчено за миг и след това премести завивката си до тази на Карлос. Сега Айрис имаше от двете си страни по един пазач и всеки от тях се отнасяше с подозрение към другия, без дори да се опитва да прикрива недоверието си.

Младото момиче почувства как в гърлото му се надига смях. Тези двамата се бяха наежили и бяха готови да я защитават, сякаш тя е малко дете и не може да се грижи за себе си. Но се зарадва, когато видя, че Монти се държи като ревнив любовник. Не, той не ѝ беше любовник, но пък беше ясно, че ревнува от Карлос, а засега това ѝ стигаше.

– Струва ми се, че вече всичко е наред – каза Айрис и застана

между двамата мъже. – А сега по-добре ми покажете какво трябва да правя, докато стоя на пост. След това можете да си лягате.

– Аз ще ти покажа – предложи Карлос.

– Не, аз съм старшият тук. Аз ще ѝ покажа! – заяви Монти с глас, нетърпящ възражение. – А ти утре можеш да я научиш как да язди със стадото. Франк не го е сторил.

Айрис успя някак да сдържи възмутения отговор, който напираше на върха на езика ѝ, макар че досега не се бе чувствала толкова вбесена. Беше сигурна, че ако си отвори устата, ще каже нещо не на място и ще заприлича на глупава жена, която непрекъснато се оплаква.

Тя наистина бе невежа по отношение на много неща. Трябваше да го приеме, въпреки че едва се сдържаше да не каже нещо язвително. Но щеше да се научи. А когато това станеше. „Е, добре, Монти Рандолф – помисли си тя, – ще видиш на какво съм способна.“

– Защо, по дяволите, си наел тези двамата, Монти? – възмутено попита Хен на следващата вечер, когато Монти и другите се завърнаха в лагера. Още щом бе видял Риърдън, той мигновено настръхна. Соления също не изглеждаше очарован. – Не ме е яд толкова за Карлос, но другият ще ни създаде неприятности.

Тримата се бяха изкачили с конете си на върха на хълма, откъдето наблюдаваха по-голямата част от стадото. Рядко можеха да се видят на едно място събрани около шест хиляди дългороги говеда. Монти проследи с поглед как Айрис представя Карлос и Джо на Франк. Изглежда, че нейният надзирател също както Хен и Соления не беше очарован от двамата новодошли.

– В такъв случай за него ще бъде най-добре да отиде да създава неприятности някъде другаде – каза Соления. – Ние с момчетата не обичаме неприятностите.

– Аз също не ги обичам – съгласи се Монти.

Той вярваше на преценката на брат си. Хен имаше вродената дарба винаги да подушва неприятностите. Сега на Монти му се искаше да беше отстоял мнението си против наемането на Риърдън, ала не знаеше как би могъл да го направи. Айрис изглеждаше толкова щастлива от срещата си с Карлос, а Монти знаеше, че Карлос нямаше да остане без Риърдън.

– Сега най-после ще можем да разделим стадата – заяви Хен. – Не ми харесва, когато Франк се мотае наоколо.

Монти очакваше, че брат му ще реагира така, и бе подготвен.

– Мисля, че можем още известно време да оставим стадата заедно.

– Хен и Соления се втреничаха в него. – Не бих искал да оставям Айрис сама с тази компания – обясни той. – Франк замисля нещо. Пък и не вярвам, че Карлос ще се сдържи да не направи опит да ѝ измъкне всичко, което притежава. Той каза, че нарочно я е последвал. Не смятам, че това е само проява на братска любов.

– Остави я сама да се оправя – каза Хен.

– Не мога. Кой знае какво може да ѝ се случи.

– Ако не е искала да ѝ се случва нищо, трябвало е да си остане вкъщи.

– Така е, но вече е твърде късно да се говори за това.

– Можеше да отседне в някой хотел и да чака там, докато стадото ѝ пристигне.

– Тя не желае да постъпи така.

– Зарежи я тогава! – отсече Хен. – Ние не ѝ дължим нищо.

– И на мен не ми харесва положението – намеси се Соления, – но мисля, че Монти е прав. Не можем да я оставим сама, когато наистина има опасност да ѝ се случи нещо лошо.

Хен изгледа брат си и Соления:

– И двамата сте се размекнали. Трябва да ми повярвате: тази жена няма да ни донесе нищо друго, освен неприятности, а присъствието на нейния брат само влошава нещата.

– Ще му мине – каза Соления, когато Хен препусна с коня си напред. – Винаги му минава.

– Не се тревожа за Хен – отвърна Монти. – Той много бързо избухва, но не това е страшното. Страхното е, че той наистина е прав. Ще берем ядове. И точно това наистина ме безпокои.

През целия следващ ден Монти не можа да остане насаме с Айрис. Това не беше толкова странно, тъй като трябваше да се грижи за около шест хиляди говеда и за трийсет каубоя, на голяма част от които не се доверяваше. Прекара целия ден в разпределяне на работата между неговите хора и тези на Айрис. С такова голямо стадо той постоянно трябваше да следи дали има достатъчно трева и вода за животните.

Все пак през целия ден не изпускаше Айрис от погледа си. Разбира се, Карлос стоеше неотлъчно край нея, но Монти не му вярваше. Наистина Карлос доста си бе изпатил от Хелън – както и всички, които я познаваха – ала все пак бе имал много възможности, за да се погрижи по-добре за благополучието си. Вместо това той бе предпочел да се шляе из страната, от време на време се бе залавял за някаква работа, но не бе постигнал нищо, и винаги се бе оправдавал само с лошия си късмет.

Монти знаеше, че Айрис едва ли ще му повярва, ако той ѝ каже всичко това. Не можеше да си обясни защо тя бе посрещнала Карлос, сякаш той е някакъв ангел спасител. Навярно си въобразяваше, че брат ѝ е дошъл при нея само от кавалерски подбуди.

Казваше си, че отношението на Айрис може би се дължи на кръвна-та връзка и това я прави сляпа за грешките на Карлос, ала това не може-ше да обясни радостта, с която тя бе посрещнала този брат, когото поч-ти не познаваше. Явно, радостта беше следствие от сегашното ѝ поло-жение. Монти отново си припомни, че Айрис е обвързана с един мъж, на когото не вярва – нейния надзирател – и с друг, който бе направил всичко възможно, за да я убеди, че не я харесва – самият той. Какво по-естествено от това Айрис да протегне с радост ръка на член от семейст-вото си?

Разбираше нейните чувства, но това не му попречи да изпита гняв, когато се върна в лагера и видя Айрис и Карлос, които бяха допрели глави и си говореха. Вбеси се, дори му се прииска да ритне Карлос.

– По-добре да си лягате вече – промърмори той, докато си налива-ше чаша кафе.

– Ние достатъчно си починахме – отвърна девойката, макар да изг-леждаше доста уморена.

– Все пак е добре да поспите. Целия ден сте били на конете, а и ут-ре няма да е по-различно.

– Смяташ, че няма да мога да се справя, така ли?

В гласа ѝ звучеше предизвикателство, но неговият отговор прозву-ча изненадващо спокойно:

– Сигурен съм, че ще можеш. Просто смятам, че не си свикнала с този начин на живот. А сега не бих желал да притеснявам брат ти, но мисля, че е време да поеме поста си. – Той посочи към звездите. – Спо-ред мен дори вече си закъснял.

Карлос скочи:

– Не мога да си позволя да закъснявам. Това ще направи лошо впе-чатление на шефа – рече той, като се постара гласът му да прозвучи небрежно.

– Аз съм шефът – каза Айрис. Това, което каза, изненада нея самата повече, отколкото двамата мъже. – Можеш да не работиш, ако аз ти позволя.

Монти почувства как гневът му нараства, но успя да се въздържа:

– При такова пътуване всички са длъжни да работят. Няма място за шикалкавене. А от мен и братята ми се очаква да работим най-много.

Защото всичко, което работниците могат да загубят, са няколкостотин долара, а ние ще загубим хиляди.

Не искаше да я укорява, нито да я притеснява. Тези думи се изплъзнаха от устата му заради предпочитанието, което тя проявяваше към Карлос. Ако Айрис наистина искаше да има собствено ранчо и да успее в живота, трябваше да научи, че в работата не бива да се ръководи от чувства. Никога нямаше да постигне успех, ако личните ѝ предпочитания оказват влияние върху решенията ѝ.

Дали пък беше само желанието да ѝ даде добър съвет? А защо тогава го ядосваше толкова много фактът, че тя безрезервно приема Карлос? Може би ревнуваше? Монти не беше сигурен, че ревнува, но навярно поведението му беше като на ревнив мъж.

– Смятам да работя наравно с останалите – натърти Карлос.

– Нямах предвид точно това – рече Монти, когато Карлос се отдалечи. Не му хареса начинът, по който Айрис го погледна. Изглеждаше ядосана и засегната. – Просто се опитвах да кажа на Карлос, че всеки трябва да поеме своя дял от работата.

– Карлос работи за мен. Аз трябва да му нареждам какво да прави и какво – не.

– След като стадата ни пътуват заедно, това е мое задължение – отвърна младият мъж. Беше разгневен, че Айрис се опитна да защитава Карлос, този мързеливец и безделник. Видя как Айрис се старае да обуздае гнева си, и се постара да направи същото. Нямаше защо непрекъснато да се заяждат.

Освен това той не искаше да се кара с нея. Обичаше да разговаря с Айрис, а това не можеше да стане, ако непрекъснато си крещят един на друг.

– Хайде, стига! По-добре да решим къде ще спиш.

– Може би е по-добре да спя при хората си.

Тя хвърли поглед към мястото, където нейните работници се бяха разположили за сън – на север, близо до стадото. Стори му се, че не бърза да отиде при тях.

– Мисля, че ще е по-добре да спиш до фургона с храната. Така Зак и Тейлър ще могат да те наглеждат.

– Не съм сигурна. Може би Франк ще се почуди защо...

– Никой няма да се чуди за нищо. Освен това ние поддържаме огъня през цялата нощ. Някои от мъжете обичат да пият топло кафе, когато се върнат от нощната обиколка.

Монти взе няколко одеяла от фургона с провизиите и ги разстла на

земята. След това разгъна завивката ѝ:

– За възглавница можеш да използваш седлото или някоя от торбите си.

– По-добре торбите – каза Айрис и ги взе, сякаш бяха най-ценното нещо в живота ѝ.

Той все още се чудеше какво толкова има в тях, но бе толкова зает, че забрави да я попита.

Тейлър се мотаеше наоколо, разчистваше остатъците от вечерята и приготвяше продуктите за закуска. На два пъти се блъсна в Айрис, но дори не я погледна.

– Не обръщай внимание на Тейлър – каза Монти. – Той не е свикнал да общува с жени, особено ако заподозре, че могат да му се намесят в готвенето.

– О, никога, след прекрасната вечеря, която ни сервира... – отвърна Айрис, но в отговор видя само гърба на Тейлър.

– Той не говори много – обясни Монти. – Заеква.

– Ако кажеш още една лъжа за мен, ще се наложи сам да си приготвиш закуската – изръмжа Тейлър. Той не се обърна, нито пък прекъсна работата си.

– Виж! – извика Зак и посочи към оградата. – Конете се движат насам.

Айрис се отмести тъкмо навреме, за да не бъде премазана от препускащите коне.

– Може би все пак е по-добре да спя при хората си – каза тя. Монти събра завивките и ги занесе от другата страна на фургона.

– Такъв си е Зак – каза той на Айрис. – Роуз е единствената жена, за която е свикнал да се грижи.

– И ти очакваш, че тези двамата ще ми обърнат някакво внимание? Ще са по-доволни, ако се отърват от мен.

– Те са невъзпитани – както всички нас, – но можеш спокойно да им повериш живота си.

Айрис погледна към двамата братя, които си вършеха работата, сякаш нея въобще я нямаше.

– Мисля, че е най-добре да поверя себе си на своя собствен брат.

– Искаш да кажеш, че предпочиташ да се довериш на този...

– На този... какво? – Зелените ѝ очи светнаха гневно.

– На един непознат – поправи се Монти. – Може би не познаваш много добре Зак и Тейлър, но пък ние също почти не познаваме Карлос, нали?

Монти направо не вярваше на ушите си. Бе отговорил на Айрис съвсем дипломатично и ако го чуеше Роуз, сигурно щеше да се закълне, че той не е на себе си.

– Скоро ще се увериш, че Карлос е наистина такъв, за каквото се представя.

– Да... – съгласи се младият мъж, като се питаше защо толкова го вълнува присъствието на Айрис. – Ако искаш да си изпереш нещо, по-добре е да го направиш тази вечер. Сутринта водата в потока ще е студена, а и ще има прекалено много мъже наоколо.

Айрис се огледа:

– Би ли дошъл с мен? Страхувам се от тъмното.

Не можеше да й каже, че той пък се страхува да остане насаме с нея, независимо дали бе тъмно или светло. Не си струваше, а и нямаше да бъде добре, ако тя узнаеше каква власт има над него.

Тя все още не бе забелязала това, но той го знаеше. С всеки изминал ден влиянието й над него се засилваше все повече и повече. Трябваше да бъде благодарен на Карлос, че се бе появил миналата нощ. Монти не искаше да мисли за това, но направо не знаеше какво щеше да стане, ако тогава Карлос не бе дошъл.

Той напълно бе изгубил власт над себе си. Досега винаги бе успявал да отдели жените от работата си. А сега заради Айрис бе нарушил това правило. Знаеше, че си беше чиста лудост да се забърква с жена по време на толкова опасно и дълго пътуване. Това нямаше нищо общо със здравия разум.

Трябваше някак да се откъсне от нея.

Хващаше се, че все повече и повече мисли за Айрис и все по-малко и по-малко за Уайоминг. Това нямаше да доведе до нищо добро, а и освен това след две седмици тя вероятно щеше завинаги да изчезне от живота му. И точно сега съвсем не му беше времето да мисли за една жена, а всичките му усилия трябваше да бъдат насочени към пътуването до Уайоминг.

И ако допуснеште слабостта му към една красива жена да провали най-големия шанс, който бе имал в живота си, щеше да се мрази до края на дните си. И никога нямаше да й го прости.

Налагаше се да спре да мисли за Айрис. Длъжен беше да намери някакво решение. Но какво?

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

На лунната светлина всичко изглеждаше призрачнобяло. Постелките бяха разстлани на земята и пред всяка от тях се виждаше чифт ботуши. Нощта бе топла и повечето от мъжете бяха отметнали одеялата си.

Монти разположи завивката си близо до хората си и се приготви за сън, ала една мисъл не му даваше мира: как е сега Айрис?

Тейлър и Зак не бяха толкова внимателни към нея, колкото му се искаше, но все пак и двамата бяха наблизко и навярно нищо лошо нямаше да ѝ се случи. Не че очакваше да се случи нещо, Той имаше повече от десетина мъже, готови да ѝ се притекат на помощ, ако се наложеше.

А и нали тя бе далеч от Франк.

Монти оправи завивката, нави одеялото за възглавница и легна, но не се чувстваше спокоен. Не му харесваше, че Айрис трябваше да спи под открито небе. В началото се бе отнесъл с пренебрежение към нейния фургон. Ала сега, когато тя се намираще в неговия лагер, не мислеше така. По принцип една жена не биваше да участва в подобно пътуване, но след като го бе направила, едва ли бе разумно да спи сред сума ти мъже, и то на голата земя.

Монти се обърна няколко пъти, опитвайки се да се намести удобно. Обикновено заспиваше още щом главата му докоснеше възглавницата. Ала сега сякаш усещаше всеки стрък трева под себе си и земята му се струваше прекалено твърда.

Нищо нямаше да ѝ се случи! Нямаше опасност да се промъкнат в лагера нито изгладнели вълци, нито пантери. А и Айрис беше досами фургона с провизиите и беше в безопасност, така както ако се намираще в леглото си у дома. Ала тя вече нямаше собствен дом. Къщата, скъпите мебели и всичко, с което бе свикнала, бе иззето от банката.

Монти отново се размърда неспокойно.

Наблизко се намираще фургонът с провизиите на ранчото „Двойно Д“. За младия мъж бе добре дошло, че нейните работници се хранеха в лагера му. Така имаше възможност да ги наблюдава отблизо и да прецени на кого може да се довери и на кого – не. Все пак се надяваше, че Ловувъл ще успее да поправи фургона на Айрис, когато стигнат във форт Уърт. Вероятно тогава щеше да се почувства по-спокоен – Айрис отново щеше да има собствено легло.

Той се обърна още веднъж.

– Вземи си партакешите и върви да спиш там, откъдето ще можеш да я наглеждаш – изръмжа Хен.

– И тук съм си добре.

– Щом като се въртиш като пумпал, май не си много добре. Или престани, или се премести! Все пак ние трябва да поспим.

Монти почувства как се изчервява и бе готов да избухне. Искаше му се да цапне Хен през устата, ала щеше да стане още по-лошо. Бе благодарен, че тъмнината прикрива пламналото му лице. Той се изправи и грабна завивката си.

– Ще се преместя, но само за да не те тормозя повече.

– Ъхъ, сигурно и Коледа е през юли.

Монти срита брат си. Хен се изхили и на него му се дощя да го ритне още веднъж.

Айрис спеше спокойно. Монти забеляза, че торбите вече не бяха под главата ѝ, а бяха привързани за седлото на коня ѝ. Очевидно бяха празни.

Той се замисли. Чудеше се какво ли толкова имаше в тях и къде го бе скрила девойката. Явно беше нещо важно.

Надяваше се да не е опасно.

Нерешително се огледа къде да се настани. Под фургона с храната Тейлър спеше като заклан, а Зак се бе разположил до него. Наблизо пасяха оседланите коне за нощната стража. Нямаше къде другаде да се настани, освен до прелестната девойка.

Монти стисна челюсти и разположи завивката си на около метър от спящата Айрис. Все пак той беше шефът и можеше да спи където си пожелае. А и освен това трябваше да се грижи за Айрис, нали така, и ако някой трябваше да спи близо до нея, то това бе именно той.

Обаче след като се настани и се зави, Монти отново се почувства неспокоен. Да реши да спи до Айрис бе едно, а наистина да легне до нея бе съвсем друго.

Никога преди това не бе виждал Айрис заспала. По дяволите, не можеше да си спомни да е виждал която и да друга жена заспала. Ако навремето някой му беше казал, че ще стои тук и ще я гледа как спи, той щеше само да изсумти презрително. Почувства се като глупак, но не можеше да откъсне поглед от нея. Не приличаше на онази Айрис, която флиртуваше с всеки срещнат мъж, нито пък на Айрис, която избухваше, щом някой не направи това, което е пожелала. Тази Айрис тук беше съвсем различна и той бе напълно запленил от нея.

Докато я гледаше, той си спомни как преди години Роуз бе

поканила семейство Ричмонд за Коледа. Хелън не умееше да организира каквото и да е празненство, освен може би собствените си рождени дни. Мисълта за всякакви други празници ѝ беше съвсем чужда.

Когато Роуз реши да поканят гости за Коледа, тя преобрази цялата къща. Украси всяко кътче от дома с изкуствени снежинки, книжни ангелчета, звънчета, а Зак бе набрал клонки хмел. Напълниха десет коледни чорапа с ябълки от Мисури, портокали от Мексико, ядки и шоколад, специално поръчан от Европа. Подаръците бяха толкова много, че камината едва се забелязваше.

Ала най-интересното нещо беше едно голямо кедрово дърво, което Роуз бе украсила, както го правеха немците емигранти в Остин. Намирането на дървото бе възложено на близнаците. Джордж го украси със свещи и пуканки, нанизани на връв, а най-отгоре Роуз постави един порцеланов ангел, който бе останал от майка ѝ.

Когато Айрис влезе в къщата, застина като омагьосана, а очите ѝ се разшириха от учудване. След това ходеше от стая в стая, без да може да откъсне поглед от украсата, чорапите с подаръците и изобилието от лакомства. Бе омаяна от магията на Коледа. Момиченцето бе забравило, че е красиво разглезено дете, което всички обожаваха. Беше просто едно обикновено момиченце, което току-що бе открило нещо ново и вълнуващо.

Монти никога не забрави този прекрасен ден, изпълнен с невинност и очарование. Дори и Хелън не бе успяла да помрачи магията на онзи следобед. Навярно това беше причината, поради която не можеше да забрави Айрис. В този миг осъзна, че може би все още търси невинното малко момиченце в красивата жена, в която Айрис се бе превърнала.

Струваше му се, че в момента вижда пред себе си привлекателната червенокоса красавица със зелени очи, омайваща усмивка и фигура, която караше тялото му да изгаря в огън: спящата девойка приличаше на ангел, който носеше мир и спокойствие.

Всичко, което Айрис не беше.

Все пак младият мъж чувстваше, че нещо от онази детска невинност се бе запазило в нея, поне в този миг.

Толкова много му се искаше да е така!

Господи, трябва съвсем да си е изгубил ума, щом може да стои на лунната светлина и да гледа тази жена. Сигурно имаше стотици мъже, които бяха стояли в краката ѝ и бяха молили за нейната благосклонност. Всеки човек изглежда невинен в съня си. Близначките Аурелия и Джулиет бяха типичен пример за това. Младият мъж не познаваше други

такива дяволчета, които изглеждаха толкова невинни, а всеки ден обръщаха ранчото наопаки и прибавяха по един бял косъм в косата на Роуз.

Навярно всички хубави жени изглеждаха така, когато спят. Ако Айрис изглеждаше по този начин и когато беше будна, сигурно никои мъж не би могъл да ѝ устои.

По дяволите, не можеше да си позволи да бъде заплепен толкова много от една жена, особено пък сега! Отпусна се на земята и се обърна с гръб към Айрис. Щеше да внимава да не ѝ се случи нищо, но щом фургонът ѝ станеше готов, щеше да раздели стадата и двамата щяха да поемат по различни пътища. Може би щеше да бъде още по-добре, ако ги разделяха на поне още две други стада. И следващия път, когато кравите ѝ побягнат, нека някой друг да ги събере. Не желаше неговите животни да загубят от теглото си и да пристигнат измършавели в Уайоминг. Трябваше да бъдат охранени, за да могат всяка пролет да раждат здрави теленца, които да израснат и да могат да бъдат продадени на добра цена.

Искаше да има най-богатото ранчо в Уайоминг. Искаше да докаже на Джордж и на всички останали, че го е постигнал съвсем сам.

– Не искам да имам нищо общо с него! – Седмица по-късно Карлос разговаряше със сестра си. – И никак не ми харесва да получавам заповеди от този човек.

– Монти и аз обсъждаме всичко всеки ден – отвърна Айрис, като се опитваше да успокои брат си. – Все едно, че получаваш заповедите от мен.

Разговаряха от седлата, докато обикаляха стадото. Шумът от копилата и тропотът на рогата почти заглушаваше думите им. Времето продължаваше да бъде сухо и горещо. Все още не бе станало пладно, но ризата на Айрис бе мокра от пот.

– Е, изглежда, сякаш само той заповядва. И не ми харесва да съм заобиколен от всички тези Рандолф. Може и да се бият като кучета помежду си, но са готови да се съюзят срещу целия свят.

– Тейлър почти не излиза от фургона с храната и дори не знае дали сме още в Тексас или в Мексико – отвърна раздражено Айрис, – а Зак е само едно преждевременно развито момче.

– Малките на гърмящата змия са също толкова опасни, колкото и голямата змия. Така е и с по-малките членове на семейство Рандолф. Никога не го забравяй!

– Не съм забравила нищо, което се отнася до семейство Рандолф – ядосано отвърна девойката. – Монти два пъти ми спаси живота. И два пъти ми върна кравите, които бях изгубила.

– Джо и аз намерихме последните.

– Монти щеше да ги намери и без вас. Аз му докарах само главоболия и неприятности, но той всеки път ми помагаше. А освен това ти даде и работа.

– Ти ми даде работата.

– Не. Монти първоначално не бе съгласен да останеш, но след това промени решението си.

– Защо?

– Това няма значение. Ако държиш да останеш, трябва да работиш с него. А аз искам да останеш – добави тя, като видя упорития поглед на Карлос. – Искам двамата да бъдем едно семейство.

– Та да приличаме на семейство Рандолф ли? – Той размаха пръст по посока на Тейлър, а гласът му показваше, че не смята семейство Рандолф за пример на подражание.

– Да, бих искала. Може всички да ги смятат за опасни, но е чудесно да знаеш, че има хора, които ще направят всичко за теб, каквото и да им струва това.

– Не се и съмнявам, че биха направили всичко, ако се отнася за самите тях – презрително отвърна Карлос. – Сигурен съм, че дори някой от тях да извърши убийство, останалите ще го защитят.

Айрис се измъкна от фургона си и въздъхна с облекчение. Струваше й се, че след като почти седмица бе спала под открито небе, най-после отново ще се наслади на удобството да спи в легло, но за нещастие кажи-речи през цялата нощ не успя да мигне. Във фургона се задушаваше и се чувстваше някак изолирана от всички останали.

Огледа се и пое дълбоко въздух. След праха, горещината и шума през деня, утринният въздух й се стори изумително чист и свеж. Тишината й действаше успокояващо. Наистина, шестте хиляди говеда вдигаха ужасен шум и това вече й действаше на нервите. Протегна се. Мускулите все още я боляха, но болката бе приятна.

Колкото и странно да беше, на Айрис вече й харесваше да става рано сутрин, преди изгрев слънце, и да си ляга веднага щом се стъмни. Само преди няколко месеца никога не би предположила, че може да става преди девет часа и да си ляга преди полунощ. Погледна ръцете си и поклати глава: кожата им беше загрубяла и напукана, старите пришки се бяха превърнали в мозоли, но състоянието на ноктите й я накара да се

намръщи. Винаги бе имала идеално поддържани нокти, а сега бяха отрязани.

Хелън по-скоро би постъпила в манастир, отколкото да се покаже с подобни ръце сред изисканото общество.

А дрехите ѝ изглеждаха още по-зле. На няколко места висяха разкъсани парчета, които отчаяно се нуждаеха от игла и конец. Младото момиче сви рамене: нямаше какво да се направи, тя не умееше да шие. Все още не бе събрала достатъчно смелост, за да помоли някой от мъжете да я научи, но скоро щеше да го стори. Сигурно трябваше да изтърпи още доста унижения, преди да завърши това пътуване.

До слуха ѝ достигна жалното мучене на теленце. Откакто онази крава я бе подгонила, вече можеше да разпознае този звук.

– Какво става? – попита тя готвача, когато приближи до фургона с провизиите.

Просто един от хората се кани да застреля телетата.

– Да застреля телетата! – извика Айрис. – И защо?

– Ние винаги застрелваме новородените телета или ги заменяме с фермерите срещу яйца и зеленчуци. Те са твърде слаби и не могат да останат със стадото.

– И къде ги води той?

– Не знам. Вероятно от другата страна на онези гъсталаци, за да не ги чуят кравите.

Айрис се отправи в посоката, откъдето се чуваше мученето. Вероятно бяха две теленца.

– Той не би искал да виждаш това – извика след нея Боб.

Но девойката нямаше намерение да гледа. Нямаше да позволи на никого да застреля нейните телета. Все едно да хвърлиш пари на вятъра.

Тя стигна до храстите точно когато Били Кътбърт опря дулото на револвера до главата на едно от теленцата.

– Спри! – извика Айрис и се спусна напред. – Да не си посмял да застреляш нито едно от моите телета.

– Франк ми заповяда да ги застрелям.

– Е, аз пък ти забранявам да го правиш. А сега ги върни обратно при майките им.

– Но те ще умрат – рече Били. – Майките им не могат да останат с тях.

– Тогава ние ще се погрижим за тях.

– Как?

Тъкмо щеше да отговори, че не знае, когато ѝ хрумна една мисъл.

Отначало не ѝ хареса особено, но после сви рамене. Нямаше по-добро разрешение, а и нали трябваше да свикне с мисълта, че кравите са по-важни от хората, особено от самата нея.

– Ще ги настаним в моя фургон.

– Да не си полудяла? – извика Бил.

Девојката се засмя:

– Май се налага да отстъпя фургона си за тези две теленца.

– А ти къде ще спиш?

– На земята. Няма да повярваш, но спането на открито ми липсва.

Били тръгна след нея, като си мърмореше под нос. Малко по-късно, тъкмо когато мъжете сваляха последните мебели от фургона, се появиха Монти и Соления.

– Какво става тук? – попита Монти.

– Тя не ни позволява да застреляме тези телета – обясни Франк. – Щяла да ги настани във фургона си и да се грижи за тях, докато укрепнат.

– Не виждам никакъв смисъл да се убиват малките телета – каза Айрис. Почувства се нервна от пронизателния поглед на Монти, но бе решила да не отстъпва. – Това не само е проява на разточителство, но е и жестоко.

Монти продължи да я гледа втренчено, сякаш искаше да прочете мислите ѝ. Не ѝ се мислеше по въпроса какво щеше да ѝ каже, когато останеха сами. Само се молеше да не избухва пред станалите мъже.

– Нуждая се от всяка крава и от всяко теле – продължи младото момиче. – Ако застрелваме по две телета на ден, когато стигнем в Уайоминг, ще сме застреляли около двеста. А това означава, че ще сме изгубили две хиляди долара. А след три години телетата ще струват много повече.

– Всички знаят, че телетата трябва да бъдат застреляни – каза Франк.

– И явно всички са глупаци – рече Монти и слезе от коня. – Това е най-добрата идея, която съм чувал от доста време. – Той се обърна към Соления: – И ние трябва да се снабдим с фургон. Купи от някой фермер. Ако трябва, изпрати някой да го купи от форт Уърт, но тази вечер трябва да имаме фургон за малките телета. Наистина ли сама се сети за това? – попита той и се обърна към Айрис.

Тя кимна. Бе толкова смаяна от думите му, че не можеше да говори. За пръв път да направи нещо, което Монти да хареса, и то толкова много, че да смята да постъпи като нея. Не беше сигурна дали няма да

припадне от изненада или да подскочи от щастие.

– Можеш да оставиш телетата си в моя фургон, когато го купим – рече Монти. – Няма нужда да се местиш от своя.

– Не го искам повече. Струва ми се неудобен, в него се чувствам като в клетка.

– Това ми се струва странно. Променила си се. Мислех, че си свикнала...

– Знам, но вече не съм такава.

Монти я изгледа внимателно:

– Непрекъснато ме изненадаваш.

– Аз самата съм изненадана. Никога не съм предполагала, че ще се откажа от леглото си и ще предпочета да спя на голата земя.

– И аз никога не съм предполагал, че ще си отрежеш ноктите – замислено отбеляза Монти.

Айрис се опита да скрие ръцете си зад гърба, но той бързо ги хвана и разтвори дланите ѝ.

– Имаш мазоли.

– Ти също.

– Такава ми е работата.

– Моята също.

– Май започваш да се превръщаш в истински ранчero.

След тези смайващи думи Монти се метна на коня и препусна напред, като остави Айрис да гледа втренчено след него с отворена уста.

Монти се събуди, отхвърли одеялото, нахлузи ботушите, сложи шапката на главата си и скочи на крака. Имаше още половин час до изгрев слънце, но той винаги бе на крак още щом отвори очи. Не се протягаше или излежаваше, за да подремне още малко. Винаги се събуждаше, изпълнен с енергия и желание за работа.

Утринта бе хладна и слънцето все още не се бе показало иззад сивите облаци. Животните още спяха и наоколо цареше тишина. Останалите каубои също все още не се бяха събудили напълно, но някои се размърдваха. Един мъж се бе подпрял на лакътя си и пушеше цигара. Ароматът на кафе и пържен бекон се смесваше с миризмата на тютюна.

Монти обичаше това време на деня. Беше все още тихо и спокойно, преди да започне новият ден, изпълнен с работа и напрежение. Имаше време да помисли за това, което предстоеше. Тревогите от предишния ден бяха вече минало. Започваше новият ден, а с него и новите грижи.

В лагера на Айрис бе тихо. След като нейният фургон беше поправен, тя се бе върнала да ношува в своя лагер. Монти бе казал, че трябва

да опознае по-добре хората ѝ, и през вечер също ношуваше в нейния лагер.

– Кафето е готово – каза готвачът и прекъсна работата си, за да подаде на Монти чаша горещо кафе. Той бе един от седмината мъже в лагера на Айрис, който не се оплакваше от заповедите на Монти.

– Благодаря – отвърна Монти и пое чашата. – Има ли нещо ново? – попита той и огледа мъжете над чашата си.

– Струва ми се, че нещо се мъти, но не знам какво. – Готвачът говореше тихо. – Има нещо, усещам го.

– Не мога да кажа. Изглежда, че се държи еднакво с всички, но една част от хората знаят нещо, а останалите – не.

– Дръж си очите отворени! – каза Монти и стана.

Той се отправи към мястото, където спеше Айрис. Поколеба се дали да я събуди. Искаше тя да се върне да ношува в неговия лагер. Девойката съзнаваше, че трябва да стои при хората си, но не се чувстваше спокойна. През по-голямата част от времето не се отделяше от Карлос или от Монти.

Бе забелязал още нещо: никога не позволяваше на хората да я докосват. Това включваше и самия него. След всички усилия, които бе положила, за да го накара да я забележи, сегашното ѝ поведение го озадачаваше. Отначало реши, че след като бе постигнала целта си и го бе принудила да пътуват заедно до Уайоминг, тя вече е загубила интерес към него.

Тази мисъл му причини болка, но той знаеше, че дори и да бе така, това не е единствената причина. Нещо безпокоеше Айрис, нещо, за което той нямаше ни най-малка представа.

Това със сигурност не се дължеше на Карлос. Грижите около стадото не оставяха много свободно време на Монти, но всеки път, когато успяваше да им хвърли поглед, Айрис и Карлос разговаряха, допрели глави една до друга. Монти се хвана, че тази гледка, както и привързаността на Айрис към Карлос, го дразнят, макар той да ѝ беше наполовина брат.

Странното поведение на Айрис не се дължеше и на Риърдън. Той гледаше да не се мотае много-много из лагера и изчезваше веднага щом се нахрани. Младият мъж не знаеше какво изобщо търсеше Риърдън в този лагер, освен че се опитваше да спечели малко пари, но натрапникът определено не му харесваше. Риърдън не бе от хората, които биха седели на такова място без някаква особена причина, и то изгодна за самите тях. Той беше жесток и опасен: можеше да го прочете в очите му.

Не, въпреки присъствието на Риърдън имаше нещо друго и Монти бе решил да разбере какво е то.

– Защо той не разделя стадата? – обърна се Карлос към Айрис. През по-голямата част от деня бяха яздили заедно и бяха разговаряли, докато той работеше.

Животните се бяха разпръснали и спокойно пасяха. Айрис почти нямаше какво да прави, освен да се взира в безкрайната прерия, да мисли за бъдещето си и да се оплаква от горещината.

– Изгубихме много време последния път, когато животните се подплашиха и хукнаха да бягат – отвърна Айрис, – а Монти не иска да губи нито ден повече. Пролетта се очертава суха и гореща, а той бърза да се придвижим колкото може по-далеч на север, преди да е настъпило лятото.

– Може би той просто не иска да разделя стадата.

– Какво искаш да кажеш? – Айрис не му бе казала за подозренията си относно Франк и разговорът не й харесваше.

– Не знам, но не съм чувал някой да пътува с две стада едновременно.

– Защо? Много по-лесно е да се пътува с едно стадо, отколкото с две.

– И е много по-удобно за крадците на добитък.

Девојката се засмя:

– Не се страхувам, че Монти ще открадне кравите ми.

– А би трябвало. Говорихме с Джо миналата нощ. Той каза, че му се струва доста странно, че Монти се разпорежда с хората ти.

Айрис реши, че е време да бъде откровена с Карлос. Ако искаше наистина да бъдат едно семейство, не трябваше да има тайни от него. А и освен това бе уморена от необходимостта непрекъснато да защитава Монти. След всичко, което бе изгърпял заради нея, той не заслужаваше Карлос да се отнася с такова подозрение към него.

– Аз поисках стадата да бъдат заедно. – Карлос наистина не бе очаквал подобен отговор. – Не може да има двама водачи на едно стадо и аз възложих на Монти да отговаря и за моето...

– Позволила си на един непознат да отговаря за хората ти?

– Монти не е непознат. Семейство Рандолф са наши съседи, откак-то татко купи ранчото. А и освен това той пропъди крадците, когато нападнаха стадото.

– Ти видяла ли си това?

– Да видя кое?

– Че е изгонил крадците.

– Не, но той ми каза, когато дойде да ми върне изгубените животни.

– Май си прекалено доверчива. Може да ти е казал така, за да ти хареса...

Айрис се засмя толкова силно, че няколко крави спряха да пасат и я погледнаха учудено.

– Не познаваш Монти, щом можеш да предположиш, че той иска да ми се хареса. По-скоро би ми казал направо, че аз му създавам само неприятности, и ще ми заповяда да се върна обратно къщи.

– Добре, но все пак трябва да признаеш, че той изцяло е придобил власт над стадото ти.

– Не, не е така. Самата аз го помолих за това.

– Защо?

– Защото тук става нещо нередно, а аз не знам какво е то. Още докато бяхме в ранчото, някой непрекъснато крадеше животните ни. Независимо от всички капани, крадците винаги успяваха да се измъкнат безнаказано.

– Искаш да кажеш, че са имали свой човек в ранчото?

– Сигурно. След това, като потеглихме, още в началото на пътуването някой подплаши стадото и се опитаха да откраднат нови животни.

– Ти не знаеш със сигурност...

– Монти ми описа единия от мъжете, които са нападнали стадото. Видях същия мъж да разговаря с Бил Ловел в ранчото още преди да тръгнем. А след това видях Франк и Ловел да разговарят доста тайнствено.

– Мислиш, че Франк е замесен?

– Не знам. Точно затова се зарадвах толкова много, когато те видях. Най-после има някой, на когото мога напълно да се доверя.

– Ако наистина ми вярваш, тогава послушай съвета ми и не се доверявай на Монти прекалено много.

– Но защо?

– Тези хора са прекалено богати, за да са спечелили парите си по честен начин. Носят се слухове, че баща им е откраднал заплатите на армията. Чух също, че един от братята Рандолф е извършил убийство и се измъкнал от бесилото с помощта на някакъв известен адвокат от изток. Всички знаят, че тези хора са опасни.

– Мога да поверя живота си на Монти.

– Ти вече си го направила, след като си му поверила стадото си.

Карлос пришпори коня и препушна към няколко бичета, които се

бяха отклонили от пътя, като остави Айрис доста объркана от думите му. Не можеше да повярва, че Монти би се опитал да окраде стадото ѝ, но Карлос бе посял в душата ѝ семената на съмнението.

Защо наистина Монти бе променил решението си и се бе съгласил да ѝ помогне? Във всеки случай не защото бе влюбен в нея. Тя почти не го виждаше през деня. И макар че не разбираше Монти, много добре знаеше, че влюбените млади мъже не се стараят да избягват предмета на своята страст.

Айрис бе помолила Карлос и Джо да я чакат до фургона с провизиите на „Кръг седем“. Мислеше да помоли Карлос да се съгласи да стане надзирател и искаше Монти да му позволи да работи заедно със Соления, за да може да усвои работата. Искаше и Джо да работи заедно с брат ѝ. Монти едва ли би харесал тази идея и тя се страхуваше как да му каже.

Когато видя заедно Айрис, Карлос и Джо, Монти се намръщи.

– Имам нови задачи за вас двамата – започна Монти, без да слиза от коня, преди Айрис да успее да заговори. След това скочи на земята и отиде да си налее чаша кафе. Започна да говори, без да се обръща с лице към тях: – Джо ще язди след стадото, а Карлос – в началото. Айрис, ти ще яздиш с мен.

Бе се постарал да ги отдалечи максимално един от друг.

– След вечеря ще ви съобща останалите задължения. А сега побързайте, тъй като останалите ви чакат.

– Исках да говоря с теб относно разпределението на работата – каза Айрис, раздразнена от факта, че Монти продължаваше да стои с гръб към тях. – Искам да промениш...

– Не мога да променя нищо. Ако го направя за тях, ще се наложи да променям задачите на всички останали. – Монти отпи голяма глътка кафе, изхвърли останалото и подаде чашата на Тейлър. След това се обърна към Карлос и Джо: – Какво още чакате?

– Нищо – отвърна Карлос и двамата се отдалечиха. Младият мъж се обърна към Айрис:

– Ще се върна след петнайсет минути. Ще си готова ли дотогава?

– Разбира се, но...

– Сега нямам време. Ще поговорим по-късно. – След това се отдалечи и остави Айрис побесняла от гняв.

– Винаги ли се държи по този начин? – обърна се тя към Тейлър.

– Не. Обикновено е весел и непрекъснато се шегува. Понякога дори прекалява. Никога не съм го виждал толкова сериозен, както по време

на това пътуване.

– Искаш да кажеш, че е опасен като змия – подхвърли Зак, който водеше един вол, за да го впрегне към фургона.

– Не е съвсем така – каза Тейлър и прибра във фургона последните съдове и холандската фурна. Взе канчето за кафе от огъня и няколко останали чаши. После спусна покривалото на фургона и провери дали всичко е добре вързано и опаковано. Фургонът беше готов да потегли към следващото място, което Хен бе избрал за лагеруване.

– Изненадана съм, че някой от вас все още не го е убил – рече Айрис.

– Може и да сме се опитвали, но никой не може да го надвие – отвърна Зак, докато слагаше хамута на вола.

– Монти непрекъснато спори с Джордж, но винаги изпълнява това, което му се каже – каза Тейлър.

– Не мога да повярвам! – възкликна младото момиче.

– Никой от нас не може.

– Но Монти навярно би се опълчил и срещу самия Бог.

– Може би, но не и срещу Джордж.

– Направо не мога да повярвам. Никога досега не съм срещала човек като него, човек, който винаги е убеден в правотата си.

– Не познаваш Джордж – обади се Зак.

– Да, наистина не го познавам – съгласи се девойката, – но може би ще го опозная.

– Джордж никога не злоупотребява с властта и положението си – рече Тейлър и седна, за да чака Хен, – но всичко, което той казва, се изпълнява. Монти може и да пухти като жаба, и да недоволства, но все пак му се подчинява. Не би докоснал Джордж дори и с пръст.

– Защо? – попита Айрис. Не можеше да повярва, че Монти може да уважава някого чак толкова много.

– От една страна, защото Джордж е по-силен от него, а от друга, защото Роуз няма да му позволи.

– Роуз! – възкликна младото момиче. – Та тя едва стига до кръста на Монти.

– Роуз не би позволила на никого да безпокои съпруга ѝ – рече Зак. – Тя ще стреля по Монти, ако опита да се сбие с Джордж.

– С ловджийската пушка – поясни Тейлър. – И Монти ще измъква сачми от задника си поне половин година.

След този разговор Айрис не знаеше дали всички от семейство Рандолф са луди, включително Роуз, или самата тя е на път да полудее,

обаче твърдо реши да не позволява на Монти да прави повече забележки относно нейното семейство. Майка ѝ може да беше изключителна егоистка, а баща ѝ – прекалено мекушав и отстъпчив, но поне си бяха съвсем нормални хора.

Тъкмо се канеше да попита още нещо, когато Хен пристигна. Той скочи от седлото, а Зак и Тейлър побързаха да отведат коня му.

Хен взе една чаша изстинало кафе, отпи набързо няколко големи глътки и изхвърли останалото.

– Преди да тръгнеш, напълни варела с вода – каза той на Тейлър. – Че скоро няма да попаднем на свестен поток.

– Защо? – попита Айрис.

– Не е валяло – отвърна Хен и потупа коня, който Зак бе довел за него. – Водата няма да стигне за нашите стада, а за тези, които идват след нас, съвсем няма да има.

– И какво ще правим?

– Попитай Монти – процеди Хен. В гласа му ясно се долавяше недоволство и раздразнение, че тя пътува с тях. – Нали той отговаря за всичко!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

По обед слънцето вече жестоко напичаше безкрайната прерия. Каубоите водеха стадото на север. Лекият вятър едва поклащаше тревата, която с всеки горещ и безводен ден ставаше все по-суха.

Когато към групата се присъедини и последният каубой, Монти се обърна към Хен:

– Кажни ни какво откри.

Монти изглеждаше съвсем различен, когато раздаваше заповеди, и в такива моменти никак не се харесваше на Айрис. Мълчаливо изслушваше всеки каубой, без да показва чувствата си, без дори веднъж да погледне към нея. Изглеждаше напълно погълнат от поредната задача. Тя, разбира се, не искаше стадото да загине от жажда, но не по-малко силно желаше най-последният мъж да престане се преструва, че въобще не се интересува от нея.

– Няма ли поне един поток с достатъчно вода за цялото стадо? – навъсено попита Монти.

– Не – обезкуражено отвърна Хен.

– Колко ще можем да изкараме, без да срещнем някой ручей? – намеси се Айрис.

– Не повече от сто и петдесетина километра – обясни й Франк.

– В потоците няма ли достатъчно вода поне за половината стадо? – продължи Монти.

– Може би ще има за половината от стадото.

– А възможно ли е да се събере още толкова вода в потока за двайсет и четири часа?

– Възможно е.

– Кой води стадото зад нас? – попита Франк.

– Ще разделим стадото и ще поддържаеме помежду си разстояние, равно поне на един ден път – сухо нареди Монти, без да обръща внимание на въпроса на Франк. – Ако е необходимо, разстоянието може да се увеличи колкото за два дена път.

Хен изруга така злобно, че ушите на Айрис почервеняха, и наперено се отдалечи.

– Каква полза да разделяме стадото? – попита Риърдън.

– Ще има време отново да се събере вода в потока, преди втората половина от животните да стигнат до него – каза Айрис, зарадвана, че

знаеше нещо повече за пътуването със стадото, отколкото поне един от мъжете.

– Обаче това ще стане само ако имаме късмет – мрачно добави Монти. – Франк и аз се заемаме с първата половина от стадото. Соления и Карлос ще поемат втората половина. Хен всеки ден ще язди напред, за да намира местата, където има повече вода.

– Това ще ни даде време да обсъдим по-подробно плановете си за ранчото – обади се Карлос, зарадван от възможността да остана насаме със сестра си, без Монти да ги следи непрекъснато.

– Айрис и Риърдън тръгват с мен – обърна се Монти към Карлос.

– Защо? – разгневено попита Карлос.

– За да се грижа за Айрис, а нямам доверие на Риърдън.

– Аз вярвам на Джо и... – започна Карлос.

– Няма защо да спорим повече, те идват с мен! – прекъсна го Монти и се обърна към брат си.

– Недей! – спусна се Айрис към брат си, когато той пристъпи към Монти. – Той ти дава възможност сам да се грижиш за втората половина от стадото. Ще е по-добре, ако не съм с теб и не се тревожиш за мен или Риърдън.

– Но...

– Ако искаш да научиш повече за кравите, това е най-добрият начин. Няма по-добри учители от Монти и Соления. – Младото момиче се поколеба за миг и решително продължи: – Всъщност мислех, когато стигнем в Уайоминг, да те помоля да ми станеш надзирател.

– Аз ли? Кога реши това? И защо?

– Отдавна си го мислех. Струва ми се естествено – та нали сме брат и сестра. Не искаш ли да работиш като надзирател при мен!

Лека усмивка се появи на устните на Карлос:

– Да, искам.

– Добре. А сега трябва да изпълниш всичко, което Монти ти нареди. Знам, че той те дразни, но ние и двамата трябва да се учим от него как да се грижим за стадото.

Девојката проследи с поглед как Карлос се отдалечава от групата, като се надяваше, че думите ѝ са го успокоили. Но когато погледна към Хен и Монти, обзе я безпокойство. Те се бяха отдалечили и тя не можеше да чува думите им, но виждаше, че се карат.

– Беше сигурна, че се карат заради нея.

– Трябва да разделим стадата и да ги оставим сами да се оправят с проклетите си крави! – вбесено извика Хен на брат си. – Ние имаме

грижата само за нашите.

– Не можем да оставим Айрис сама с тези хора.

– Ти не можеш да оставиш Айрис. Аз пък мога да го направя, и още как – оставям я, без да ми мигне окото!

– Какъв лицемер си, Хен! – гневно отвърна Монти. – А иначе винаги се държиш пред жените като дяволски добро момче, любезничиш с тях, обсипваш ги с комплименти и сякаш мед ти капе от устата. Дори твърдиш, че аз съм груб и недодялан.

– Аз винаги се държа така с дамите. Но Айрис не е никаква дама.

Монти усети как гневът замъглява съзнанието му. Той и неговият брат близък не се разбираха за много неща, но Хен никога досега не го бе вбесявал толкова много. Искаше му се да го удуши. Страбчи Хен за ризата и силно го разтърси:

– Знам, че не харесваш Айрис, но не смей повече да говориш така за нея!

– Ще говоря каквото си искам! – изкрещя Хен.

– Няма да го направя, защото ще ти счупя главата.

– Съвсем типично е за теб: винаги да се нахвърляш върху всекиго, който не е съгласен с мнението ти.

– А ти винаги заплашваш с убийство.

– Аз не заплашвам – уточни Хен. – Аз просто го правя.

– Това, предполагам, означава, че аз не съм чак толкова кръвожаден като теб – Монти пусна брат си и отстъпи няколко крачки, – но поне държа на думата си. Айрис ще пътува с нас и дори ще поговоря с нея да останем заедно до края на пътуването.

– Надявам се, че този край ще дойде по-скоро – отвърна Хен и оправи ризата си. – И без това тя вече ни докара прекалено много ядове.

Монти отвори уста да му възрази, но се спря. Вината не беше на Айрис, но наистина всички неприятности започнаха, когато тя се появи.

– Зная, че се безпокоиш, че няма да има достатъчно вода – рече той.

– Помисли по въпроса, а аз ще се погрижа за Айрис.

– По-добре ти помисли внимателно, преди да се обвържеш съвсем с тази жена! – тросна се Хен и извика на Зак да му доведе един кон.

– Някакви неприятности ли имаш? – Айрис се приближи към Монти.

– Не. Хен просто се разгорещи. – Той погледна нагоре, към ясното небе. – Ти се моли да завали дъжд. И дано да е проливен.

И следващият ден беше горещ и задушен. Наоколо се простираха заоблени хълмове, покрити с гъста трева. Слънцето печеше от безоблачното небе и немилостиво разливаше жарта си върху изсъхналата земя. Птиците кръжаха наоколо, за да намерят малко храна, преди да са настъпили най-тежките часове на деня, когато горещината ще е станала непоносима.

В далечината се виждаха антилопи с извити рога, които гледаха към стадото, което се надигаше от земята, за да поеме дългия път на север. Мучащите крави се събраха около фургона с теленцата. Монти възнамеряваше да изминат днес колкото е възможно по-голямо разстояние.

– Днес ще пътуваме по-спокойно – каза той, като се качваше на коня. – Но следващите два-три дни ще бъдат по-трудни.

– Смяташ ли, че ще успеем да се справим? – попита Айрис. Тя имаше доверие в Монти, но беше много притеснена от опасността да изгуби стадото си.

– Ще се справим! – увери я младият мъж, преди да препусне напред.

Денят се очертаваше по-горещ от всички досега. По обед слънцето печеше както в Тексас през месец август. Монти призна пред себе си, че през последните седмици също беше голяма жега, но той сякаш едва днес забелязваше колко е горещо, защото се тревожеше дали ще има достатъчно вода. Само като помислеше за водата – и ожадняваше.

Иначе денят започна спокойно. Кравите не изглеждаха уморени и пасоха спокойно до мръкване. След това налягах по тревата.

– Днес сме изминали около четирийсет километра – каза Монти на хората си. – Искам добре да си починете и веднага да лягате да спите, а не да дрънкате или да играете на карти! Всеки трябва да е наясно, че няма излишно време за празни приказки. След няколко дни сигурно няма да можем да спим от умора.

Предупреждението на Монти разтревожи Айрис и тя дълго време не можа да заспи. От седмици насам всяка нощ лежеше будна и мислеше как да накара Монти да се влюби в нея. Обземаше я ужас, като си помислеше, че той може да я изостави. А сега се страхуваше, че дори и неговата помощ няма да спаси стадото ѝ от безмилостния пек.

Животните бяха уморени и раздразнени. От непрекъснатото му чене и праха, който вдигаха, Айрис получи силно главоболие. Жадните крави непрекъснато се опитваха да се отбият встрани от стадото и

трябваше постоянно да ги връщат обратно. Айрис за шести път смени коня си. Някои от мъжете вече бяха използвали всичките си коне за смяна.

– Монти ни кара да бързаме прекалено много – каза Франк на Айрис на третия ден. – Половината от конете ще си подбият копитата и няма да могат да стигнат до Канадската река.

– Монти се надява, че ще открием достатъчно вода в Уошита. Според него ще можем да стигнем дотам, ако побързаме.

– Последният път, когато минавах оттам, се натъкнах на плаващи пясъци.

– Точно сега не трябва да се безпокоим за това – рече Монти, който се бе приближил към тях. – Сега най-важната ни грижа е водата.

– Ти май наистина се надяваш, че ще намерим вода – отвърна предизвикателно Франк.

– Няма значение на какво се надявам – тросна се Монти. – Отивам да проверя как се движи другото стадо – каза той и се обърна към Айрис. – Ако Хен се върне преди мен, кажи му да ме изчака.

– Нямам му доверие – промърмори Франк, след като Монти се отдалечи. – Не мисля, че този самоуверен каубой изобщо знае какво прави.

Айрис бе уморена от постоянните оплаквания на надзирателя си от Монти. Знаеше, че те се дължат на завистта и на засегнатото му самолюбие като надзирател, но с всеки изминат ден ѝ ставаше все по-трудно да го слуша и едновременно с това да запази доверието си към Монти. Не беше сляпа, за да не забележи как умората на кравите нарастваше с всеки изминал час. Разбираше, че Монти прави всичко възможно, но не преставаше да си задава въпроса дали това е достатъчно.

– И аз се тревожа – каза тя на Франк. – Всичко, което притеждавам, е това стадо. Ти самият какво би направил на мое място?

Франк се стресна от това неочаквано предизвикателство.

– Бих потърсил друг маршрут – бързо рече той и се огледа дали някой не ги е чул.

– Тъй като засега не си открил друг маршрут и знаеш много добре, че няма друг начин да опазим стадото, искам да изпълняваш всички нареждания на Монти. Всички! – повтори девойката. – Ясно ли е?

– Напълно – отвърна Франк, изненадан от заповедническия ѝ тон. – Но може би има още нещо, за което не си помислила.

– Повечето от твоите крави са във второто стадо. Ако открием вода в някой поток, до него първи ще стигнат кравите в първото стадо.

Кравите на Монти първи ще утолят жаждата си, а за твоите може и да не остане толкова вода, колкото трябва, за да се съвземат. Крайно време е да разбереш що за хитрец е този Монти Рандолф.

Младото момиче погледна към стадото. Навсякъде погледът ѝ срещаше едно и също клеймо: клеймото на ранчо „Кръг седем“, клеймото на семейство Рандолф. А къде бяха нейните крави? Защо не бяха в първото стадо? Знаеше, че това не е случайно. Монти не би разделил стадото по този начин. Трябваше да го попита още тази вечер.

Малката група мъже около огъня изглеждаше доста весела. Играеха карти, пушеха и разговаряха оживено. Всички бяха доста мръсни. От няколко дни не се бяха бръснали и къпали, защото нямаше вода. Дрехите им бяха потънали в прах, а косите им не бяха подстригвани от два месеца.

Затова не беше за чудене, че от тях се разнасяше доста неприятна миризма.

– Тази вечер не се върнаха нито Хен, нито Монти.

– Чудя се защо Монти не се върна? – запита един от каубоите.

– Навярно е искал да вечеря в своя фургон – подхвърли едно от момчетата, което очевидно не бе харесало вечерята. – Чух, че брат му е изключителен готвач.

– Едва ли е останал само заради храната – обади се готвачът.

– Той може да преживее само със сушено бизонско месо, ако се налага.

– Съгласен съм, че сигурно има и някаква друга причина, за да не дойде, но каква ли е тя? – попита първият мъж. – Той обикновено ходи непрекъснато по петите на мис Ричмонд.

– Може би е отишъл да види какво става с другото стадо – предположи готвачът.

– Не. Монти има пълно доверие в Соления.

– Е, аз пък на него не му вярвам – обади се второто момче. – И той въобще не ми допада.

– Може би си му ядосан, защото уволни Клем.

– Нямаше право да го стори.

– Може би, но го направи.

– Мисля, че е по-добре, момчета, ако се качите на конете си – каза готвачът. – Все още нито една крава не е легнала.

Измина повече от час, преди уморените животни да налягат по

тревата, но повечето от тях бяха неспокойни, защото жаждата ги измъчваше.

– В скоро време ще престанат да ни се подчиняват – предрече Франк. – Сигурен съм в това.

Никой не му отговори. С всеки изминат ден Айрис губеше вярата си, че Монти ще успее да открие вода, преди животните да измрат от жажда. Вече много трудно можеха да ги съберат и да ги накарат да легнат да спят. Отчаяни от жаждата, кравите непрекъснато се опитваха да се върнат обратно към последното място, където бяха пили вода.

– От утре ще трябва да запазим посоката на север, дори и ако трябва да ги вържем с въжета – бе казал Монти на сутринта, преди да се разделят. – Никога няма да могат да се върнат живи до Червената река.

Айрис бе капнала от умора, но когато легна, не можа да заспи. Шумът на стадото непрекъснато ѝ напомняше, че все още не са намерили вода и че Монти още не се е върнал.

Знаеше, че той няма да я изостави. И то само защото това беше неговото стадо. Можеше да изостави нея, но никога нямаше да изостави кравите си.

– Време е за ставане. Искам да потеглим преди изгрев слънце.

Айрис се помъчи да се пребори със съня и изтощението. Усещаше крайниците си като оловни. Монти се бе върнал.

– Второто стадо е по-зле от първото – обясни той, докато девойката нахлузваше ботушите си. Беше спала с дрехите. Нямаше вода дори да измие лицето си.

– Все още не са открили нито един поток, в който да се е събрала вода поне за сто крави.

– Животните са полудели от жажда – рече Айрис.

– Тогава можеш да си представиш колко са зле кравите от второто стадо. Трябва да закараме първото стадо до някой поток и да се върнем назад, преди да сме изгубили второто стадо.

Нейното стадо!

– Но нали трябваше да стигнем до Уошита!

– Хен каза, че водата там едва ли ще стигне, за да подкараме първото стадо напред, а за второто изобщо няма да има вода.

Денят беше още по-горещ от предишните. Дори и да имаше съвсем малко вода в Уошита, щеше да бъде почти невъзможно да изкарат кравите от реката и да ги поведат през горещата и прашна равнина.

Младият мъж даде заповед на каубоите да съберат животните и да потеглят...

Един час след залез слънце достигнаха Канадската река. Имаше много малко вода, но все пак щеше да остане и за второто стадо, ако то успееше да стигне дотук.

– Разпръснете ги наоколо и ме чакайте, докато доведе второто стадо – заповяда Монти на Франк и извика на един каубой да му доведе отпочинал кон.

– Къде отиваш? – попита Айрис.

– Да доведе второто стадо! – отвърна той. – Ще взема с мен половината от твоите хора.

– По дяволите, това няма да стане – възрази Франк.

– Нима шестима каубои няма да ти стигнат да задържиш стадото тук при условие, че животните не биха излезли от реката дори ако избухне пожар в прерията? – язвително попита Монти.

– Е, да де, мисля, че ще се оправя с шестима мъже – призна Франк.

– Взemi всеки, който ти трябва – намеси се девойката. – Повечето от моите крави са в онова стадо. Ще трябва и аз да дойда с теб.

Монти понечи да възрази, но внезапно промени решението си:

– Бъди готова да тръгнем след пет минути.

В първия миг Айрис не разбра защо Монти бе решил да вземе част от хората й със себе си. Едва когато се качиха на конете, тя разбра, че е подбрал всички мъже, на които нямаше доверие. Ако Франк се опиташе да открадне добитъка, нямаше да има кой да му помогне.

Девойката се запита защо ли се бе усъмнила в Монти. Всичко щеше да бъде много по-лесно, ако той бе намерил време да й обясни някои неща, но напоследък винаги се случваше така, че беше далеч от нея. Беше постъпила глупаво, като се поддаде на страховете си и на непрекъснатите подозрения на Карлос или Франк, които искаха да я накарат да престане да се доверява на Монти. А той бе единственият човек, който никога досега не я бе подвеждал.

Трябваше да го попита, трябваше да разбере.

– Защо толкова голяма част от моите крави са във второто стадо?

– Мислиш, че съм го направил нарочно ли?

– Знам, че не си. Просто се питах. – Тя не искаше да му признае, че Франк бе посял семето на съмнението в душата й. Срамуваше се да си го признае.

– При такова пътуване кравите привикват с придружителите си – обясни й той. – След известно време те сами си изработват определен

ред, който спазват през целия път. Моите бичета вървят отпред, а кравите ги следват. След тях са подредени твоите.

Още едно от нейните опасения се оказа безпочвено.

Ала все още не се бе успокоила напълно. Сега, когато се сблъска с реалната възможност да изгуби стадото си, тя разбра какво означава да бъдеш напълно беззащитен. Досега не бе разбирала съвсем ясно значението на тази дума и това я изплаши до смърт. Ако изгубеше стадото, щеше да бъде съвсем безпомощна и уязвима. Нямахше гаранции нито за оцеляване на стадото ѝ, нито за нейното собствено оцеляване.

Монти не разбираше това, а и не би могъл. Той можеше да изгуби цялото си стадо, но това нямаше да промени съдбата му. Джордж щеше да му се скара, братята му – да го нарекат глупак, но все пак щяха да му помогнат. Нямахше да се разори, защото семейството му щеше да го подкрепи.

А тя не притежаваше нищо повече. Не трябваше да постъпва толкова глупаво и да позволява на Карлос да остане с нея. Те бяха брат и сестра, но едва се познаваха. Може би в бъдеще щяха да се сближат, но той никога нямаше да остане с нея, ако тя изгуби стадото.

За нея стадото наистина означаваше всичко – в много по-голяма степен, отколкото за Монти. Със стадото се чувстваше сигурна, че ще успее да си изгради нов живот. Щеше да има пари, дом и всички щяха да я уважават.

А без него... Айрис дори не смееше да помисли какво би могло да я очаква.

Когато стигнаха до втория лагер, животните вече бяха станали.

– Те изобщо не са спали – докладва Соления.

– Ще ги оставим да пасат, докато по тревата все още има роса – каза Монти. – След това ще ги подкараме колкото се може по-бързо.

– Има ли вода в Уошита?

– Не.

– Колко има до Канадската река?

– Около деветдесет километра.

– Не съм сигурен, че можем да накараме животните да тръгнат.

– Трябва да ги накараме! Довел съм Светкавицата. Може би ще тръгнат след него.

Големият черен бик имаше бели ивици на гърба и сиви петна по коrema. Начупената бяла линия по гърба, на която дължеше прякора си,

започваше от дясното му рамо и достигаше до задния му крак. Айрис се страхуваше от него, а Монти се отнасяше с бика като с послушно домашно животно.

– Ние вече си имаме наш бик водач – каза Карлос.

– Светкавицата знае, че напред го очаква вода. А вашият бик водач не знае това. Той знае само, че местата с вода са останали назад.

– Ако ще тръгваме, по-добре е да не се бавим! – намеси се Хен.

Карлос съвсем не беше доволен, че се налага да работи с Монти и Хен. Айрис реши, че на брат ѝ трябва да му се възлага повече работа и отговорности, за да се почувства по-ценен. А в компанията на Монти и Хен Карлос щеше да се чувства като обикновен работник.

– Трябва да се радваш, че дойдоха – каза Айрис, като се нали ваше думите ѝ да го успокоят. – В този момент всяка помощ е ценна. Става въпрос както за моето, така и за твоето бъдеще.

– Поне Джо да беше тук – въздъхна Карлос.

Тя се почувства засегната, че явно за брат ѝ беше по-важен Джо Рирдън, отколкото самата тя, но нямаше време да спори с Карлос. Животните бяха готови за път, ала не искаха да потеглят.

– Доведи Светкавицата отпред! – каза Монти на брат си. Десетина крави последваха големия черен бик, но трябваше да измине над един час, преди цялото стадо да се отправи на север. За Айрис това бе най-изтощителният ден. Животните се движеха бавно и неохотно и хората с много усилия успяваха да ги накарат да продължават напред. Краката на кравите бяха разранени, те бяха полумъртви от жажда и изоставаха заедно с малките теленца, които бяха все още живи само благодарение на майчиното мляко. Едногодишните животни трябваше да бъдат теглени с въжета. Бичетата, освирепели от горещината, понякога внезапно извиваха глави и се нахвърляха върху най-близкия ездач.

Младото момиче едва успя да избяга от рогата на една побесняла крава. Почти можеше да се закълне, че кравата е същата, която по-рано се бе опитала да я убие.

Нямаше време дори да спрат за обед. Мъжете се хранеха на седлото. Сменяха много често конете и Айрис се запита дали ще останат достатъчно свежи коне.

Привечер стигнаха до един поток, в който все още бе останала малко вода. Това донякъде успокои животните, но въпреки това те въобще не заспаха. През цялата нощ останаха на крака, бяха неспокойни и тъжно мучаха.

Мъжете останаха по конете.

– Легни да поспиш – заповяда й Монти към полунощ. – Утре ще бъде още по-зле.

– Не мога да заспя, щом всички останали са будни.

– Те са свикнали. А не би имало много полза, ако утре през целия ден трябва да треперя дали няма да припаднеш, нали?

– Не искаш ли да изпиеш една чаша кафе с мен? – обади се Соления, когато Монти се отдалечи.

– Прекалено горещо е за кафе – сопна се девойката. – А и няма защо непрекъснато да ме наглеждаш.

– Все пак някой трябва да го прави. Освен това трябва да внимаващ, защото вие с Монти непрекъснато се карате, а от това също няма никаква полза.

Чак сега Айрис разбра защо всички толкова много харесваха Соления: умееше да казва истината на хората по такъв начин, че те не можеха нито да му възразят, нито да му се разсърдят.

– Понякога така ме вбесява, че съм готова да го убия – ядосано отвърна Айрис и обърна коня си към лагерния огън.

– Обикновено повечето хора се дразнят от него, преди да разберат, че той просто си е такъв.

– Какъв? Груб, брутален, невнимателен, арогантен...

– Работя с него вече девета година – рече Соления – и мисля, че го познавам достатъчно добре.

– Тогава може би ще ми кажеш дали той въобще има някакви чувства.

– Да, има, разбира се. Та нали и той е човек като всички останали...

– Не става дума за проклетите говеда! – избухна девойката. – Искам да кажа дали е способен на някакво чувство към хората около себе си.

Соления се засмя. Смехът му бе толкова заразителен, че тя не можа да се сдържи и леко се усмихна.

– Приличаш ми на Роуз, когато за пръв път дойде при нас. И тя мислеше като теб, но вече знае, че не е била права.

– Е, аз не смятам да се омъжвам за него или за някого от братята му. Веднага щом стигнем до Уайоминг, ние с Монти ще се разделим.

– Струва ми се, че той доста те харесва.

– Какво те кара да мислиш така? – изненадано го погледна тя.

– Момчетата дори се обзаложиха помежду си – отвърна Соления. – Те мислят, че точно ти си жената, която ще успее да го хване.

– Да го хвана, как ли пък не! – извика Айрис. – Дори и да го хвана, веднага ще го захвърля.

– Доста жалко, тъй като той много те харесва.

– Много ме бил харесвал! Никой досега не се е отнасял толкова грубо към мен.

– След известно време ще разбереш, че съм бил прав. Никога не съм го виждал дотолкова нервен и неспокоен, а това е сигурен признак, че е влюбен.

Този път Айрис бе твърде смаяна, за да отговори. Само втрещено изгледа Соления, а всички мисли в главата ѝ се объркаха.

Когато стигнаха до лагера, Соления ѝ помогна да слезе от коня. Подаде ѝ чаша кафе. Той отпи две големи глътки от своята чаша, преди да изхвърли останалото.

– Постави тук за малко – рече той и подаде чашата си на Тейлър. – По-добре да огледам момчетата. Никога не знаеш кога някой от тях може да заспи на седлото.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Айрис му кимна разсеяно. Сега трябваше да мисли за много по-важни неща, отколкото за каубоите, които щели да изпопадат от седлата заради умората. Монти не беше влюбен в нея: това беше абсурдно. Та нали той правеше всичко възможно, за да не остава насаме с нея.

Но в този миг девойката не можеше да се съобразява с чувствата на Монти. Сега бе напълно изненадана от своите собствени чувства.

Тя беше влюбена в Монти! И то още от онзи миг, в който го бе зърнала за пръв път на онова празненство. Заради него се бе осмелила да прекоси залата и да го покани на танци. Това по нищо не приличаше на любовните ѝ увлечения в училището. Беше реакция на зряла жена, която най-после е срещнала мъжа, заради когото може да отхвърли всички предупреждения на здравия разум. Може би затова през тялото ѝ преминаваха такива странни тръпки, когато красивият русокос Монти се оказваше близо до нея. Дали всички жени усещат нещо подобно в присъствието на своя любим?

„Господи – каза си Айрис, – това не може да е истина!“ Със сигурност не искаше да се влюбва в Монти. Той може да беше възплъщение на всичко, което тя би могла очаква от един мъж, но едновременно с това имаше всички черти, които не искаше да вижда у мъжа. Никоя жена не желаше да се влюбва в мъж, който олицетворява най-лошите ѝ кошмари.

Освен това сега тя се бе научила да мисли много по-практично. Всичко беше обмислила. Бродеше из тези необятни и безводни прерии, защото нямаше друг избор. Беше избрала Монти, защото той бе най-добрият водач на стада и се оказа безценен по време на изключително тежкото пътуване до Уайоминг. Не се отделяше от него само защото не бе сигурна дали няма да изчезне зад следващия хълм, ако не го държи под око.

Наистина, веднъж той бе откраднал една целувка и това ѝ бе харесало, но още не означаваше нищо за Айрис. И други мъже я бяха целували и също ѝ беше харесвало, но това все още съвсем не означаваше, че е влюбена в някого от тях. Все пак трябваше да си признае, че само с една целувка младият мъж бе успял да я накара да забрави за всички останали целувки.

Не искаше да се провалят плановете ѝ. Вече бе станала

здравомислеща, прагматична жена. Вече знаеше какво иска, от какво има нужда, а знаеше и как да го постигне. Щеше да накара Монти да я заведе до Уайоминг. Дори щеше да го убеди да ѝ помогне да уреди ранчото си, да я подкрепи в първите ѝ стъпки. Но веднага щом си стъпеше на краката, щеше да се върне отново в Сейнт Луис. Имаше там някои сметки за уреждане. А след това?

Навярно ще трябва да се омъжи. Искаше да има свое семейство. Плашеше я мисълта да остане сама. Трябваше да живее заобиколена от хора, които никога нямаше да я изоставят. Трябваше да принадлежи на някого.

Преди доста време бе обмислила какъв трябва да бъде мъжът, за когото щеше да се омъжи. Пред очите ѝ изплува списъкът с необходимите изисквания, но сега установи, че той вече не я задоволяваше. Разбира се, парите бяха важни, те щяха да ѝ осигурят охотен живот, добро положение в обществото и голяма къща с много слуги. Естествено, бъдещият ѝ съпруг трябваше да е безумно влюбен в нея.

Ала искаше нещо много повече от това. Искаше той да бъде мъж, на когото да може да разчита, че ще се грижи за нея. На този свят имаше много по-лоши неща от бедността и тя искаше да има съпруг, който щеше да я защити от тях. Наистина трябваше да я обожава, но това не означаваше, че трябва сяпа да ѝ се подчинява.

Трябваше да бъде интересен, а понякога може би и малко груб. Никога не би искала отново да предприеме подобно пътуване, но трябваше да си признае, че сега Сейнт Луис ѝ се струваше доста скучен.

Трябваше да бъде уверен в себе си и в отношението си към нея. Дори понякога можеше да бъде и малко агресивен. Това не означаваше, че тя щеше да му се покорява безпрекословно, ала все пак би било скучно, ако съпругът ѝ бъде прекалено плах. А и освен това, ако тя не беше толкова ценна за него и ако страстта му не го караше понякога да нарушава поне малко границите на доброто възпитание, това щеше да означава, че не я обича достатъчно, нали?

„О, небеса! Та ти току-що описа Монти! Нима искаш да се омъжиш за Монти?“

Айрис едва не припадна. Нямаше начин да е влюбена в Монти! Сигурно тези объркани мисли се дължаха на умората ѝ: шегата ли е да прекараш осемнайсет часа на седлото в непрекъснати тревоги да не изгубиш стадото си? Може би горещината, прахът и шумът са помрачили разсъдъка ѝ.

Сигурно това е причината: тя просто не е на себе си. Беше толкова

уморена и объркана. Когато стигнат в Уайоминг, всичко щеше да се оправи от само себе си. Трябваше да се наспи и вероятно на сутринта всичко щеше да изглежда другояче.

Да, наистина се нуждаеше от почивка. Утре, или когато стигнат най-после до тази река и той престане да се тревожи дали животните й няма да умрат от жажда, ще може да си обясни как въобще й бе дошла в главата тази налудничава мисъл: да смята, че иска да се омъжи за Монти Рандолф.

Закуската бе едно от малкото удоволствия, които можеха да си позволят тези изтощени мъже: трудно се движеха от преумора, а очите им бяха хлътнали в орбитите.

Айрис не се чувстваше по-добре от останалите. От прекалено изтощение дори вече не усещаше умората. Въобще не усещаше нищо. Половината от нощта прекара в обиколки около огъня, замислена за чувствата си към Монти, неспособна да стигне до някакво ясно решение.

Повдигаше й се само от мисълта за храна, затова се качи на коня и се отправи към стадото си. Мъжете й съобщиха, че тази сутрин кравите отказват да станат.

– Те се опитват да се върнат към последното място, където помнят, че е имало вода – каза Карлос, – но това е много далеч. Няма да успеят да стигнат дотам.

Прекалено изтощена да се бори с паниката, която отново и обзе, девойката се огледа и препусна напред, за да открие Монти.

– Дори той няма да може да ги накара да станат – извика зад гърба й Карлос. – Ще изгубиш цялото това проклето стадо!

Айрис не спря, за да му отговори. Налагаше се да намери Монти. Той трябваше да знае какво може да се направи! Длъжен беше да знае! Всички каубои бяха прекалено изтощени от усилията да спрат кравите, които непрекъснато правеха опити да се върнат назад към водата.

Младото момиче стигна до началото на стадото и видя десетина мъже на коне, които чакаха. Монти не се виждаше сред тях.

– Какво се е случило? – попита тя Соления.

– Животните не искат да следват Светкавицата. – Айрис изгледа хилядите изтощени говеда, които се бяха разпръснали на стотици акра назад, измъчени от жаждата и умората. – Монти се страхува, че ще тръгнат напосоки и че няма да последват бика водач.

– Ще тръгнат напосоки? – повтори тя. – Защо?

– Заради жаждата. Знам, че това е безсмислено, но понякога се случва и нищо не може да ги спре да се върнат към последното място, за

което си спомнят, че са пили вода.

В гърдите ѝ започна да се надига паника. Сигурно беше, че ще изгуби стадото.

Соления вдигна поглед към хоризонта:

– Може би се задава дъжд, но няма да е много скоро.

Айрис не го попита откъде му хрумна това, тъй като небето беше кристално чисто. Ала щом нямаше да е много скоро, в момента нямаше значение дали греша или не.

– Къде е Монти? – попита тя.

– Ето там. – Соления се обърна и посочи с ръка към лагера.

Девојката обърна коня си и видя Монти да приближава към тях с двата фургона с теленцата.

Всеки да хване по едно въже, за да теглим телетата – извика Монти, щом скочи от седлото. Той веднага започна да сваля телетата от фургона. Всеки път, когато спускаше по едно теле на земята, каубоите го ограждаха, нахлузваха едно ласо през главата на уплашеното животно и започваха да го дърпат с въжето но посока на Канадската река.

– Нали ти каза, че тези теленца няма да издържат да пътуват сами? – учудено попита Айрис.

Дори и едно новородено теле може да върви по-бързо от едно стадо, което не ще да мръдне от мястото си – отвърна той, без да спира да сваля телетата на земята. – Щом майките им не пожелаха да следват Светкавицата, може би ще последват своите рожби, особено когато малките започнат да мучат. След тях ще тръгнат и останалите дългогоги говеда. – Тя си припомни ношта, когато повече от дузина крави се втурнаха след кравата, в чието теленце тя се беше препънала, и потръпна. – Нищо чудно това да се окаже единственият начин да ги заведем до водата.

Хен сваляше телетата от втория фургон. След няколко минути каубоите дърпаха на север десетина мучащи телета, вързани с въжета. Ала жалните им вопли потънаха във всеобщия шум на три хиляди ожаднели и недоволни говеда.

Стадото не се помръдна.

Монти и Хен продължаваха да свалят телетата на земята. Общият им брой надминава двайсет и пет. Телетата вече бяха повече от мъжете, затова останалите бяха вързани с въжета към двата фургона. Когато фургоните бавно потеглиха, телетата започнаха да мучат.

Стадото все още не помръдваше.

– Разпръснете ги! – заповяда Монти. – Минете в стадото!

Никой не помръдна.

– Защо не изпълняват заповедите му? – попита Айрис водача на фургона.

– Прекалено опасно е – обясни мъжът. – Ако тези дългогоги говеда побеснеят – а сега не са далеч от това състояние, – човекът, който се озове в средата на стадото, ще бъде премазан.

Тя се извърна към стадото. Все още нито едно животно не бе помръднало.

– Прекалено късно е – продължи водачът на фургона. – Вече започват да се обръщат назад. – Айрис проследи погледа му и видя две крави, които преминаха зад кордона на каубоите и тръгнаха на юг. – Те ще умрат – и двете ще умрат.

Девојката безпомощно изгледа двете крави. Струваше ѝ се невъзможно, че цялото ѝ бъдеще можеше да рухне заради някакви си две крави, които са сбъркали посоката. Без да му мисли, тя пришпори коня си и се втурна напред. Не знаеше какво трябва да стори, но не можеше да позволи цялото стадо да с върне назад заради двете проклетни крави. Все някой трябваше да ги спре!

Направи това, което бе виждала толкова пъти мъжете да правят: върна двете крави обратно в стадото. Ала успехът ѝ бе краткотраен. Отклониха се още няколко крави от стадото.

Докато се опитваше да ги върне обратно, тя видя как Монти отвързва едно теле от фургона и го повежда към средата на стадото. Айрис за миг забрави с какво се беше заела и обърна коня си. Гледаше със свито сърце как Монти води мучащото теле все по-навътре в стадото.

Движеше се напред и рискуваше да загине под копитата на стотиците крави.

Девојката стоеше като парализирана. Това бяха нейните крави. Монти рискуваше живота си, за да спаси нейните крави! Внезапно осъзна, че с действията си тя го бе накарала да поеме този огромен риск. Той се бе опитал да я спре, но тя не го послуша и сега заради нея той се нариаше сред подлуделите от жажда животни.

Ако нещо се случеше, вината щеше да бъде нейна.

Айрис забрави за кравите, забрави опасността, забрави всичко друго, освен Монти.

Пришпори коня си към най-близкия фургон с телетата. Наведе се от седлото и отвързва едно от телетата, след което го повлече с въжето към средата на стадото.

Към Монти.

След миг се оказа заобиколена от животните. Огромните им остри рога, дълги почти метър, я ужасяваха. Острите им краища можеха да разпорят корема на коня или да я убият само с едно завъртане на главата на най-близкото животно.

Ала тя не виждаше нищо, освен Монти. Ако трябва да умре, по-добре последният ѝ миг да настъпи колкото е възможно по-скоро. В този миг Монти я видя. Стоеше неподвижен и я чакаше.

Внезапно от всички посоки каубоите започнаха да навлизат сред стадото, като дърпаха телетата с въжета. Айрис смътно осъзна, че тя и Монти вече не са сами. Той се обърна, за да я посрещне.

Погледът му не се откъсваше от нея. Айрис също обърна коня си на север.

С крайцеца на околото си забеляза някакво раздвижване в стадото зад Монти: кравите бяха тръгнали след него. Засега потеглиха само три, но Айрис изпита внезапен прилив на надежда. Огледа се назад. Тръгваха още крави – с наведени глави, без да спират да мучат. Видя и други групички от крави, които потегляха след телетата. Към тях се присъединяваха нови и нови групи и огромното море от животни се раздвижи.

Стадото потегли! Животните тръгнаха към водата. Айрис не разбра какво стана с нея, но повече не чувстваше умора. Хрумването на Монти и смелостта му да го осъществи пяха успели да спасят стадото. Тя също му бе помогнала и бе успяла да преодолее страха си.

Младата жена още не можеше да осъзнае как се бе осмелила да направи това, което тези корави мъже не бяха посмели. Тя не беше от най-смелите. Нито пък беше глупава. Постъпката ѝ бе съвсем необичайна за нея и противоречеше на всички съвети на майка ѝ: „Ако трябва да направиш нещо опасно, винаги можеш да намериш някой глупак, когото да накараш да го извърши вместо теб.“

Айрис знаеше защо бе постъпила така и заради кого.

Бе последвала Монти, защото го обичаше. Не можеше да постъпи другояче.

Дъждът заваля късно следобед. Отначало небето беше ясно. След половин час се изсипа пороен дъжд. Животните нямаше защо да чакат, докато достигнат до Канадската река. Можеха да утолят жаждата си в калните локви, които се образуваха в стотиците дупки из прерията. Стадото продължи без прекъсване ма север дори и след като теленцата отново бяха вкарани във фургоните. Само от време на време спираха, за да

потопят муцуните си в някоя локва.

– Няма да се напият до насита дори и да нагазят до корем във вода – рече Монти. – Обаче и тези няколко глътки ще им помогнат да се възстановят.

Двамата яздеха един до друг. Дъждът се просмукваше в дрехите им, обливаше лицата им, тъй като бяха забравили да извадят мушамите си. Младият мъж се надяваше, че останалите каубои са прекалено заети, за да гледат Айрис: мокрите дрехи бяха полепнали по тялото ѝ и очертаваха всяка извивка на прекрасното ѝ тяло.

Заоблените ѝ гърди изпъкваха под мократа риза. Монти усети как пулсът му се ускори, когато зърна очерганията на зърната ѝ. Полата също прилепваше плътно към бедрата ѝ, но не прозираше, за разлика от ризата.

Той отвърза мушамата от седлото си.

– Ето, покрий се с това – каза Монти.

– Защо? И без това вече съм мокра.

– Знам, но не искам и другите да го разберат.

Айрис погледна дрехите си, изчерви се и се усмихна, когато той наметна мушамата върху раменете ѝ. Чувстваше се прекрасно и дори не обърна внимание на студения дъжд.

– Дори и жена като мен се надява, че един мъж може да мисли за нещо друго, освен за тялото ѝ.

– Така е, но не и когато яздя до теб, а мокрите дрехи са впити в тялото ти.

Монти си каза, че със сигурност никога няма да разбере жените. Когато им казваш, че са красиви, те ти отвръщат, че искат да ги обичаш заради самите тях, а не заради красотата им. Ала в следващия миг, когато забравиш да споменеш за очите им, устните им, косата им или новата им рокля, те отново са недоволни. Всичко това изглеждаше доста безсмислено. Едно хубаво лице прави очите да изглеждат още по-хубави. Една елегантна рокля стои по-добре върху едно хубаво тяло. И всичко това изглежда още по-добре, ако се случи жената да е мила, умна и предана.

Айрис се оказва съвсем различна от обикновените жени. Смелата ѝ постъпка, когато се втурна да върне кравите, го накара да погледне на нея по съвсем друг начин. Все още не можеше да се отърси от страха, който парализира съзнанието му, когато я видя да навлиза в стадото. В главата му се въртяха едновременно стотици мисли: тя беше пленително създание и той не можеше да си обясни защо досега се бе опитвал да

стои надалеч от нея; бе рискувала живота си заради няколко крави; Монти никога не бе виждал толкова благородна, решителна и смела жена като нея; двамата можеха да бъдат стъпкани за миг от хилядите копита; в тази прекрасна девойката нямаше нищо от разглезената Хелън; Айрис го последва дори когато неговият брат близък не се осмели да стори това. Явно на този свят нямаше по-желана жена за него.

Тя непрекъснато го изненадваше. Понякога вършеше грешки, но никога не се предаваше и се стараше да не ги повтаря. Младото момиче се бе превърнало в жена, достойна за възхищение.

Не можеше да престане да мисли за нея. А това бе опасно. Това бе повече, отколкото бе в състояние да понесе. Трябваше да се раздели с нея, преди да е изгубил напълно ума си. Ала се страхуваше, че вече е твърде късно. Тя може би ще поиска да го напусне, ала той не бе сигурен, че ще ѝ позволи да го стори.

Монти реши да подкара по-енергично стадата към Канадската река, дори и ако трябваше да пътуват нощем. Вече се приближаваха към нея, а дъждът не спираше да вали.

– Трябва да ги накараме да преминат реката – отсече той. – Ако този дъжд не спре, на сутринта нивото на водата в реката ще бъде прекалено високо и кравите ще се уплашат да нагазят в нея.

Изтощените мъже само изръмжаха неодобрително, Франк и неговите каубои изръмжаха най-шумно, защото трябваше да се простят с удобствата на убежището под брезентовата тента, която бяха опънали на един нисък хълм. Но Монти решително подкара цялото стадо и не се спря, докато не стигнаха до едно невисоко възвишение, където земята се беше отцедила.

– Ще останем тук няколко дни, за да могат животните да възстановят силите си – заяви вечерта Монти.

След като мъжете се заеха с работата си, погледът му се насочи към групата, където бе Айрис. Девойката гледаше към хоризонта. Дъждът бе спрял изведнъж и от север задуха студен вятър. Монти грабна едно одеяло от фургона с провизиите. Айрис не реагира, когато младият мъж зави раменете ѝ с одеялото.

– Това ще те предпази от вятъра.

– Не ми е студено – отвърна тя.

– Но след малко ще ти стане.

Монти никога не я бе виждал в такова настроение. Сякаш част от нея бе някъде другаде.

През целия ден той изпитваше желание да поговори с нея и

изцакваше удобен момент, когато ще останат сами.

Но ето че този момент бе настъпил, а той не знаеше какво да й каже. Това не бе момичето, което познаваше, нито предизвикателната червенокоса девойка, която винаги намираще какво да му отвърне. Сега тя изглеждаше разстроена, объркана и нещастна.

А трябваше да се радва. Не само защото стадото беше спасено, но и защото тя бе спомогнала за това. Щеше да мине доста време, преди да може сама да ръководи ранчо, но отсега беше ясно, че притежава характер, разсъдък и умения. Липсваше й само опит.

– Днес постъпи много смело.

– Бях уплашена до смърт – изчерви се тя и смутено се усмихна, без дори да го погледне.

Монти също се усмихна:

– Предполагам, че е така. Но въпреки всичко ти го направи и само това има значение.

– А ти не беше ли уплашен?

– Не. Аз...

Тя се обърна към него:

– Каж ми истината. Не се ли страхуваше?

– Не. Знаех, че рискувам – винаги рискуваш, когато се озовеш сред тези дългорови говеда. Те са доста диви, но знам, че винаги мога да се оправя с тях.

– Аз пък не бях толкова уверена. Мислех, че ще ме убият, но въпреки това го направих.

– Защо?

– Не ми задавай глупави въпроси.

– Не са глупави. Наистина не разбрах защо го направи.

– Нима можех да остана настрана? Сама реших да предприема това пътуване, аз ти предложих да съберем стадата, аз те накарах да се чувстваш отговорен за мен. Как тогава можех да стоя и да гледам спокойно как стадото ще те прегази!

– Ако беше толкова опасно, момчетата щяха да извадят пушките – засмя се той.

– Но аз не знаех това! – сопна се Айрис. – Мислех, че животните ще те убият. Вече виждах как те стъпкват... – Тя потръпна и млъкна.

Младият мъж разбра, че тя наистина бе разстроена. Прегърна я през раменете и я обърна към себе си:

– И все пак ти ме последва.

– Не можех да постъпя другояче! – прошепна девойката.

Той я притегли към себе си и я притисна до гърдите си. Айрис инстинктивно го обгърна с ръце.

– Никога през целия си живот не съм била толкова уплашена – промълви тя. Напрежението, което се бе натрупало от сутринта, ужасът, който все още нея бе напуснал, предизвикваха сълзи в очите ѝ. – Просто те гледах и си повтарях: „Монти няма да позволи да ти се случи нищо лошо!“ Това беше глупаво. Ти беше в още по-голяма опасност от мен.

Монти изпита някакво странно чувство. Никога досега не му се беше случвало нещо подобно. Чувстваше се объркан както никога досега. Ръцете му притискаха девойката и усети как се възбужда. Най-после разбра какво бе чувството, което изпълваше сърцето му. Толкова приятно бе да усеща мекотата на тялото ѝ, толкова приятно му бе да я успокоява.

– Мисля, че си разбрала част от тайната за смелостта.

– Какво искаш да кажеш? – попита тя, отпуснала глава на гърдите му.

– Човек трябва да бъде малко луд, за да е смел. Поне малко.

– А каква е останалата част от тази тайна? – засмя се Айрис.

– Една част от теб да не вярва в това, което се случва наоколо ти. Една част от теб трябва да е убедена, че опасността може да засегне всеки друг, но не и теб. Друга част от теб знае, че в последния миг някой ще ти се притече на помощ. Трета част е уплашена до смърт и се кълне, че никога повече няма да ти разреши да постъпваш така глупаво.

– Това не звучи много ласкаво за мен – ухили се тя.

– Но има и още една част.

– Каква?

– Безразсъдната глупост, която те предпазва да схванеш, че се намираш в смъртна опасност, и поради която не можеш да прецениш правилно как да постъпиш. Джордж казва, че това било съвсем типично за мен.

Айрис вдигна глава, погледна го в очите и се усмихна:

– Благодаря ти. Сега се чувствам много по-добре. – Тя се опита да се освободи от прегръдката му, но той не я пусна.

– Всъщност защо го направи?

– Вече ти казах. – Тя сведе поглед.

– Не ти вярвам!

Младото момиче отново вдигна очи и се усмихна:

– Никога няма да ми повярваш. Сигурно си мислиш, че аз съм най-изпеченият лъжец на този свят.

– Не, не мисля така. Аз никога...

– И се съмняваш във всяка моя постъпка. Дори нещо повече – винаги храниш подозрение, че аз непременно съм си наумила нещо съвсем друго. Не можеш да го отречеш, нали?

Монти с изненада разбра, че тя говореше истината. Ала сега той не я подозираше в никакви скрити помисли. Нима искаше да го убеди да постъпи според нейната воля, като използваше типичните женски оръжия? Все пак нали беше жена, а жените често прибягват до какви ли не средства само и само да постигнат целите си. Майка ѝ, Хелън, беше известна с дарбата си в това отношение.

Обаче той не допускаше, че тя може да го лъже. Наистина не го допускаше.

– Не зная защо изрекох всичко това преди малко – Джордж би казал, че аз никога не зная какво говоря, – но нали тъкмо бях започнал да говоря, така че не обръщах внимание на думите си. Наистина обаче не мислех, че можеш да ме лъжеш. Но дори и да съм си го помислил – продължи той, – вече не мисля така.

– Защо? Нали аз съм същата жена, на която каза, че е по-добре да си се връща обратно у дома.

– Може би, но не си жената, за която те мислех.

– А за каква ме мислеше?

– Мислех, че си като майка си.

Младият мъж почувства как тя се напрегна и се отдръпна.

– Нямам желание да слушам как обиждаш майка ми! Благодаря ти за това, което направи днес. Винаги съм знаела, че ти си единственият мъж, който може да ме заведе до Уайоминг. А сега смятам да си легна. Никога досега не съм се чувствала толкова уморена.

Монти също бе уморен, но не му се спеше. Имаше нещо, което Айрис не му каза. И имаше много други неща, за които той би искал да ѝ разкаже.

Когато на следващата сутрин Айрис се събуди, Монти бе заминал. Тя набързо изгълта закуската си и се отправи към своя фургон с провизиите, за да поговори с Франк и Карлос. След това реши да поизди.

Ала ездата не ѝ помогна да се успокои. Върна се в лагера на братята Рандолф още по-влюбена в Монти и още по-объркана от преди.

Плъзна се от седлото и се огледа за Зак, който би трябвало да заведе коня ѝ при останалите. Но Зак не помръдна от мястото си.

- Няма ли да дойдеш да отведеш коня ми? – изненадано попита тя.
- Не.
- Вчера го направи.
- Вчера яздеше един от нашите коне, а този е от твоите – отвърна той и посочи към ограденото място, където бяха конете на ранчото „Двойно Д“. – Ако го взема, някой може да реши, че се опитвам да го открадна.
- Никой няма да си помисли подобно нещо, щом аз съм тук.
- Цял ден търча нагоре-надолу – нацупено възрази Зак. – Ако не съм тук, когато нашите каубои се върнат, Монти ще ми откъсне главата.
- Ако не си тук, те ще си ги приберат сами – промърмори Тейлър, докато разбъркваше яденето. – Мисля, че знаят как да го направят.
- Монти няма да откъсне твоята глава, а моята – отвърна момчето.
- Нито пък твоята: нали тичаш по-бързо от него.
- Зак се ухили:
- Така е, но Монти е способен да се нахвърли върху някого, когато той най-малко го очаква.
- Ще му кажа, че си го направил заради мен – помоли се Айрис. Зак я изглежда недоверчиво, като се опитваше да реши дали тя наистина има толкова голямо влияние върху брат му, че думите ѝ да го спасят от неговия гняв.
- Май не ти се вярва, че ще мога да го убедя – рече Айрис, Смущението на момчето наистина я забавляваше.
- Няма да можеш да се справиш с Монти. Той по принцип не обича момичета.
- Сигурно просто още не е срещнал девойка, която да му хареса.
- Не, имал е много момичета, които са му харесвали за ден-два, но после винаги му е писвало от тях. Много повече обича кравите. Защото ако ти омръзне някоя крава, можеш да я продадеш или да я заколиш и да я изядеш. А ако някоя жена ти омръзне, ще трябва да бягаш от нея чак на другия край на света.
- Отведи коня на дамата! – каза Тейлър.
- Ти не си ми господар – отвърна Зак и погледна несигурно брат си.
- Джордж каза, че трябва да слушам само Монти и Хен. И Соления.
- Ако не отведеш коня на тази дама, ще срежа въжето и ще подпала огън под опашката на този кон.
- Ще ми трябва цели два дена, докато събера конете! – подскочи Зак, шокиран от коварството на Тейлър.]
- Тогава ще е по-лесно просто да отведеш коня на тази дама.

Зак погледна към Айрис. Подритна една буца пръст и изруга цветисто. Тя бе сигурна, че не от Джордж се бе научил да ругае така. После той сграбчи поводите от ръцете ѝ, метна се на седлото и пришпори изтощения кон.

– Това момче говори прекалено много – рече Тейлър и ѝ подаде чаша горещо кафе. – Винаги съм казвал на Джордж, че трябва да го пердаши по-често.

– А Джордж не е бил съгласен, така ли? – попита Айрис. Беше ѝ интересно да научи нещо повече за семейство Рандолф.

– Зак не е глупав. Той винаги изпълнява нарежданията на Джордж, без да протестира. Ние, останалите, много често изпитвахме желание да го убием. Особено обича да дразни Монти и заради това доста често ходеше с пукната глава.

На девойката не ѝ се вярваше, че Тейлър съвсем не се шегува. Ала нали самата тя не бе живяла дълго с братя или сестри. Не можеше да проумее, че е възможно едновременно да обичаш брат си и понякога да искаш да му счупиш главата.

Все пак ѝ бе приятно, че Тейлър разговаря с нея почти като с член от семейството. Трябваше да признае, че се чувства много по-добре сред мъжете от ранчото „Кръг седем“, отколкото сред своите собствени работници.

Франк се държеше все по-отчуждено. Карлос непрекъснато бе мрачен и недоволен и всеки ден се опитваше да я убеди, че трябва да разделят стадата и да се отърват от Монти.

Тя бавно тръгна към сянката на един малък клонест дъб. Опита се да сложи ред в мислите си, но без особен успех. Тъй като нямаше доверие на Франк, можеше да разчита само на мъжете от семейство Рандолф. Отношенията между тях и нейните хора бяха много напрегнати, ала тя знаеше, че Франк няма да се опита да предприеме нещо, докато Монти и Хен се занимават с нейното стадо.

Докато Монти бе с нея, тя щеше да бъде в безопасност.

А кой щеше да я закриля, когато той си замине?

Карлос би могъл, но той не беше достатъчен. Джо Риърдън беше негов приятел, но Айрис не мислеше, че този човек би се нагърбил с някаква работа, ако не може да извлече облага за себе си. Нямаше причини да не му вярва и да не го харесва, но въпреки това му нямаше доверие и не го харесваше. Беше свикнала мъжете да се заяпват по нея, ала не ѝ допаднаше начинът, по който я гледаше Джо Риърдън – приятелят на Карлос. Имаше нещо особено в погледа му.

В този поглед нямаше и следа от почитителното възхищение, с което я гледаха младите каубои, нито от опитната преценка в погледите на по-възрастните мъже. В очите на Джо се долавяше нещо цинично, сякаш той претегля колко струваше красотата ѝ. Ала имаше и нещо обидно и отвратително, сякаш за него тя бе стока, която след употреба може да се изхвърли.

Айрис не бе свикнала да се отнасят с нея по този начин и подобно отношение ѝ беше неприятно. Това беше нещо много по-лошо от грубостта на Монти.

Зак се показа иззад ъгъла на фургона с провизиите. Бе толкова задъхан от тичане, че едва успя да извика:

– По дяволите... тръгнаха са... Отрязали са въжетата... Има изгубени... Монти... току-що уволни... всичките ти хора!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Айрис се разтрепери и изпусна чашата с кафе.

– Нещо не си разбрал както трябва – отсече тя, убедена, че Зак греша. – Не е възможно Монти да постъпи така.

– Ако е решил нещо, със сигурност ще го направи и никой не би могъл да го разубеди – обади се Тейлър и за пръв път, откакто се познаваха, я погледна в очите. – Монти е от мъжете, които не се спират пред нищо.

– Но защо ще пъди хората ми?

– Безполезно е да питаш мен – отвърна Тейлър. – Кажя на Зак да ти доведе един кон. Трябва да отидеш при Монти: само той може да ти обясни какво е намислил.

Обаче Зак не изчака Айрис, защото се беше метнал на гърба на първия неоседлан кон, който бе попаднал пред очите му, и се бе втурнал в галоп към лагера на каубоите от второто стадо. През това време Айрис оседла своя кон и когато стигна до лагера, разправиите бяха вече приключили.

Монти се беше изправил с решителен вид в средата на лагера. Хен и Соления бяха застанали от двете му страни, обаче девойката инстинктивно долови, че в свадата той не разчита на никого, освен на себе си.

– Какво става тук? – извика тя още преди да е стигнала до мъжете. – Зак пристигна запъхтян и ми каза, че си решил да уволниш хората ми.

– Само някои от тях – хладнокръвно уточни Монти.

– Кои? И защо?

– Той ме обвинява, че съм се опитвал да открадна твое имущество – намеси се Франк, който беше измъкнал постелката си от фургона с провизиите и я бе метнал зад седлото на коня си. – Монти заяви, че до един час трябва да ни няма тук. – Франк се приближи към каубоя, който държеше юздата на коня му. – Дори не ни даде време да се нахраним.

– Нима си се решил на тази стъпка, без въобще да ме попиташ? – изкрещя Айрис към Монти. Беше смутена, объркана и ядосана. Не се съмняваше, че Монти е имал причина да постъпи по този начин, но не можеше да повярва, че той си бе позволил да реши така импулсивно нещо толкова важно, и то без да говори с нея. Все пак тя плащаше на тези каубои, това бяха нейни работници. Монти нямаше право да ги прогонва от лагера.

– Ако имаш да ми казваш нещо, по-добре го кажи още сега! – процеди Монти, без да изпуска от погледа си мъжете, които събираха оскъдните си вещи.

– Липсват ли някакви говеда от моето стадо? – попита Айрис.

– Не – отговори Франк. – Нито едно.

– Тогава за какво...

– Видях го да говори с Куинс Хъниман! – обади се Монти.

Айрис гневно изгледа Франк.

– Всеки има право да разговаря с когото пожелае. – Франк започна възбудено да се оправдава.

– Не вярвам на хора, които заговорничат с крадци!

– Кой казва, че Куинс е крадец? – нервно запита Карлос.

– Аз го казвам! – натъртено отвърна Монти и се обърна към брата на Айрис.

– Видял ли го е да краде някой друг, освен теб? – продължи разпита си Карлос.

– Ако един човек е крадец, той ще продължи да краде, независимо дали ще го види само един свидетел, или стотина свидетели.

– Не мисля, че Карлос би приел единствено твоята дума – обади се Джо. Гласът му звучеше спокойно, но Айрис не можеше да потисне подозрението, че именно Джо се опитваше да раздуха скандала между намръщените мъже. Това я ядоса допълнително. Държеше го на работа единствено за да угоди на Карлос.

– Той не е длъжен повече да ме слуша – отговори Монти. – Ще напусне лагера, както всеки друг от виновниците.

– Не можеш да уволниш Карлос! – обади се Айрис, като се обърна към Монти. Не очакваше, че Монти ще включи и Карлос в групата на мъжете, които трябваше да напуснат лагера. Изведнъж я обзе страх, че ще изгуби единствения си роднина и ще остана сред съвсем непознати мъже в безкрайната прерия. – Никого не можеш да уволняваш без мое разрешение.

– Може би ще е по-разумно, ако вие двамата се поразходите до реката – предложи Соления. – Нищо чудно да искате да си поговорите за някой неща насаме, преди ние тук да приключим спора.

Айрис отвори уста, решена да откаже всякакви разходки с Монти. Искаше Карлос да разбере какво изпитва тя към него. Да остане насаме с Монти означаваше неволно да се подчини на волята му. Обаче този път девойката бе попаднала в капан, от който нямаше измъкване: щом бе дала право на Монти да ръководи нейното стадо и щом той го бе

спасил с риск за живота си, сега тя му дължеше прекалено много.

Затова затвори уста и само кимна. Каквито и да бяха разногласията помежду им, надали би било уместно да ги обсъждат пред настръхналите и разгневени каубои.

Девојката не знаеше как ще се справи с един мъж, който с лекота наемаше хора на работа и със същата лекота ги изхвърляше; същевременно в главата ѝ се въртеше само един-единствен въпрос: дали той някога е целувал друга жена по начина, по който бе целунал нея? Не можеше да събере сили, за да се впусне в гневен спор за бъдещето на Франк, когато нейното собствено бъдеще оставаше забулено в неяснота. Не знаеше как да приведе разумни доводи в подкрепа на действията на своите каубои, когато Монти само с вида си я принуждаваше да забрави за разумното мислене.

Не можеше да се съсредоточи върху трудностите около управлението на стадото, когато сърцето ѝ стенеше за любовта, която може би никога нямаше да получи от русокосия красавец.

Нито един от двамата не продума, докато не изчезнаха от полезрението на каубоите зад гъсто прорасналите лози и храсти, които се простираха по двата бряга на реката. Едва тогава и двамата заговориха в един глас:

– Как можа...

– Ще ти кажа аз на теб...

– Говори първо ти – въздъхна Айрис.

– От известно време насам знаех, че Куинс Хъниман върви по следите ни – обясни ѝ Монти. – Трябваше само да го причакам, за да разбера кой се среща тайно с него.

– А защо не си ми казал? Няма да споря с теб за Франк или за Куинс, но това все пак е моето стадо, а Франк е мой надзирател. Затова съм длъжна да зная какво правят тези мъже. Направи ме на глупачка в техните очи, като си позволи да изгониш когото си решил, без въобще да ти хрумне първо да ме попиташ. Сега просто ме предизвикваш и само заради това аз ще ги върна на работа!

Тя не искаше да каже точно това. Ала нейният буен темперамент и този път ѝ изигра лоша шега: думите ѝ прозвучаха така рязко, сякаш нарочно искаше да му върне предизвикателството. А след като тези думи неволно се бяха изплъзнали от устата ѝ, нейният инат нямаше да ѝ позволи да ги отрече. За да прикрие безпокойството си, девојката откърши един клон от близкия храст и започна да го чупи с треперещите си ръце.

– Разбира се, че можеш да ги върнеш, щом така си решила

Изглежда, той също бе изгубил търпение от целия този досаден разговор, но успя да се овладее и да не избухне.

– А ти какво би искал да направя? – Тя започна да къса едно по едно листата от клона.

– Да разделим стадата си и ти да тръгнеш напред.

– Сигурен ли си, че Франк или някой друг се е опитал да ме окраде?

– Ако ми възложиш отново да поема отговорността за твоето стадо, тогава аз ще издавам заповедите какво да се прави. Ако това не те устройва, трябва да ми го кажеш открито.

– Знаеш, че не мога да направя това.

– О, можеш, разбира се! Всичко, което се иска от теб, е да...

– По дяволите, Монти, не мога да постъпя така! – Тя хвърли откъшения клон и той с плясък падна в реката. – Не мога и ти го знаеш, много добре го знаеш. Казах ти вече, че можеш да издаваш заповеди, но поне трябва да ми съобщаваш какво си решил да правиш с моите хора. Не искам да го научавам от брат ти Зак.

– Е, да, не постъпих съвсем разумно – призна си Монти. – Всичко се дължи на навика ми да върша нещата на своя глава, в повечето случаи – прибързано, без никого да питам.

– Затова ли Джордж се е отнасял така рязко към теб?

Айрис не можеше да си обясни как този въпрос се изплъзна от устата ѝ, но след миг, когато видя, че Монти свъси вежди и сви юмруци, изпита съжаление, че си бе позволила да го засегне по чувствителното място.

– Джордж наистина не харесва тази черта от характера ми. Отдавна се е разочаровал от необуздания ми темперамент и от липсата на безпристрастност у мен, когато трябва да преценявам как да се държа с този или онзи. Страхуваше се да не изложи семейството на опасност. Чудеше се дали някога ще започна да се държа като зрял мъж, който е способен да мисли за последствията, преди да започне да действа. – Монти говореше с такъв тон, като че ли речитираше проповед, която многократно бе слушал в църквата.

Тя вече се питаше на какво може да се дължи отчуждението между Джордж и Монти, но се сепна и си каза, че се опитва да надникне в нещо прекалено деликатно и сложно, каквито могат да бъдат отношенията между двама братя. Затова побърза да смени темата:

– Ако уволниш всички тези мъже, ще останем с прекалено много крави и твърде малко каубои. Какво ще правим тогава? – Двойката хвана втори клон от хроста и започна да къса листата му.

– Ще наемем нови работници веднага щом ни се удаде тази възможност – отвърна Монти, но вече със значително по-мек тон. – Ще гледам да запазя най-добрите от тях. А моите каубои могат да поемат значителна част от работата около твоето стадо, при това не по-зле от сегашните ти хора. Освен това запазах онези шестима мъже, които са били на работа при баща ти, преди Франк да стане твой надзирател.

– Забрави за Карлос и Джо.

– Нямам им доверие, особено на Джо – отсече Монти, като гледаше упорито.

– И аз не вярвам на Джо, обаче Карлос е единственият ми роднина на този свят. А точно сега ми се струва, че той е и единственият ми приятел. И не ме гледай така намръщено, като че ли съм наранила чувствата ти! – ядосано продължи Айрис. – Ти не скъпеше забележките си за моя характер, за моето поведе ние, мотиви, умствени способности – за всеки мой недостатък. Карлос е единственият мъж от групата, който не се отнася с мен като с недорасло полуумно девойче.

– Той се старае да ти се хареса заради изгодите, които ще има от теб.

– И има право на това! Той е син на баща ми. – Айрис откъсна клонка и започна да дера кората му с нокти.

– Щом искаш, можеш да му дадеш всичко, което притежаваш, но бих искал да видя как ще ти се отблагодари.

– Никога не съм мислила да му отстъпвам това, което притежавам, но все пак Карлос е мой брат. Какво ще кажат всички останали, ако го изпъдя? Как ще се почувства той?

– Изобщо не ме е грижа за неговите чувства.

– Ти би ли изгонил твоите братя?

– Дявол ме взел, ако не мога да направя поне това! Веднага щом някой от тях започне да кръшка, аз ще го върна в ранчото и те много добре знаят, че и околото ми няма да мигне! От членовете на семейство Рандолф се очаква да се трудят повече от всички останали. – Е, нали сте си голямо и сплотено семейство! – промърмори Айрис и започна трескаво да мисли как другояче да го убеди. – Знаеш, че вие, братята Рандолф, се подкрепяте взаимно независимо от всичко, което може да се случи при едно такова дълго и тежко пътуване. А Карлос няма на кого да разчита. Не се чувства желан от никого. Ако сега го изхвърля, вероятно никога вече няма да поиска да ме погледне.

– Ако питаш мен, мисля, че най-добре ще е повече да не мярка пред очите ни.

– Трябва да го върнеш!

– Той сам ще се откаже, ако го накарам да върши най-тежката работа, ако го проверявам на всеки час и не спестявам упреците.

Айрис така се ядоса, че прекърши храста с откъснатия клон. Можеше да признае, че Монти знае много повече от нея за стадата, че за всичко имаше отговор, но не можеше да се примири с бруталността му, със спривавия му характер, особено в случай, когато потърпевш се оказваше единственият неин роднина.

– Ако го направиш, заклевам се, че ще превърна в ад живот ти от тук до Уайоминг! Всяка нощ ще подплашвам стадото ти. Говедата така ще се подплашат, че няма да можеш да ги видиш, преди да изчезнат зад хоризонта.

За нейно учудване гневът изчезна от погледа му и той избухна в смях:

– Ти ставаш истинска тигрица, ако те предизвикат, нали? Добре, Айрис: Карлос може да остане, но Джо трябва да се махне!

– Джо също ще остане. Ако той си отиде, Карлос също ще и тръгне.

Веселото настроение на Монти се изпари. Може би Джордж имаше право да му казва какво трябва да прави, що се отнася до ранчото, но никоя жена не можеше да му поставя условия, дори и Роуз.

– Няма смисъл да заменяме един крадец с друг.

– Ти не знаеш със сигурност, че той е крадец. Не е откраднал нищо.

– Айрис счупи клона на две, а след това го начупи на по-малки парченца.

– Познавам този тип хора.

– Това не е причина да го уволниш. Джордж ти е дал възможност да докажеш какво можеш. Защо не дадеш подобна възможност на Карлос и на Джо?

За миг си помисли, че отново е направила грешка, като спомена името на Джордж. Ала макар че Монти продължаваше да изглежда ядосан, и то толкова, че да прекърши дърво с диаметър петнайсет сантиметра, той все пак се владееше.

– Добре – каза накрая младият мъж. – Ти грешиш, но мисля, че достатъчно дълго се разправяхме. А и освен това се нуждаем от хора. Обаче и двамата ще докладват на мен. И при първия случай, когато някой от тях извърши нещо без мое знание, ще трябва да си събере нещата и да се махне! Няма да се отнасям към Карлос по специален начин само защото е твой брат.

– Мисля, че е справедливо.

– Те няма да работят заедно – добави Монти. – И не ме интересува, че са били неразделни още от люлката. Не ги искам тук, а Хен – още по-малко.

– А какво ще кажеш за мен? – Девойката хвърли счупените клони. – И аз ли трябва да получавам заповеди от теб и да се подчинявам на височайшото ти благоволение да работя там, където ми кажеш?

– Не говорех за теб.

– Тогава нека да го обсъдим. Искам да знам точно къде ми е мястото. И ако към мен ще се отнасят като с наемен работник, бих искала да го знам.

– Ще пречи ли на работата, ако не ти кажа?

– Не знам. Може би е най-добре да помагам на Тейлър в готвенето.

– Нали каза, че не можеш да готвиш?

– Да, не мога. Сигурно след първата вечеря, която сготвя, няма да ти остане нито един работник. – Девойката докосна дивите лози, които се бяха увили около ствола на дървото.

– Добре тогава – усмихна се Монти. – Обещавам, че ще се съветвам с теб, преди да взема каквото и да е решение. Имай предвид, че досега не съм го правил и вероятно понякога ще забравям, но поне ще се опитам.

– Досега никога не са ме пренебрегвали – отвърна младото момиче, омаяно от усмивката му, – но ще се опитам да не се разстройвам много, ако го правиш.

– Хелън винаги се разстройваше, когато я пренебрегвах.

– Знам, че майка ми не беше идеалната жена – отвърна Айрис и се намръщи, – но ще ти бъде много благодарна, ако спреш да я критикуваш при всеки удобен случай! Няма да ти хареса, ако и аз започна да критикувам родителите ти. – Тя откъсна клонче от лозата и го хвърли в реката.

– Можеш да говориш каквото искаш за баща ми. Каквото и да кажеш, няма да бъде достатъчно лошо.

– Знаеш какво имам предвид – отвърна тя, ядосана, че Монти винаги намира отговор за всичко.

– Добре, няма да споменавам Хелън. А сега е по-добре да се връщаме. Искам Франк и хората му да се махнат колкото е възможно по-далеч оттук. Затова и не им предложих да се нахранят, преди да тръгнат. Надавам се, че ако потеглят веднага, скоро ще бъдат извън земите на индианците.

– Мислиш ли, че могат да се върнат? – Айрис бе открила едно

птиче гнездо, ала то беше празно.

– Мисля, че ще се опитат да подплашат стадото. Така ще ми го върнат и ще имат възможност да отмъкнат няколко крави за себе си.

– Нали не смяташ, че те...

– Смятам! Тази вечер ние с Хен няма да си лягаме. Ако животните побягнат, най-добре ти да останеш с Тейлър. Соления и момчетата ще се погрижат за кравите. А ние с Хен ще разберем кой е подплашил животните.

Всеки път, когато си мислеше, че вече знае какво да прави, се случваше нещо и тя разбираше колко е неподготвена за такова пътуване. Без да осъзнава какво върши, тя хвърли откъснатата лоза към Монти.

Той не каза нищо, обърна се и бързо закричи към лагера...

– Карлос и Джо, елате за малко! – нареди младият мъж, когато приближи лагера. – А останалите могат да продължат да събират багажа си.

Обърна се и тръгна, без да се обръща да види дали двамата мъже го следват. Айрис си помисли да остави Монти сам да разговаря с тях, но се отказа. Тя го бе принудила да направи нещо, което той не желаше. Трябваше да се увери, че Карлос и Джо няма да се държат предизвикателно.

– Няма да правя туй! – заяви Джо, когато Монти му съобщи изискванията си. – аз не съм крадец и ти не можеш да се отнасяш така с мен.

– Монти не те мисли за крадец – намеси се Айрис, като се стараше гласът ѝ да звучи любезно. – Нали веднъж вече се наложи да работите разделени за известно време.

– Това са моите изисквания – отсеке Монти. – И това е всичко, което мога да ви предложа.

За миг девойката си помисли, че Карлос ще напусне и ще замине заедно с Франк.

– аз оставам – накрая каза той. – Опитих се да накарам Айрис да се раздели с теб, но тя не пожела. А сега, след като изгони хората ѝ, не мога да я оставя сама, без човек, който да се грижи за нея.

– аз не те искам тук – откровено заяви Монти, – но Айрис смята, че имаш право да си с нас. Затова ще се опитам да се примиря с присъствието ти и ще се постарая да работим заедно.

– Вярно ли е, че си казала това, Айрис? – Карлос наистина изглеждаше изненадан.

– Разбира се. Винаги съм смятала, че татко трябва да ти остави нещо. Мислех, че...

– Можете да поговорите по-късно за това – прекъсна ги Монти. – Оставате или не?

Карлос се обърна към Джо.

– Добре – отвърна Риърдън, – но в мига, в който някой се опита да се държи с мен, сякаш съм откраднал нещо, ще си има доста неприятности.

– Не започвай нещо, ако не смяташ да го завършиш! – рече Монти.

Той го каза тихо, сякаш не беше нещо важно, но Айрис видя как Карлос и Джо се вцепениха. Джо бе предизвикал Монти, а Монти бе приел предизвикателството. Девојката бе уверена, че щеше да се случи нещо лошо.

– А сега се връщайте при стадото! – нареди Монти, без да им обръща повече внимание, и се обърна към Айрис: – Мисля, че трябва да изпратиш в банката си ордер за теглене пари.

– Какво искаш да кажеш? – сепна се тя.

– Трябва да уведомиш банката си, че може да им изплати заплатите. Те няма да си тръгнат, без да им се плати.

Тя нямаше банка. Всичко, което притежаваше, бяха сто шейсет и две златни монети в една кесия, която бе пристегната с колан около кръста ѝ.

– Не можеш ли да им платиш вместо мен, а аз после ще ти дам парите?

– Не. Аз нямам собствени пари. Трябва да дам от парите на семейството.

Тя не се бе надявала, че той ще се съгласи, но безцеремонният му отказ я изненада и нарани. Ако трябваше да ѝ откаже, защо не го каза по друг начин? Можеше поне да се извини и да заяви, че съжалява, но не може да ѝ помогне.

– Ти имаш пари да им платиш, нали? – попита Монти.

– А какво ще стане, ако нямам?

Монти я изгледа смяяно. Изражението на лицето му ясно показваше, че никога не бе чувал по-глупав въпрос.

– Те ще имат право да вземат цялото ти стадо!

– О! – възкликна девојката. Най-страшните ѝ опасения се бяха потвърдили. – Е, както и да е, аз имам пари, но има един малък проблем.

– При теб винаги има някакъв малък проблем. Защо не можеш да се държиш като всички останали?

– Защото аз съм жена! – изфуча тя. – И вие, мъжете, не бихте ми позволили да се държа като всички останали.

– Не бива да си изкарваш всичко на мен. Все пак изглежда, че аз непрекъснато правя това, което ти искаш.

Айрис почувства угризение на съвестта заради неприятностите, които му бе причинила, ала точно сега нямаше време да се замисля.

– Искаш ли да отидем отново до реката? – обърна се тя към него.

– Защо?

– Ще ти кажа, когато отидем там.

– Добре, но трябва бързо да се връщаме.

– Взemi коня си, а аз ще взема моя. Младият мъж я погледна така, сякаш бе полудяла:

– Да не би да искаш да ме отвлечеш?

– Хайде, бъди сериозен. Ще доведеш ли коня си?

– О, по дяволите, защо пък не!

– Добре – рече Монти, когато се отдалечиха от лагера. – Какво има толкова?

– Аз нямам сметка в банката.

Младият мъж я погледна, сякаш небето се бе сгромолясало отгоре му.

– Не вярвам на банките, особено след това, което ми причини онзи противен banker. А и освен това той каза, че няма да се изненада, ако се появят и други хора, на които татко е дължал пари.

– И какво направи с...

– Не можеш да очакваш от мен, че ще оставя парите си на подобен тип – прекъсна го Айрис. – Откъде да знам, че няма да ги раздаде на всеки, който каже, че баща ми му е длъжник? Той ще се радва да ме види без пукната пара.

– И ти какво направи?

– Скрих парите.

– Великолепно. Но ако си ги закопала под някоя храст в Южен Тексас, това няма да ти свърши работа: парите са ти необходими сега.

– Не съм ги закопала под никакъв храст в Южен Тексас.

В главата му се зароди едно подозрение и лицето му се изопна. Защо всъщност се отнасяше с такова недоверие към нея? Та той дори не знаеше какво се кани да му каже, а вече бе готов да я обвини, че не е постъпила правилно. Всъщност той се отнасяше по-зле към нея, отколкото Джордж се бе отнасял към него самия.

А може би грешеше. Тя все пак беше жена и имаше разлика.

– Във фургона ми има скривалище. Майка ми криеше бижутата си там.

Монти я изгледа смяяно:

– Значи, когато каза, че искаш да имаш отделно място за...

– Аз преместих парите от фургона.

– И ги сложи в торбите, които закачи на седлото на коня си. Затова искаше да доведе и твоя кон.

– Не, те вече не са там – призна девойката. – Но бих искала всички да мислят, че са там.

– Струва ми се, че или съм се преуморил от работа, или съм слънчасал. Не разбирам нищо от това, което ми говориш.

– Парите са в колана, увит около кръста ми, но не искам някой да знае.

– Да не би да искаш да кажеш, че си яздила триста километра в тая пустош с всичките си пари, увити в колан около кръста ти?

– Те не са кой знае какво богатство – отвърна тя. – Имам около три хиляди долара.

Младият мъж бе напълно слисан:

– Не разбираш ли, че някои от тези мъже, които току-що изгоних, биха те убили за три хиляди долара и биха хвърлили тялото ти в реката? Ако те знаят, че имаш три хиляди долара, няма да ми остане време да се грижа за стадото: ще трябва непрекъснато да те пазя.

– Нямах друг избор.

– Имала си, ала сега няма смисъл да говорим за това. Какво точно искаш от мен?

– Искам да ти дам парите и ти да се разплатиш с мъжете.

– Тогава те ще помислят, че нося цяло съкровище, и ще ме убият.

– Всички знаят, че си богат, и няма да им направи впечатление.

– Не съм сигурен в това, но все пак не мисля, че заплатите за шест седмици ще предизвикат чак толкова голямо любопитство. Не и след като ти имаш десет пъти повече. Дай ми парите! Ще ги пазя, докато можеш да ги внесеш в някоя банка.

Той протегна ръка. Айрис неволно отстъпи назад.

– Искам парите да останат при мен!

Младият мъж се почувства така, сякаш тя му бе ударила шамар.

– Не ми ли вярваш?

– Разбира се, че ти вярвам. Бих ти дала всичко, което имам, дори и живота си.

– Но не би ми поверила парите си?

– Не е така. Не знам как да го обясня.

– Ами опитай! – Това бе заповед, а не молба.

Девојката чувстваше, че нямаше да бѣде спокойна, ако даде на някого парите си. Как да му објасни това, без да го ядоса и нарани?

– Стадото и тези пари са всичко, което имам на този свят. Не мога да ти опиша какъв ужас е за мен да знам, че мога да загубя и двете. И щом цял ден съм прекарала на седлото, колкото и да съм капнала от умора, аз няма да мога да заспя, ако се тревожа и за парите си. Трябва да бѣдат у мен! Ето защо не можех да се доверя на някой непознат водач. Заради това и не мога да дам парите си на никого, дори на теб.

– И така, ти искаш да накараш всички да мислят, че аз имам много пари, с което ще ме изложиш на опасност.

– Май искам прекалено много от теб, нали?

– Да.

– Ще го направиш ли? – Не можеше да разбере откъде събра смелост, за да го попита, но го стори. В момента това бе най-важното нещо за нея.

– Предполагам, че трябва да го направя – въздъхна Монти. – След това пътуване Джордж ще бѣде напълно убеден, че не притежавам и капка здрав разум. Особено ако някога научи за това. Добре, преброй колкото пари ти трябва. Надявам се, че не са в едри банкноти.

– Те са в злато.

Той простена отчаяно:

– Никой разумен човек не носи със себе си злато! Все едно сама да си сложиш примка на шията.

– Никой не знае.

– Ще узнаят.

– Как?

– Не знам, но по някакъв начин подобни неща винаги излизат наяве. Преброй парите, че трябва да се връщаме по-бързо в лагера.

Девојката се смути от настойчивия поглед на Монти и сбърка в брoенето. Разстрои се още повече и отново сбърка.

– По-добре дай аз да ги преброя – каза той.

– Не, това са моите пари и аз ще си ги броя! Но май ще е по-добре, ако не ме гледаш и се разходиш до реката. Като ме гледаш по този начин, ме нервираш.

След малко той се върна.

– Продължавам да мисля, че ще е по-добре, ако дадеш парите на мен – рече той, като сложи златните монети в торбата си. – Или поне ги раздели и ги сложи на различни места. Така няма да ги загубиш наведнџж.

- Ако ги разделя, няма да съм спокойна.
- Добре, прави каквото знаеш! И без това не ме слушаш.

Карлос и Джо трябваше да се заемат със задълженията си, но Карлос остана, докато Монти плащаше на каубоите, за да се увери, че Монти няма да измами Айрис. Стоеше деликатно извърнат настрани и отпиваше от чашата си с кафе, а междувременно Джо си свиваше цигара.

– Досега не съм виждал някой да плаща със злато – прошепна Джо Риърдън на Карлос, докато наблюдаваха как Монти отброяваше златните монети на Франк и останалите каубои.

– А защо не? Семейство Рандолф са много богати и могат да плащат както им се харесва.

– Така е, но не ти ли се струва доста странно да носиш със себе си злато на такова пътуване? Дори и да си от семейство Рандолф.

– Не. Защо пък да е странно?

– Никой не постъпва така. Работодателите винаги плащат в града чрез банката или някой от банката обикновено им донася парите, след като пътуването свърши. – Джо драсна клечка кибрит и запали цигарата си.

– Защо ми казваш всичко това? – попита Карлос.

Джо всмукна от цигарата и после изпусна дима от ноздрите си.

– Просто си спомних слуха за стария Рандолф: че през войната откраднал заплатите на армията. Навремето се вдигна голям шум около тази история. Някакъв стар глупак дори нападнал ранчото им и прекопал почти цялата земя, но не открил нищо.

– Ако наистина притежават злато – а аз не вярвам, че наистина е така, – имало е стотици начини да се отърват от него и да го обърнат в пари или в друга собственост.

– Така е, но може да не са го направили. Може би го крият някъде и от време на време взимат по малко.

– Защо мислиш така?

– Там, където отиваме, няма банки. Навярно мислят, че е по-лесно да носят злато.

– Господи, мразя мириса на тютюн! Не можеш ли да пушиш някъде другаде?

Джо не му обърна внимание:

– За да построят ново ранчо за няколко години, им трябва доста пари. Вероятно носят със себе си цяло състояние. Говори се, че старият

Рандолф е откраднал половин милион долара.

– Дори и да имат два и половина милиона, едва ли ще ти ги дадат, ако им поискаш.

– Не, но този Монти доста си пада по сестра ти. Да предположим, че иска да се ожени за нея – ти можеш да кажеш, че не си съгласен, ако не ти даде известна част от лъскавите златни монети.

– Аз не искам Айрис да се омъжва за него. Тя каза, че ще ме направи свой надзирател. Може дори да ме направи свой съдружник в ранчото.

– Не ставай глупак! – изсъска Джо. – Можеш да си купиш дузина с парите, които можем да измъкнем. А ако имаме пари, няма защо да киснем в някое ранчо. Можем да живеем където си пожелаем, да плащаме на други да работят за нас и да нямаме грижа за нищо.

– Това, което казваш, не ми харесва.

Джо изпусна няколко колелца дим.

– Ти не си влюбен в нея, нали?

– Разбира се, че не, но...

– Тогавя никакво „но“!

– А какво ще стане, ако той не пожелае да се ожени за нея?

– Тогавя ти ще станеш неин надзирател, а аз ще мога да се ожена за нея.

Карлос поклати глава:

– И това не ми харесва.

– Искаш ли да й разкажа какво си правил през последните няколко години? Мислиш ли, че Рандолф ще ни остави да работим за него, ако разбере, че те издирват?

– Смяташ да ме издадеш ли?

– Никога не бих го направил, освен за твое добро – отвърна Риърдън, – а ако оставим тази възможност да ни се изплъзне, няма да е добре за теб.

– Мислиш ли, че тя ще съгласи да ти стане жена?

– Ако Монти не я иска, няма много-много да се церемоня. Освен това не възнамерявам да прекарам останалата част от живота си сред кравешки лайна. Ясно ли ти е?

– Ще си помисля за това, което ми каза, но то не ми харесва. Тя е толкова мила с мен и няма да е справедливо. А сега загаси тази цигара. Ако подпалиш тревата, Монти ще ни изгони, без много да се церемони с нас.

Джо изгледа края на цигарата си. Не му харесваше промяната в

Карлос. Проклета жена! Можеше да завърти на малкия си пръст всеки мъж, когото пожелае. Добре, че той поне беше различен. Може би мисълта да се ожени за девойка като нея би накарала всеки мъж да му потекат лиги от устата, но ако можеше да я замени за злато, Джо щеше да го направи. С половин милион долара можеше да има много красиви жени.

Стъпка цигарата и се насочи към коня си.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Франк и хората му си тръгнаха веднага щом получиха парите. През нощта нито някой от тях, нито пък някой друг се опита да подплаши стадото. Дните се нижеха дълги, горещи и изтощителни, но стадата ежедневно напредваха към високите планини на Уайоминг. Няваше дъжд, но пред тях, на запад, дъждовете бяха напълнили реките и потоците с достатъчно вода за цялото стадо.

Прерията постепенно отстъпваше на гористи хълмове. Чести пожари бяха унищожили дърветата в обширната равнина, само около реката и лъкагушешите потоци се виждаха отделни дървета. Зак беше напълнил кожените торби с изсушено бизонско месо, което пазеха като неприкосновен запас, тъй като през последните три години бизоните бяха безмилостно избивани.

В просторната равнина имаше низини, където намираха убежище както крадците на добитък, така и последните останали бизони. Понякога се случваше каубои от лагера да убият там някоя заблудена антилопа и да разнообразят менюто си, в което преобладаваше свинското месо и беше омръзнало на всички, въпреки усилията на Тейлър.

Един ден Монти заведе Айрис до едно по-високо хълмче и от там ѝ показа шест стада, които се мерзелееха в далечината. През последните четири години повече от шестстотин хиляди дългорози говеда бяха прекосили прерията от Абилийн, Канзас, до Браунсвил, Тексас.

Еднообразието на пътуването бе нарушено един следобед, когато се натъкнаха на около петдесетина индианци от племето команчи, повечето жени и старци, които вървяха пеша.

– Оставете ме аз да говоря с тях! – изсъска Монти. – Нека всички останали си гледат работата. Соления, потърси Хен. И никой да не стреля!

– Ще дойда с теб – обади се Айрис.

– Стой тук! Прекалено опасно е.

– Но тук е и моето стадо.

Девојката сама не разбираше много добре защо иска да го придружи. Сега бе по-уплашена дори от онзи ден, когато навлезе в стадото, теглейки телето след себе си, ала трябваше да отиде с него! Трябваше да знае какво ще стане със стадото ѝ.

А и също с Монти.

Един индианец, който очевидно беше водач на групата, пристъпи напред и вдигна ръка. Животните пасяха, разпръснати наоколо, а каубоите язدهа отстрани.

Водачът на индианците очевидно не говореше английски и затова започна да прави знаци с ръце. Когато Монти го попита нещо на испански, той се обърна към своите хора и повика двама по-млади индианци, за да превеждат.

– Тези двамата са апахи – прошепна Монти на Айрис. – Вероятно са избягали от племето си.

– Какво иска водачът ви? – обърна се Монти на завален испански към двамата воини.

След като те преведоха въпроса на водача си, той свали наметката от раменете си и слезе от коня. Беше едър мъж със съвършени пропорции, въпреки че не бе съвсем млад. От фигурата му лъхаше гордост и достойнство. Айрис не разбираше какво означават татуировките по лицето му, но по уважението, с което се отнасяха останалите червенокожи към него, бе ясно, че пред нея стои индиански вожд.

Вождът искаше от тях говеждо месо. Каза, че тази част на прерията принадлежи към ловните полета на команчите. Каза още, че белите хора са нахлули в земите им, избили са хиляди бизони и са обрекли племето му на глад и нищета. Той винаги е искал да живее в мир с белите и затова сега в племето му са останали само жени и старци, тъй като всички по-млади бойци са се присъединили към другите племена, чиито вождове воюват с белите. Предложи на белите да ги пропусне през земите си, ако му дадат двайсет крави.

– Слез от коня – рече Монти на Айрис. – Разговорът няма да е кратък.

Той също скочи от седлото и седна на земята. Младото момиче го погледна учудено и последва примера му. Двамата апахи се настаниха срещу тях.

– С индианците не може да се разговаря бързо – обясни Монти. – Те обичат да преговарят бавно с белите.

За да покаже, че не бърза, Монти отскубна стрък трева и бавно го задъвка. Изслуша търпеливо думите на вожда и се впусна в дълъг многословен разговор, като упорито избягваше да говори за говеждото месо. Попита колко остава до форт Сил и форт Елиът и след колко дни ще стигнат до тях. След това спомена, че индианците многократно са задигали добитък от стадата им и че Великият вожд на белокожите във Вашингтон е много огорчен от това. Каза, че скотовъдите са поискали от

него да изпрати войски, за да ги защити от набезите на червенокожите, които непрекъснато искат животни от стадата на белите, за да им позволят да преминават през земите на многобройните племена.

Накрая заяви, че не е длъжен да им дава нищо.

Вождът покани Монти и Айрис да посетят индианското селище, за да се убедят колко мизерно живеят.

Поканата изненада Айрис. Младото момиче нямаше желание двамата с Монти да се озоват сами сред чуждото племе, но същевременно искаше да се убеди дали индианският вожд говори истината. Освен това старците и жените не изглеждаха опасни, а и Монти беше с нея. – Нека да им дадем от нашата храна – предложи тя.

– Идеята не е лоша. – Монти извика Соления и му съобщи, че Айрис иска да даде храна на индианците. Като че ли Соления не остана във възторг от предложението, но се съгласи и скоро се върна с няколко торби.

Девојката се чувстваше в безопасност, когато хората ѝ бяха наблизо, ала сега, заобиколена от индианците, си помисли, че може би не трябваше да тръгва с Монти.

Индианското селище беше разположено в долината на един поток, недалеч от стадата. Долината преминаваше в просторна равнина, осеяна с канадски тополи и храсти. Листата на тополите непрекъснато шумоляха. Стъблата им бяха толкова дебели, че дори един мъж трудно можеше да ги обхване с две ръце. Глинестата почва около индианското селище беше покрита с оскъдна растителност и тук-там пасяха измършавели коне. Вигвамите от бизонска кожа с почернели от дима върхове бяха подредени в голям кръг. Между тях обикаляха изгладнели кучета, които ровеха в праха за някой кокал.

Айрис никога не бе виждала такава мизерия. Когато групата влезе в селището, жените и децата вдигнаха глави и впериха погледи в тях. По лицата на индианките личаха следи от дълги години тежък труд и нищета. Децата бяха много слаби и неестествено тихи. Апахите свалиха торбите с храна и ги хвърлиха на земята. След миг всичко бе разграбено.

Младото момиче си помисли, че трябваше да донесат повече храна.

Групата спря пред най-големия вигвам, украсен с някакви фигури, езически символи и рисунки, изобразяващи подвизи на индиански воини.

– Това е вигвамът на вожда – прошепна Монти.

– Какво смята да прави той? – прошепна в отговор девојката.

– Ще ни покани вътре, за да поговорим по-подробно.

– Колко време ще ни отнеме?

– Не знам.

Младото момиче не искаше да слиза от коня и да влиза във вигвама, но Монти скочи от седлото, без да се колебае. Тя също слезе на земята, тъй като предпочиташе да бъде с него във вигвама, вместо да остане сама навън. Ала когато тръгна към входа на вигвама, вождът я изгледа неodobрително; Монти му каза чрез преводачите, че половината от кравите принадлежат на Айрис. Ако иска да получи говеждо месо, ще трябва да разговаря и с нея.

В този миг Айрис бе готова да подари на индианеца двацет крави, но час по-скоро да се измъкне от това място.

Във вигвама цареше полумрак и всичко изглеждаше някак нереално. Когато вождът запали лулата на мира и я подаде на най-близкия до него, Айрис вече бе решила да му даде трийсет крави. Лулата стигна до нея и тя се поколеба, но след като се бе озовала сред тези мъже, трябваше да спази ритуала. Внимателно я пое и всмука от нея. Тютюневият дим, примесен с аромат на някакви треви, изпълни дробовете ѝ и тя едва не се задави.

Монти ѝ се усмихна одобрително и тя изпита прилив на гордост от себе си. След час във вигвама бе станало толкова задимено, че тя едва дишаше, а главата ѝ бе съвсем замаяна.

Но най-голямото изпитание тепърва предстоеше. Във вигвама влязоха няколко индианки с чаши и подноси с храна. Монти и Айрис бяха поканени да споделят обяда на червенокожите.

Монти винаги се оплакваше, че не може да разбере какво му поднася Тейлър, но сега без колебание взе една чиния, пълна с някаква странна каша. Приличаше на задушено месо с див грах и ряпа. Тя опита месото, като се надяваше, че няма да се окаже месо от гърмяща змия. Отказа следващото блюдо с нещо, което приличаше на скакалци, но взе следващото със смес от тикви и диви малини, което се оказа доста вкусно. Наистина се зарадва, когато поднесоха обелени стъбла от сладки бодили, които по вкус напомняха на банани, пък и това означаваше, че обяда̀т приближава към своя край.

Знаеше, че индианците се бяха лишили от тази храна, за да нагостят посетителите си, и яде съвсем малко, колкото да не ги обиди. Надяваше се, че ще дадат остатъците от обяда на изгладнелите деца. Припомни си изпитите им лица и почувства съжаление, че не им бе отстъпила храната.

– Поканиха ни да останем тази нощ – обади се Монти.

- Поканиха ли ни?
- По-скоро приличаше на заповед.
- А къде ще ни настанят?
- Ще ни покажат.

Разговорът с индианците продължаваше. Монти се умори да превежда всяка дума, но умът на девойката бе зает с мисълта за предстоящата нощ. Вероятността да бъде разделена от Монти я ужасяваше. Когато тръгна с него към индианското селище, мислеше, че ще поговорят набързо с червенокожите и ще се върнат при стадото. А сега от нея се очакваше, или по-точно изискваше, да прекара нощта тук. В гърдите ѝ се надигна вълна от страх.

Когато най-после вождът даде знак, че прекратява разговорите, Айрис бе съвсем уплашена. Тя се вкопчи в ръката на Монти като удавник за сламка. Вождът забеляза жеста ѝ и промърмори нещо на един от хората си. Индианецът ги поведе към един голям вигвам, разположен недалеч и украсен подобно на вигвама на вожда. Червенокожиат каза нещо на Монти, обърна се и понечи да си тръгне. Монти очевидно бе изненадан от думите му и бързо заговори на испански.

Айрис много искаше да разбере за какво си говорят, но навремето Хелън не ѝ бе позволила да научи този език, тъй като смяташе, че испанският е само за слугите.

Монти се опита да възрази на индианеца от племето апахи, но мъжът не го изслуша и си тръгна. Монти понечи да го последва, но младото момиче сграбчи ръката му.

– Какво има? – попита тя.

– Вождът е наредил да спим заедно в този вигвам, защото е помислил, че си моя жена.

Айрис никога не бе изпитвала такъв шок. Едва се съдържа да не подскочи. Цялото ѝ тяло настръхна от възбуда, която нямаше нищо общо с индианците. Не можа да разбере защо бе обхваната от такова нетърпеливо очакване, а не от страх, че ще трябва да преспи сред хората от непознатото племе, но беше сигурна в едно: Монти трябваше да остане при нея! В никакъв случай не биваше да я оставя сама през нощта.

– Има достатъчно място за двама души в тази колиба – подметна тя, докато оглеждаше жилището, приличащо на шатра с формата на пресечен конус. – Вътрешно съвсем не е тясно.

– Не става дума дали е тясно или не. Не мога да спя тук с теб. Това ще съсипе репутацията ти.

В този миг страхът на Айрис, че ще остане сама, беше много по-

силен от всякакъв страх за репутацията ѝ.

– Не можеш да ме оставиш. Не и тук. Ако излезеш, аз ще дойда с теб.

– Индианците няма да ти причинят зло – увери я Монти. – Ние сме техни гости. За тях това е въпрос на чест.

– Може би, но не съм спокойна. Ти трябва да останеш! Никой няма да узнае.

– Ще поговоря с техния вожд.

Ала когато Монти се опита да влезе във вигвама на вожда, един апах застана пред входа. Младият мъж се приготви да влезе със сила.

– По-добре не се опитвай! – извика Айрис, хвана го за ръкава и го задърпа обратно. – Те няма да те пуснат вътре, а може да ги разгневиш, ако се опитваш да влезеш насила.

Той разбра, че няма да може да се добере до индианския вожд, и заяви:

– Тогава ще спя навън.

– Ще вали. Вече дори закапа.

– Аз имам мушама.

– Не бъди такова магаре. Вътре има достатъчно място и за двамата.

Тъй като младият мъж не помръдваше, тя го хвана за ръката и го избута към вигвама. Един индианец, който ги наблюдаваше, се усмихна и смушка приятеля си, но Айрис не забеляза. В главата ѝ се въртяха различни мисли, ала в едно бе сигурна: искаше Монти да бъде до нея.

– Това е грешка – рече той. Стоеше до входа на вигвама и не помръдваше.

– Може би, но сега не е време да говорим за това.

– Напротив, трябва да говорим. Ако сега вляза, не съм сигурен, че ще искам да изляза.

– Аз не искам да излизаш.

Монти я изгледа напрегнато:

– Осъзнаваш ли какво ми каза?

– Да! – Младото момиче го дръпна още веднъж и този път той направи една крачка напред.

– Може би ние...

– Вътре ще поговорим.

Айрис чувстваше, че краката ѝ са омекнали; тялото ѝ трепереше и тя се препъна, когато отметна покривалото на входа. Вътре гореше огън и отблясъците му осветяваха вигвама. Тя веднага видя леглото в ъгъла, покрито с бизонски кожи.

– Нямаше друго легло.

До този миг Айрис не бе осъзнавала напълно любовта си към Монти. Сега внезапно разбра, че иска да се люби с него. Тялото ѝ мечтаеше да се озове в силната му прегръдка, искаше да почувства устните му върху своите, да се притисне до гърдите му.

Девоичката не знаеше дали и той иска да се люби с нея. А дори и да искаше, не бе сигурна, че ще го направи.

Монти се огледа неуверено наоколо и после се ухили:

– Обзалагам се, че за пръв път виждаш бизонски кожи.

– Така е. Никога не бях яла и подобни неща, каквито ни поднесоха индианците, но все още съм жива.

– Предполагам, че заради вечерята, която ни сервираха, самите те ще гладуват. Мисля, че ни дадоха най-доброто, което имаха.

– Утре сутринта ще ни пуснат ли да си отидем?

– Да. Техният вожд се надява да измъкне от нас колкото е възможно повече крави.

– Колко смяташ да им дадеш?

– Две.

Но това е малко! Те наистина гладуват.

– Колкото и да им дадем, те пак ще гладуват.

– Какво смяташ да правиш?

– Мисля да сключа сделка с тях.

– Каква?

– Утре ще ти кажа.

Айрис разбираше, че те говореха за незначителни неща и никой не смееше да говори за това, за което и двамата мислеха. Тя погледна с крайчеца на окоото си към леглото в ъгъла.

Монти също погледна стеснително натам. Младото момиче отчаяно искаше да разбере какво мисли той в момента, но лицето му бе твърде напрегнато и тя не посмя да го попита. Не ѝ се щеше да чуе, че не я желае.

– Не съм сигурен, че ако остана тук, ще стоя настрана от теб и няма да те докосна – промълви най-накрая Монти. – Не съм сигурен и какво щеше да се случи край онзи поток, ако не се бе появил Карлос.

По тялото ѝ премина вълна на радост и облекчение: той я желаеше! Желаше я толкова силно, че не бе сигурен дали ще може да се владее. Между тях се усещаше напрежение. Тя не знаеше как да му каже, че иска той да я докосва. Не искаше той да си помисли, че е лекомислено момиче, което е свикнало с мъжките ласки. Ако му кажеше, че тялото ѝ

жадуваше за неговото, сега той сигурно щеше да се зарадва, но по-късно щеше да се отвърне от нея.

– Аз ти вярвам – промълви девойката.

– Не трябва да ми вярваш.

– Ти не би ми причинил болка.

– Не, не бих те наранил за нищо на света!

Айрис се приближи към огъня, пред който бе метната една бизонска кожа, и се отпусна на нея.

– Тогава не се страхувам.

– Сигурна ли си?

– Да.

Младият мъж се отпусна до нея. Опитваше се да не се докосва до момичето. Ако тя се бе отдръпнала настрана, той може би щеше да се овладее. Или поне щеше да опита. Ала тя бе толкова близко, че той усещаше топлината на тялото ѝ. От месеци бе измъчван от сънища, в които се любеше с Айрис.

Цялото му тяло бе изпълнено с копнеж и желание. Само при мисълта за нея почувства, че се възбужда.

Питаше се какво ли бе разказвала Хелън на дъщеря си за мъжете. Вече бе разбрал, че девойката явно не следваше съветите на майка си. Не разбираше защо Айрис го желае, но усещаше, че бе искрена.

Тя просто искаше да бъде с него.

Той също искаше да бъде с нея. Господи, колко много я желаеше! Протегна се и леко помилва бузата ѝ с ръка. Тя не се отдръпна, нито пък отблъсна ръката му.

Всъщност младото момиче стоеше неподвижно. Айрис се чувстваше така, сякаш костите ѝ бяха омекнали.

Изглеждаше слаба и изтощена. Хелън бе средна на ръст, с чувствено и закръглено тяло. Айрис бе по-слаба и по-фина и не притежаваше майчината съблазнителност. Докато тялото на Хелън приканваше и обещаваше наслада и насищащо удоволствие, то Айрис го караше да се чувства изпълнен с живот и ненаситно желание да я притежава отново и отново.

– Уплашена ли си? – попита Монти.

Тя стоеше неподвижно, без да каже нито дума, сякаш не дишаше.

– Не – едва чуто прошепна младото момиче.

– Искаш ли да спра?

Тя поклати отрицателно глава, а и той не мислеше, че вече би могъл да спре.

Кожата ѝ беше толкова топла и гладка! Никога досега не бе забелязвал кожата на жените, които познаваше, нито пък се бе опитвал да сравнява Айрис с някоя от тези жени. Знаеше, че тя не прилича на нито една жена, която познаваше.

Айрис облиза сухите си устни. Стомахът ѝ се бе свил на топка, а сърцето ѝ ту биеше силно, ту сякаш замираше. Чувстваше се, като че ли изгаря в треска.

Мъжът, когото обичаше, искаше да се люби с нея!

Изобщо не помисли, че той може би не я обича. На нея ѝ бяха необходими години, за да разбере, че го обича. Може би и с него щеше да се случи същото. Всички говореха, че Монти е прекалено зает с кравите, за да има време за жени. Бе прекарал по-голямата част от живота си на седлото. Всъщност никога досега не се бе интересувал от някоя жена за повече от една-две нощи. Той бе нейната първа и единствена любов. Може би тя също щеше да бъде неговата първа и единствена любов.

Обаче сега не можеше да мисли за тези неща – не и когато ръката му се плъзгаше по лицето ѝ, а устните му се впибах в нейните. Неговото докосване, цялото му държание показваше, че тя не бе само мимолетна прищявка за него. Защо иначе щеше да се опитва да устои на желанието да я притежава?

Виждаше, че Монти все още успява да се владее, но всичко в него бе напрегнато и сякаш всеки момент щеше да избухне. Тя знаеше, че нещо ще се случи, и чакаше. Внезапно той пое дълбоко въздух и я притисна силно към себе си. Айрис усети как в нея изчезнаха всякакви задръжки и се почувства свободна и окрилена. Вече нямаше въпроси, нямаше съмнения, че не трябва да прави това. Всичко беше както трябва. Ненадейно в главата ѝ изплуваха откъслечни съвети и наставления, които майка ѝ ѝ бе давала, но тя ги пропъди. Нямаше нужда от тях, не искаше призрака на Хелън да ѝ казва какво трябва да направи, за да накара един мъж да се чувства безпомощен.

Искаше да изпита радостта да отвърне на целувката на Монти, без да мисли доколко е била съблазнителна и дали е успяла да го подчини на волята ѝ желанията си; не искаше да пресмята колко му е дала и колко още да му даде. Беше щастлива, защото знаеше, че той я желае и иска да я люби.

– Не трябваше да ти позволявам да идваш с мен – прошепна Монти.

– Не можеше да ме спреш.

– Не мога да спра и себе си! – отвърна той. Устните му се притиснаха към нейните и Айрис потръпна от изненада, когато езикът му

жадно нахлу в устата ѝ и я засмука. Никой мъж досега не си бе позволявал подобно нещо.

Ала Монти не беше като другите мъже. За никой друг мъж тя не би напуснала сигурния лагер и не би се отправила в селището на команчите, не би яла храната им, нито пък би прекарала нощта в някой от вигвамите им. Само Монти можеше да ѝ внуши такова чувство на безопасност и сигурност, че да пренебрегне всичко останало. Само с Монти искаше да се люби. Никога досега не бе искала някой мъж да я докосва и никога не бе позволявала. А сега знаеше, че каквото и да поиска Монти, тя щеше да му го даде.

Само заради него би поела такъв риск и знаеше, че ще приеме и всички последствия.

– Ти си толкова красива! – промърмори Монти.

– Ти не можеш да ме видиш. Можеш да приличам на една от онези нещастни индианки и ти едва ли щеше да разбереш.

– Щях да разбера – увери я той. – Един мъж винаги разбира.

Но дали той знаеше, че една жена може да притежава и душевна красота? Дали той наистина разбираше чувствата и мечите ѝ?

Сигурно не, но тя също почти не познаваше мъжете. Докато майка ѝ бе жива, тя приемаше съветите ѝ, без да ѝ противоречи. Когато остана без родители, трябваше сама да реши как да живее, за да може да оцелее. И постепенно бе разбрала, че иска от живота неща, които не можеха да се постигнат, ако следваше съветите на майка си.

Монти я бе научил как да опознае себе си, беше ѝ помогнал всеки ден да открива по нещо ново. А точно сега ѝ показваше, че тялото ѝ е подвластно на такива силни желания, каквито никога не си бе представяла. Не би избягала от Монти, дори да ѝ предложеха всички пари, които баща ѝ бе изгубил. Не би се върнала в лагера, дори някой да ѝ обещаеше най-голямото и богато ранчо в Уайоминг.

Мястото ѝ бе тук, в ръцете на Монти! И дори и разумът ѝ да не знаеше това, тялото ѝ го знаеше.

Ръката на Монти се плъзна надолу и обхвана гърдите ѝ. Тялото ѝ се скова и тя усети как дъхът заседна на гърлото ѝ.

Досега никой мъж не бе докосвал тялото ѝ. Никой не се бе осмелил. Никога не бе очаквала, че ще изпита желание да гали всяка част от тялото на Монти.

Запита се дали почтените жени се държах така.

Ала този въпрос бързо бе забравен, когато ръката на Монти започна да гали гърдите ѝ.

„Дали джентълмените се държат по този начин?“ – запита се тя. Той разкопча блузата ѝ и покри гърдите ѝ с целувки. Тялото ѝ изгаряше като в огън. Айрис усещаше, че трябва да направи нещо, да каже нещо, но неговите буйни ласки и целувки я изненадаха и тя можа само да изохка от удоволствие. По тялото ѝ преминаваха горещи вълни и я изпълваха с безкрайна наслада.

Чувстваше се едновременно замаяна, вцепенена, но по-жива, отколкото някога досега. Когато Монти покри гърдите ѝ с целувки, помисли, че ще умре от щастие. Той съблече и останалите ѝ дрехи.

Айрис лежеше гола в прегръдките на един мъж.

Но дори и шокът от това откритие не намали силата на насладата, която я бе обвила като пашкул. Монти продължаваше да гали тялото ѝ, дразнеше зърната ѝ с език и младото момиче си помисли, че ще се възпламени и ще избухне.

Гърдите ѝ бяха щръкнали от възбуда и тя едва се съдържа да не закрещи от напрежение. Тогава внезапно почувства как пламъкът, който изгаряше тялото ѝ, се спуска по-надолу. Сякаш всичко се завъртя в огнен вихър. Айрис не можеше да мисли за нищо и никого. Всичко в нея изгаряше от желание и копнеж да бъде задоволена и успокоена.

Ръката му се плъзна между бедрата ѝ.

Девојката ахна от изненада, когато почувства пръстите му. Тя се сепна и инстинктивно се отдръпна. Ала удоволствието, което изпита, се разли по цялото ѝ тяло, тя се отпусна и разтвори крака.

Лежеше безпомощно върху бизонската кожа и бе готова да му се отдаде.

В мига в който почувства, че тялото ѝ сякаш ще се разпадне и стопи от желание, Монти докосна сърцевината на нейната женственост и тялото ѝ потръпна от вълните на екстаз и наслада.

– Първият път малко ще те боли – прошепна той и легна върху нея.

Ала болката изобщо не можеше да я уплаши. Когато Монти започна да прониква в нея, тялото ѝ се напрегна, ала тя не се отдръпна. Той продължаваше да я гали и целува.

– Моля те! – изстена тя и се изви към него.

Изведнъж той проникна докрай в нея. Почувства остра болка и отново се напрегна. Той сякаш я изпълваше цялата, болеше я и това не ѝ хареса.

– Повече няма да боли – промълви той. – Никога повече няма да боли!

Монти се движеше в нея бавно и ритмично. Болката бързо утихна и

бе заменена от едно ново усещане, което я караше да се движи заедно с него. Техните движения постепенно се ускориха, тялото ѝ се разтърсваше от силни спазми, ръцете ѝ притискаха мъжа с жар и тя се извиваше под него. Никога не бе изпитвала такава изгаряща страст и желание да се слее с някого.

Айрис притисна Монти още по-силно, целуна го пламенно, а езикът ѝ се плъзна в устата му.

Тя усети как тялото му се напрегна и дишането му се учести. Преди да успее да си зададе въпроса какво става с Монти, в тялото ѝ сякаш избухна пламък и се разля огнена течност. Чувстваше се изтощена, но изпълнена с живот. Притисна се към него, като че ли от това зависеше животът ѝ.

Той потръпваше в прегръдките ѝ. Младото момиче се огъна под него, ала той не помръдна. Тя усети как той се отдръпва от нея. Бяха толкова близко един до друг, но той сякаш вече се изплъзваше от ръцете ѝ.

– Не! – задъхано простена девойката. – Не спирай!

Той отново започна да се движи.

Мускулите ѝ се напрегнаха, тялото ѝ се изпъна като струна. Помисли си, че ще се пръсне на хиляди парчета.

После внезапно усети сладката болка на освобождаването, която изпълни всяка частица от съществуването ѝ. В същия миг напрежението изчезна и тя се отпусна изнемошляла.

Усещаше се изтощена, изцедена, напълно задоволена. Силните ръце на Монти я обгръщаха и тя се отпусна върху гърдите му.

Айрис не можа да заспи. Равномерното дишане на любимия я успокояваше, но въпреки това не можеше да заспи. Всъщност може би тъкмо присъствието му ѝ пречеше да заспи.

Запита се дали той се чувства променен като нея. Не, за него това не бе първата любовна нощ. Той не бе изпитал вълнението да се люби за пръв път в живота си с жена, която да обича повече от всичко на света. Това не можеше да се сравни с никое друго усещане.

Надяваше се, че и Монти е изпитал нещо подобно.

Усмихна се на себе си. Винаги бе смятала, че мъжът, на когото ще се отдаде за пръв път, ще бъде запленил от нея и никога няма да може да я забрави. Ала не бе очаквала, че това ще промени толкова дълбоко самата нея. Младата жена се усещаше, като че ли се бе родила наново, сякаш бе съвсем друго същество и нищо не бе останало от досегашната Айрис Ричмонд. Чудеше се дали и нейният любим се чувства по същия начин. Надяваше се да е така, ала за разлика от него тя не бе могла да

заспи. Защо той бе заспал?

Каза си, че навярно не може да заспи, понеже е толкова влюбена в Монти, че неговото присъствие не ѝ позволява да заспи спокойно до него. Каза си още, че не може да заспи, защото всичко, което бе изпитала тази нощ, бе невероятно и безкрайно вълнуващо. Не можеше да заспи, защото бе прекалено щастлива и не искаше да проспие най-щастливите мигове от живота си.

Как можеше Монти да спи?

Не ѝ се искаше да вярва, че тази нощ няма особено значение за него. На сутринта щеше да разбере. Той щеше да ѝ каже.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Когато Айрис се събуди, Монти вече се бе облякъл и бе излязъл. Първоначалната радост от новия ден се превърна в паника. Тя бързо се облече. Трябваше да го намери: не се чувстваше в безопасност без него.

Усети съжаление, че магията на изминалата нощ не бе продължила по-дълго. Съвсем по друг начин си бе представяла утрото на следващия ден. Трябваше да го посрещнат прегърнати, с променени души и чувства. Ала не можеше да не изпитва страх при мисълта, че е съвсем сама в селището на команчите. Сега трябваше да намери Монти и нищо друго нямаше значение.

Откри го малко по-нататък, пред входа на един вигвам. Той разговаряше с един от индианците от племето апахи. Облекчението ѝ бе толкова голямо, че почувства как краката ѝ омекват, и трябваше да се подпоре на нещо, за да не падне. Не биваше да се съмнява, че Монти ще я изостави. Той не я бе оставил сама с Франк, нямаше да я остави сама и сред тези индианци.

Почувства се по-добре. Родителите ѝ се грижеха за нея, докато бяха живи, но вниманието и грижите на Монти бяха нещо съвсем различно. С тях тя се бе чувствала защитена и осигурена. А сега към тези чувства се примесваше и увереността, че е ценена и уважавана. Не можеше да определи съвсем точно разликата, но усещаше, че такова съществуване ѝ доставя удоволствие.

Монти я забеляза и тръгна към нея:

– Пригответи се. Трябва да се върнем в лагера. Те се съгласиха да ни пуснат през земите си, ако сега им дадем две крави, а по-късно – още три.

– Ще трябва ли да закусим с вожда?

– Не. – Широката му усмивка означаваше, че всичко е наред. – Ще закусим в лагера. Сигурен съм, че Тейлър ще пригответи някой от странните си специалитети.

Айрис се зарадва, че веднага ще потеглят за лагера. Не ѝ се щеше да остава повече сред индианците.

– Не бива да се оплакваш от Тейлър. Той е чудесен готвач каза тя.

– Тогава по-добре да си отвори собствен ресторант. Аз предпочитам обикновена закуска – малко пържен бекон.

В този миг наоколо се събраха десетина индианци, които ги

наблюдаваха любопитно, така че младата жена се почувства неудобно. Искаше ѝ се да се занимават с нещо друго, а не да ги зяпат. Сигурно можеха да отидат на лов – навярно все пак бе останал някой бизон или пък можеха да почистят селището си – около вигвамите бе пълно с боклуци и мръсотия.

Айрис трябваше да изтърпи още една среща с вожда на племето. Тя се закле, че ако изобщо някога се върне да живее отново в Южен Тексас, ще научи испански. Мразеше да се чувства изолирана, а точно така се чувстваше при разговора с червенокожите, тъй като не разбираше нито дума.

Видя как осем души от индианците оседлават конете си и явно се готвят да тръгнат с тях: сърцето ѝ се сви от безпокойство.

– Нима са необходими толкова много хора, за да вземат две крави? – запита тя и посочи към воините, които ги следваха на разстояние.

Само двама от тях ще се върнат обратно с кравите – отвърна Монти. – Наех останалите шестима да ни помагат, докато стигнем до Додж.

Тя не можеше да повярва на ушите си:

– Наел си индианци? Индианци от племето команчи?

Монти се засмя. Младото момиче не разбираше какво толкова смешно има в това лагерът им да се напълни с команчи, но вече бе открила, че Монти може да се смее в най-неподходящи ситуации.

– Имам нужда от работници. Не бих могъл да намеря заместници на Франк и останалите, преди да пристигнем в Додж. А и след като сред нас има команчи, другите индианци не биха се осмелили да ни нападнат или да крадат от добитъка ни. Мисля, че Франк е все още някъде наблизо. Смятам, че видът на шестимата червенокожи ще го накара да се замисли, преди да нападне стадото ни.

Айрис знаеше, че той е прав, но не беше съвсем сигурна дали останалите каубои ще посрещнат с ентузиазъм новината, че трябва да работят заедно с команчи. Ала това си беше негова грижа. Той винаги бе казал, че ще се грижи за всичко, и сега тя не възнамеряваше да му се меси.

– Има и още нещо – промърмори младият мъж.

Той се държеше странно, сякаш никак не му харесваше това, което трябваше да каже. Девојката изненадано го погледна. Досега не го бе виждала разколебан и в най-тежките ситуации. Запита се дали Монти не иска да ѝ каже нещо мило, а тъй като не е свикнал на това, сигурно се чувства неловко.

– За известно време ще стоя по-далеч от теб. Това може да ти се

стори малко необичайно... след последната нощ... но не искам другите да разберат и да вземат да приказват.

Докато говореше, той не я поглеждаше. Айрис никога не го бе виждала толкова притеснен.

– Мисля, че си прав. Не съм очаквала да се държиш по друг начин.

Не беше истина. Очакваше, че всичко ще бъде различно: слънцето, луната, цялата вселена. Тя се чувстваше напълно обновена, сякаш и частица не бе останала от предишната Айрис. Нищо не ѝ изглеждаше както преди. Имаше чувството, че целият ѝ досегашен живот е бил просто един сън и едва днес се бе събудила. За нея целият свят се бе преобърнал и всичко бе ново и непознато. Очевидно обаче за Монти нещата стояха както преда.

– Всичко, което се случи между нас, е съвсем необичайно за такова пътуване. – Монти я погледна. – Ще се постарая да не накърня репутацията ти.

Девојката не мислеше, че е останало кой знае какво от репутацията ѝ. Ала бе готова да захвърли и него заради Монти. Но той, изглежда, нямаше такова желание и вероятно никога повече нямаше да има.

– Защо си довел всички тези индианци? – попита Зак, след като Айрис и Монти пристигнаха в лагера.

– За да ни помагат, докато стигнем до Додж. Соления, помогни им да заколят онова саката биче, също и онази ранена крава. И без това се съмнявам, че тя би могла да стигне до Уайоминг.

– Сигурно ще ги сготвят по индиански обичай – подметна Тейлър.

Някои от мъжете изглеждаха раздразнени, но не казаха нищо.

Айрис си каза, че наистина не разбира каубоите.

Когато Хен се върна в лагера, луната вече бе изгряла.

– Къде е Монти? – попита той, докато слизаше от коня и подаваше юздите на Зак.

– Проверява колко е дълбока реката – отвърна брат му и посочи към потока, където конят на Монти газеше в буйната вода.

Хен се отправи към брат си.

– Колко трябваше да дадеш на тези индианци? – попита Хен, когато Монти скочи от седлото.

– Две крави и заплатите за шестима индиански бойци, докато сме на тяхна територия – отвърна брат му.

Хен присви очи и се намръщи, като видя, че неговият брат близък се ухили самодоволно.

– Ти си един проклет глупак! – изруга бясно той. – Защо ти

трябваше да спиш с нея?

Неочакваното избухване на Хен стопи усмивката от лицето и а Монти.

– Какво те кара да мислиш...

– Изобщо не се опитвай да ме заблуждаваш! – просъска Хен. Запази си лъжите за останалите. Ако някой от тях разбере какво се е случило, здравата ще си изпатиш.

Монти едва се сдържа да не избухне:

– Само защото една нощ сме останали сами заедно...

– Запази обясненията си за Джордж. Трябваше да му покажеш, че си престанал да се държиш като идиот, а не при първия удобен случай да лягаш с единствената жена на този свят, която е способна да съсипе цялото това пътуване. Защо не си избра някоя индианка? Това едва ли би причинило повече неприятности.

Монти знаеше, че Хен не харесва Айрис – той изобщо не харесваше жените, освен може би Роуз, ала никога не бе очаквал, че брат му ще избухне така. Това го изненада, но същевременно несправедливото отношение на Хен към Айрис го въбеси. Може би Айрис съвсем не беше идеалната жена, но тя наистина бе свястно момиче, особено като се има предвид, че Хелън бе нейна майка.

Освен това Монти се ядоса, че е бил толкова прозрачен и брат му е разбрал всичко. Той самият никога не можеше да разбере какво мисли Хен.

– Ще гледам да не създавам повече неприятности – отвърна Монти, без изобщо да се опитва да оспорва обвиненията на брат си.

– По дяволите! В началото си мислех, че ще вземеш да я съблазниш при първия удобен случай, но когато това не стана, реших, че най-после си поужнял. Ала сега се убеждавам, че си останал същият глупак, какъвто си беше!

– Ако ти си едно студенокръвно добиче, това не означава, че и останалите мъже също трябва да бъдат евнуси! – озъби се Монти. Гласът му трепереше от едва сдържан гняв.

– След като толкова много се нуждаеш от жена, по-добре си намери някоя проститутка. Обаче стой по-надалеч от Айрис!

Всичко в Монти кипеше. Той усети как цялото му тяло се напрегна. Бе готов да се нахвърли срещу брат си. Стисна зъби, обърна се и си тръгна, но Хен го последва:

– Цяла година се опитваше да убедиш Джордж, че можеш сам да се справиш с това пътуване и да се грижиш за ранчото, а аз те подкрепях.

Джеф купи земя и построи хижа. Зак напусна училище по-рано. Цели месеци планирахме това пътуване, а сега ти си готов да провалиш всичко само защото не можеш да контролираш похотливите си желания.

– Престани! – заканително изръмжа Монти. – Това, че си ми близък, не ти дава правото да ми говориш по подобен начин.

– Мога да те нарека и магаре, ако искам – извика Хен. – И щях да го кажа, дори да не ми беше брат.

– Предупреждавам те, че ще е по-добре да млъкнеш! – озъби се Монти. Усещаше как го обзема дива ярост и сякаш пред очите му падна огнена пелена.

– Няма да ме уплашиш! – презрително се засмя Хен. – Смятам да ти нашаря задника с пръчка. А ако пак си свалиш панталоните и оставиш долната ти глава да командва горната, ще го направя отново!

Монти се хвърли към брат си като освирепял бик. Хен отвърна на удара му и скоро двамата се търкаляха по земята, а въздухът се огласяше от проклятията им.

– Монти и Хен се бият! – извика Зак към Тейлър, който изхвърча от фургона, където приготвяше обяда.

– Те винаги се бият – отвърна Тейлър.

– Този път е различно. Бият се заради Айрис. – Зак напълни едно ведро с вода и се обърна към брат си: – Хайде, ела с мен! Трябва да побързаме, за да им попречим да се избият.

Тейлър сви рамене, обърна се, отиде до огъня и потопи пръст в гърнето, където вреше бобът. Явно остана доволен, взе гърнето и последва Зак.

– Каквото и да им кажа, няма да ме послушат – рече Зак и плисна ведрото с вода върху братята си.

Те изобщо не му обърнаха внимание и продължиха да се търкалят в яростна схватка.

– Трябва им нещо по-силничко – намеси се Тейлър и вдигна високо гърнето с горещия боб. След това започна да излива гъстия врял боб върху преплетените тела на братята си.

Разнесоха се яростни проклятия, но и двамата се отдръпнаха един от друг.

– Някой ден ще те сготвя в една от тенджерите ти! – изкрещя Монти.

– Няма да можеш, защото аз сега ще му дам да се разбере – застрашително се изправи Хен.

Тейлър се обърна и без да бърза, се упъти към огъня.

– А що се отнася до теб... – изкрещя Монти и се насочи към Зак.

Но Зак прекалено много държеше на кожата си, затова си плю на петите и побягна към лагера.

– За всичко си виновен ти, ти и онази глупачка! – избухна Хен, докато правеше опити да почисти дрехите си от полепналия по тях боб.

– Не наричай Айрис глупачка! – изрева Монти. Той избърса с един пръст бузата си и след това го облиза. Вкусът му хареса.

– Няма защо да се безпокоиш. Едва ли вече ще спомена името ѝ.

– Въпреки това се безпокоя. Ти не говориш много, но винаги казваш, когато нещо не ти е по вкуса.

– Това не те засяга, тъй като едва ли ще бъда тук, за да ме чуеш какво казвам.

Монти замръзна:

– Искаш да кажеш, че ще си тръгнеш? – Никога не си бе помислял, че Хен би могъл го изостави. Винаги се караха и се биеха, когато не бяха в съгласие помежду си, но Монти бе сигурен, че брат му никога нямаше да го изостави и ще му помогне, когато се наложи.

Думите на Хен му повлияха като удар.

– Не. Аз казах на Джордж, че ще ти помогна да закараш стадото до Уайоминг, и няма да пристъпя думата си.

– Не се притеснявай – отвърна му Монти. Почувства се дълбоко наранен, че предаността на Хен към Джордж явно бе по-силна, отколкото към собствения му брат близък. – Аз мога да се оправя и без теб.

– Все пак оставам.

– Прави каквото щеш, кучи сине! И най-добре е да си гледаш работата. Останалото е моя грижа.

– Хубаво – отвърна Хен, – защото в противен случай пак ще се наложи да те възпитавам.

Монти все още бе ядосан, но успя да сподави желанието си отново да се нахвърли върху брат си.

„Той все пак има право – каза си Монти. – Всички знаят, че ти не си нищо друго, освен един избухлив глупак. И ще направиш добре, ако съумееш да се въздържаш. Така ще спестиш доста неприятности на всички.“

Всъщност Монти не искаше да се бие с Хен. Изобщо не искаше да се бие с никого. Искаше само да се избави от чувството за празнота вътре в себе си, което го обземаше всеки път, когато не оправдаеше очакванията на Джордж.

Никога не бе изпитвал нужда от одобрението на баща си –

презираше твърде много стария негодник и не го бе грижа какво си мисли той за него, – ала с Джордж бе различно. Джордж би пожертвал собствения си успех, ако това би помогнало на Монти.

Всичко това влошаваше нещата, ала те ставаха още по-сложни заради Роуз. Защото тя се измъчваше всеки път, когато Джордж бе огорчен от братята си. Монти все още си спомняше очите ѝ, пълни със сълзи – сълзи заради Джордж и него. По дяволите, всичко това го караше да се чувства толкова зле, че му идеше да се застреля.

Нима нещата никога нямаше да се променят?

Когато се успокои, младият мъж трябваше да признае, че се е ядосал толкова много, защото Хен бе прав. Знаеше, че присъствието на Айрис го караше да върши неща, които не би трябвало да прави, но той нищо не можеше да промени. Когато тя беше край него, той не разсъждаваше разумно.

А сега, след като се бе любил с нея, всичко щеше да бъде още по-трудно. Обикновено след нощ, прекарана с жена, той се изпълваше с енергия и нетърпение час по-скоро да се върне в ранчото – при стадото, при работата, която обичаше. Чувстваше се свободен и веднага забравяше за жената, с която се бе любил.

Ала с Айрис не беше така. Не се чувстваше освободен от нея, напротив – желаше я още по-силно и искаше отново да бъде с нея.

Дори сега споменът за изминалата нощ бе силен и ясен. Усещането за нейното тяло, притиснато до неговото, нейният аромат бяха по-реални от всичко наоколо.

Ала имаше и още нещо. Той не мислеше за нея само като за жена, която бе утолила страстта му. За него тя винаги бе представлявала нещо особено. Така бе още когато Айрис бе малко момиченце, което винаги го следваше с обожание; така бе и след това, когато тя се превърна в красива млада жена, която го придума да я заведе до Уайоминг. Монти винаги бе искал да я предпази от злото, да бъде щастлива и спокойна, макар да се опитваше да се противопостави на това свое желание.

Осъзна, че мисли за нея много повече, отколкото за стадото. А това го плашеше. Бе престанал да смята, че тя прилича на майка си. Когато по Коледа я видя за пръв път след пет години раздяла, той реши, че тя се е превърнала в истинско копие на майка си. Ала сега бе разбрал, че Айрис е съвсем различна от Хелън.

Наистина тя се опита да го накара да направи нещо, което той не желаше; нещо, което не беше в негов интерес; нещо, което бе от полза само за нея. Но го бе направила, защото бе твърде уплашена и

безпомощна, а не защото бе жестока и безчувствена красавица.

Освен това се държа напълно честно с него. Престана да кокетира и да го ласкае, за да постигне желанието си. Сега, ако искаше нещо от него, тя просто го молеше за това. Наистина, когато не получише това, което искаше, Айрис се ядосваше, ала не се цупеше, нито пък се опитваше да го изнуди по някакъв начин.

Младият мъж разбра, че е запленил не само от нейната физическа красота, но е започнал и да ѝ се възхищава. Тя беше особена жена, различна от всички, които познаваше, и Монти откри, че дори бе взел да я сравнява с Роуз и Фърн. Осъзна, че иска да прекара остатъка от живота си с нея.

Тази мисъл дотолкова го стресна, че той едва не се метна на коня, за да започне незабавно разделяне на стадата. Достатъчно дълго бе наблюдавал Джордж и Медисън, та да знае, че това чувство не бе само страст или плътско желание. Ставаше нещо с мъжете, което ги обсебваше напълно, колкото и да му се съпротивляваха.

Монти не бе готов за това. Все още не можеше да мисли за нищо друго, освен за благополучното пристигане в Уайоминг и за това, как да основат ранчо заедно с Джордж. Може би после вече щеше да помисли и за своето бъдеще, но не и сега.

Ала знаеше, че колкото и да бе разстроен от чувствата си и каквито и решения да вземеше сега, те щяха да бъдат забравени в мига, в който видеше Айрис. Тази сутрин тя изглеждаше още по-хубава, отколкото през изминалата нощ. Отначало алчните погледи на мъжете, които я следяха, докато се разхождаше из лагера, го дразнеха и ядосваха. Сега, след тяхната първа нощ, тези погледи го разстройваха. Не искаше неговите работници да я гледат по този начин. Той много добре знаеше какво си мислят – той самият си мислеше същото – и това никак не му харесваше.

Обаче не беше в състояние да разреши този проблем. Не можеше да я скрие във фургона ѝ. Не можеше и да я накара да пътува с фургона с провизиите, след като самият той бе настоявал тя да язди със стадото, за да се научи как да се грижи за добитъка. Не можеше да я изпрати и в някой хотел. Наоколо нямаше нищо, освен индиански колиби. Не можеше да каже на мъжете да не я гледат по този начин, без да стане за смях и да го помислят за по-голям глупак, отколкото сигурно вече беше в техните очи.

По дяволите, имаше толкова много последици от това, че бе позволил на Айрис да пътува с него! Ако знаеше, че ще стане така, Монти

щеше да вземе мерки още първия път, когато разбра, че Айрис пътува пред него. Той щеше да я метне на гръб и да я закара обратно въщи, дори ако тя риташе и пишеше. Ала вече не можеше да го направи. Трябваше да се грижи за нея по време на цялото пътуване до Уайоминг.

Монти изруга. Тя бе постигнала това, което искаше, а сега той трябваше да се постарее да направи така, че да може да живее в мир със самия себе си. Хен беше прав: брат му не можеше да мисли правилно, когато бе близо до Айрис.

Трябваше да се държи колкото е възможно по-далеч от нея не само заради Хен, а и заради себе си. Хен беше най-близкият му приятел на този свят. Нищо и никой не можеше да ги раздели. Щяха да бъдат заедно, да работят заедно, да си помагат и да се грижат един за друг. По дяволите, Хен бе рискувал живота си, за да го спаси, когато онези бандити без малко щяха да го обесят! Монти сякаш още чувстваше въжето около шията си.

Трябваше да действа така, че хората му да го уважават. Изгонването на Краудер им показа, че той няма да търпи нахалниците, ала всички трябваше да работят заедно и да си помагат. Така щеше да бъде най-добре за всички. Трябваше да поговори с тях. Няколко уместни думи щяха да свършат добра работа.

А сега трябваше да помисли как да извини поведението си пред Айрис.

Девојката бе объркана и се чувстваше засегната. Нещо повече – тя беше бясна. Очакваше, че Монти ще се държи на разстояние от нея, но не бе очаквала, че той напълно ще я избягва.

От четири дена насам тя яздеше до ревящото стадо. Облаците от прах покриваха тялото ѝ с мръсотия, а шумът бе толкова оглушителен, че тя мислеше, че ще се побърка. Тялото ѝ болеше след всички часове, прекарани на седлото. Веднъж, когато конят ѝ се втурна след една заблудена крава, тя едва успя да се задържи отгоре му. Краката ѝ бяха изтръпнали, имаше мазоли по цялото тяло, а от непрестанният вятър устните ѝ бяха напукани. Като връх на всичко Айрис бе загоряла от слънцето и приличаше на индианка. А Монти сякаш не забелязваше колко усилено работеше тя и колко много бе научила. Не ѝ промълви нито една блага дума, дори можеше да се каже, че той въобще не разговаряше с нея.

Видя фургона си, който бе издърпан на сянка под едно дърво край потока, и си представи удобното легло, ала това бе само минутно отпускане. Миналата нощ се бяха отелили пет крави и всички бяха от нейното стадо. Знаеше, че трябва да запази живи малките теленца. Когато му

каза, че ще спи край теленцата, безразличието, с което той се съгласи, я вбеси.

– Добре, но дрехите ти ще се измачкат в онази завивка – промърморил той.

Идеше ѝ да го застреля.

Сега той се отнасяше с нея като с обикновен каубой. Разглезената дъщеря на един богат ранчери вършеше работа, сякаш бе някое неграмотно момче, което получава по трийсет долара на месец. Та тя харчеше повече за една рокля, която обличаше само веднъж. Помисли си за златните монети, скрити във фургона ѝ, които все повече намаляваха. Щеше да измине много време, преди да събере пари, за да си купи нови и скъпи рокли.

Младото момиче взе поводите от Зак и се метна на седлото. Ала тя знаеше, че не работата или малкото пари бяха причина за лошото ѝ настроение. Както обикновено, причината беше Монти.

През тези осем седмици, откакто бяха на път, тя го бе опознала по-добре и бе разбрала, че той е съвсем различен от мъжа, в когото се бе влюбила преди пет години. И все пак, макар Монти да бе чувствителен и изтънчен колкото див бик, тя все пак очакваше, че нощта, която прекараха заедно, ще промени коренно отношенията им. Поне нейният живот се бе променил завинаги.

Ала на другия ден той се зае както обикновено с работата си и сякаш за него нищо не се бе променило. Освен това той като че ли вече въобще не я забелязваше.

Тя просто не го разбираше. За последните три дни Монти почти не ѝ бе проговорил. Хранеха се мълчаливо и той почти не я поглеждаше. Отначало си помисли, че я избягва, ала той винаги беше наблизо. Чувстваше, че около нея сякаш имаше някакъв враждебен обръч и никой от мъжете не смееше да я приближи. Знаеше, че Монти все още бе разстроен заради разправията с Хен, но не разбираше защо се държи враждебно с всички останали мъже.

Веднъж подслуша разговор между Зак и Тейлър.

– Никога досега не са били сърдити един на друг толкова дълго време – каза Зак, след като Лен и Монти бяха закусили, без да си кажат нито една дума. – Кажиречи през цялата седмица не са си разменили и дума.

Тейлър хвърли поглед към Айрис, но лицето му запази равнодушния си вид и той не каза нищо.

Дори и когато са се били, двамата винаги са си оставали неразделни

приятели. Само да закачиш единия – и другият е готов да ти издере очите – продължи Зак, припомняйки си някои случки от миналото. – Мога да се пазя от тях, ако действат поединично, но не и ако нападат едновременно. Особено Хен – той се движи тихо като индианец. Докато Монти се чува от километър.

– Ако си държиш езика зад зъбите, няма да има нужда да се озърташ постоянно и да се пазиш – подхвърли Тейлър.

– Е, ако Монти не приличаше на разгневена пантера, нямаше да се притеснявам толкова – нацупи се момчето.

Зак отиде да свали въжето, което ограждаше конете, за да ги подготви да препуснат със стадото.

Нямаше нужда някой да й казва, че именно тя бе причина за разпавията между Монти и Хен. Сега разбираше защо Монти се държеше така с нея, Хен също я избягваше, сякаш бе чувава.

Все пак Монти бе загрижен за нея и не я изпускаше от поглед. Работата бе така организирана, че тя да бъде през целия ден с него. Девойката спеше близо до фургона с провизиите на Рандолф, заедно с Монти, Тейлър и Зак, които я обграждаха като защитна стена. Айрис бе започнала да се чувства като затворник.

Тя не можеше да разбере тези противоречия в държанието на Монти. Ако тя харесваше някого, приемаше го такъв, какъвто е. Нямаше смисъл да харесваш някого и в същото време да изпитваш омраза към него. Но явно такава бе схващането на Монти.

Повече не можеше да продължава така. Трябваше да поговори с него. Всеки път, когато си спомняше за нощта, в която се бяха любили, и за надеждите, които бе имала, сърцето й се свиваше от мъка. Той продължаваше да се грижи за нея, но нещо ставаше в душата му, а тя не знаеше какво. Това засягаше и нея и по някакъв начин пречеше на щастията й. А тя искаше да бъде щастлива. Но за това нямаше да й нито помогне стадото, нито парите, с които все още можеше да се върне в Сейнт Луис, нито ако си намереше съпруг, който да я обожаваше и да прави всичко, за да й достави удоволствие.

Нейното щастие бе Монти. Избухливият, своенравният, буйният, привлекателният, обаятелният, сигурният Монти!

Нищо друго!

След като реши какво да прави, Айрис се почувства по-добре. Чакаше с нетърпение да мине денят, за да може да поговори с Монти, и й се струваше, че часовете се нижат едва-едва. Затова, когато се върна в лагера, тя се вбеси, като видя, че всички каубои се бяха струпали около

фургона с провизиите. При толкова много хора ѝ бе невъзможно да говори насаме с него. Трябваше да намерят някое по-усамотено място. Мислеше, че Тейлър ще сготви нещо специално за вечеря, но не усети мирис на готвено. Насочи коня си право към заграждението за конете. Зак не се виждаше наоколо. Младото момиче слезе от коня, завърза го за един храст и се отправи към лагера. Мъжете се раздвижиха и тя видя причината за това оживление в лагера.

Една млада жена разговаряше с Монти.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Айрис ускори крачка. Откъде се бе взела тази жена? И какво правеше тук? Досега не го бе осъзнавала, ала изведнъж почувства колко ѝ бе липсвало женско присъствие. Чувството на изолация се бе засилило от държанието на Монти. Надяваше се, че тази жена не е просто посетител. Надяваше се, че ще остане известно време при тях.

Казвам се Айрис Ричмонд – каза тя, когато мъжете се отдръпнаха, за да ѝ направят път. – Надявам се, че не сте изпаднали в беда.

– Била е нападната от индианците – обади се Зак.

– Били сте нападната от индианци! – възкликна Айрис.

– Казвам се Бети Крейн. Нападнаха ме индианци от племето команчи – каза жената с мек южен акцент. – Те убиха съпруга ми, взеха всичко, което имахме, и ме оставиха да умра.

Айрис бързо погледна към Монти. Те бяха прекарвали една нощ в индианско селище. Как можеше индианците да се отнесат така любезно с тях, а в същото време да убият съпруга на тази жена?

– Има различни групи от команчи – обясни Монти. – Някои от тях са враждебно настроени и искат да изгонят белите хора от земите си.

Девојката си спомни, че вождът на команчите, при когото бяха останали да ношуват, им бе казал, че много от неговите воини са се присъединили към други групи от племето си. Тя се запита дали синът на някоя от индианките, които бяха приготвили вечерята им, не бе убил съпруга на тази жена.

Радвам се, че сте попаднали при нас – рече младото момиче, като се опитваше да прогони зловещите картини от главата си. – Вече няма защо да се страхувате.

– Наистина се чувствам в безопасност – отвърна Бети и погледна към Монти. – Мистър Рандолф бе толкова любезен и ми предложи помощта си да ме заведе, ако искам, дори до Чайен.

Сякаш нещо прободеше в сърцето Айрис и усмивката ѝ помръкна. Двете с Бети се намираха в различно положение, но тя изпита болка при мисълта, че Монти веднага бе предложил помощта си на тази непозната, докато самата тя трябваше дълго да го моли за това. Не бе забравила и колко силно Монти желаше да се отърве от нея. Отношението му към тази жена също бе особено. Той разговаряше с нея, сякаш тя му беше майка или леля.

– Все пак успяхте ли да спасите нещо от индианците? – запита Айрис, като се чудеше защо Монти се държи с нея по съвсем различен начин.

– Не, нищо – отвърна нещастната жена. – Взеха всичко, което можеше да им послужи, а след това подпалиха фургона ни. Дори взеха мулетата ни. Навярно са ги заклали и са ги изяли.

Айрис не харесваше мулетата – те бяха грозни и опърничави. Ала не смяташе, че дори и най-упоритото муле заслужава да бъде изядено.

След това си спомни изгладнелите индиански жени и деца. Те щяха да ядат всичко само и само да оцелеят.

– Мисис Крейн иска да отиде в Додж – обърна се Монти към Айрис.

– Моля, наричайте ме Бети. Предполагам, че ще мога да бъда полезна с нещо – каза младата жена на Айрис. – След всичко, което се случи, не бих искала да живея извън града.

– Не те упреквам за това – отвърна Айрис. – Ако подобно нещо се бе случило с мен, сигурно щях да хукна да бягам и нямаше да спра, преди да стигна Мисисипи. – Тя поведе Бети Крейн към огъня. – Сигурно си гладувала. Ще се почувстваш много по-добре, след като хапнеш нещо топло. Тейлър е изключителен готвач.

– Благодаря, но не мога просто да седя и да не правя нищо.

– По-добре е да си починеш. Толкова дълго си вървяла пеша, сигурно краката ти са съвсем изранени.

– Нямаме какво да ви предложим за сядане, мем – рече Монти. – Продадох всички столове на Айрис във форт Уърт. Но момчетата ще ви намерят някой дънер. Има много край езерото.

– Не искам да ви бъда в тежест – отвърна Бети. – Не се притеснявайте за мен.

Едва бе казала това, и половината от мъжете скочиха и се втурнаха към езерото. Айрис чу как сноват из храстите, за да търсят подходящ дънер.

– Това изобщо не ни притеснява, мем – заяви Монти. – Ние ще бъдем щастливи да се погрижим за вас.

Младият мъж замлъкна. Изглежда, искаше да каже още нещо, но се смущаваше да продължи. Айрис беше изненадана. Никога досега той не се бе притеснявал да ѝ каже каквото и да било.

– Не искам да ви причинявам мъка, мем, но трябва да знам къде точно се намирахте, когато червенокожите ви нападнаха. Искам да погребя съпруга ви.

– Не бих ви позволила да направите това! – отвърна Бети и в очите ѝ проблесна страх. – Те може би са още наблизно.

– Индианците, които нападат и ограбват белите, обикновено не стоят на едно място. Ала за всеки случай ще взема със себе си двама от команчите, които работят за нас. Не мисля, че при това положение ще ни нападнат.

Ако трябваше искрено да опише характера си, Айрис не би казала, че е самопожертвувателна персона, макар че бе великодушна, щедра, любезна и винаги с желание помагаше на всеки, който се нуждаеше от нея. И при никакви обстоятелства не би казала, че е ревнива жена. Поне досега никога не бе имала причина да проявява ревност – винаги тя се бе оказвала в центъра на вниманието.

Обаче докато гледаше как Монти се суети около дънера, който мъжете донесоха, докато го нагласи така, че на Бети да ѝ е удобно, как го чисти от листни въшки и го оглажда, а през това време старателно описва на младата жена пътя, който трябва да изминат, Айрис усети как демонът на ревността завладява сърцето ѝ. Това беше толкова неочаквано и непознато чувство, че дори в първия момент не се сети, че ревнува, докато една мисъл не обзе съзнанието ѝ.

Защо Монти не се отнасяше по този начин към нея?

Тази вечер Монти не отиде да провери дали със стадото всичко е наред. Като че ли не се интересуваше от нищо друго, освен да седи до мисис Крейн и да разговаря с нея. Той се държеше много мило и бе изключително обаятелен събеседник.

Когато мисис Крейн отиде да напълни отново чинията на Монти и да му донесе горещо кафе, Айрис прехапа устни. Никога не ѝ бе идвало на ум да попита Монти дали да му донесе още нещо за ядене или да напълни чашата му с прясно кафе. Той го бе правил за нея, и то не един път, а тя го бе приемала като нещо съвсем естествено. Сега разбираше, че не е било чак толкова естествено. Хелън бе обучила слугите си да следят непрекъснато от какво се нуждаят тя или дъщеря ѝ и да им го носят начаса. Без да го осъзнава, Айрис очакваше и всички останали да вършат същото.

Докато Бети Крейн подаваше пълните чинии на всеки един от мъжете, благодареше им, че се бяха погрижили да ѝ създадат удобство, и ги уверяваше, че ще направи всичко възможно, за да не им бъде в тежест, Айрис разбра, че Бети е съвсем различен тип жена, чието отношение към мъжете не се определя от парите или от красотата им.

Никой не би казал, че Бети е красавица. Може би щеше да изглежда

по-добре, дори хубава, след като се наспеше и се изкъпеше и си сложише хубава рокля, ала и тогава щеше да си остане съвсем обикновена жена. Сигурно не беше много по-възрастна от Айрис, но изпитанията, които бе преживяла, бяха оставили на лицето ѝ отпечатък, който почивката и добрата храна нямаше да могат напълно да изтрият. В нея нямаше нищо съблазнително. Беше дребничка, слабичка, с плоски гърди, но се движеше много грациозно. Гласът ѝ бе мек и нежен като милувка.

„Аз също съм южнячка“ – помисли си Айрис. Ала тя усещаше, че има разлика между нея и Бети, разлика, която мъжете веднага бяха почувствали. Нито един от тях не ѝ бе предложил нито веднъж да ѝ донесе дънер, на който да седне. Защо?

Тези мисли отлетяха, когато Монти дойде и се настани до нея. Сърцето ѝ започна да бие по-бързо. Каза си, че трябва да бъде спокойна, дори да се държи студено с него. Нямаше намерение да му показва колко ѝ бе липсвал. Не искаше той да узнае, че тя непрекъснато мислеше за него.

Обаче не можеше да се владее много добре. Монти нехайно се бе отпуснал в краката ѝ, ала присъствието му бе достатъчно, за да ѝ стане горещо. Навярно той просто не подозираше колко бе привлекателен. Само мисълта за дългите му стройни крака и широките му рамене я караше да потръпва. Силните му ръце, които можеха да повалят голямо биче на земята, бяха способни да я прекършат без всякакво усилие.

Гордата му стойка я пленяваше, а сигурността, която излъчваше, успокояваше душата ѝ. Ако една жена имаше Монти като закрилник, целият свят щеше да бъде в краката ѝ.

– Може би ще трябва да дадеш на заем някоя от твоите рокли на мисис Крейн – тихо рече той. – Тази, с която е облечена, съвсем ще се разпадне.

Първото изречение, което ѝ казваше от толкова дни и което не се отнасяше за кравите, бе за друга жена! Разочарованието на Айрис бе толкова силно, че тя усети почти физическа болка. Ала сега не биваше да мисли за това. Трябваше да помогнат на Бети.

– Тя е доста по-дребна от мен.

– Може би ще съумее да си преправи някоя от роклите ти: изглежда ми доста способна жена. Ще ѝ дам моето одеяло да се завие, но не знам какво да ѝ предложи за възглавница.

Младото момиче едва се въздържа да не каже нещо язвително. Бети Крейн наистина ѝ беше симпатична. Знаеше какво е да останеш сам на този свят, да загубиш семейството и близките си, и знаеше как се

чувства младата жена. Ала не можеше да потисне ревността, която се надигна в гърдите ѝ. Монти никога не се бе тревожил, че тя няма възглавница.

Той се изправи:

– Не ми се иска да тръгвам, но трябва да проверя другото стадо. Ти можеш за час-два да се погрижиш за нея, нали? Ще се върна, за да проверя дали всичко е наред и дали тя се е настанила удобно.

И си тръгна. Просто така. След като се бяха любили, а след това почти седмица не бе разговарял с нея, той изчезна в нощта и единствената му грижа бяха кравите и тази непозната жена.

Очите на Айрис се напълниха със сълзи. Никога не се бе чувствала толкова нещастна и никому ненужна. Монти не само очакваше тя да бъде любезна с Бети и да се грижи за нея – тя, Айрис, която никога досега не се бе грижила сама за себе си; той очакваше тя да даде на непозната жена дори някои от дрехите си и да ѝ позволи да ги преправи.

Ала сълзите не бяха нито заради дрехите, нито заради Бети. Тя плачеше заради Монти. Винаги причина за нейното нещастие беше Монти. Той се безпокоеше за износената рокля на Бети Крейн, но не забелязваше, че самоуважението на Айрис бе разбито на пух и прах. Смяташе да рискува живота си, за да погребее съпруга на Бети Крейн, а не забелязваше, че Айрис умираше от любов по него.

Дори можеше да се каже, че той въобще не я забелязваше.

Бети се приближи и седна до нея.

– Не искам да те безпокоя – започна Бети, – но се чудех дали...

– Аз нямам много рокли – прекъсна я Айрис, като се надяваше, че може да извини сълзите в очите си с дима от огъня, – но можеш да си избереш която ти хареса.

– Не става въпрос за това. Вие ми осигурявате храна и закрила – не се нуждая от нищо повече. Просто се питах дали мога да помогна с нещо. Не искам да ви бъда в тежест, искам да върша нещо. Не мога да яздя и няма да мога да бъда много полезна при животните.

Най-после се оказа, че само Айрис умееше нещо!

– Това няма да е необходимо – отвърна Айрис. – Всъщност мъжете предпочитат и аз да стоя в лагера, където е по-безопасно, но аз трябва да върша нещо.

– Страхувам се, че не се чувствам много удобно в тази част на страната – призна жената. – Всичко тук ме плаши, хората са толкова жестоки. Съгласих се да дойда в Тексас, защото Дейвид искаше. Поради същата причина се съгласих да отида и в Канзас.

– И какво смяташ да правиш сега? – попита Айрис.

– Не знам. Аз нямам дом и няма къде да отида.

Сърцето на Айрис се сви от мъка. Беше много лошо и дребнаво от нейна страна да ревнува от тази нещастна жена, която заслужаваше да бъдат мили и внимателни към нея.

– Можеш да останеш с нас колкото искаш – увери я девойката и се изправи на крака. Бети също се изправи. – Ако искаш, можеш да дойдеш в Уайоминг с мен. Аз смятам да създам собствено ранчо там и не ми се иска да живея сама.

– Сигурно не искаш да кажеш, че ще живееш съвсем сама в такова диво място, нали?

– Исках да кажа, че ще ми липсва женска компания. Моят брат ще бъде надзирател. Мъжете са полезни, но не винаги са добри компаньони.

– Знам – съгласи се Бети. – Дейвид беше типичен пример в това отношение. Бедничкият, той така и не разбра, че аз се нуждаех от него самия, а не от повече пари.

„Също като Монти – помисли си Айрис. – И той нищо не разбира.“

– А сега да идем да ти намерим място за спане.

Монти се изкачи с коня си на близкото възвишение. Стадото се бе разпръснало на десетки километри сред девствената прерия. Такава гледка не можеше да се види дори и в Тексас.

След два дни щяха да напуснат земите на индианците и вече нямаше защо да се страхуват от нападенията на червенокожите. Най-опасната част от пътешествието остана зад гърба им. Предстоеше им дълго и монотонно пътуване през Канзас и Небраска до планините на Уайоминг. Време беше да съберат двете половини на стадото. Трева и вода имаше в изобилие и сега всичко щеше да бъде много по-лесно.

Мислите на Монти отново се насочиха към Айрис. Той я избягваше и прикриваше чувствата си от околните, но това не намаляваше желанието му към нея. След пристигането на Бети нещата още повече се усложниха.

Той чувстваше дълбоко съпричастие към нещастieto на Бети. Тя беше една крехка и мила жена, която се нуждаеше от помощ и закрила. Младият мъж щеше да направи всичко възможно, за да ѝ помогне, дори рискуваше живота си, за да погребее съпруга ѝ. Бе сигурен, че всеки друг би направил същото за неговата съпруга.

Той бе напълно шокиран, когато разбра, че неволно бе започнал да сравнява Бети и Айрис. Не искаше да стига дотам, но не можеше да го

избегне. Двете жени бяха съвсем различни. Всеки разумен мъж би искал да има съпруга като Бети. Тя бе спокойна, сръчна, с радост се залавяше за всякаква работа и беше достатъчно привлекателна, за да накара всеки мъж да я желае.

А пък Айрис беше всичко, което един разумен мъж би трябвало да избягва. Тя беше своенравна, прекалено горда, за да се вслушва в нечии съвети, не умееше да върши дори най-простата късна работа и бе толкова красива, че можеше да накара всеки мъж да си изгуби ума по нея.

Той бе убедил самия себе си, че нейната пълна неподготвеност за живота в Уайоминг го бе накарала да ѝ помогне, а всъщност красотата ѝ така го бе омаяла, че той бе загубил всякаква представа за действителността. Може би наистина имаше навика първо да действа, а след това да мисли, ала все пак бе достатъчно разумен, за да прецени, че не може да се ожени за жена, която изобщо не бе подходяща за съпруга на ранчери. Самата мисъл за това го ужаси.

Младият мъж никога не бе искал да бъде нещо друго, освен ранчери. Ранчото бе неговият живот, а и само това умееше да върши – да се грижи добре за животните. В града щеше да полудее, дори и в малък град. Обичаше свободата, откритите пространства и простия живот.

Айрис беше негова противоположност. Тя яздеше със стадото и спеше на земята, защото бе принудена да го прави. Тя отиваше в Уайоминг, защото нямаше друг избор. Почти нищо не разбираше от скотовъдство и имаше слаба представа как трябва да се поддържа една къща. Мъжът, който щеше да се ожени за нея, трябваше да наеме цяла армия слуги.

Мъжът, който щеше да се ожени за нея, трябваше да живее в града.

Той разбираше, че Бети Крейн е точно жената, която му бе необходима и която щеше да се грижи отлично за дома му, но не можеше да промени чувствата си. Беше луд по Айрис.

Дали наистина я обичаше?

Монти не знаеше отговора на този въпрос. Никога досега не бе харесвал достатъчно много една жена, за да си задава подобни въпроси. Дълги години бе мечтал да се отдели от Джордж, но сега му се искаше неговият брат да е тук и да може да си поговори с него. Джордж също беше луд по Роуз. Понякога Монти си мислеше, че най-големият му брат е прекалено увлечен по Роуз, но Джордж винаги успяваше да се владее и да действа разумно. Изглежда, любовта му към Роуз чудесно се вместише във всичко, което той искаше от живота.

Замисли се за Медисън. Трудно му беше да си представи, че Фърн

ще изостави малкото си ранчо в Тексас, с което бе свикнала, за да го замени с представителен дом в Чикаго. Ала го бе направила. Може би Айрис също щеше да се промени.

Обаче това означаваше да се откаже от удобствата и спокойния живот заради едно трудно съществуване, изпълнено с работа и може би с лишения.

Монти изруга и смушка коня си. Цяла седмица бе разговарял сам със себе си и не бе намерил никакво разрешение. Бе решил да стои понадалеч от Айрис, докато пристигнат в Додж. Там щеше да й намери водач, щеше да раздели стадата и щеше да я остави да пътува без него. Щеше да страда, когато тя си отидеше, но и сега бе страдал през цялата седмица. По-добре да страда веднъж, отколкото непрекъснато да се терзае и измъчва.

Ала появата на Бети Крейн го накара да се замисли за чувствата си към Айрис и тяхната сила го изплаши.

Разговорът му тази вечер с нея и близостта й напълно разрушиха всичките му разумни решения. Нямаше никакво значение, че Айрис бе опасна жена и не бе подходяща за него. Той беше луд по нея!

Отново смушка коня си и препусна в бесен галоп. Трябваше да се върне по-бързо в лагера. Ако продължаваше да мисли за Айрис, щеше да извърши нещо безразсъдно.

Бети Крейн бе направила понички. Когато докараха и второто стадо, фургонът с провизиите все още бе на старото си място. А само там Бети би могла да приготви поничките. Айрис не можеше да си представи как би ги приготвила да лагерния огън. Не знаеше как Бети бе успяла да убеди Тейлър да й разреши да използва фурната му, но те бяха там – в чинии, пълни със златистокафяви понички. Навярно нямаше нищо друго на този свят, което каубоите да обичаха повече от поничките.

Мъжете направо полудяха от радост.

– Не трябваше да ни казваш за поничките – рече Монти и натъпка две понички в устата си. Айрис се запита как ги събра. – Сега ще си развалим вечерята.

– Аз не съм направила толкова много понички – отвърна Бети и отмести чинията настрана, за да не може Монти да я достигне. – На всеки се падат само по две понички.

– Аз съм надзирател на две стада и ми се полага двойна порция – заяви той.

Младата жена се засмя и му подаде чинията:

– Обзалагам се, че когато си бил малък, си бил много палаво дете и си създавал на хората доста ядове.

– Той все още ги създава – обади се Зак и грабна една голяма поничка. – И винаги успява да се измъкне, защото е много голям и ловък! – продължи момчето и отскочи настрана, за да не може брат му да го достигне.

– Брат ти бе много мил с мен и ми позволи да пътувам с вас – усмихна се Бети. – Сигурно никак не е лесно да се грижиш за толкова много животни, а сега – и за още една жена.

– Това никак не ме затруднява. – Младият мъж галантно се усмихна.

Айрис поиска да го цапне и да изтрие тази глупава усмивка от лицето му. А какви неща бе казал на нея! Надяваше се да се задави с тази поничка.

Ала Бети им бе приготвила и друга изненада. По някакъв начин бе успяла да издои една крава. След това бе претърсила храстите край потока и бе открила гнездо, пълно с яйца. Бе успяла да отдели сметана от млякото и бе опекла торта. Младата жена бе направила нещо като конфитюр от плодове и стафиди, който бе поставила между отделните пластове на тортата. Мъжете направо изпаднаха във възторг.

Тя бе намерила време да се изкъпе, да измие косата си и да преправи една от роклите на Айрис. Наистина изглеждаше много мила и хубава. По време на вечерята тя непрекъснато им пълнеше чиниите и подаваше каната с кафето. Айрис никога досега не се бе чувствала толкова безполезна и незначителна. Струваше й се, че вижда пред себе си едно копие на съвършената Роуз.

Ала не можеше да упреква мъжете, че се престарават в усилията си да се харесат на Бети, която вече знаеше имената на повечето от тях, винаги имаше какво да каже на всекиго, усмихваше им се мило и се държеше така, сякаш не беше направила нищо особено.

– Трябва да им се отплатя по някакъв начин за неприятностите, които им причинявам – сподели по-късно младата жена с Айрис. – Аз нямам никакви пари, но знам колко много мъжете обичат сладкото.

Обяснението на Бети я накара да се почувства още по-зле. Тя изобщо не бе помислила да се извини на който и да било за неприятностите, които бе причинила, най-малкото пък на Монти. А тя беше причинила много повече неприятности от Бети Крейн.

„И какво очакваш, след като можеш само да мигаши с дългите си

мигли, да въртиш бедра и да изглеждаш красива?“

Младото момиче никога не се бе чувствало толкова отвлатително. Как можеше да очаква, че Монти или някой от останалите мъже ще се влюби в нея? Нямахше нищо, заради което да си заслужаваше да я обичат. Винаги досега бе имала пари, положение в обществото и красота. Докато беше богата наследница, всички я обичаха и уважаваха. Ала след като загуби парите, загуби и любовта, и уважението.

Тя мислеше, че красотата ще ѝ осигури всичко, но макар че Монти бе увлечен по нея, той не бе влюбен. А що се отнася за Хен... Тя дори не искаше да мисли какво е отношението на Хен към нея.

След това се бе появила Бети Крейн – съвсем обикновената Бети Крейн, която нямахше нищо друго, освен дрехите на гърба си – и всички се опитваха да ѝ доставят удоволствие и искаха да я зарадват.

Е, Айрис бе получила един горчив урок. Тя не искаше да бъде такава жена, каквато майка ѝ бе искала да бъде. Не искаше да прекара живота си в опити да очарова мъжете, да флиртува с тях и да ги предизвиква, за да ги накара да ѝ купуват бижута, дрехи и всичко, което би пожелала. Не искаше мъжете да се въртят около нея само защото е красива.

Искаше да прилича на Бети. Искаше хората да я харесват заради самата нея. Но какво имаше тя, за да ги накара да я харесват? Тя не знаеше как да се приближи към един мъж. Винаги бе очаквала, че мъжете ще я преследват. Майка ѝ я бе научила да мисли за мъжете като за врагове, да играе с тях на котка и мишка, но никога да не ги смята за приятели. Очакваше мъжете да се грижат за нея и изобщо не си бе представяла, че тя ще готви или ще се върши друга домакинска работа. Никога досега не бе правила нищо за никого, а само за себе си.

Девојката въздъхна. Как бе успяла да стане на деветнайсет години и чак сега да осъзнае всичко това? Та тя беше само част от това, което трябваше да представлява една истинска жена. Сега трябваше да се научи и на останалото, а Бети Крейн беше отличен учител.

– Не ми е приятно отново да съм с всички тези Рандолф, но се радвам да те видя. – Младото момиче вдигна поглед и видя Карлос, който ѝ се усмихваше. – Едвам издържах. Джо ми каза същото – продължи Карлос и седна до нея.

– Сигурно се радваш, че го виждаш отново.

– Да. Аз свикнах със Соления и го опознах по-добре – той е отличен стрелец и не е лош човек, – но винаги е приятно да си с приятелите си.

Приятелиите. Айрис осъзна, че не бе имала приятели. Единственият

човек, на когото можеше да разчита, бе Монти, а и тя насила бе изтръгнала закрилата му.

– Откъде се появи тя? – попита брат ѝ и посочи към Бети. – Изглежда прекалено елегантно облечена за този лагер.

– Това е една от моите рокли. Индианците са убили съпруга ѝ и са взели всичко, което е имала.

– Какво нещастие! – Карлос погледна съчувствено към Бети. – Изглежда святна жена. Къде отива?

– Може би в Додж. Не съм сигурна.

– Тя прави отлични понички. Мъжете ще съжаляват, когато си отиде.

Младото момиче се запита дали някой щеше да съжалява за нея, ако тя си отидеше. Питаше се дали въобще някой от каубоите я забелязваше. Тя бе прекалено заета с мислите си за Монти и собствените си проблеми и не бе забелязала, че мъжете страняха от нея и я избягваха. Братята Рандолф, освен Хен, разговаряха с нея, но всички останали се държаха така, сякаш тя въобще не съществуваше.

Айрис видя смеха и шегите, които избухваха там, където се появяше Бети Крейн, и отново изпита отчаяние. Никой не се радваше да я види, никой не искаше да разговаря с нея, никой не изглеждаше щастлив, че тя е там.

Никой, освен Карлос.

Внезапно една мисъл мина през главата ѝ и тя се изправи.

– Ела с мен! Искам да поговорим. – Щом се отдалечиха достатъчно, за да не могат останалите да чуват какво си говорят, Айрис се обърна към брат си: – Помисли ли си за това, което ти казах преди известно време?

– За какво?

– Да бъдеш мой надзирател.

– Да. Предложението ми харесва.

– Чудесно. Смятам също да ти дам половината от ранчото.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

– Осъзнаваш ли какво каза току-що?
– Разбира се, че осъзнавам. Смятам да ти дам половината от ранчото. Ти имаш право на това.

– Но ти не знаеш нищо за мен. Може би ще бъда ужасен надзирател. Мога да се опитам да те измамя и да взема цялото ранчо.

Айрис се засмя:

– Едва ли ще си по-лош ранчери от мен. А и когато се омъжа, ще трябва да ти дам цялото ранчо.

Разбира се, не смяташе да го прави, ала сега мисълта да се освободи от тревогите по стадото и да ги прехвърли на някой друг ѝ се струваше много привлекателна.

– Мисля, че вече трябва да се установя някъде – отвърна Карлос. – Да си свободен и необвързан с нищо не е толкова забавно, колкото ти се струва.

– Не мисля, че е забавно да не знаеш къде ще спиш и какво ще ядеш на следващия ден. Да не говорим, че нямаш дом и семейство.

– Май скитническият живот не те привлича особено, нали?

– Така е. Когато най-сетне това отвратително пътуване свърши, смятам да си купя голяма къща, да си наема готвачка и икономка и да си накупя много нови дрехи. – Тя посочи към дрехите си, които бяха мръсни и грозни. – Никога повече няма да облека това ужасно нещо.

– Да, сигурно ще можеш да си го позволиш. Ти си богата.

– Не, не съм. Татко бе разорен. Всичко, което имам, е тук. Нима мислиш, че в противен случай щях да бъда тук? Затова те моля да ми помогнеш. А и освен това ти имаш право на половината от ранчото.

– Всичко, което е останало, е твое.

– Това няма значение. Ти си точно толкова дете на татко, както и аз.

– Достатъчно щедро е от твоя страна, че искаш да ме назначиш за надзирател. Не е нужно да правиш нищо повече.

– Не, ще направя.

– Казала ли си за намерението си на някой друг?

– Не. Защо?

– Нека помисля още малко. Може би скоро ще се омъжиш, а бъдещият ти съпруг едва ли ще е съгласен да дадеш половината от

наследството си на едно мексиканско копеле.

– Не смей да се наричаш повече така! – избухна девойката. – Ти си Карлос Ричмонд. Твоята майка е била първата съпруга на баща ми. Тя е починала, когато си бил на пет години.

– Знаеш, че това не е истина.

– Няма значение. Това е, което ще кажем на всички. А сега, ако искам утре отново да съм на седлото, ще трябва да си лягам. Понякога си мисля, че трябваше да приема съвета на Монти.

– Какъв съвет?

– Да се кача на влака и да те чакам в Чайен.

– А защо не го направиш?

– Сигурно защото съм побъркана. А и смятам, че трябва да съм със стадото. – Тя се огледа.

Докъдето ѝ стигаше погледът, се виждаха тъмните силиуети на животните. Тук-там някои от тях се белееха, но останалите се сливаха в една голяма тъмна маса. Повечето от животните пристъпваха бавно и кротко пасяха. Някои от теленцата, пуснати от фургона, също пасяха край майките си. Част от животните бяха налягали, уморени и преситени.

Трима от каубоите трябваше да ги пазят, ала Айрис виждаше само един от тях, който си тананикаше някаква тъжна песен. Скръбната мелодия ѝ действаше на нервите. За щастие, певецът се отдалечаваше и тя се надяваше, че ще може да заспи, преди да се е върнал.

– Чудя се дали някой щеше да се загрижи за мен, ако няха това стадо – промърмори на себе си тя.

„Винаги ще се намери някой, който да се погрижи за такава красива жена като теб.“

Сякаш чу ясно гласа на Монти. Да, може би някой щеше да го направи, ала това нямаше да е Монти. А и дори да го направеше, нямаше да е по начина, по който се грижеше за Бети.

Айрис си спомни голямата къща на родителите си, множеството слуги, разкошните балове, красивите дрехи. Единствената мисъл, която ѝ помагаше да издържи това ужасно пътуване, бе мисълта за това как един ден ще се върне в Сейнт Луис по-богата и от преди и ще натрие носовите на всички, които ѝ бяха обърнали гръб. Ала сега осъзна, че това въобще не я интересуваше. Предишният живот ѝ се струваше толкова нереален, колкото преди година щеше да ѝ се струва животът сред стадото.

Наистина ѝ харесваше да пътува и да живее сред дивата прерия.

Често беше много уморена, тялото я болеше и на сутринта се събуждаше с вцепенени крайници, ала ѝ харесваше да живее на открито. Чувстваше се изпълнена с енергия и жизненост. Обичаше необятните простори на дивата природата, а самотата я плашеше.

Никога не бе мислила, че ще се омъжи за някой каубой и ще живее с него в някой затътен край, ала сега искаше да направи всичко възможно да се научи да бъде добра съпруга и домакиня и да се грижи за Монти и неговия дом.

Трябваше да се научи да готви. Той едва ли би останал с нея, ако опиташе някое от ястията ѝ.

Монти се бе отдалечил от останалите, за да задоволи естествените си нужди. Уединението му бе нарушено, когато Айрис и Карлос минаха съвсем наблизо до него. Той не искаше да го забележат и се притаи в храстите.

Беше шокиран, когато чу, че Айрис смята да даде половината от ранчото си на Карлос. Той знаеше, че тя бе щедра и благородна, но това му се стори прекалено. Това беше подарък за осемдесет хиляди долара и значително щеше да промени бъдещето на Айрис. Това съвсем не бе същото момиче, което преди два месеца се бе отправила на това дълго и опасно пътуване.

Девоичката се бе променила пред очите му, но той бе прекалено зает да я сравнява с майка ѝ и във всичките ѝ действия търсеше винаги егостични подбуди. Това откритие го накара да се замисли и той се запита дали всъщност познаваше Айрис. Може би беше твърде предубеден, твърде уверен в собствените си преценки, и не бе забелязал истината от самото начало.

Обаче това не обясняваше как така жената, която е в състояние да се откаже от половината си притежание в полза на един природен брат, който няма никакво законно основание да претендира за наследството ѝ, мечтае да се завърне към празния живот в Сейнт Луис. Това не обясняваше защо жената, която рискуваше живота си, за да прекоси почти три хиляди километра дива прерия и да създаде собствено ранчо в Уайоминг, се вълнува от балове и красиви дрехи. Това не обясняваше защо една смела жена като Айрис желаше да води такъв лекомислен и празен живот.

Каква беше всъщност Айрис? Тя наистина бе научила доста неща за ранчото и добитъка, ала той се съмняваше, че ще съумее да се справи

сама в дивия Уайоминг, без да има мъж, който да ѝ помага. Може би това бе причината да даде половината ранчо на Карлос. Ала ако бе само това, тя можеше просто да го назначи за свой надзирател и нямаше нужда да му дава половината от това, което притежаваше.

Младият мъж отново си каза, че само си губи времето с мисли за Айрис. В крайна сметка тя може би нямаше да остане в Уайоминг, а той трябваше да стои колкото е възможно по-далеч от нея. Трябваше да забрави спомена за уханната ѝ кожа и прекрасното ѝ тяло. Трябваше да изхвърли от съзнанието си спомена за аромата, който се излъчваше от нея, когато един ден току-що се бе изкъпала в един поток по пътя. Не искаше да си спомня омагьосващата ѝ усмивка, смеха и блясъка в очите ѝ, огъня в косите ѝ. Трябваше да забрави гъвкавото тяло, което бе държал в прегръдките си, и сладостта на целувките ѝ.

А повече от всичко трябваше да забрави чувството на задоволство, което бе изпитал, след като се бяха любили. Трябваше да го направи – винаги бе успявал да изхвърли която и да било жена от съзнанието си! Ала този път беше по-различно.

През следващите дни Айрис се опитваше да убеди себе си, че Монти все още я харесва. Казваше си, че той се държи по този начин, за да не пострада репутацията ѝ пред останалите мъже. Но ѝ се искаше Монти да не бъде чак толкова дискретен и потаен. Тя изобщо не се интересуваше дали някой ще разбере, че го обича. Не се интересуваше дали мъжете ще научат, че двамата се бяха любили.

Ала Монти се интересуваше. Той сякаш не приличаше на себе си и дори Тейлър започна да му хвърля въпросителни погледи.

Когато Айрис се върна в лагера, Бети приготвяше пуйка. Айрис не знаеше как да запали огън и нямаше никаква представа как може да се изчисти и сготви такава голяма птица. Трябваше да помоли Бети да я научи, но сега това можеше да почака.

– Мислиш ли, че съм много превзета? – попита тя.

– Разбира се, че не. – Бети я погледна учудено и прекъсна работата си. – Откъде ти хрумна подобна мисъл?

– Е, просто забелязах, че никой от мъжете не се приближава до мен.

– Мисля, че си въобразяваш – отвърна жената и отново се зае с пуйката.

– Не, не си въобразявам. Забелязах го от доста време. Дори ми се струва, че от ден на ден става все по-лошо. Ако заговоря с някого, той

промърморва нещо и побягва, сякаш се страхуват от мен.

В този момент се приближи Зак и стовари един наръч дърва в краката на Бети.

– Те наистина се страхуват. Монти ще им одере кожата, ако се мотаят около теб. – Той се обърна към Бети: – Радвам се, че когато пристигнем в Додж, ще се отървем от теб – заяви момчето, без да осъзнава грубостта на думите си. – Откакто си тук, използваме два пъти повече дърва.

– Извинявай, че те карам да ми помагаш. Но Монти беше толкова добър с мен. Искам поне малко да му се отблагодаря, като му приготвя любимото ядене.

– Е, преди да се появиш, той ядеше манджите на Тейлър и още не е умрял.

– Но той обича пуйка, а за да се опече една пуйка, са необходими доста дърва.

Когато Монти донесе пуйката, изглеждаше така, сякаш бе намерил златно съкровище. Тейлър бе хвърлил само един поглед: той приготвяше задушено говеждо – бяха застреляли едно биче, което си бе счупило крака. Сви рамене и промърмори, че ако Монти иска да яде пуйка, ще трябва сам да си я сготви. Естествено, Бети каза, че тя ще се заеме с пуйката. Айрис се опита да превъзмогне обзелата я ревност, но без особен успех.

– Какво искаше да кажеш с думите си за Монти? – обърна се тя към момчето.

– Той не обича, когато мъжете се въртят около теб. Ако някой си позволи да те заговори, той го гледа като побеснял бик. Защо мислиш, че непрекъснато се мотае наоколо с такъв мрачен вид, сякаш го боли зъб? Обикновено непрекъснато се смее и навремето това дори дразнеше Джордж. Веднъж толкова прекали с шегите си с Роуз, че тя го изхвърли за една седмица от къщата.

Думите на Зак я зарадваха и през целия ден тя беше в повишено настроение, ала когато Монти се прибра и видя изражението на лицето му, отново помръкна. Всъщност той си изглеждаше както обикновено. Доколкото можеше да си спомни, той винаги приличаше на буреносен облак.

Освен когато беше близо до Бети. Тогава целият се разтапяше от усмивки и комплименти.

Това ѝ причиняваше болка, въпреки че Айрис се опитваше да се убеди, че не е така. Осъзна, че и тя като Зак чака с нетърпение да

пристигнат в Додж.

Младото момиче бе решило да поговори с Монти. Каза на Зак да доведе коня ѝ, преди да са свършили със закуската. Веднага след като Монти се метна селото и се насочи към стадото, Айрис го последва.

– Искам да поприказваме – извика девойката, като се опитваше да надвика тропота на копитата. Трябваше едва ли не да налети с коня си върху него, за да го накара да спре и да я изслуша.

– За какво толкова искаш да говорим? – Монти дръпна юздите.

– За Карлос.

– Почакай до довечера. Сега съм зает.

Монти смушка коня, но Айрис застана от едната му страна:

– Не искам да чакам до довечера. Не искам някой да чуе разговора ни.

– Сега наистина нямам време за...

– Е, може би трябва да помоля Бети да говори с теб вместо мен.

Младият мъж обърна коня си и я погледна в лицето. Мислите за добитъка изхвърчаха от главата му. Той отвори уста, за да каже нещо язвително, но думите замряха в гърлото му. Тя бе толкова красива, че се почувства като ударен с ковашки чук по главата. Виждаше я всеки ден и вече би трябвало да свикне, но всеки път красотата ѝ го поразяваше и той се чувстваше така, сякаш я вижда за пръв път.

Навярно никоя жена не притежаваше такива дълбоки зелени очи. Само веднъж, когато пролетните лъчи бяха огрели меката трева, той бе видял подобен цвят. Такъв цвят можеше да се види и привечер, когато в далечината се полюшваше морето от зелена трева, чак до синеещия се хоризонт. Винаги щеше да го помни – това сякаш бе обещанието на обновяващия се живот.

Струваше му се, че по някакъв начин същото обещание бликаше и от Айрис. Не можеше да го разбере – не беше в това, което тя правеше. Беше нещо вътре, дълбоко в нея: сякаш се бе вкопчила упорито в живота и всички наоколо го усещаша. Това не бе контрастът между огнената ѝ коса и блестящите зелени очи, нито пък буйния ѝ характер, а усещането, че в нея всичко е изненадващо, непознато и вълнуващо.

Може би затова не можеше да се откъсне от нея и винаги се връщаше, колкото и да се опитваше да избяга.

– Какво общо има всичко това с мисис Крейн?

– Нищо, но, изглежда, ти винаги намиращ време, за да разговаряш с

нея.

– Тя никога не прекъсва работата ми.

– Сигурно е така, защото не ѝ се налага да те преследва на кон, за да те накара да я изслушаш поне за пет минути! – сопна се девойката.

Младият мъж си помисли колко пъти бе копнял да поговори с Айрис или просто да поседи до нея, и че едва ли не трябваше да си сложи наочници, за да спре да я гледа. Ако тя знаеше как всеки път, когато я видеше, той бе на път да загуби власт над себе си, колко лесно щеше да ѝ бъде да го накара да направи всичко, което си пожелае, и животът му нямаше да струва пукнат цент...

– Мислех, че искаш да разговаряме за Карлос.

– Така е. Искам да знам как се справя с работата, която му възлага Соления.

– Едва ли е научил кой знае какво и мисля, че трудно ще се справя сам.

Младото момиче едва се сдържа да не избухне:

– Но Соления ми каза, че се справя доста добре.

– Просто е проявил любезност.

– Карлос щеше да научи много повече, ако и ти беше достатъчно любезен, за да му помогнеш.

Монти я изгледа така, сякаш си бе изгубила ума:

– Да не би да ти приличам на училищен наставник?

– Не, но...

– От мига, в който се появи в Тексас, ти непрекъснато ми казваш какво трябва да правя. Изискваш от мен да подбера стадото ти, да те заведа до Уайоминг, да те защитавам от Франк, да намеря изгубените ти крави, да ти поправя фургона, да те спася от подплашените животни...

– Никога не съм те молила да правиш всичко това.

– ... да спася стадото ти от индианците. А сега искаш от мен да науча брат ти как да стане скотовъд.

– Когато пристигнем в Уайоминг, той ще бъде мой надзирател – обясни тя. – Смятам да му дам половината от стадото.

– Знам и мисля, че си полудяла.

– Ти знаеш!? – повтори смаяно Айрис.

– Без да искам, преди няколко вечери чух разговора ви.

В гърдите ѝ се надигна възмущение:

– Значи не можеш да отделиш пет минути, за да разговаряш с мен, но можеш да се промъкваш като змия наоколо и да подслушваш чужди разговори?

– Не съм правил такова нещо. Вие ме прекъснахте, когато аз... ъъ... аз тъкмо се канех... Трябваше да отида в храстите измънка сконфузено младият мъж. – Вие бяхте прекалено наблизко и аз не можех да се измъкна, без да ме забележите.

– Така че си решил да се спотайваш и си слушал всичко, което си говорехме.

– А да не искаш да хукна със свалени панталони?

Естествено, тя бе доволна, че не го бе направил, но пък не й харесваше, че бе чул всичко, което каза на брат си.

– Според мен трябва добре да обмислиш решението си – посъветва я той. – Ако бях на твоето място, щях да оставя Карлос да върви по своя път.

– Да, но не си на мое място!

– Тогава по-добре си наеми някой опитен надзирател и го накарай той да научи Карлос на скотовъдство.

– Всичко, което искам, е просто да му позволиш да язди до теб. Няма защо да му обясняваш какво да прави. Той ще се научи само като те наблюдава.

Монти я погледна:

– Нали щяхме да говорим само пет минути?

– Да, но ти си толкова упорит.

– Просто се опитвам да бъда реалист – младият мъж се насочи към един самотен дъб, – но не очаквам от теб да ме разбереш.

– Естествено. – Айрис обърна коня си и го последва. – Жените никога нищо не разбират!

– Управляването на едно ранчо не е никак проста работа.

– Едва ли е толкова сложно. Всеки глупак, който се сдобие с няколко крави, започва да се нарича ранчоро.

– Всеки глупак, който си купи лодка, може да каже, че е капитан на кораб – гневно отвърна Монти, – но предполагам, че ще очакваш нещо повече от него, преди да се качиш на кораба му.

Отново бе казала нещо, което не трябваше. Сега Монти бе ядосан. Много ядосан.

– Всичко, което искам от теб, е да помогнеш Карлос да научи нещо повече за добитъка – рече младото момиче, когато спряха под дъба. – Едва ли ще те затрудни много.

– Ще ме затрудни.

– Е, тогава може би ще се споразумеем за нещо. – Бе толкова ядосана, колкото и той. – Аз ще се грижа за мисис Крейн, а ти ще имаш време

да обучиш Карлос.

Младият мъж се намръщи:

– За кого правиш всичко това – за Карлос или за Бети?

– За Карлос. Но всъщност ти няма защо да се тревожиш за мисис Крейн. Всички мъже ще си изпотрошат краката, за да се грижат за нея.

– Ти ревнуваш – рече той и в очите му се появи весело пламъче. – Ти си много по-богата и много по-красива от тази нещастна жена, а ревнуваш от нея.

Айрис слезе от коня и го изгледа:

– Смятах, че има нещо по-важно от богатството и красотата, но това май не важи за теб.

– Какво искаш да кажеш? – Той също слезе от коня.

Тя нямаше намерение да му казва каквото и да било по този въпрос, но през последните дни в душата ѝ се бе насъбрала прекалено много болка. Бе се опитала да се съдържи и да не му показва колко я бе наранило държанието му, но не успя.

– Искам да кажа, че от онази нощ в селището на команчите ти правиш всичко възможно да ме избягваш, и дори не искаш да останеш пет минути насаме с мен. Ако знаех, че това ще те разстрои толкова много, щях да помоля вожда на индианците да ми разреши да прекарам нощта навън.

– Аз трябваше да спя навън.

– Да, но не го направи.

– Така е. Не го направих.

– И?

– И какво?

– И аз питам какво.

– Предупредих те, че ако остана с теб насаме в онзи вигвам, не отговарям за себе си. Не мога да бъда спокоен, когато ти си толкова близо до мен.

– Но в лагера можеш да бъдеш съвсем близо до мен и изобщо да не забелязваш, че съм там.

– Казах ти: не съм ти обещаващ нищо.

– Не съм те молила да ми обещаваш каквото и да е. – Тя си помисли колко хубаво би било, ако ѝ бе обещал, но знаеше, че едва ли щеше да получи жадуваното обещание. – Исках само всичко между нас да бъде както преди: щом се свечери, да сложа трапезата, да седнеш до мен и да ми разкажеш за всичко, което ти се е случило през деня. Беше ми толкова хубаво с теб, Монти.

Това всъщност бе обяснение в любов, макар че тя все още не желаше да му признава чувствата си – особено сега, когато той не проявяваше към нея онова ненаситно желание, с което я бе омаял в началото на пътуването.

– Онази нощ бе грешка! – глухо промълви той с отсъстващ поглед.

Айрис никога досега не бе наранявана по-дълбоко. Беше отдала сърцето си и тялото си на този русокос каубой, а той ги отхвърляше! Гърдите ѝ се свиха в железен обръч и остра болка прободеше сърцето ѝ.

От такива думи само преди година би се почувствала изненадана и наранена, ала щеше да се разгневи прекалено силно, за да усети истински болката. Щеше да скочи яростно на крака и да му докаже, че тя всъщност въобще не се трогва от чувствата му към нея. Щеше да измисли поне дузина начина как да го накара да съжалява за безсърдечието си.

Обаче сега всичко бе съвсем различно. Сега девойката изгуби няколко дена, потънала в мисли, за да разбере къде е сгрешила, да измисли някакъв изход, някакво решение, за да промени отношенията им, за да събуди интереса му към нея.

Но нямаше да му се моли! Гордостта и самоуважението ѝ не ѝ позволяваха да се унижава. Все още можеше да скрива сълзите си. Но усещаше, че в следващия миг ще заплаче.

Отвърна поглед от него, за да не забележи насълзените ѝ очи.

– Не знаех, че присъствието ми вече е нежелано. Нямах представа... Но вече е много късно: миналото не може да се върне. Ще се прибера в моя лагер. Все пак ще ти бъда благодарна, ако пуснеш Карлос...

Монти отпусна поводите и се приближи. Прегърна я през раменете и я обърна с лице към себе си. Девойката не намери сили да го спре, но веднага сведе лице, за да прикрие насълзените си очи.

– Сгрешил съм, като съм мислил, че мога да прекарам една нощ в прегръдките ти, без отново да поискам всяка сутрин да се събудям до теб – прошепна младият мъж. – Бил съм глупак, като съм мислил, че спомените от онази нощ няма да ме преследват.

Айрис не се отдръпна, когато устните му страстно се впиха в нейните. Знаеше, че ако иска, може да го спре. Знаеше, че щом се отпуска така безпомощно в обятията му, тя отново обрича себе си на мъчителни колебания, но не можеше да преодолее своето желание отново и отново да усеща как бие сърцето му, да усеща как я обгръщат топлиите му ръце. Опита се да излъже себе си: повтаряше си, че не ѝ е приятно да я прегръща, че всичко е просто една измама. Но сърцето ѝ издайнически се

разгуптя и тя потъна в прегръдката му.

И в този миг като че ли по някакъв вълшебен начин девойката отново си спомни за магията на незабравимата нощ в индианския вигвам. Отново изпита блаженството да бъде обичана от него, да чувства копнеж му по нея с всяка фибра на тялото си. Отново си припомни щастието да вярва, че любовта му няма да изчезне на сутринта. Отново пред очите ѝ затанцуваха любовните сцени с обожавания мъж.

В гърдите ѝ се надигна неподозирана страст. Ако сега не се отдръпне, ще бъде късно! Ще изгуби всякаква способност за съпротива, ще погуби ума си във вихъра на любовта.

Напрегна сетни сили и се отскубна от обятията му.

– Престани да ме измъчваш – прошепна тя и се извърна настрани. – Никога не съм те виждала така обаятелен, както когато флиртуваше с Бети.

Монти се опита отново да я прегърне, но тя нервно отстъпи назад.

– Нима ревнуваш от Бети? – изуми се той.

– Не! – Тя се намръщи и сведе очи, за да не я смушава лицето му. – Само съм обидена. Очевидно нейната компания ти е много по-приятна, отколкото моята.

Не можеше да му каже, че е наранена, задето го вижда да се отнася към друга жена по съвсем различен начин – внимателно и любезно; така, както никога не се бе отнасял с нея. Положението на Бети бе много по-тежко от нейното и думите ѝ щяха да прозвучат егоистично и дребнаво.

– Вече ти казах – не съм ти давал никакви обещания.

– Аз пък ти казах, че не съм искала да ми обещаваш каквото и да било.

– Тогава какво точно искаш?

Да я обича толкова силно, колкото и тя го обичаше. Да прекарва всяка минута от деня с нея. Да бъде за него най-ценното нещо на земята. Ала той вече ѝ бе казал, че това е невъзможно. Тогава какво ѝ оставаше? Нейното достойнство. Това беше жалък заместител, но беше всичко, което ѝ оставаше. Направи усилие над себе си и го погледна в очите.

– Искам да се отнасяш с мен, както се отнасяш към Бети.

– Не те разбирам.

– Всеки ден ставам с изгрева на слънцето и изяждам закуската си, прилекнала към земята. След това прекарвам деня на седлото, язда край стадото, връщам отклонилите си животни и помагам на мъжете да прекосят някоя река или поток, за да стигнем до следващия. Всяка вечер

се прибирам в лагера толкова уморена, че дори не обръщам внимание на това, което ям. Върша почти същата работа, която вършат и останалите каубои, а все се чувствам така, сякаш съм ви в тежест. Ала Бети едва се появи в лагера, и всички мъже щяха да си изпочупят краката, за да й угодят и да се грижат за нея. Защо?

Младият мъж се чувстваше неловко:

– Ти си различна.

– Знам. Аз съм богата и красива, а тя е бедна и сама. Но всички се отнасят с мен така, сякаш аз съм бедната и самотната, а тя е красивата и богатата.

– Мъжете не знаят как да се държат с жена като теб. Говоря за обикновените мъже – промърмори младият мъж. Явно беше, че не знае точно какво да й каже. – Ти имаш прекалено много от всичко. Това ги плаши. Те разбират Бети: тя е една от тях.

Девојката не знаеше дали тя е полудяла, или Монти си е загубил ума. Никога в живота си не бе чувала по-глупаво обяснение.

– Искаш да кажеш, че слагаш и себе си в това число?

– Не. Аз страня от теб, защото трябва да размишлявам, а когато съм близо до теб, не мога да мисля. И никога не съм могъл. Дори и когато беше едно малко луничаво момиченце, което непрекъснато ме следваше по петите като малко кученце.

– Никога не съм го правила – отвърна тя и усети, че цялата се изчервява.

– Всички в околността говореха за това. – Той се усмихна. Това не беше неговата широка и сияеща усмивка, а една особена, неохотна, вяла и почти срамежлива усмивка. Айрис си каза, че никога не го бе виждала да се усмихва толкова мило.

– Ще ми дадеш ли някакво друго обяснение? – попита тя.

– Да.

– Какво?

– Ние просто не си подхождаме.

Прониза я студ и тя забрави за гальовната му усмивка:

– Какво искаш да кажеш?

– Ние не се стремим към едни и същи неща.

– Как можеш да знаеш към какво се стремя аз? Ти никога не си ме питал.

– Чух как каза на Карлос: че искаш голяма къща, дрехи и много слуги.

Искаше да му каже, че не бе имала точно това предвид, но се

съмняваше дали ще ѝ повярва.

– Не бива да вярваш на всичко, което чуваш.

– Ти смяташ, че онази нощ в индианския вигвам ще промени нашия живот.

– А не е ли така?

– Ти си красива жена, Айрис. Един мъж не може да не те пожелае, но това не означава, че... – Монти се запъна, защото не можа да намери подходящата дума.

– За теб това бе само една любовна авантюра и нищо повече.

– Съвсем не исках да кажа това.

– Но си го мислеше. Въобще нямаш намерение да се откажеш от другите жени, да се ожениш и да създадеш семейство.

Монти я погледна ужасено. Погледът му бе по-красноречив от всякакви думи.

Девојката вирна глава. Гордостта ѝ пречеше да му позволи да разбере, че е разбил сърцето ѝ.

– Искам от мъжа много повече, отколкото да ми обръща внимание само когато е в настроение. Моля те само да помогнеш на Карлос да стане добър ранчero и ти обещавам, че никога повече няма да искам нещо от теб!

Тя се метна на коня и се отдалечи в галоп.

Младият мъж понечи да тръгне след нея, но се спря. Ако я последваше, това би било равносилно да ѝ признае, че иска да прекара остатъка от живота си с нея. Не искаше да я изгуби, но не бе сигурен, че наистина са родени един за друг.

Сърцето му се разкъсваше от болка при мисълта за нейното страдание. Ала щеше да бъде по-добре, ако тя не знаеше за това. Не искаше да ѝ дава напразни надежди. Не искаше да я лъже.

Но не лъжеше ли самия себе си?

Когато Айрис пристигна в лагера, Бети приготвяше за обяд пържено пиле и кнедли. Айрис се спря и изумено я изгледа. Не можеше да повярва на очите си.

– Монти се оплакваше, че никога не се е хранил като нормален човек, откакто са тръгнали от Тексас – обясни ѝ Бети. – Тейлър е чудесен готвач, но Монти предпочита по-обикновените ястия.

– Тя ме накара да лаза на четири крака из тези храсталаци – оплака се Зак. – Опитвала ли си се да хванеш диво пиле с мушамата? – Момчето

нави ръкавите си и показа на Айрис драскотините по ръцете си. – Дано му приседне на Монти това пиле!

– Ти също може да хапнеш от пилето – рече Бети. – Има достатъчно.

– Не си виждала как Монти се нахвърля на някое ядене, което обича – промърмори Зак. – Ще излапа цялата тенджерата и няма да остави нищо за другите.

Младото момиче се срамуваше от себе си, ала в този миг бе готова да даде половината от стадото си само и само Бети Крейн да бъде някъде другаде.

Щеше ли някога да бъде толкова добра като тази жена?

Бети винаги мислеше за другите, винаги искаше да помогне и винаги съумяваше да направи нещо, макар и малко, което да достави удоволствие на мъжа. Тази жена бе родена да бъде добра съпруга и домакиня, а не само да краси живота на един мъж.

Тази млада жена не беше само едно украшение, а Айрис не умеше нищо друго.

Но щеше да се научи! Щеше да покаже на Монти Рандолф, че е нещо повече от една разглезена богата жена, която мисли само за красотата си, за богатство и за това, как да спечели възхищението на околните. Досега бе възпитавана да живее по този начин, но не искаше повече да продължава така. Преди обаче да се появи Бети, не бе осъзнавала всичко това.

Трябваше да бъде благодарна на Бети за този урок, но не можеше да се примири с мисълта, че трябва да се учи от тази нещастна и обикновена жена.

Айрис обиколи цялото стадо, за да намери Карлос. Натъкна се на Джо, който едва се влачеше.

– Виждал ли си Карлос? – попита тя, като едва не се задави от праха. – Никъде не мога да го намеря. – Джо сякаш не обръщаше внимание на мръсотията и прахоляка наоколо.

– Сутринта замина с Монти. Рандолф каза, че след като ще бъде твой надзирател, трябва да научи повече неща за животните.

Девойката бе толкова изненадана, че остана с отворена уста. Не можеше да повярва, че Монти се е заел да обучава брат й след всичко, което й бе казал вчера.

– Изглеждаш изненадана – измърмори Джо. – Монти спомена, че

това било твоя идея. Ти си искала Карлос да се научи как да се справя с едно стадо.

Айрис бе научила доста цветисти ругатни от каубоите и сега изтърси няколко. Почувства се много по-добре. Джо се засмя:

– Мислех, че харесваш Монти. Струваше ми се, че за теб той е нещо като Спасителя.

– Не богохулствай! – отсече младото момиче. – Мислех, че Монти е джентълмен, но промених мнението си.

– Много добре. Никак не ми беше приятно да гледам как се разтапяше пред него.

– Никога не съм се разтапяла пред него – изфуча тя. – Всъщност не мога да го понасям! Не мога да понасям нито кравите, нито праха, нито този непрекъснат шум и това зловоние.

Защо изобщо се бе опитвала да се прави на каубой? Това нямаше да накара Монти да я обича. Той бе отнел девствеността ѝ, а сега искаше да изчезне от живота ѝ.

– Почакай, докато започне зимата в Уайоминг. Ще бъде още по-трудно.

– Не съм сигурна, че ще стигна до Уайоминг – отвърна девойката.

– Какво искаш да кажеш? – Подигравателната усмивка внезапно изчезна от лицето му и той я изгледа напрегнато.

Айрис бе прекалено заета с мислите си за Монти и не забеляза промяната в мъжа.

– Реших, когато пристигнем в Додж, да не продължавам по-нататък и да оставя Карлос сам да заведе стадото в Уайоминг. Той може сам да се грижи за ранчото, а аз ще се върна в Сейнт Луис или в Чикаго. Може да отида и в Ню Йорк.

– Защо ще правиш всичко това?

– За да си намеря най-богатия, най-красивия и най-мъжествения мъж на земята! След това ще се върна и ще покажа на Монти Рандолф, че съвсем не е най-желаният мъж на света.

Тя самодоволно се усмихна. Колкото повече мислеше за тази идея, толкова повече тя ѝ се нравеше. Щеше да му даде урок за цял живот!

– Не мисля, че това е добра идея – подхвърли Джо.

– Мисля, че идеята е чудесна – възрази младото момиче.

– Всички тези богати контета от източните щати си търсят богати жени.

– Може и да не съм богата – призна Айрис, – но съм от благородно семейство.

– Дори и да си богата колкото Джон Джейкъб Астор, никой от онези превзети джентълмени няма да се ожени за едно копеле.

– За какво говориш? – Думите на Джо ѝ се сториха толкова безсмислени, че в първия миг си помисли, че не го е чула добре.

– Ти си копеле! – натъртено повтори мъжът. – Твоята майка избягала с някакъв дребен чиновник, който я изоставил след един месец. Робърт Ричмонд се оженил за нея и спасил честта ѝ.

Девојката стоеше като вцепенена, без да може да проумее чутото.

– Това не е истина! – прошепна тя.

– Истина е. Ако не ми вярваш, попитай Монти.

– Нима Монти знае?

– Разбира се. Всички от семейство Рандолф го знаят.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Не искаше да живее повече!

Спомни си как се бе държала, какво бе говорила, и се надяваше никога повече да не се срещне с хората, които бе познавала досега. Особено Монти. Не искаше никога повече да се вижда с Монти.

– Не разбирам. Сигурна съм, че б-баща ми – не може да произнесе спокойно тази дума – не би разкрил това на никого.

– Твоят старец се е опитал да изнудя Ричмонд. Казал, че ще разкрие истината на всички в Остин и Сан Антонио, ако Ричмонд не му плати двайсет хиляди долара. Хелън била склонна да накара съпруга си да плати, но Монти я отгървал от изнудвача. Никой не може да разбере защо го е направил, особено след като Хелън започна да флиртува с Джордж.

– Не ти вярвам – изкрещя младото момиче. Всяка дума ѝ причиняваше непоносима болка и тя залитна. – Ти ме лъжеш! Защо? Какво искаш да постигнеш?

– Нито едно от тези неща не можеше да бъде истина! Всичко бе толкова отвратително.

– Не си ли чувала за онзи бой в Мексико, когато Монти е убил един човек?

О, господи! Монти е убил баща ѝ, за да не позволи да разкаже на всички, че тя е копеле! А през последните два месеца тя го бе обвинявала в какви ли не незначителни прегрешения. И то след като той бе рискувал живота си, за да защити честта ѝ.

Струваше ѝ се, че ще потъне в земята от срам.

Какво ли си мисли за нея Монти? В неговите очи тя беше една разглежена и повърхностна жена, която иска само да задоволи капризите си. Тя му бе казала, че иска да се омъжи за някого, който ще бъде безумно влюбен в нея и ще изпълнява всичките ѝ желания. Той бе чул как бе казала на Карлос, че иска голяма къща, красиви дрехи и забавления – всичко това, което една глупава, празноглава жена предпочита пред почитеността, моралната закрила и мъжеството. Сама си беше виновна.

А и онази нощ във вигвама! Тя бе искала Монти да я люби.

Всъщност сама го бе помолила за това. Младото момиче потръпна при този спомен. Навярно той бе решил, че тя е готова на всичко, дори и да се опозори, само и само да постигне целта си. Майка ѝ и баща ѝ бяха

постъпили по същия начин. Защо тя трябваше да бъде по различна?

Девојката горчиво въздъхна, обърна коня си и препусна напред. Не спря преди да достигне канадските тополи и храстите, разпръснати край потока. Скочи от коня и започна да се разхожда като замаяна сред дърветата. Политна и се подпря на едно дърво, за да не се строполи на земята.

Сякаш целият ѝ живот се срути пред очите ѝ. Тя беше просто една мошеничка, лъжкия като всички пијаници и скитници, които бе среќа-ла. Не беше нещо по-добро от онези невежи мексикански слуги, които майка ѝ винаги бе презирала. Не само че бе копеле, но и дъщеря на един изнудвач.

И Монти е знаел всичко това!

Отново ѝ прилоша и стомахът ѝ се сви на топка. Никога досега не бе падала толкова низко и не можеше да си представи как отново ще го погледне в очите.

Най-после конвулсиите престанаха да разтърсват тялото ѝ и тя се изправи. Конят ѝ бе изчезнал. Младото момиче тръгна бавно към лагера, но забеляза Бети и Тейлър, които приготвяха обяда, и само мисълта да застане лице в лице с тях я ужаси. Не можеше да се върне в лагера. Ако досега всички я избягваха, сега щяха открито да я презират. Препъвайки се, Айрис се завтече към конете. Като обезумяла се спусна към първия кон и се метна на седлото.

– Не трябва да яздиш Джон Хенри – извика Зак. – Това е един от конете на Монти. – Момчето удари главата си, докато изскачаше изпод фургона с провизиите, и изруга.

Айрис скочи от коня, тъй като се уплаши, че братът на Монти ще се нахвърли върху нея. Избра един петнист кон, който беше прекалено дребен и грозен, за да принадлежи на братята Рандолф. Хвана го здраво за гривата и се метна на гърба му. Насочи се към въжето и смушка коня в ребрата. Конят се стрелна напред, прескочи ниското въже и препусна в галоп.

Монти бе радостен. Оставаха само два дни път до Додж. Най-тежката част от пътуването бе вече зад гърба им. Беше се разплатил с команчите и ги бе изпратил обратно в индианското селище, натоварени с достатъчно месо за зимата. Тъй като Додж имаше славата на град, в който никой не зачита законите, Монти възнамеряваше да изминат още двајсетина километра на запад. Затова бе изпратил напред Хен и

Соления със задачата да наемат нови каубои и да купят достатъчно храна, за да стигнат до Огалала.

Обаче веселото му настроение всъщност се дължеше на съвсем друга причина.

Най-после бе престанал да се колебае. Бе решил, че е прекалено глупаво да избягва срещите с Айрис. Нямахме друг изход. Дори подозираше, че е влюбен в нея. Тази неочаквана мисъл го изплаши до смърт и едновременно с това го изпълни с решителност. Все още не знаеше какво трябва да очаква от живота, ала бе уверен, че не иска да живее без Айрис. И сега нямаше търпение да я види час по-скоро.

– Не ти ли каза къде заминава? – попита той. За негова изненада Айрис бе напуснала лагера. Колко пъти я бе предупреждавал да не тръгва никъде сама из тези пусти и опасни равнини.

– Нищо не ми каза – отвърна Зак, като внимаваше да не се приближава прекалено до брат си, особено когато е така побеснял от ярост.

– Това не е типично за нея.

– Не мога с нищо да ти помогна. Само се метна на петнистия кон и се втурна напред като подгонена от пантера.

– А имаш ли представа накъде може да е тръгнала? – обърна се Монти към Бети Крейн.

– Не. Стори ми се, че е разстроена, но не ми каза нищо.

– Ти знаеш ли защо? – Монти погледна към Тейлър.

– Не е било заради Хен – отвърна брат му. – Той не би направил нищо лошо.

– Знам. – Независимо какво бе казал Хен пред него, Монти бе уверен, че брат му няма да каже нито дума пред никой друг.

– Индианците наблизко ли са? – разтревожено попита младата жена. – Аз дойдох от онази посока.

– Ние напуснахме земите на индианците. Преди колко време замина?

– Не много отдавна – отвърна Зак. Монти изглеждаше доста притеснен.

– Ако не се върне до обед, ще отида да я потърся – рече той. Всички се втренчиха в него.

– Не можеш да направиш това. – Зак изгледа брат си, сякаш бе полудял. – Ти си най-опитният сред нас и отговаряш за всичко.

– Не можем да я оставим сама – възрази Монти. – Вие познавате Айрис. Ако е тръгнала към Додж, може да сбърка посоката и да навлезе в земите на индианците. Може да я нападнат и да я убият.

– Предполагам, че скоро ще се върне – намеси се Тейлър. – Може да не се ориентира добре, но тя е разумно момиче.

– Като пристигнем в Денвър, май ще трябва да си купиш очила – подхвърли Зак към Тейлър.

– Нямам нужда от очила.

– Трябват ти, щом казваш, че Айрис е разумно момиче.

Монти дори не се опита да прикрие гнева и тревогата си. Обикаляше като бесен от лагерния огън до конете и обратно. Ругаеше, без да спре. Никога не го бяха виждали толкова ядосан. Тейлър не му обръщаше никакво внимание. Бети го наблюдаваше с безпокойство. Зак гледаше да стои по-настрана от брат си. Никой не посмя да го заговори.

Младият мъж не знаеше какво да прави. Трябваше да намери Айрис. Но ако го направеше, щеше да пренебрегне задълженията си. Трябваше да избере едно от двете.

Нямаше време да изпрати някого да доведе Хен и Соления от Додж, а другите не бяха достатъчно опитни, за да им повери стадото. В този миг дори съжали, че бе изгонил Франк.

„Сега можеш да разбереш колко си увлечен, лен каза, че тази жена ще те погуби. Защо не изпратиш някой друг да я търси? Защо не изпратиш Карлос?“

Ала не можеше да стои спокойно в лагера, без да знае какво се е случило с Айрис. Можеше да минат няколко дни, преди да я открият.

Какво ли я бе накарало да тръгне така внезапно? Айрис бе много своенравна девойка, но досега не бе вършила глупости. Знаеше какви опасности крие прерията. Ала от това съвсем не му ставаше по-леко. Каквото и да я бе накарало да тръгне, явно е било доста сериозно.

Усещаше, че се върти в омагьосан кръг. Трябваше да тръгне да я търси, а не можеше да остави стадото без надзор. Младият мъж отново изруга и закрачи още по-бързо.

После внезапно спря. Нямаше какво да решава. Всъщност от самото начало знаеше, че няма да се съдържи и ще се втурне по следите ѝ. Защо тогава изгуби толкова време да обмисля решението си!

Почувства се, сякаш камък падна от плещите му. После внезапно си спомни думите на Роуз, и от тях му олекна още повече: „Всеки мъж може да се справи, когато лесно може да се намери изход от положението. Въпросът е как да намери изход от някоя наистина трудна ситуация.“ Е, ето че бе настъпил такъв труден момент, може би дори най-трудният в неговия живот, но за него имаше само един изход. И щом той можеше да се справя със стадото, навярно и останалите ще могат да

го заместят, макар и само за няколко дни.

След като взе решение, младият мъж се успокои и се отправи към Тейлър, за да му съобщи, че е повишен от готвач във водач на стадото.

– Но аз не съм молил за такова нещо – възрази брат му. – Аз съм тръгнал като готвач и нямам намерение да поемам отговорността за това пътуване.

– Нека аз да бъда водач – помоли се Зак. – Аз мога да се справя.

– Карлос ще ти помага – продължи Монти към Тейлър, без да обръща внимание на Зак. – Айрис ми каза, че ще му даде половината от стадото си.

Няколко погледа, изпълнени с любопитство и интерес, се насочиха към Карлос. Тейлър не обърна внимание на Карлос и остро изгледа брат си:

– Няма защо да правиш това и сам го знаеш.

– Карлос може да отговаря за стадото – намеси се Джо.

Монти студено го изгледа:

– За това пътуване може да отговаря само някой от семейство Рандолф и никой друг!

– Дори и ако този Рандолф е готвач? – скептично попита Бети.

– Не се оставяй Тейлър да те заблуди – рече Монти. – Може да изглежда като калугер, но е в състояние да се справи с всичко.

– А какво ще кажеш за мен? – попита Зак.

– Ти си упорит като магаре, но все още имаш много да учиш. Приготи ли ми някаква храна? – Монти отново се обърна към Тейлър, който му подаде две издути торби. – Какво си сложил?

– Боб и пушена сланина – отвърна брат му. – И сам можеш да си ги сготвиш.

– Надявам се, че мога. – Монти леко се ухили. – Сигурен съм, че Айрис няма да може.

– Не можеш ли да почакаш, докато дойдат Хен и Соления?

– Дори и веднага да изпратя някого да ги повика, Хен едва ли ще може да дойде преди полунощ. Не мога да оставя Айрис сама през нощта.

– Можеш да изпратиш някой от мъжете – предложи Бети.

– Аз трябва да отида да я потърся – намеси се Карлос. – Тя е моя сестра.

– Да, мисля, че и той трябва да дойде с теб – подкрепи го Джо. – Аз мога да върша и неговата работа.

Монти изгледа двамата мъже. За своя изненада не се ядоса, че

някой оспорва решението му. Нито пък почувства гняв, че Айрис го бе заставила да приеме тези двама мъже, които не уважаваше и на които не вярваше. Той вече бе решил какво да прави и всички останали бяха длъжни да се съобразят с това.

– Аз отивам да търся Айрис, а Тейлър ще отговаря за стадото вместо мен. Който не е съгласен, може да се махне оттук. Разбра ли, Карлос?

– Да, но всичко това не ми харесва.

– Ти ще отговаряш за приятеля си – продължи Монти, без да поглежда към Джо, и се метна на Найтмеър. – Не знам кога ще се върна. Вероятно утре следобед Хен и Соления ще бъдат тук. Ако имам късмет, може да се върна и преди тях.

– А какво ще стане, ако не я намериш? – попита Бети.

Монти въобще не се бе замислял за този вариант. Не можеше да допусне такава възможност.

– Ще я търся, докато я открия!

Не бяха минали дори и пет минути, когато младият мъж чу зад гърба си тропот от галопиращ кон. Обърна се, видя Карлос и го изчака с озадачено лице.

– Разбрах защо Айрис е изчезнала – извика Карлос, щом се доближи до мястото, където Монти го чакаше.

– Защо не ми каза по-рано? – ядосано попита Монти.

– Тогава още не го знаех.

– Кое не си знаел?

– Джо й разказал за баща й. За истинския й баща.

Гняв разтърси душата на Монти. Едва успя да се удържи да не обърне коня си, да се нахвърли върху коварния Джо Риърдън и да го пребие до смърт. Сега вече на всяка цена трябваше да открие Айрис. В това състояние тя бе способна на всичко.

– Благодаря ти – промълви Монти. – А сега се върни обратно. Риърдън е твой приятел, но можеш да му предадеш, че ако го заваря, щом се върна, той ще отговаря пред мен за подлата си постъпка.

– Джо не е искал да...

– Може също да му кажеш, че не ме интересуват подбудите му, каквито и да се те.

Монти отново пришпори коня си, тласкан от още по-голяма тревога. Не знаеше как Хелън бе възпитавала Айрис, но бе готов да заложи дори стадото си, че е втъпила на дъщеря си какво голямо значение имат произходът и положението в обществото за нейното щастие. И когато е научила, че не е дъщеря на този, когото досега е смятала за свой

баща, Айрис така се е отчаяла, че можеше да е извършила нещо непоправимо.

Монти я настигна половин час след падането на вечерта. Тя яздеше успоредно на хребета на близкото възвишение. Нежният ѝ силует се очертаваше на фона на притъмнялото небе и се забелязваше много ясно отдалеч. Нямахте съмнение, че орловите очи на индианските съгледвачи също можеха да я видят от километри.

Целият следобед се бе тревожил за нея и нервите му бяха опънати до скъсване. Стомахът му се бе свил на топка. Прекара осем кошмарни часа, като си представяше какви ужасни неща можеха да ѝ се случат: да я ухапе гърмяща змия, да падне от коня и да си строши врата... Когато я видя в далечината, изпита неописуемо облекчение и едновременно с това гняв, че бе постъпила така лекомислено.

Айрис се беше отбила от пътеката и се бе замислила така дълбоко, че не го забеляза, преди да се доближи на петдесетина метра. Обърна се и сякаш в първия момент не го позна, извика и пришпори коня си.

По дяволите! Защо трябваше да бяга от него? Не разбираше ли, че бе дошъл да ѝ помогне? Найтмеър поглъщаше разстоянието между тях с невероятна бързина.

– Махай се! Остави ме сама! – извика девойката, когато той се изравни с нея.

Младият мъж посегна, хвана юздата на коня ѝ и го спря толкова рязко, че тя едва не изхвъркна от седлото. Айрис се опита да измъкне поводите от ръцете му, но не успя, плъзна се от коня си и хукна да бяга сред гъстата трева. Той подкара коня си след нея, настигна я, наведе се от коня, сграбчи я през кръста и я метна на седлото.

– Пусни ме веднага и се махни оттук! Не искам да говоря с теб! – Младото момиче започна да го удря с юмруци, но не можа да се освободи от ръцете му.

– Спри, по дяволите! – изръмжа той и здраво я притисна към себе си. – Трябва да поговорим, но не мога да разговарям с теб, като се мяташ така.

– Няма какво да разговаряш с незаконната дъщеря на един изнудвач – изхлипа тя, но спря да се бори с него и отпусна глава на гърдите му. – Вие, от семейство Рандолф, нямате работа с такива като мен!

– Това само показва колко малко ме познаваш – рече Монти и я притисна още по-плътно. – Обичам червенокоси красавици, независимо

от произхода им.

– Не можеш да ме харесваш, не и след като знаеш какъв е бил баща ми!

Младият мъж горчиво се изсмя:

– Когато се напиеше, моят баща се превръщаше в истински звяр: можеше да загуби на комар всички пари на семейството, освен това е съблазнил безброй жени, убил е един мъж на дуел и се носи слух, че е откраднал половин милион долара по време на войната – заплатите на войниците. В сравнение с него твоят баща е невинно момченце.

– Наистина ли баща ти е убил човек? – попита младото момиче и спря да плаче.

– Съблазнил е сестрата на най-добрия си приятел, а след това го предизвикал на дуел.

– Но все пак ти не си извънбрачно дете, нали?

– Предпочитам да бях незаконен син на един честен каубой, отколкото потомък на този кучи син. Откъде мислиш, че съм наследил този дяволски нрав? Откъде мислиш, че Хен е наследил склонността си към убийства? Всичко е от проклетата кръв, която тече във вените ни.

Искаше й се да му повярва, но това не беше всичко.

– Джо ми каза и още нещо.

– Какво още ти каза? – Той спря коня и учудено я погледна.

– Отнася се за майка ми. И Джордж.

Монти въздъхна. Знаеше, че тази тема не можеше да се избегне.

– Предполагам, че рано или късно щеше да научиш.

– Значи е истина?

– Не знам. Зависи какво ти е казал Джо.

– Каза ми, че майка ми се е опитала да съблазни Джордж. Каза ми също, че ти си убил истинския ми баща.

Той се върна назад, за да прибере коня й:

– По дяволите! Това копеле е издрънкало всичко!

О, господи! Значи беше вярно! А тя толкова се надяваше, че Джо е излъгал. През целия ден се опитваше да убеди себе си, че поради някаква причина Джо я е излъгал. Но той бе казал истината. Реакцията на Монти го доказваше.

Младият мъж отново въздъхна и започна разказа си:

– Преди няколко години аз се бях увлякъл по Хелън. В това няма нищо чудно – всеки мъж, който я зърнеше, се влюбваше в нея.

Айрис се вцепени от ужас. Как може да обича мъж, който бе харесвал майка й?

– Нима си бил влюбен в нея?

– Господи, не! – извика той.

Младото момиче изпита огромно облекчение. Никога не бе очаквала, че ще е първата жена в живота му, но не можеше да понесе мисълта, че той е харесвал майка ѝ.

– Ала Хелън не спря да ме преследва. Непрекъснато ме разпитваше за ранчото, за Роуз и Джордж. Какъв глупак съм бил. Въобще не съм разбираал каква е била целта ѝ.

– Какво е искала?

– Хелън отдавна знаеше, преди всички други, че баща ти е почти разорен. Оглеждаше се за нов съпруг и бе спряла погледа си на Джордж.

Лицето ѝ пламна от унижение. Разумно е било да се омъжи за Робърт Ричмонд, за да осигури баща на дъщеря си, обаче съвсем друго бе опитът на Хелън да прекъсне щастливия си брак, за да се омъжи за някой богаташ.

Монти взе поводите на коня ѝ, привърза ги към седлото си и продължи разказа си:

– Роуз винаги е искала да има много деца. Затова, когато преди няколко години разбра, че отново очаква бебе, тя беше безкрайно щастлива. Но още отначало сякаш всичко тръгна накриво. Повръщаше непрекъснато. Бебето се роди прекалено рано и умря. Роуз го преживя много тежко, почти цяла година не можа да се съвземе. Тя никога не е била толкова красива, колкото Хелън, но тогава направо се беше стопила от мъка. Предполагам, че Хелън си е казала, че Джордж ще бъде лесна плячка, щом Роуз е толкова болна и съсипана.

Девојката се запита дали има още нещо в живота на родителите ѝ, от което да се почувства така унижена.

– Хелън идваше често в къщата под предлог, че ще се грижи за Роуз, но всъщност се усукваше около Джордж. Ала не постигна никакъв успех. За Джордж никога не е съществувала друга жена, освен Роуз, но Хелън каза някои неща, които причиниха силна болка на Роуз. Когато един ден се върнах и я заварих обляна в сълзи, така се разгневих, че бях готов да извия врата на майка ти. Отидох у вас и ѝ казах, че ако още веднъж разплаче Роуз, ще обясня на Робърт какви ги върши съпругата му. Какъв глупак съм бил! Мислех, че тя ще се засрами и ще престане с интригите си. Едва бях свършил да говоря, когато тя се разкреця пронизително, сякаш я бяха нападнали апахите. Всички се струпаха около нас. Тя каза на съпруга си, че съм се опитал да я изнася там, в салона, и бедният глупак ѝ повярва. Грабна пушката и ме изгони. Заплаши ме, че

ако още веднъж се появя в къщата му, ще ме застреля.

– Какво стана след това?

– Нищо. Аз повече не стъпих в къщата ви, а Роуз постепенно се съвзе.

– А какво стана с баща ми? Младият мъж я изгледа смутено:

– Никога не съм познавал баща ти. Когато налетях на него в Мексико, за мен той беше просто един непознат, който си търсеше боя. И сигурно нямаше да го ударя толкова силно, но той наговори един куп ужасни неща за Роуз и Джордж. Два дни по-късно напуснах Мексико. Точно тогава той е бил убит в някакъв ръкопашен бой. Хелън с удоволствие разправяше наляво и надясно, че аз съм го убил, защото съм бил безумно влюбен в нея. Някои хора все още вярват в това.

Младото момиче изпита угризения на съвестта, като си припомни, че веднъж го бе обвинила, че е убил човек. Всичко, което му бе казала, сега придобиваше нов, още по-зловещ смисъл.

– Едва сега разбирам защо толкова време не ме харесваше.

– Винаги съм те харесвал. – Думите сами се изплъзнаха от устата му. Сега бе просто един мъж, който искаше да докаже чувствата си към любимата жена.

– Тогава защо онази вечер, на празненството, избяга от мен?

Той отново се почувства неловко и извърна поглед:

– Страхувах се, че си същата като майка си. Толкова много приличаш на нея. – Айрис го изгледа недоумяващо. – Единствената Айрис, която познавах, бе онова палаво момиченце, което непрекъснато вървеше по петите ми. Нямаше нищо от него във фаталната жена, която видях онази вечер.

Сега бе неин ред да извърне поглед. Родителите ѝ го бяха оскърбили, тя се бе опитала да се възползва от него, но въпреки всичко той продължаваше да се тревожи за нея. Дори бе зарязал стадото си, за да я намери. А тя досега не бе направила за него нищо друго, освен да му създава неприятности.

– Имаш ли още въпроси?

Тя поклати глава.

– Тогава те моля да забравиш за всичко това – въздъхна той. – Всичко е минало.

– Как бих могла да забравя? Баща ми се е опитал да те убие, а майка ми е искала да разбие семейството на брат ти. Ти сигурно ме мразиш.

– Не ми трябваше много време, за да откроя, че ти не приличаш на родителите си. Всеки път, когато се сблъскваше с някаква трудност, ти

постъпваше така, както Хелън никога не би постъпила.

Ако можеше само да бъде сигурна, че той не казва всичко това единствено за да я успокои. Никога не бе смятала, че Монти е прекалено любезен с нея – напротив, той винаги бе доста груб и рязък, – но сега подозираше, че е прекалено внимателен от съжаление към нея. Сега разбира, че той от самото начало е бил само любезен към нея. Бе твърде заета със себе си, за да го забележи.

„Нищо не се е променило. Ти все още мислиш само за себе си, а той все още е готов във всеки момент да зареже стадото си, за да се грижи за теб.“

– Трябва да си отидеш и да ме оставиш сама да продължа към Уайоминг – промълви Айрис. – Аз само ти създавам неприятности.

– Мислех, че ще искаш да се върнеш в Сейнт Луис.

Думите му я изненадаха. Толкова отдавна не се бе сещала за Сейнт Луис, че дори бе забравила за намерението си да се върне в този град.

– Вече свикнах с пътуването. Исках да докажа на себе си, че не съм по-неспособна от останалите. – Помисли си за Ан и Джейн, Лойд, Том и Калвин – всички тези хора, на чието мнение държеше само до преди девет месеца. Те едва ли биха одобрили идеята за това пътуване, нито пък факта, че е прекарала една нощ с Монти. Тя не съжаляваше за онази нощ в индианския вигвам. – Вече не мога да живея както преди. Разбрах го след онзи разговор с Карлос, който ти неволно си подслушал. Няма смисъл да се връщам в Сейнт Луис. Никой в този град няма да пожелае да разговаря с мен, след като разбере кой е бил истинският ми баща.

– Това няма значение.

– Не, има.

– За мен няма значение.

Младото момиче искрено желаше да му повярва, ала Монти никога не бе живял в град. Не разбираше какво означава да изгубиш доброто си име в обществото. И нямаше представа какво значение отдаваха хората на произхода.

– Нямаше представа, че да си незаконородена, е почти същото, както да те мислят за уличника.

– Може би сега мислиш така, защото на стотици километри оттук няма никакъв град – продължи тя, – но твоето семейство няма да е на същото мнение. Нито пък самият ти, когато стане дума за твоята съпруга или за децата ти.

– Няма да е зле да научиш нещо важно за семейство Рандолф – отвърна той.

Те навлязоха в една долина между два хълма. Айрис видя, че отвсякъде бяха заобиколени от храсти. Зад близките дървета се чуваше ромоленето на някакъв поток. Очевидно Монти имаше намерение да ношуват тук, вместо да се върнат в лагера.

Запита се какво смята да прави той. Вече бе доста тъмно и тя не можеше да си представи как ще намерят пътя до лагера.

– Ние, от семейство Рандолф, никога не сме обръщали внимание на хорските приказки. Джордж се ожени за Роуз, макар че нейният баща се е бил на страната на янките и всички го убеждавахме да се отърве от нея. Медисън се ожени за Фърн, въпреки че знаеше, че няма да може да се върне в Бостън.

– А ти?

– Никога не ме е интересувало какво говорят другите.

Сенките се сгъстиха. На запад небето все още леко розовееше, но в долината вече се бе смрачило. Около тях постепенно тревата ставаше все по-гъста. Шумът от потока се усили. От близкото дърво излетя подплашена птица. Листата на тополите се поклашаха леко в спокойната вечер.

Девојката се облегна на ръката му. Той се опита да остане спокоен, но не успя. Поиска му се да забравят за останалия свят. Толкова хубаво беше да я усеща в прегръдките си.

За пръв път от онази нощ, когато се бяха любили, Айрис се почувства спокойна. Младият мъж искаше да я утеши и да ѝ предложи подкрепата си, ала тя знаеше, че това е само временно желание и че този миг нямаше да продължи вечно. Дори и Монти не можеше да я предпази от целия свят.

– Какво ти каза Бети за мен?

– Не знаеше къде си отишла. Никой не знаеше.

– Но как разбра, че съм научила истината за баща си?

– Карлос ме настигна и ми каза малко след като бях напуснал лагера.

– Но след като не си знаел, защо си тръгнал да ме търсиш?

Той учудено я изгледа:

– Не можех да те оставя така. Прекалено опасно е.

– Но аз бях съвсем сама. Наоколо няма жива душа.

Спуснаха се съвсем ниско в долината. По пясъчното дъно растяха само няколко дървета, а между тях лъкатушеха два потока, които се събираха в един вир. Въздухът беше доста хладен и сравнение с нагорещената прерия. Девојката потръпна. Монти скочи от Нйтмеър, подаде ѝ

ръка и тя слезе на земята.

– Не отговори на въпроса ми.

Тя го погледна в очите и се запита защо толкова дълго не бе разбра-
ла, че го обича. Всички тези години, през които бе флиртувала със съу-
ченици или млади богаташи, нито веднъж не бе изпитвала любов към
някого, защото не можа да забрави Монти. Може би те са били по-бога-
ти или по-добре облечени от него, много по-добре възпитани и изиска-
ни, но нито един от тях не можеше да ѝ предложи такава сигурност и
доверие. Ако изпаднеше в беда, никога не би потърсила някого от тях.
Щеше да се сети само за Монти.

Сега бяха съвсем сами. На десетки километри нямаше жива душа.
Монти продължаваше да я гледа с очи, замъглени от страст. Девојката
дори забрави за въпроса си, на който така и не получи отговор. Ако мо-
жеше да остане с него тук завинаги, сгушена в топлите му обятия, нико-
га нямаше да го пита повече за миналото.

Обаче знаеше, че това е невъзможно. Ще трябва отново да се вър-
нат сред хората и отново бъдещето пред нея ще помръкне. Вече всичко
бе свършило за Айрис Ричмонд. Въпреки пламенната любов на Монти,
пропастта между тях не можеше да бъде запълнена. Сега му бе много
благодарна за закрилата и грижите, ала дори и той не можеше нищо да
промени. Тя не го заслужаваше и той рано или късно щеше да се сбогу-
ва с нея.

Монти все още не я пускаше. Разкъсвана от желанието да притисне
глава на гърдите му, Айрис затаи дъх.

– Най-важното, заради което препуснах по следите ти – задъхано
промълви той, – беше желанието ми да ти кажа, че те обичам повече от
всичко на света.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Направо не вярваше на ушите си. Чувстваше се объркана. От седмици бе копняла да чуе тези думи. Надяваше се, че когато Монти ги изрече, всичко ще си дойде на мястото. Ала сега, когато той я гледаше в очите, сякаш наистина я обичаше, безумната надежда, че думите му са истина, се стопи и сърцето ѝ се сви.

Той нямаше как да я обича. Сега вече никой не можеше да я обича.

– Чу ли какво ти казах? – попита младият мъж. – Казах, че те обичам.

– Чух.

Той я изгледа смаяно.

– Очаквах съвсем друга реакция. Ала предполагам, че след като ти не ме обичаш, няма защо да припадаш от радост. Не искам да кажа, че...

– Но аз те обичам! – бързо го увери девойката. Той изглеждаше толкова смутен и объркан, като че ли изведнъж бе открил какво трябва да направи, но не можеше да разбере защо тя се държи по този начин. – Обичам те от години.

– Защо не ми го каза?

– Защото беше прекалено зает да ме върнеш в Тексас.

Монти я изгледа неуверено и след това се ухили:

– Всъщност не исках да се връщаш в Тексас.

– Ала направи всичко възможно, за да ме убедиш да се върна.

Айрис се опита да се изскубне от прегръдката му, за да го погледне в очите, но той не я пусна.

– Ще ми повярваш ли, че съм променил решението си?

Повече от всичко на света искаше да му повярва. Повтаряше си, че ако наистина я обича, всичко останало няма значение. Ще се скрият сред дивите планини на Уайоминг и никога няма да се върнат в Тексас.

Един натрапчив вътрешен глас ѝ нашепваше, че постъпва много глупаво, но тя не искаше да се вслуша в това предупреждение. Искаше ѝ се да повярва, че Монти я обича. Имаше нужда от тази вяра.

– Опитай се да ме убедиш.

Той я погледна, погали я по лицето и нежно я целуна:

– Толкова много исках да те целувам, но не го правех, защото мислех, че не бива.

– А кога разбра, че може да ме целуваш? – Устните ѝ с мъка се

откъснаха от неговите. Притисна ръцете му към лицето си и потръпна от допира. Бе толкова щастлива, че ѝ се искаше да извика от радост.

– Тази сутрин, след като се разделихме.

– Но тази сутрин се скарахме.

– Аз разсъждавам най-добре, когато се карам с някого.

Айрис си помисли, че никога няма да успее да го разбере.

Ала докато я прегръщаше и ѝ казваше, че я обича, нищо друго нямаше значение.

Младият мъж държеше лицето ѝ в ръцете си и го обсипваше със страстни целувки. Айрис искаше да се засмее от щастие, когато той целуна очите и върха на носа ѝ. После устните му се впиха в нейните. Той разтвори устните ѝ и езикът му проникна в устата ѝ. Сякаш през тялото ѝ премина ток. Езиците им се преплетоха и затанцуваха.

– Жените не обичат караниците – рече тя, свали ръцете му, постави ги на кръста си и се притисна до гърдите му. – Жените обичат да ги гледят и да се грижат за тях. Трудно е да мисля за любов, когато ми крещиш.

– Никога повече няма да ти крещя – закле се той. – Ще ти шепна в ухото.

Младото момиче се съмняваше, че ще може да чуе какво ѝ казва, ако усеща дъха му в ухото си. Горещият му език я галеше по ухото и тя потръпна от удоволствие.

– Обещавах ли, че повече няма да ме караш да се върна в Тексас? – Искаше да каже „да ме отпращаш, за да се отървеш от мен“, но той вече целуваше врата ѝ и главата ѝ се замая. Не можеше да мисли за нищо.

– Обещавам, че ще те накарам да забравиш за всичко друго на света.

Когато беше с него, Айрис наистина забравяше за всичко останало. Изобщо не забелязваше, че се намира сред прерията на Западен Канзас, в една долина, заобиколена от тополи. Знаеше само, че се намира в прегръдките на мъжа, когото обичаше, че тялото му се притискаше към нейното, а устните му я покриваха с жадни целувки. Нищо друго нямаше значение.

Тя притисна гърдите си към него и зърната ѝ се втвърдиха от възбудата. Докато ръцете му я галеха по гърба и я притискаха все по-плътнo към него, девойката усети как вълните на насладата заляха цялото ѝ тяло и достигнаха слабините ѝ, изгаряни от допира на възбудената му мъжественост.

Потръпна от удоволствие, когато той разкопча блузата ѝ и

мазолестата му ръка обхвана гърдите ѝ. Тя изохка и се притисна към него. Без да спира да я целува, Монти смъкна блузата, разголвайки раменете ѝ.

Когато устните му се докоснаха до настръхналите зърна на гърдите ѝ, тя потръпна и отново изстена. Младият мъж се отдръпна, отвърза одеялото от седлото и го постла на земята. Устните му отново се впиха в голата ѝ гърд и девойката безпомощно се отпусна на земята.

Обви ръце около врата му и се сгуши в прегръдките му. Не можеше да се насити на ласките му. Искаше той да я обгърне отвсякъде, да я погълне: тя вече не беше Айрис Ричмонд, а част от Монти Рандолф. Може би тогава щеше да повярва, че той наистина я обича, въпреки всички ужасни неща в миналото ѝ.

Притегли го към себе си и устните им се сляха. Треперещите ѝ пръсти трескаво разкопчаха ризата му. Айрис притисна гърдите си към мускулестото му тяло. Допирът до гладката му топла кожа я изпълни с наслада.

Не се възпротиви, когато той започна да сваля останалите ѝ дрехи. Телата им се преплетоха. Цялото ѝ същество искаше да се слее с него, да му принадлежи завинаги.

Мислеше, че си спомня всяка секунда, всяко усещане, всяко чувство, което бе изпитала онази нощ в индианския вигвам. Ала когато устните му вкусиха едното ѝ зърно, върховете на пръстите му подразниха второто, а другата му ръка се плъзна надолу и намери центъра на изгарящото я желание, Айрис се чувстваше така, сякаш никога преди това не бе изпитвала нещо подобно. Цялото ѝ тяло тръпнеше и изгаряше от страст.

Когато вече мислеше, че не може да издържи повече на тези невероятни усещания, жадните устни на Монти се плъзнаха надолу и откриха центъра на женствеността ѝ. Тя се изви и извика; тялото ѝ се огъваше под неговото и усещането бе толкова прекрасно, че тя си помисли, че едва ли някога ще изпита нещо подобно. Горещи вълни обливаха тялото ѝ и тя чувстваше как цялото ѝ същество се разтваря в този огнен прилив.

Ръцете, устните и езикът му сякаш бяха навсякъде по тялото ѝ: търсеха и намираха най-чувствителните места, изтръгваха от нея викове на безумно удоволствие и страстта отново я поглъщаше. Повече не можеше да издържа, искаше да се слее с него.

Но Монти не бързаше. Движенията му бяха бавни и влудяващи. Тя обви крака около тялото му и се опита да го накара да ѝ дари толкова

дълго жадуваното облекчение, ала беше безпомощна. Той продължаваше да измъчва тялото ѝ с милувките си. Чувстваше се толкова изтощена от невероятните усещания, че безпомощно отпусна ръце. Сякаш потъна в някаква мъгла.

И тъкмо когато вече мислеше, че сърцето ѝ ще се пръсне от желане, Айрис усети как нещо се отприщи в нея и бе залята от невероятно блаженство.

Семето на Монти се изля в нея като гореща вълна, която сякаш я понесе към шеметните висини на сладостта.

Монти се изправи.

– Мисля, че трябва да тръгваме.

Току-що бяха приключили с вечерята от боб и пушена сланина, която той бе приготвил, и младият мъж бе измил чиниите в потока.

– Къде да тръгваме?

– Трябва да се връщаме в лагера.

– Но това означава да яздим цяла нощ. Не е ли по-добре да спим тук и да тръгнем утре рано сутринта? – Искаше поне още няколко часа да останат сами.

– Хен и Соления са в Додж и аз оставих Тейлър да се грижи за стадото. Не бих могъл да спя, ако непрекъснато се тревожа какво би могло да се случи, докато ме няма.

Айрис го остави да ѝ помогне да се качи на седлото, но не чувстваше потисната. Опитваше се да прогони чувството, че отново е излишна, ала не можеше да се отърси от страха, че хубавите мигове, които бе изживяла, вече никога нямаше да се повторят. Монти отново ще потъне в работата си и ще я забрави. Сигурно нея харесваше толкова много, колкото бе казал. Навярно тя не беше толкова важна за него, щом дори за една нощ не можеше да забрави за стадото.

Още преди да стигнат до лагера, Айрис усети, че нещо не е наред.

– Животните са побягнали – рече Монти, когато приближиха и видяха как е изпотъпкана земята.

– Мислиш ли, че това е нашето стадо? – Дори нейните неопитни очи видяха, че тревата е смачкана и земята е като изорана.

– Да. В тази част на Канзас няма друго толкова голямо стадо.

Те проследиха пътеката, която се бе образувала от хилядите копита на животните, и се убедиха, че това наистина са били техните животни. Младият мъж смушка Нйтмеър и препусна в галоп. Той бе сложил седлото си на нейния кон, но Айрис не можеше да се задържи на него. Затова тя яздеше на Нйтмеър, зад него, а Монти държеше юздата на коня

й и го дърпаше към лагера.

Слънцето още не бе изгряло, но всички в лагера бяха станали и вече оседлаваха конете. За нейна изненада лагерът изглеждаше точно така, както го бяха оставили.

– Беше Франк – каза Тейлър. – Нямаха намерение да се бият с нас. Искаха само стадото.

– Защо не тръгнахте след тях? – попита Монти.

– Те бяха прекалено много. Изпратих хора в Додж да извикат Хен и Соления.

– Тъкмо щяхме да тръгваме – намеси се Хен. Той сгъваше завивката си и посочи следите, оставени от животните. – Няма да е трудно да ги проследим и открием.

– Има ли пострадали? – запитва Монти.

– Младият Дани Кловер. – Хен обвинително го погледна.

– Зле ли е?

– Мъртъв е. Бил е на пост и те са го удушили, за да не извика.

Младият мъж не каза нищо, но Айрис знаеше, че се чувства отговорен за смъртта на момчето. Изразът на Хен показваше, че и той мисли така.

Ала тя знаеше кой е истинският виновник. Ако не беше тя, Монти нямаше да изостави стадото си и да се втурне да я търси из прерията. Ако не я бе последвал, може би щеше да съумее да предотврати нападението. И може би щеше да спаси момчето.

– Кога се случи всичко това? – попита Монти.

– Около полунощ – отвърна Тейлър.

– Значи имат само шест часа преднина. Тази вечер ще ги настигнем. Всички да се качват на конете! Ще тръгнем след петнайсет минути.

– И аз ще дойда с теб – обади се Тейлър.

– Аз също – последва го Зак. – Не можеш да ме спреш. Независимо от всичко, ще дойда с теб!

– Добре – съгласи се Монти, – но ако изостанеш, ще те завържа на коня ти и ще те оставя така, докато не се намери някой да те върне обратно в лагера.

– Аз също ще дойда – заяви Айрис.

– Не! – отсече Монти.

Младото момиче изненадано го погледна. Дори когато е бил най-ядосан, Монти не й бе говорил по този начин. Сега той не беше сърдит. Говореше й, сякаш бе един от наемните работници – с пестеливи фрази и властен тон.

– Искам ти и Бети да заминете за Додж – сухо продължи той – Там ще бъдете в безопасност, докато се върнем.

Той отиде да си избере един кон от хергелето. Айрис се затича след него:

– Това е моето стадо и аз трябва да остана при него.

– Точно това не бива да правиш! – извика той и влезе зад оградата. – Така ще бъде най-добре за всички. И въобще не трябваше да се залавяш с това проклето пътуване през прериите. Трябваше още на втория ден да те върна при Роуз, в ранчото. Повече няма да повтора тази грешка.

Като че нож прониза сърцето ѝ.

– Какво искаш да кажеш с думите „няма да повтора тази грешка“? – Стори ѝ се, че това не е той, не е нейният Монти, а някакъв непознат, който в лице много прилича на любимия ѝ мъж, но се държи съвсем другояче. Не можеше да постъпи така онзи страстен мъж, който я бе притискал тази нощ в преградките си.

Младият мъж си избра кон, метна юздата през врата му и го изведе навън от оградата.

– За неопитни жени като теб тук е прекалено опасно. Това бе най-голямата грешка в живота ми – да те взема със себе си на това дълго пътуване, изпълнено с неизвестност и рискове. Понякога се държиш така, сякаш си забравила, че не се намираш в Сейнт Луис. Ако още веднъж решиш да зарежеш всички нас и да хукнеш да бягаш, както вчера, а наоколо гъмжи от червенокожи, с теб ще бъде свършено. – Айрис се опита да възрази, но Монти с бърза целувка запуши устата ѝ. – Сега нямам време за повече обяснения. Тръгни за Додж! Като се върна, ще те потърся и ще поговорим по-подробно.

Той донесе седло и одеяло.

– Трябва да говорим сега, ако искаш да те следвам по целия път през прериите на Канзас!

Монти се обърна и девойката се смая от гневния блясък в очите му.

– Вчера рискуваше да те нападнат в прерията. Аз трябваше да те открия и да те спася. Но сега си в безопасност и вече мога да се заема със задълженията си.

През целия си живот Айрис винаги се бе занимавала само със себе си. Помъчи се да го разбере, но не можеше да повярва, че той може да я обича, без да забрави за всичко останало. Ясно бе, че за него тя винаги щеше да бъде на второ място – пренебрегвана, изоставяна, унижавана.

– Искаш да кажеш, че трябва да се махна от тук?

Младият мъж току-що бе завързал седлото за гърба на коня.

Приблужи се към нея, прегърна я през рамо и я поведе към групата мъже, облежнати на оградата.

– Не исках да кажа точно това – кротко започна той, разбрал, че тя се е почувствала пренебрегната. – Обаче точно сега най-важно е да си върнем стадото и да открием убица на Дан и. Това е мое задължение и аз не мога да не го изпълня. Не мога да го пренебрегна заради нещо друго.

– Не те моля да го пренебрегваш. Искам само да ми позволиш да тръгна с теб. Искам да заловим Франк не по-малко от теб. Освен това няма да е по-опасно от онова посещение в индианското селище, при команчите.

– Тогава постъпих доста глупаво, като се съгласих да ме придружиш. Този път няма да идваш с мен. Всяка жена трябва да си знае мястото.

Струваше й се, че ако Монти я изоставеше сега, вече никога нямаше да се върне при нея. Може би се държеше прекалено неразумно, като някое дете – вярата й в любовта му се оказа прекалено крехка, за да издържи дори и на няколкодневна раздяла. Девојката отчаяно направи последен опит да го задържи при себе си:

– А ако не се съглася да стоя тук и да те чакам, изтръпнала от черни предчувствия?

Защо трябваше да го предизвиква? Като че ли се опитваше отново да върне миналото.

Монти се вцепени, за миг застина на място, а после бавно се обърна към нея:

– Вероятно ще има престрелка. Вече загубихме един човек. Не мога да взимам правилни решения, ако се безпокоя за теб.

– Няма защо да се безпокоиш за мен. Аз мога сама да се погрижа за себе си.

Младият мъж се ядоса:

– Не можеш да се грижиш за себе си и никога не си го правила. Не мога да проумея защо не можеш най-после да разбереш, че всеки има отговорности и трябва да се съобразява с тях! Роуз винаги го е правила.

Той се обърна, готов да си тръгне, но тя го хвана за ръката.

– Не се съмнявам, че твоята съвършена Роуз разбира всичко! – гневно каза тя, но в гласа й прозвуча болка. – Но това, което разбирам, е, че ти прекарваш целия си живот да правиш това, което иска Джордж, и винаги да мислиш за своите отговорности. А какво искаш ти? Знаеш

ли поне какво точно искаш ти?

– Това сега не е важно – нетърпеливо отвърна той.

– Разбира се, че е важно! – Тя понижи глас, за да не чуват останалите. – Нима мислиш, че ще искам да се омъжа за теб, след като ти цял живот ще се стараеш да угодиш на Джордж?

Монти изглеждаше, сякаш го бяха цапнали с мокър парцал.

– Кой изобщо е споменавал за женитба? – изрева той.

Искаше ѝ се да потъне в земята от срам. Всички наоколо стояха неподвижно. Тя усещаше погледите им и бе сигурна, че чуваха всяка дума.

– Ти каза, че ме обичаш – едва доловимо прошепна девойката и крадешком погледна към мъжете, които чакаха. – Аз съвсем естествено предположих...

– Едва миналата нощ разбрах, че те обичам – изсъска той. – Не съм имал време да помисля по-спокойно за всичко, което се случи между нас.

Сякаш нещо вътре в нея се прекърши:

– Не искаш ли да се ожениш за мен?

– Не съм казвал това. Но дори и да не искам, това не означава, че не те обичам.

Не искаше да се ожени за нея, защото бе незаконородена. Това беше причината. Защо иначе един мъж, който обича една жена, няма да иска да се ожени за нея?

Мъжете бяха възседнали конете. Младият мъж се опита да хване ръката ѝ, но тя го отблъсна.

– Ти не искаш да обичаш никого. Ти просто искаш някой, който да ти се подчинява във всичко и никога да не оспорва решенията ти – заяви тя.

– Ако наистина беше така, нямаше да те обичам. Ти не искаш да направиш и най-малкото нещо, за което те помоля, и винаги оспорваш решенията ми.

Този мъж не можеше да я разбере... Тя не желаше да пречи на работата му. Разбираше, че се е посветил на стадото, на семейството си, на хората си, на работата си. През изминалите месеци го бе наблюдавала всеки ден. И макар да не разбираше защо полагаше толкова усилия, за да угоди на брат си, и това да не ѝ харесваше, бе се примирила.

А сега просто искаше да бъде с него. Нуждаеше се от него. Да бъде с него и да има любовта му бе за нея най-важното нещо на този свят. Нищо друго не я интересуваше и беше готова на всичко, за да има

любовта му.

– Ако смяташ да хванеш Франк тази вечер, по-добре е да тръгваш – провикна се Хен.

– Айрис, трябва да тръгвам. Чакай ме в Додж! Там ще поговорим.

Той ѝ бе крещял, а сега я изоставяше. Бе ѝ крещял пред всички, като че ли беше някоя слугиня, сякаш нейното мнение нямаше никакво значение за него, като че ли не се интересуваше от нейните желания.

И тогава тя ги видя. Четиримата братя Рандолф, подредени в редица, като че ли застанали срещу целия останал свят.

И тогава разбра всичко.

Тя никога нямаше да бъде за Монти най-скъпото, най-важното. Неговото семейство, неговата работа винаги щяха да останат по-ценни за него. Не можеше да си обясни каква е причината, но в случая това нямаше никакво значение. Винаги ще трябва да се задоволява с второстепенна роля.

Дори не я целуна. Не ѝ каза дори една нежна дума на сбогуване. Вместо това той ѝ се разкрещя и ѝ нареди да отиде в Додж; каза, че любовта му няма нищо общо със заповедта да стои далеч от него.

Нежната пъпка на надеждата, която бе разцъфнала в тяхната любовна нощ, увехна и умря в грубия сблъсък с действителността. Отново видя четиримата братя Рандолф, вперили погледи в нея – една непробиваема стена, през която не можеше да проникне. За тях най-важното бе семейството, работата, кравите. Всичко останало беше на заден план.

– Отивай си при кравите! – ядосано извика тя. – Но бъди внимателен. Франк те мрази.

Не искаше да му позволи да разбере колко я бе наранил. Не искаше да му позволи да разбере колко силно се нуждаеше от него.

– Трябва да побързаме, ако искаме да стигнем до вечерта в Додж – обади се Бети.

Девојката кимна, макар че нямаше какво да прави в Додж. Искаше само да бъде на седлото на коня му, притисната до силните му гърди.

– Какво смяташ да правиш? – обърна се Айрис към Бети.

Пътуването до Додж се проточи по-дълго, отколкото бе очаквала. Наближиха града малко преди свечеряване. Айрис се огледа, преди да свали седлото и да извади тежката кесия със златните монети. Искаше час по-скоро да се изкъпе. Бяха яздили трийсет километра и тя се чувстваше уморена до смърт.

– Ще попитам дали някъде нямат нужда от жена, която да готви и чисти.

Айрис никога не се бе занимавала с домакинска работа, но знаеше, че е доста тежък труд и с него се захващат само жените, които нямат друг избор.

– Имаш ли роднини?

– Да, но те нямат пари, за да ми платят пътя до дома. – За миг младата жена замълча. – Пък и не съм сигурна дали искам да се върна обратно. Със съпруга ми преживяхме много трудности, но свикнах да бъда самостоятелна. Страхувам се, че няма да мога да изтърпя строгите порядки в дома, в който съм отрасла.

– Може да се омъжиш отново.

– Предполагам, че ще трябва да го направя.

– Нима не го искаш?

– Омъжих се за моя съпруг само защото трябваше да се омъжа за някого. Ако го направя втори път, надявам се, че ще мога да избира мъж, който да ми харесва. Някой, който ще се съобразява с желанията ми.

Това ѝ бе познато. Монти също не я уважаваше като личност и не се съобразяваше с мнението ѝ, макар да казваше, че я обича. Дори и да не се интересуваше от произхода ѝ, той не вярваше, че тя може да мисли и да взема правилни решения.

Той не я обичаше, не я уважаваше, не се интересуваше от желанията ѝ. Колкото и да мислеше, бъдещето не ѝ обещаваше нищо хубаво.

„Той ме използва, а аз му позволих.“

Ала тя също го бе използвала.

Всичко бе минало и нямаше връщане назад. Трябваше да забрави миналото и да се опита да започне живота си отново.

Може би не беше достойна да се омъжи за един Рандолф, със сигурност не можеше да се сравнява с идеалната Роуз, но все пак беше достатъчно добра, за да бъде използвана и след това – захвърлена. Но какво да прави сега? Къде да отиде? Не можеше да се върне в Сейнт Луис, нито пък да замине някъде другаде.

Трябваше да отиде в Уайоминг и да създаде собствено ранчо. Монти бе казал, че тя не разбира нищо от скотовъдство. Е, щеше да му докаже, че може да се справи. Той не бе единственият човек, който разбира от крави. Карлос ще ѝ помогне. Той поне не я гледа отвисоко. И двамата бяха неопитни.

– Искаш ли да готвиш и да чистиш за мен? – попита тя Бети.

– Сигурно ще намериш някой хотел, където няма да ти трябва готвачка и чистачка.

– Имах предвид Уайоминг. Аз ще имам собствено ранчо и искам да се науча да готвя поне едно ядене. Може би ще бъде само пържено пиле с кнедли, но ще бъде най-вкусното в цял Уайоминг.

– Нима няма да изчакаш Монти тук, в Додж?

Айрис съкрушено поклати глава. Не можеше да се върне в лагера и да прекара още един месец с Монти. Не можеше да понесе мисълта, че ще го вижда всеки ден, след като нямаше никаква надежда един ден да бъдат заедно. Той щеше да закара стадото ѝ до Уайоминг. Дори и да бе научила само едно нещо, вече го знаеше отлично: единствените неприятности на Монти бяха заради нея.

– Не мога да ти обещаю висока заплата – каза младото момиче. – Няма да имам много пари, докато не продам първите телета. Всъщност ще трябва да живеем доста скромно. Дори не знам какво представлява къщата, където ще трябва да живея. – При тези думи стомахът ѝ се сви.

– А как ще намериш подходящи хора, които да работят в ранчото?

– Карлос ще се погрижи за това. Той ще бъде мой надзирател.

– Харесвам Карлос, но не бих искала Джо Рийърдън да е наблизно.

– Какво имаш против Джо?

– Не знам, но просто не му вярвам. Освен това и Монти не му вярва, а той има верен усет за хората.

Мисълта за Монти я прониза като с нож. Знаеше, че няма да е лесно, но ако искаше да започне отново, трябваше да го забрави.

– Това, което мисли Монти, не ме интересува. Не смятам, че ще го видим отново.

– Сигурна ли си, че искаш точно това? Няма да ти бъде никак лесно.

– Сигурна съм, че това не е животът, който бих искала, но нямам друг избор. Всичко, което имам, е това стадо и малко земя край едно езеро.

– Трябва да се омъжиш. Сигурно има най-малко дузина мъже, които ще са готови на всичко, за да се оженят за красива жена като теб.

– Така казват всички, но, изглежда, не е вярно. Май тази червена коса не означава нищо друго, освен че имам лош характер. А всички приказки, които съм слушала за очите ми, могат да завъртят главата дори и на най-разумната жена.

– И кожата ти, и тялото ти. Ти всъщност си най-красивата жена, която съм виждала – добави Бети.

Монти никога не бе оценявал очите или косата ѝ. Не си спомняше да ги бе споменавал повече от един-два пъти. Може би не ги намираше за привлекателни. Както и да е, едно беше сигурно – не ги харесваше достатъчно, за да иска да ги вижда цял живот до себе си. Младото момиче пропъди тези мисли от главата си. Беше твърде късно. Отсега нататък трябваше да мисли само за стадото си. Щеше да покаже на Монти, че не само той може да бъде целенасочен и упорит в работата си.

– Ти сигурно мислиш, че красотата ми има някакво значение. – Почувства как сълзите парят на очите ѝ. – Майка ми беше абсолютно сигурна, че ще се омъжи за някой богат мъж, който ще направи за мен всичко, което искам. – А какво искаше да даде Монти? Нито брак, нито семейство, нито сигурност, която толкова отчаяно желаше. Може би червената ѝ коса бе вино на за всичко. Мъжете никога не мислеха за нея като за бъдеща съпруга и майка на децата им. Искаха само да се забавляват нея, докато задоволят страстта си. – Само дете забрави да ми каже, че трябва много да внимавам. Понякога момичетата са много глупави. Но предполагам, че тя никога не е мислела, че ще се влюбя в единствения мъж на земята, който не дава и пет пари за моите прелести.

– За Монти ли говориш?

– Да, един мъж, който обича повече кравите, отколкото жените. Не е ли забавно? Може да притежавам най-красивите дрехи и да покоря цял Додж, ала той едва ли ще ме забележи – все едно, че съм облечена в тази протрита рокля.

– Не е вярно. Той се грижи за теб. Той отиде да те търси, независимо че се тревожеше за стадото.

– Знам, но бих желала да не го беше правил. За една нощ повярвах, че той наистина ме обича. – Не ѝ хареса неодобрителният поглед на Бети. – Но сега знам, че това не е вярно. Той не се интересува от мен.

– Не мога да повярвам в това.

– Той се грижи за мен, но не по този начин, по който бих желала. Свикнала съм да искам от живота всички онези неща, които майка ми бе казала, че са най-важни и ценни за една жена. Ала аз не съм като нея. Достатъчно бе това дълго и отвратително пътуване през тази прерия, и аз разбрах, че всичко, което искам, е Монти. Но не както той го разбира.

Вече се виждаха къщите на Додж. Айрис тръсна глава и изправи рамене: трябваше да бъде силна, за да може да се справи с всичко, което ѝ предстоеше.

– А сега трябва да престана да се самосъжалявам и да хленча. Онова разглезено момиченце, което Монти презираше толкова много, вече

не съществува. Ще дойдеш ли с мен?

Бети замълча за миг:

– Да.

– Благодаря ти. Сигурно нямаше да намеря сили да тръгна сама.

Но щеше да тръгне, дори и ако трябваше да извърви сама целия път. Нямаше да се предаде! Никога не се бе предавала. Монти Рандолф ѝ принадлежеше. Той беше единственият, който не знаеше това. Имаше един месец, за да намери начин да го убеди, че той трябва да се ожени за нея, и нямаше да изгуби нито миг.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Монти изостана от групата, защото не бързаше да се върне в лагера.

Чувстваше се изпълнен с радост, щастлив, сякаш се бе озовал на седмото небе. Всичко се нареждаше според плановете му. Още през първия ден, около полунощ, те заловиха Франк и хората му. И то благодарение на убийствената точност на пушката на Хен и на хитроумния план за атаката, измислен от него – само за пет минути братята Рандолф отново завладяха стадото. Единствено с крадците на добитък имаха неприятности. Погребяха Куинс Хъниман и Клем Краудер в прерията. Монти се закани, че лично ще отведе Франк и Бил Ловел при шерифа в Додж.

Ала колкото повече младият мъж приближаваше лагера, толкова по-мрачен ставаше. С всеки изминат километър се приближаваше до момента, когато ще трябваше да отпътува за Додж – едно решение, което дълбоко в душата си не одобряваше, едно решение, с което не можеше да се примири.

Той бе решил занаяпред да няма никаква връзка с Айрис. Ще раздели стадата колкото е възможно по-скоро и ще остави Айрис и Карлос да пътуват сами до Уайоминг. Той щеше да пътува със своето стадо поне на два дни път зад тях.

Освен това бе решил никога повече да не се среща с младото момиче.

– Къде е Айрис? – попита той още преди да слезе от коня.

– Замина за Додж заедно с мисис Крейн, както им бе наредил – отвърна Бъд Рейнс, който бе останал да пази фургона с провизиите.

След като си възвърна стадото, вместо да се върне в стария лагер, Монти поведе говедата към пасищата на север. Зак получи заповед да доведе фургона с провизиите до мястото на срещата. Сега се намираха на трийсетина километра северно от град Додж.

Бяха изминали шест дни.

– Добре – въздъхна Монти. Сякаш камък падна от плещите му. През целия път го измъчваше мисълта, че Айрис може да тръгне по следите му. Или пък отново да се изгуби. Най-после се успокои – красивата девойка за пръв път бе проявила здрав разум. – Соления, докато аз съм в Додж, искам да наредиш на каубоите да отделят стадото на Айрис от

нашето. Сигурен съм, че тя ще поиска да тръгне сама със своето стадо веднага щом се върне.

Той знаеше, че тази заповед ще бъде посрещната като гръм от ясно небе. Ала не искаше никой да го разпитва, не искаше никой да оспорва решението му, не искаше никой да наднича и душата му. И без това всичко бе тъй болезнено. Ако сега трябваше да изтърпи упреците и подмятанятия на братята си – о, това би било нетърпимо!

През последните шест дни имаше достатъчно време, за да се убеди за сетен път, че той и Айрис не могат да живеят заедно. В един миг дори си бе помислил за женитба, обаче веднага отхвърли тази налудничава идея. Той не се нуждаеше от жена като нея, нито пък тя – от съпруг като него. Нямаше значение дали ще живеят в ранчото в Уайоминг или в някоя къща в Сейнт Луис – единият от тях щеше да страда през целия им съвместен живот. Дори можеше да се намразят до смърт, преди да е изтекла една година.

Не искаше да се отказва от Айрис. Все още не можеше да се реши да я изтъргне от сърцето си. Не можеше да се примири с тази мисъл, непрекъснато се убеждаваше, че няма друг изход, и в следващия миг трескаво се опитваше да намери и най-малката възможност, за да промени съдбата си. Но винаги стигаше до същия резултат. Между тях нямаше нищо общо, освен избухливия нрав и невероятното упорство. От него не ставаше нито съпруг, нито баща, така както тя не бе родена да бъде съпруга и майка.

Но решението да се раздели с Айрис се оказа най-трудното в целия му досегашен живот. Когато я изпрати в Додж, в главата му все още се въртеше неясното предчувствие, че може би някога някъде по някакъв начин отново ще се съберат. Обаче изминаха няколко дни, през които той бе лишен от обаятелното въздействие на прелестната девойка, и се убеди, че за тях двамата няма общо бъдеще. Освен това през тези самотни и мъчителни часове младият мъж разбра, че я обича прекалено много, за да позволи любовта им да заглъхне бавно и болезнено. Ако трябваше да се разделят, нека бъде още сега.

– Искаш да кажеш, че си решил да я оставиш да пътува сама до Уайоминг? – попита Хен.

Монти не бе чул кога брат му се е приближил.

– Да. Най-тежката част от пътуването вече е зад гърба ни. Тя може да си наеме други каубои в Додж, пък и Карлос ще съумее да се справи със стадото през останалата част от пътя.

Нямаше да я забрави дори за миг, но трябваше да разсече този

възел. Отлагането само щеше да направи нещата още по-трудни. Просто трябваше да бъде по-твърд.

– Особено ако ти пътуваш след тях.

– Няма да пътувам след тях. А освен това ще се разделя и с теб. – Сега вече Хен наистина се изненада. – Все някъде ще се намери някой, който ще ми продаде добитък – продължи Монти. – Ще си купя стадо и ще си уредя собствено ранчо.

– А какво ще стане с ранчото „Кръг седем“?

– Близо до него се продават много участъци. Ще се постарая мое-то ранчо да е достатъчно близо, за да мога да наглеждам и двете стопанства, но щом нещата потръгнат, Джордж ще трябва да си наеме друг надзирател.

– Значи най-после реши да скъсаш с всичко – доволно се усмихна Хен.

Брат му смутено го изгледа.

– Очаквах да кажеш нещо подобно. Както и да е, но Айрис ми помогна да разбере, че не трябва да позволявам нито на Джордж, нито на някой друг да ръководи живота ми. – Лицето му помръкна: – Доста лекомислено казах на Айрис, че мъжете от семейство Рандолф не се интересуват от чувствата на околните, но внезапно осъзнах, че това всъщност се отнася само за мен. И щом ми хрумна тази мисъл, разбрах, че наистина не се интересувам от другите. Доведох стадото дотук въпреки нечовешките мъки, които всички трябваше да изтърпим. Няма никакво значение, че и аз самият съм търпял несгодите наравно с останалите. Нали аз организирах това пътуване.

– А какво ще кажеш за Айрис?

– Какво за нея?

– Нали беше влюбен в нея?

– Знам.

– Е, кога ще ѝ предложиш да се омъжи за теб?

– Няма да ѝ предложи. Нищо няма да излезе от това.

– Грещиш.

– По дяволите, Хен, не съм искал мнението ти! Отначало побесняваше, защото съм ѝ отделял прекалено много внимание. А сега ми заявяваш, че греша, щом не искам да се ожения за нея. Говориш безсмислици.

Лицето на Хен не изразяваше нищо. Както обикновено.

– Отначало не я харесвах. Мислех, че е глупава и влюбена само в себе си. Но тя се промени. А дори и да не беше се променила, това е без

значение – ти я обичаш и сигурно никога няма да я забравиш. Никога не си бил разумен. Не очаквам и сега да проявиш повече разум.

Монти измъчено се усмихна:

– И за мен, и за нея ще бъде по-добре да се разделим още сега.

– Кога ще й кажеш?

– Когато отведа Франк и Бил в Додж.

Монти беше съгласен дори да ги освободи, само и само да не пътува до Додж. Никога не бе изпитвал такъв страстен копнеж по някоя жена, както сега към Айрис. И напук на разума си мечтаеше да прекара поне един ден с нея.

– Кога ще дойдеш в ранчото?

– Не знам. Щом взема решение, ще ти съобщя.

– Ти сериозно ли говориш всичко това?

– Абсолютно сериозно, макар че Джордж едва ли ще се зарадва.

– На него ще му хареса – рече Хен. – Ще се изненада, но със сигурност ще му хареса.

– Искате да кажете, че в хотела никога не е отсядала жена на име Айрис Ричмонд? – изкрещя Монти в лицето на администратора на „Додж Хаус“. – Шест дни са изтекли, откакто е пристигнала тук, а в този проклет град няма друг хотел. Няма къде другаде да е отишла, затова престанете да ме разигравате!

– Вижте сам, мистър... – Администраторът смутено запрелиства за трети път хотелиерския дневник. – Нямаме клиентка с такова име.

– Може би не се е записала с истинското си име. Не може ли да си напрегнете паметта? Тя е истинска красавица, с червени коси и изумрудени очи. Трябва да е пристигнала с придружителката си, една доста скромна на вид жена, със светлокафява коса.

– Няма да е зле да потърсите шерифа Басет. Може пък той да ги е видял.

Младият мъж недоумяваше: името на Айрис наистина не бе записано в хотелския дневник, следователно тя не бе идвала в хотела. Въобразяваше си, че ще я завари тръпнеща в очакване, може би гневна, дори толкова вбесена, че да не желае да разговаря с него, но все пак бе сигурен, че ще го чака. Донякъде се утешаваше с мисълта, че не е сама, че Бети е с нея, но нямаше къде да отиде, освен в този хотел. Къде можеше да се е скрила?

– Ще ви дам два коня. Освен това ми оставиха едно писмо за вас –

каза шерифът, след като изслуша молбата на Монти. – Нищо друго не зная, освен това, че две жени, които приличаха на описаните от вас дами, напуснаха града с първия влак. Лично ги изпратих до влака. Иначе по улиците на Додж не се срещат много жени с благоприлично поведение, особено пък червеносоки. А и си имам достатъчно неприятности с тексаски каубои, такива като вас. – Той отвори чекмеджето на бюрото си: – Ето писмото. А конюшната ми се намира до фермата „Хембъл“.

Монти бе толкова смаян, че не успя да помръдне от стола. Не можеше да повярва, че Айрис го е изоставила, без да разменят дори две думи. Та това не бе справедливо, по дяволите! И освен това бе напълно безсмислено. Не можеше да си замине просто така. Толкова много имаше да й казва.

Тя го бе напуснала!

Тази мисъл болезнено прониза мозъка му. Кръвта му кипна, щеше му се да смачка нещо. Искаше да нарани някого така, както и той бе наранен. Той наистина бе наранен, както никога досега.

Чувстваше се ужасно объркан. Бе свикнал да се опълчва срещу тези, които не са съгласни с него, да се бие за това, което иска. Искаше да удря – жестоко и безмилостно, да наказва. Ала сега нямаше с кого да се бие, нямаше нищо, освен ужасната празнота и разяждащата болка. Отчайващата истина, че нещо, което бе искал толкова много, му бе отнето завинаги.

Младият мъж се протегна да вземе писмото, но не се реши да го отвори, само го гледаше втрещено. Айрис може би е била толкова ядосана, че е решила завинаги да напусне Канзас. И сигурно не желаше повече да го види.

Искаше му се да разкъса писмото на ситни парченца.

– Всичко наред ли е? – попита шерифът.

– Да – разсеяно промърмори Монти. – Просто съм изненадан. Това е всичко.

– На ваше място щях да чувствам нещо повече от изненада. Щях да бъда силно разочарован, ако онази красива лейди бе чакала мен, а не ме бе дочакала. Струва ми се, че е почти невъзможно да я откриете в тези необятни прерии отгук, та чак до Тексас.

Думите на шерифа го сепнаха. Нима толкова ясно се виждаше какво чувства, та този непознат човек бе разбрал всичко? Прословутата гордост, присъща на всички мъже от рода Рандолф, и този път му помогна да се съвземе. Неговите чувства не бяха и никога нямаше да бъдат достойни на околните.

Дори и на братята му.

– Тя пътуваше с нас – рече Монти.

– Да не би да я бъркате с някоя друга?

– Не. Няма друга като нея.

Младият мъж прибра писмото в джоба. Не желаше да го чете в присъствието на друг човек. Въобще не искаше да го прочете – нито сега, нито по-късно. Обаче отлагането нямаше да му помогне.

Скъпи Монти,

Реших да се възползвам от съвета ти и да измит останалата част от пътя с влака. Едва сега осъзнавам, че е трябвало да се вслушвам повече в съветите ти, още от самото начало. Благодаря ти за грижите, помощта – за всичко, което направи за мен.

Тръгваме с Бети, така че не бива да се тревожиш нито за нея, нито за мен. Най-после ще имаш възможност да посветиш цялото си внимание на кравите си.

Никога няма да забравя какво ми каза през онази нощ в пре-рията, но предполагам, че винаги съм осъзнавала колко различни сме ние двамата. Да, ти беше напълно прав, когато отказа да се ожениш за мен. Нищо нямаше да се получи. Ти си чудесен човек и се надявам, че ще срещнеш тази, в която ще се влюбиш и която ще те направи щастлив. Уверена съм, че желаш същото и на мен.

Айрис Ричмонд

С яростен жест смачка писмото. Никога не бе мислил, че може да изпита такава остра болка. Най-необяснимото бе това, че той пристигна в Додж, твърдо решен да ѝ каже същите думи.

Защо сега му се струваше, че сърцето ще изхвъркне от гърдите му?

Защото въпреки всичко се бе надявал отново да я види. Тайно в душата си бе лелеял надеждата, че се е излъгал и че нещо ще осуети намеренията му. Независимо колко усилия положи да убеди сам себе си, всъщност не искаше да се разделя с нея.

А ето че тя го бе сторила, тя го бе изпреварила.

Почувства се ограбен. Не можеше да повярва, че повече няма да я види. Месеци наред цялото му внимание бе посветено на Айрис. Мислеше само за нея, тревожеше се за нея, обичаше я, като че тя беше част от него, сякаш бе станала една от жените на семейство Рандолф. Да я изгуби, бе все едно да изгуби дясната си ръка.

Ала сигурно вече я бе изгубил. Може би първата любов никога не

се забравя, без значение дали се е оказала глупава или безперспективна. Не вярваше, че някога ще може да я забрави. Тъкмо обратното – винаги щеше да носи в сърцето си спомена за нея. И ако по сегашното му състояние можеше да се съди за бъдещето, очевидно отсега до края на живота му в неговото сърце нямаше да има място за друга жена.

Заминала с Бети за Уайоминг. Поне беше в безопасност. Поне засега не трябваше да се тревожи за нея.

Младият мъж бавно отпусна юмука си. Изглади смачканото писмо, прибра го в джоба на ризата и тръгна към конюшната. Време беше да вземе конете и да напусне града.

Искаше да може да изостави спомените така лесно, както този град.

Обаче това все още не беше краят. Имаше да свърши още нещо, преди да тръгне от тук. Точно сега бе настъпил моментът да продаде стадото си и да се заеме със свое ранчо, с новия живот. Но преди това трябваше да намери Айрис. Може би тя грешеше също като него, мислейки, че всичко е свършено. Не, тя се лъжеше.

И двамата се бяха излъгали!

– Искам само да се науча как се готви пуйка – каза Айрис, – макар че Монти не е тук, за да я изяде.

– Трябва да почакаме, докато си намерим святна печка – отвърна Бети. – Освен това в Уайоминг не отглеждат пуйки.

Девојката обезсърчено погледна към малката хижа, която засега бе единствената постройка в бъдещото ранчо. Това бе груба и неугледна постройка, наполовина вкопана в земята, само с един прозорец. Вместо врата беше опъната мечка кожа. Вътре всичко бе съсипано. През зимата и пролетта подът щеше да бъде непрекъснато мокър. Вместо легло в ъгъла бяха натрупани куп кожи. Таванът бе осеян с дупки, откъдето проникваше прах, който се стелеше по всеки предмет. Айрис бе виждала кирпичени хижи в Тексас – дори те изглеждаха по-добре от тази окаяна постройка. Ако Бети не беше с нея, не би останала тук и час.

Карлос и Джо можеха да поставят дюшеме на пода, но тя трябваше да купи поне една печка и някакви що-годе сносни легла. Младото момиче пестеше парите, защото с всеки изминал ден кесията ѝ се изпразваше. Трябваше да изчака продажбата на конете, преди да си позволи да купува някаква покъщнина.

Бети изсипа яденето в тигана и го сложи върху огнището, изкопано в единия от ъглите.

Вече месец живееше в ранчото и с всеки изминал ден Айрис напредваше в старанието си да се превърне в онази ловка, сръчна, калена и

твърда жена за която мечтаеше Монти. С помощта на Бети мизерната хижа постепенно придобиваше малко по-поносим вид и заприличваше на истински дом. Девојката дори се научи сама да готви три ястия. Не беше кой знае какъв успех, но все пак това бе началото. Освен това бе опознала земята си до последния сантиметър, не по-зле от дланта на ръката си.

Всеки нов ден я поставяше пред нови изпитания, ала тя се научи да се гордее с постиженията си, колкото и скромни да бяха. Изучи всички треви, които растяха в земите ѝ, знаеше наизуст всеки поток, вир или брод, проучи местата за водопој и терените за бъдещите кладенци, ливадите и пасищата. Вече бе избрала къде да построи къщата и спомагателните сгради.

Предстоеше ѝ да учи още много, но вече не бе останал и помен от онова разглежено и лекомислено момиче, което се бе опитало да плени Монти Рандолф с няколко усмивки и нежни погледи.

Надяваше се, че изнурителният труд ще ѝ помогне да забрави Монти, но това не стана. Все още не можеше да се сети за русокосия красавец, без да почувства как някакво невидимо острие пронизва сърцето ѝ. Дори бе престанала да се надява, че тази болка някога ще изчезне. Бети се бе опитала да я утеши с думите, че времето лекува всичко, но за пръв път приятелката ѝ се бе излъгала в преценката си. Дори ставаше все по-лошо. Всичко напомняше на Айрис за Монти. Напразно се стараше да не споменава името му – нито на глас, нито в мислите си. Всяко подсецане отново разпалваше огъня в гърдите ѝ.

Непоносима мъка ѝ причини заминаването от Додж, без да го види, без да се сбогува с любимия мъж. Често си задаваше въпроса как ли е постъпил той, след като е прочел писмото ѝ. По цели часове си мечтаеше как той е зарязал стадото си и сега препуска по следите ѝ. Но измина една мъчителна седмица и трябваше да се прости с този блян. Напразно се бе надявала, че Монти с всеки изминал час се приближава към нея.

Не можеше обаче да се примири с мисълта, че той вече я е забравил...

В един слънчев следобед Айрис стоеше на едно възвишение и видя на хоризонта челните редици на стадото.

– Идат! – извика тя към Бети, възседна коня си и преди още приятелката ѝ да се покаже на входа на хижата, тя вече се бе отдалечила на сто метра.

Първо видя Карлос, който яздеше начело на колоната. Тя веднага му съобщи радостната новина, че е регистрирала на негово име

половината от земите в ранчото. Карлос изглеждаше доста променен – загорял, отслабнал и по-самоуверен.

– Добре дошъл у дома – посрещна го девойката с усмивка.

Брат ѝ бе изненадан от срещата:

– Не очаквах да те намеря тук преди мен.

– А къде мислеше, че съм отишла?

– Нямах представа. Хен ми каза, че никой не знае къде си заминала.

– А Монти какво си помисли?

– Не знам – смутено отвърна Карлос. – Не съм го виждал, откакто замина за Додж.

– А къде е той сега?

– И това не знам. Хен раздели стадата и ни остави да вървим напред. Наехме няколко каубои и оттогава не съм виждал нито един от братята Рандолф. Нямах представа колко бях щастлив, като се разделих с тях.

– Но какво се случило с Монти? Къде е заминал?

– Хен ми спомена, че е останал, за да купи стадо. Не зная какво точно е станало с него, пък и не се интересувам от съдбата на братята Рандолф.

Айрис се разкъсваше между надеждата и страха. Къде можеше да е Монти сега? Дали щеше да се върне при стадото и братята си? И дали щеше да иска да бъде отново с нея?

– Мъжете ще ядат от патицата – каза ѝ Бети, – а имаме и малко бисквити.

Младото момиче се зае да помага на Бети при чистенето и опичането на патицата. И тъкмо подаваше с усмивка изчистената патица на приятелката си, за да я сложи в тавата и да я постави във фурната на малката печка в ъгъла, когато навън се чу конски тропот.

Но сърцето ѝ вече не се разтуптяваше, когато чуваше шум от конски копита. Стадото на Рандолф бе пристигнало преди месец, а никой не знаеше нищо за Монти. Девойката все още таеше надеждата, че един ден той щеше да се върне при нея, ала с всеки изминал ден в нея все по-дълбоко се загнездваше страхът, че той никога нямаше да дойде в Уайоминг.

– Та това е жена – промълви Айрис и учудено видя как от седлото слиза някаква непозната стройна жена, облечена елегантно, но... в мъжки дрехи. Яздеше обаче от страни, по женски, и затова без усилие скочи

от седлото. Изглеждаше много самоуверена и Айрис неволно се изчерви, когато излезе да я посрещне.

– Добро утро – поздрави девойката.

– Добро утро – отвърна непознатата. – Надявам се, че не съм дошла в неподходящ момент.

– Не. Вече приготвяме обяда. Аз съм Айрис Ричмонд, собственичката на ранчото „Двойно Д“.

Жената се поколеба за миг:

– Името ми е Фърн Рандолф.

– Вие сте на Монти... – Айрис не можа да довърши от вълнение.

– Да, аз съм снаха на Монти Рандолф. Омъжена съм за брат му Медисън.

Девойката искаше да потъне в земята от срам. Та Медисън Рандолф бе прочут с богатството си! Фърн живееше в огромната им къща в Чикаго или във великолепното им имение в Денвър. Нейната хижа сигурно й изглеждаше като някакъв обор – на тази лейди, свикнала да се разпоглежда в истински замък с безброй слуги. Но нямаше друг избор, освен да се отдръпне и с плах жест да покани гостенката в скромната хижа. Поне щеше да научи нещо за Монти. Обстоятелствата я бяха принудили да се раздели с него. Но щом Фърн бе тук, нямаше да изпусне възможността да научи нещо за мъжа, когото обичаше.

– Страхувам се, че нашата хижа няма да ви хареса. Може би предпочитате да поговорим отвън, на поляната?

– Прилича много на къщата, в която живях като дете – рече Фърн и решително тръгна към вратата. – Жалко, че вече е разрушена от торнадо. Мисля, че Медисън прекали, като купи онази огромна къща.

– Израснали сте във ферма? – изуми се Айрис и внезапно се досети, че всъщност знае много малко за миналото на Фърн.

– В Канзас. Сама поддържа цялата къща: готвене, чистене, пране. Освен това се грижех и за стадото, докато един ден Медисън реши, че съм се съсипвала в тази ферма, и ме заведе в Чикаго, където, за мой ужас, ме очакваше къща, грамадна като замък, с шестима слуги.

Значи, можеше да има щастлив живот, господи! Щом Фърн го е постигнала, защо и тя да не може?

– Моля ви, седнете тук – засуети се Айрис. – Искам да ви разпитам за хиляди неща. Тук няма с кого да разговарям за това, което ме вълнува.

Двете жени разговаряха почти цял час, изпиха кана кафе, после продължиха разговора отвън, на поляната, а накрая възседнаха конете.

За кратко време се сближиха и вече си говореха на ти.

– Земята е превъзходна – отбеляза Фърн на връщане към хижата. – Трябва добре да се грижиш за нея.

– Ех, ако имах твоите знания и опит...

– Ще се научиш – неочаквано се засмя Фърн. – Не е ли странно? В първите дни в Чикаго бих дала всичко, за да мога да поговоря с някого, да излея мъката си. Медисън разбираше, че няма смисъл да ме убеждава да се преместим в Бостън. Опита се, но аз отговорих, че не искам и да чувам за този северен град. А ето че сега те успокоявам и убеждавам, че в началото всичко изглежда по-страшно, но постепенно нещата се уреждат.

– Не те ли измъчваше раздялата с родния дом?

– О, измъчваше ме, и още как! Но не чак дотам, че да се откажа от Медисън. Все пак и до днес си спомням с тъга за прериите в Канзас, за волната младост. Особено ми тежи задължението да нося официални рокли, а не панталоните от еленова кожа.

– Не ми беше удобно да питам защо си с панталони, като мъжете...

– От години нося панталони. Само веднъж сложих рокля. И то защо – ами за да покоря Медисън, разбира се. А после трябваше да свикна с роклите и всички дамски финтифлушки.

– Е, постоянно трябва да се правят отстъпки.

– Ох, никак не ми беше лесно, въпреки че сега може и да не личи. Може би и на теб ти е струвало много усилия да се окажеш от лекия и приятен живот в Сейнт Луис и да се озовеш тук, сама в тази пустош.

– Нямах друг избор. Това ранчо е всичко, което притежавай.

– Не говоря за ранчото, а за решението да се разделиш с Монти. Очевидно е, че все още го обичаш.

– Аз... Как можа да си помислиш, че...

– Защото поне сто пъти спомена името му. А когато заговаряха за него, лицето ти се напрягаше така, сякаш не искаш да изпуснеш нито една дума. Опитваш се да се промениш, да станеш собственичка на ранчо само защото мислиш, че така ще спечелиш сърцето на Монти.

– А не е ли това най-правилният избор?

– Ако искаш да научиш отговора, трябва да попиташ него, а не мен.

– Но къде да го открия? Никой не знае нищо за него...

– А ако сега бе тук, би ли му задала този въпрос?

– Не.

– А защо не? Той те обича не по-малко, отколкото ти него. Болестен спазъм сгърчи лицето ѝ. Не можеше да е вярно!

Ако я обичаше наистина, защо сега не е при нея?

– Ако беше видяла колко безцеремонно ме изпрати в Додж, сега нямаше да говориш така.

– Може би не е разбрал колко силни са чувствата ти към него?

– Може би, но все пак вината е моя. Аз не го оставях на мира, непрекъснато му създавах главоболия и той не можа да ме изтърпи.

– А защо, според теб, съм изминала толкова път, за да дойда да се срещна с теб?

– И аз си зададох този въпрос, но...

– Защото Монти ме помоли да говоря с теб. Искаше да разбере как се справяш сама, как се чувстваш.

– А защо той сам не дойде?

– Твоето писмо го е отчаяло, както и неговите груби думи са разочаровали теб. А сега се е заел със същата трудна задача, с която си се нагърбила ти.

– С какво точно се е заел?

– Монти е решил да се промени, да стане мъж, когото ти би одобрила за съпруг.

– Тук съм вече от два месеца и нямам никаква вест от него. Очевидно не се е загрижил прекалено за мен.

Фърн се усмихна добродушно:

– Позволи ми да ти покажа нещо.

Вече бяха приближили къщата в ранчото на братята Рандолф. Фърн поведе Айрис към една падина, прикрита зад скалите край един поток. На другия бряг девойката видя голям фургон. Двете жени отидоха до него, фургонът беше претъпкан с вещи: масивна чугунена печка, две легла заедно с матраците към тях, няколко дебели одеяла и други завивки, маса и десетина стола, шкаф, гардероб, кухненски бюфет, мелничка за кафе, чували с брашно, захар, кафе, дори и няколко опушени свински бута. Във фургона бе струпано почти всичко, което Айрис мислеше да купи с парите, които щеше да получи от разпродажбата на конете.

– Монти искаше да бъде спокоен, че няма да се лишаваш от нищо. А освен това приближава зимата. Заръча ми да ти предам, че въобще не трябвало да се притесняваш за парите.

Погледът ѝ се замъгли. Монти наистина не бе престанал да мисли за нея. Иначе никога не би изпратил всичко това. Но дали я обичаше толкова силно, че да се съгласи да се ожени за нея?

– Монти не трябваше да изпраща всичко това. Той...

– Аз купих тези вещи и цялата храна, обаче той преди това ми бе

връчил подробно съставен списък на покупките.

Фърн замълча, за да чуе отговора на Айрис, но девойката не каза нито дума. И не би могла. Дори не знаеше откъде да започне.

– Няма да е зле да му благодариш – подметна Фърн.

– Ще му напиша писмо и ще те помоля да му го занесеш.

– Не, трябва лично му благодариш.

– Не мога да отида в ранчото „Кръг седем“. Хен не може да ме Понася. Не мисля, че и Тейлър или Зак ще ме посрещнат по-радушно.

Айрис долавяше, че оправданията ѝ са доста необедителни, но бе тъй замаяна в този миг, че не можеше спокойно да разсъждава. От два месеца бе чакала миг като този, беше го споменавала в молитвите си, беше мечтала за това щастие, докато се трудеше без отдых от тъмно до тъмно. А сега, когато дългоочакваният миг бе настъпил, се бе вцепенила и не успяваше да каже дори една дума. Животът ѝ бе заложен на карта. Ако и сега Монти я отхвърлеше, за нея това щеше да бъде краят. И то завинаги. Не беше уверена дали да се възползва от новата възможност да се сдобрат.

– Хен си замина – съобщи ѝ Фърн. – И никой не знае накъде е тръгнал. Тейлър замина за Ню Йорк, защото си въобразява, че там ще научи тънкостите на кулинарното изкуство. А Зак трябва да продължи училището си, след като си почине един месец при нас в Денвър. Тук остава само Медисън.

– Не мога... Монти не би искал... Ох, не мога да го обясня – неуверено прошепна Айрис.

– И Монти замина.

Монти бе напуснал Уайоминг! Айрис вече съвсем се обърка – защо тогава бе изпратил този фургон? Значи, въпреки всичко, не я обичаше!

– Кога се е върнал в Тексас?

– Въобще не се връщал при Джордж и Роуз. След като те е изпратил за Додж, той купи ново стадо и започна да си търси ранчо.

– Какво?

– Според думите на Хен, който никога няма да се научи да се съобразява с чувствата на хората около него, когато ти си заминала само с приятелката си Бети за Уайоминг, Монти така се разбеснял, че веднага решил да купи стадо и да се заеме със собствено ранчо. Имотът му сега е на север от ранчото „Кръг седем“. Според Хен Монти твърдо е решил да докаже, че може да справи и без подкрепата на Джордж.

Айрис не обърна внимание на забележката на Фърн. Сега вече нищо друго нямаше значение. Внезапно всичките ѝ надежди се съживиха.

– Значи трябва да се видя с Монти...

– Надявах се, че ще се съгласиш. Ела в ранчото „Кръг седем“ утре сутринта колкото се може по-рано. Аз ще се погрижа и той да бъде там.

Айрис усети как сърцето ѝ заби бясно. Главата ѝ се замая. Монти искаше да се ожени за нея! Сигурно бе така. Нямаше друго обяснение за фургона и ранчото. Искаше ѝ се да тръгне веднага, макар да знаеше, че бе невъзможно. Не знаеше как ще дочака утрото.

– Ще бъда там към девет часа – прошепна тя.

– Много добре. А сега трябва да се връщам... Освен това има и едно важно предимство да бъдеш омъжена за някой от братята Рандолф – всеки от тях ще се грижи за теб.

Айрис не намираше нищо лошо в това. Дори бе чудесно, след като два месеца никой не се бе загрижил за нея.

– Не ми харесва това – измърмори Карлос. – Много по-добре ни беше без братята Рандолф. Не виждам защо трябва отново да се обвързваме с тях.

– А пък аз не мога да приема този техен жест, без да им се отблагодаря по някакъв начин! – тросна се Айрис.

– Върни ги обратно. Скоро ще вземеш доста пари от продажбата на конете и няма да имаш нужда от подаръците на семейство Рандолф.

Джо вече бе успял да се спазари с един от богатите собственици на земя в Уайоминг и в близките дни щеше да продаде конете за хиляда долара.

– Ако върнеш фургона на мистър Рандолф, няма да успееш да отидеш до Чайен, да накупиш всичко необходимо – искам да кажа, същото, което е докарано с този фургон, – и да се върнеш преди падането на първия сняг – благоразумно се намеси Бети. – Сега може да ти се струва доста романтично да спиш върху купа от кожи в единия ъгъл на хижата и да готвиш върху тази мизерна печка в другия ъгъл, но в най-скоро време сам ще се убедиш, че така няма да изкараме зимата. Местните хора казват, че тук, сред планините на Уайоминг, понякога зимите били много студени.

– Стига сме се разправяли – примирително каза Джо. – Не разбирам защо пък да не приемем жеста на любезните ни съседи.

Карлос знаеше защо приятелят му се съгласи да не връщат фургона на Монти Рандолф. Джо все още не можеше да се похвали с успех при ухажването на Айрис. Девоjkата му бе заявила недвусмислено да не си прави илюзии, че ще спечели някога ръката и сърцето ѝ и явно го отбягваше. Карлос знаеше, че Айрис няма доверие на Джо. И би било

странно, ако се бе случило обратното. Несъмнено Джо не се бе отказал от плановете си да отвлече девойката и да поиска от Монти да му заплаќи откуп, като пожертва част от скритото злато на семейство Рандолф.

Джо не можеше да се откаже от надеждите си да се добере до двајсет, а защо не и трийсет хиляди долара, но дори и да имаха толкова пари, братята Рандолф никога нямаше да се оставят да бъдат лесно изиграни. Не, мъжете от това семейство никога не са били глупаци или наивници.

Братята Рандолф умееха да бранят своето. Ако Джо не бе проумял досега тази истина, крайно време беше да го разбере, особено след онава яростно преследване на крадците на добитък. Студените погледи на синеоките близнаци можеха да вселят страх в душите и на най-смелите авантюристи. Хен можеше да бъде по-опасен и от най-закоравелия и ловък убиец, а Монти... По-добре беше никой да не се изпречва на пътя му, когато кръвта му започнеше да кипи. А мълчаливият и отнесен на вид Тейлър само за миг можеше да смени готварския черпак с пушката. Дори и онава хлапе, Зак, можеше да стреля не по-зле от зрял мъж. Още тогава, сред прериите на Канзас, когато бе видял как братята потеглиха по следите на крадците, със смръщени чела и ръце върху спусъка на пушките си, Джо си бе казал, че никоя банда не би могла да избегне възмездие на братята Рандолф.

– Добре, ако толкова настояваш, отиди в ранчото на братята Рандолф, но аз трябва да те придружа – предложи Джо.

– Не, ще отида сама – отсече Айрис. – Ти нямаш нищо общо с тази история.

В този миг Карлос се опита да се намеси.

– Остави я да се оправя сама – примирено въздъхна Джо и сложи ръка на рамото на приятеля си. – Нека да не си прахосваме целия ден. Имаме да свършим още толкова много работа, преди да настъпи зимата.

Първият зимен сняг сигурно скоро щеше да дойде. Усещаше се във въздуха. Трябваше да побързат, имаше още толкова много работа. Трябваше да накарат животните да привикнат да се хранят с фураж.

Карлос отмести ръката на Джо.

– До вечерта трябва да се върнеш, иначе аз ще дойда да те взема – процеди той, преди да излезе.

– Той ще се успокои – увери я Джо. – Просто ревнува. Смята, че имаш повече доверие в онзи приятел Монти, отколкото в него.

– А аз смятам, че Карлос се справя чудесно с работата – отвърна девойката, – и съм му го казвала многократно.

– Знам, но той все още се нуждае от време, за да повярва в собствените си сили.

– Ще има достатъчно време през следващите години.

Докато отиваше да си легне, Карлос също мислеше за годините, които предстояха. Искаше да има собствено ранчо, макар че всъщност засега не притежаваше законно нито една крава. Искаше да работи за себе си. Искаше да се превърне в богат и уважаван гражданин. Но изражението в очите на Джо му показва, че неговият приятел не се бе отказал от идеята си да отвлече Айрис и да иска откуп за нея, и че нямаше да се откаже за нищо на света.

Карлос се огледа. Мястото съвсем не приличаше на преуспяващо ранчо. Хижата си беше просто една барака. Всичко наоколо се нуждаеше от почистване и имаха само една ограда. Ала наоколо се простираха чудесни пасища и имаше достатъчно вода. След пет или десет години всичко тук щеше да се превърне в чудесно ранчо и те, двамата със сестра си, щяха да се гордеят с него.

Карлос реши, че не трябва да позволи на Джо да отвлече Айрис. Не искаше тя да се омъжва за Монти, но ако все пак сестра му държеше да стане съпруга на Рандолф, той нямаше да ѝ пречи. След всичко, което бе направила за него, той нямаше право да пречи на щастието ѝ. Нито пък можеше да позволи на Джо да изнудва братята Рандолф, дори и те да разполагаха с достатъчно пари, за да платят откупа. Айрис му бе помогнала да стъпи на крака. Нямаше намерение да позволи на Джо да разруши живота му.

Само че не знаеше какво да направи. Вече бе разбрал, че Джо е безскрупулен и жесток човек. Не беше сигурен дали той се съобразява с някого, освен със себе си. Припомни си, че приятелят му не пропускаше и най-малката възможност за забогатяване, без да се съобразява с когото и да било.

Не беше лесно да се попречи на човек като Джо да извърши това, което бе намислил.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Когато видя сградите в ранчото „Кръг седем“, сърцето ѝ се сви от завист. Къщата на братята Рандолф бе изградена от дебели греди, но покривът ѝ изглеждаше стабилен. Със сигурност в тази масивна постройка не падаше прах от покрива. Дори имаше няколко остъклени прозореца. Димът, излизаш от комина, ѝ подсказа, че в кухнята готвачът е запалил огъня в чугунена печка – навярно същата като онази, която Монти ѝ бе подарил – и приготвя вкусен обед.

– Добро утро. – Един мъж се показва на верандата пред къщата, преди тя да изкачи стъпалата пред прага. – Вие сигурно сте Айрис Ричмонд.

Айрис се вцепени от изненада, Фърн не ѝ бе казала, че Джордж Рандолф е пристигнал в ранчото. Девојката не беше подготвена за среща с този мъж, който бе причинил толкова страдания на Монти. Не беше подготвена и за вълната от гняв, която се надигна в гърдите ѝ. Сигурно е дошъл да провери дали Монти се справя с ранчото. Е, в такъв случай тя нямаше да мълчи и щеше да му каже всичко право в очите.

Обаче все пак се засегна, че той очевидно не си спомняше за нея. Може би това се дължеше на очебийната промяна в облеклото ѝ – сега нито бе наконтена с елегантни градски дрехи, нито пък бе с нагласена фризура. Сигурно му изглеждаше доста невзрачна, по-зле дори и от слугините в Тексас. Жалко, че първата ѝ среща с Монти след два месеца раздяла щеше да бъде помрачена от такива неприятности и взаимни огорчения.

– Доста съм изненадана да ви видя тук – започна тя. – Доведохте ли Роуз?

Мъжът се засмя:

– Вечно ме бъркат с Джордж, но все още не мога да свикна с това. Аз съм Медисън Рандолф. Съпругата ми трябва да се е отбила вчера при вас. Влезте. Ще пиете ли кафе? Тази сутрин е дяволски студено.

Девојката въздъхна от облекчение. Мисълта да се изпреди пред Джордж и съвършената му съпруга я плашеше до смърт.

– Фърн готова ли е? – попита тя, като се опита да прикрие нетърпението си. – Обещах на брат ми да се върна преди мръкване.

– Мисля, че ще успеем да се справим, но, за съжаление, Фърн няма да може да ви придружава.

– Защо? – Айрис усети как в душата ѝ се надигна паника. Толкова дълго бе чакала, едва бе събрала смелост отново да се надява... Струваше ѝ се, че повече не би могла да издържи, повече нямаше сили да чака със седмици...

– Ще я оставя тя сама да ви обясни.

Айрис завари Фърн излегната в истинско легло в истинска спалня.

– Отново съм бременна – призна ѝ Фърн и погледна към съпруга си. – Имах намерение да го крия от Медисън колкото е възможно по-дълго, обаче тази сутрин след закуска ми прилоша.

– Затова ѝ забраних да става от леглото.

– Надявах се да разполагам с още няколко свободни дни, но тъй като това себелюбиво чудовище настоява да му родя безчет синове, трябва да безделнича в това легло и на всичкото отгоре да се преструвам, че тази роля ужасно ми допада...

– Ако я оставя сама да решава, съпругата ми ще язди дотогава, докато не пристигне делегация от възмутени дами, представителки на Лигата на благоприличните жени, за да настояват да я смъкна насила от седлото.

– За съжаление, ми се падна да живея със старомоден и брутален съпруг, който обича да тиранизира нещастните жени, особено законната си съпруга.

От изпълнените с обожание погледи, които Фърн отправяше към старомодния си съпруг, Айрис разбра, че тя всъщност не бе чак толкова недоволна от тиранията му, и си помисли, че тя самата не би имала нищо против да бъде жертва на подобно потисничество. Доста по-приятна бе тази участ, от принудата да обикаляш из прерията в студеното утро, за да търсиш заблудени говеда, които съвсем не държат да се завърнат в стадото си.

– Стига сте се занимавали само с мен – усмихна се Фърн. – Не виждаш ли, че Айрис няма търпение да се срещне с Монти?

Айрис не очакваше, че нетърпението ѝ си личи толкова явно.

– Аз съм наред. Соления ми обеща, че ще се погрижи за мен – успокоително рече Фърн на съпруга си и пак се обърна към девойката: – Мъжът ми е в състояние да се притеснява за дреболии от рода на тази, че днес следобед няма да може да остане до леглото ми, защото трябва да те придружи до съседното ранчо; но въобще не се притеснява, че ще ме зареже за месеци, когато отпътува към Източното крайбрежие, за да се занимава с адвокатските си дела.

Медисън се усмихна, но не изглеждаше смутен от упреците на

жена си. Като че ли всичките братя Рандолф бяха надарени с непоклатимо самочувствие.

– Обещай ми, че няма да ставаш от леглото.

– Мога само да ти обещаю, че няма да напускам стаята. Обаче да не ставам от леглото – о, знаеш отлично, че това може да ме подлуди.

Айрис неволно изпита ревност, като видя как Медисън глези жена си. Щеше ли някога да доживее Монти да се отнася с нея по същия начин?

– Е, а сега можем да потеглим за съседното ранчо, за да обясните най-после на Монти колко много го обичате – усмихна се Медисън, след като се качиха на конете.

– Д-да... – смотолеви тя, засрамена от прямотата му.

– Не мога да разбера какво ви е накарало да се влюбите в твърдоглавия ми брат, с когото никой не може да излезе наглава. Вие наистина сте прелестна девойка. И сте толкова млада...

Айрис оцени комплиментата на Медисън, но се подразни от критичния тон, с който той говореше за Монти.

– Той съвсем не е такъв. Аз му причиних толкова неприятности, че едва не го докарах до лудост, но той винаги съумяваше да се овладява. Е, ако не винаги, то поне в повечето случаи.

– Аз съм негов брат и познавам отлично необуздания му нрав – засмя се Медисън. – Похвално е, че така се стараете да го защитавате, но по-голям успех ще постигнете пред някого, който не го познава.

Девойката с тъга си помисли, че може би никой, освен нея, не обича Монти.

– Нима всички във вашето семейство не понасят Монти Рандолф?

Медисън се изненада от въпроса ѝ:

– Ние винаги сме признавали способностите му. Той е много упорит и трудолюбив. Освен това никой не може да се мери с него, когато става дума за грижите около някое стадо.

– Но защо тогава никой от вас, братята Рандолф, не го обича? Сигурна съм, че Джордж го презира, а Хен се държи с него така... сякаш едва го понася.

– Айрис, има една особеност в нашето семейство, която на всяка цена трябва да узнаеш, преди да решиш да се омъжиш за Монти – започна Медисън с бащинска усмивка. – Нали мога да те наричам Айрис? Та ние сме доста особено семейство, Айрис. Предполагам, че се обичаме, но същевременно сме в състояние да се изправим един срещу друг със същата ярост, с каквата и срещу външните си врагове.

– Нищо не разбрах.

– Фърн винаги е казвала, че сме луди, всичките до един. Струва ми се, че и Роуз е на същото мнение. Обаче, за изненада на Фърн и Роуз, това ни помага в значителна степен да се справяме с всички трудTM положения. Както и да е, Монти е не по-малко коравосърдечен от всеки един от нас.

Едва сега Айрис започна да разбира защо Монти понякога се държеше толкова странно. Навярно бе преживял ужасни терзания, щом е трябвало да заплати за привързаността към семейството си с отказ от любовта си към нея. Девојката си помисли, че може би това бе начинът да се възпитат корави и сурови мъже, достойни за трудния живот в прериите, но не можеше да не усети радост, че не бе отраснала сред суровите нрави на семейство Рандолф. Баща ѝ и майка ѝ винаги я бяха обичали, винаги я бяха обгръщали с топлота и нежност, винаги я бяха закриляли. Особено баща ѝ. Докато в семейството на Монти очевидно са гледали на топлотата и семейната привързаност като на проява на недопустимо разнежване, дори са го считали за грях, като любов към гърмяща змия – колкото и да я обичаш, трябва да избягваш да я приближаваш прекалено много, за да не забие зъбите си в теб.

Девојката не беше уверена дали Фърн не я бе заблудила, когато ѝ каза, че Монти е неудържимо влюбен в нея. Щом той наистина я обича, защо се скри от нея? Айрис трябваше да му докаже, че любовта е нещо прекрасно, че е истинско щастие, което не може да се сравни с нищо друго на земята, и не може да бъде причина той да се крие от любимата си. Щеше му докаже, че може не само да получава, но и да дава нежност и топлина. От все сърце желаше да му го докаже, но трябваше да го открие, трябваше той да престане да я избягва.

Монти се опитваше да убеди себе си, че все още е твърде рано да се среща с Айрис.

Беше си обещал да се сдобие със собствено ранчо и едва тогава да помоли за ръката ѝ. Вече притежаваше земя и стада, но все още – нищо друго. Зае се да изгради къща, но засега спеше в една барака, защото на мястото на бъдещия му дом бяха струпани само масивни греди и безброй дъски за подовете и таваните. Нямахше дори обори за кравите и конете. Всяка сутрин отвеждаше животните до пасищата и ги оставяше там за целия ден, а нощем ги привързваше към оградите – като някой скитник, незаконно настанил се в чужд и изоставен имот.

На няколко пъти се канеше да оседлае Найтемър и да препусне към съседното ранчо „Кръг седем“, но винаги се отказваше от намерението си. Твърдо бе решил да се справи с ранчото без ничия помощ и чак тогава да потърси Айрис. Досега успяваше да спази обещанието си. Но всеки път, когато някаква неотложна задача го принуждаваше да посети ранчото „Кръг седем“, го обземаше мъчително изкушение да види Айрис. За него беше много по-лесно да се справи сам с тежката работа в своето ранчо, отколкото да посещава Фърн и Медисън и да се преструва пред тях, че е забравил за красивата девойка.

Монти бе обещал на Джордж, че до една година след заминаването си от Тексас ще стане собственик на преуспяващо ранчо, и смяташе да удържи на думата си. Обаче това решение изискваше да работи денонощно – както в делник, така и в празник. Младият мъж от детството си бе привикнал на тежък труд и нито за миг не се отчая.

Отчайваше го само задължението, което бе поел сам пред себе си – трябваше да напегне цялата си воля, за да се откаже от срещите с Айрис, преди всичко в ранчото му да е напълно готово за посрещането на бъдещата му съпруга, бъдещата стопанка на новия му дом. Още на третия ден, откакто бе дошъл в новото си ранчо, Монти вече не можеше да си намери място при мисълта, че любимата му е толкова наблизко, а той не бива да я вижда дори за миг още няколко седмици, а може би и месец. Не можеше да поиска ръката ѝ, щом още не беше построил къщата, в която щеше да я заведе като своя съпруга.

На всичко отгоре Монти не можеше да реши каква къща трябва да изгради. Всичко зависеше от решението на Айрис – дали ще се съгласи да живее с него. След като бе прекарал месеци в сърцераздирателни опити да я убеди, че не иска да има нищо общо с жена като нея, сега трябваше да направи едва ли не чудеса, за да я склони да се омъжи за него. Колко ли подаръци трябваше да изпрати в нейното ранчо, за да привлече отново вниманието ѝ?

Младият мъж отдавна се бе научил да не се огъва пред никакви трудности, но сега бе доста разколебан – нали всяка негова стъпка Айрис ще преценява под въздействието на скептичните подмятания на Бети и Карлос. А може би ще се намеси и Джо Риърдън? Този тип като че ли се бе превърнал в сянка на Карлос.

Но повече не можеше да чака. След като фургонът с подаръците се озовеше пред хижата на Айрис, тя щеше да разбере, че той вече е пристигнал в Уайоминг. И ако в най-скоро време не я потърсеше, тя отново щеше да си помисли, че той не изпитва никакви чувства към нея.

А ако се окажеше, че избързва с първото си посещение в нейното ранчо?

Не беше на себе си от яд, че бе разкрил всичко на Фърн, преди да я изпрати за покупките в Чайен. Но нали се бе сдържал толкова дълго... Фърн сама бе пристигнала при него, без той да я очаква, и го отрупа с въпроси. Младият мъж не успя да прикрие мъката си и тревогата си за Айрис. Не скри от снаха си и разочарованието, което изпита, когато отиде в Додж на следващия ден, след като Айрис вече бе отпътувала от града.

И все пак за него бе по-добре да излее душата си пред Фърн. Мра-зеше да споделя с братята си своите най-интимни преживявания. Не искаше те да узнаят, че цялото му същество бе обсебено от една жена. Все още пазеше прощалното писмо на любимата девойка и се самоизмъчваше, като го четеше поне веднъж на ден.

Въпреки непрестанните си опити да я забрави, Айрис неизменно присъстваше в мислите му.

Трябваше да я види или щеше да полудее.

Повече нямаше сили да издържа на раздялата. Грабна седлото и тръгна към Найтмеър. Ще се метне на гърба му и ще полети към ранчото на Айрис. Каквото и да става, по дяволите, той трябваше да я види, макар и за миг, и нито Бети, нито Карлос можеха да му попречат да разбере дали още го обича!

В мига, когато Монти се бе приготвил да се качи на гърба на Найтмеър, Айрис се показа иззад дърветата на стотина метра от бараката му.

– Много се лъжеш, ако си мислиш, че ще стоя тук да зъзна на студа, докато двамата с брат ми си изясняват отношенията – процеди Медисън и спря коня си. – От тук трябва вече сама да продължиш.

Айрис нищо не отговори, само пришпори коня си към оградата около бараката на Монти. Той все още не можеше да повярва на очите си. Трябваше да изминат няколко секунди, за да се съвземе и да се затича към нея.

Тя едва успя да спре коня си, устремил се право към оградата, В мига, в който скочи на земята, девойката се озова в прегръдките на своя любим, който току-що се бе прехвърлил през оградата.

– Готов съм да се обзаложа, че твоята майка не би одобрила поведението ти – задъхано прошепна Монти.

– Тя ме е учила да правя само това, което искам, без да се

съобразявам с нищо друго. А сега правя точно това, което искам.

– Да, въпреки че аз съм само едно упорито говедо, което никога няма да се научи да се говори вежливо и образовано?

– Въпреки това. Щом Медисън е успял да се промени дотолкова, че да бъде харесван от такава изискана лейди като Фърн, защо да не успееш и ти?

– Аз по нищо не приличам на Медисън – предупреди я Монти. – Медисън винаги е бил най-умният от нас и от малък си беше доста амбициозен. А аз съм се занимавал единствено с добитъка, затова умея само да се грижа за своите крави, да яздя великолепния си кон и да обичам една красива жена.

– Забрави умението си да се грижиш за прехраната на хората около теб.

– Да, забравих го. – Младият мъж весело се засмя и я притисна към гърдите си: – А сега нека да поговорим сериозно. Трябва да ми кажеш дали си съгласна да живееш с мен. Обичам те, но съм груб, недосялан, прекалено буен. Мисля, че дори съм прекалено избухлив. – Е, имах възможност сама да се уверя в това.

– Успяхте ли да си кажете кой какво иска от другия? – попита ги Медисън, който неусетно за младите влюбени бе заобиколил оградата, повел със себе си коня на Айрис. – Нямам намерение да стоя повече тук и да измръзна до кости от този пронизващ вятър.

– Брат ми вече е дотолкова свикнал да живее в големите си разкошни къщи, че не желае дори да си подаде носа навън – усмихна се Монти и хвана юздата на коня на Айрис.

– И в Тексас не обичах да излизам навън, дори когато в къщата бе задушно като в пещ. Трябва да се връщам при Фърн. Не искам да я оставям за дълго сама, за да не направи някоя глупост. Сега тя не трябва да излиза от стаята, но нали я знаете каква лудетина е... Имате на разположение един час, за да уредите всички спорни въпроси. Ако Айрис не се върне в къщата до тогава, ще изпратя Соления да я прибере. Повече не искам да оставям Фърн сама.

– Не мога да повярвам, че брат ти е толкова безчувствен, колкото си ми го описвал – промълви Айрис, докато гледаше как Медисън се скри зад дърветата. – Цялата сутрин ми говори само за Фърн.

– Може би само се преструва, че е по-суров и необщителен, отколкото е всъщност – съгласи се Монти и поведе коня на Айрис към стълба за връзване на конете пред входа на бараката. – Но аз никога няма да мога да се отнасям с теб така, както Джордж с Роуз или Медисън с

Фърн. Особено по-голямата ми снаха, Роуз, винаги ми е вдъхвала нещо като страхопочитание. И в присъствието на Фърн не се чувствам много спокойно, защото не съм уверен дали в следващия миг няма да ме засрами: тя е отличен ездач, стрелец и въобще може да съперничи едва ли не във всичко на мъжете.

– Е, значи ще ме обичаш, защото с нищо не застрашавам мъжкото ти превъзходство – отвърна Айрис и обви ръце около врата му.

Монти я притисна към гърдите си и я целуна предпазливо:

– Обичам те такава, каквото си. Вече разбрах, че не мога без теб. Може би съм си изгубил ума, но не искам да се ожена за жена, която не може да ме накара да забравя за всичко останало.

– Наистина ли ме обичаш чак толкова силно?

– Обичам те повече, отколкото съм си мислел, че мога да обичам.

– И въобще не те притеснява ужасяващото минало на моите родители?

– То никога не ме е притеснявало.

– Докажи ми го!

Монти я погледна озадачено, като че ли не бе схванал за какво намеряваше любимата му.

– Забрави ли? Имаме цял час само за нас двамата... – подсказа му Айрис с пленителна усмивка.

Монти не изчака повторна подкана. Грабна я на ръце и я внесе в бараката. Любиха се със стръв, задъхано и припряно. Имаха години пред себе си да се любят бавно и до насита. Но сега, в този дългоочакван миг, нито един от двамата не можеше да удържи на обезумяващите тръпки на любовта.

– Сигурен ли си, че искаш да се ожениш за мен? – попита го тя, сгъшена в обятията му. – Аз така и не успях да стана жена, достойна за съпруга на един собственик на ранчо.

– Разбира се, че го искам, от все сърце. Защо въобще го поставяш под съмнение?

– Защото вече не съм уверена в чувствата ти към мен, особено след онзи отвратителен ден, когато най-безцеремонно ме изпрати в Додж. Никога няма да го забравя...

– Струва ми се, че съм заслужил да не ми вярваш докрай, но от тогава измина много време, преживях тежки мигове, премислих толкова много неща. За съжаление, не мога да се справя с всичко наведнъж.

– Успя ли да разбереш какво искаш и от себе си, и от мен?

– Да, сега вече мога да кажа това със сигурност. Винаги съм

реагирал болезнено спрямо заповедите и преценките на Джордж. За мен той бе беше повече от баща. Всъщност родния си баща познавам доста слабо. Не можеш да дойда на себе си, ако Джордж не одобряваше постъпките ми, за разлика от Медисън например.

– А какво ще кажеш за Хен?

– О, Хен е съвсем различен от всички нас. – Айрис усети как стомахът ѝ се сви на топка. – Именно Хен ми каза, че ще бъде пълен глупак, ако ти позволя да ме изоставиш.

– Но нали Хен ме мрази? – прошепна тя и се изви, за да може да го погледне в лицето.

– Не, никога не те е мразил. Само се ядосваше, че съм ти позволил да ме въвлечаш в какви ли не авантюри, но всъщност никога не те е мразил. Каза ми, че ако се окажа достатъчно глупав да те изпусна, ще трябва да си потърся друг брат близък.

– Не мога да разбера мъжете от твоето семейство – рече тя и се облегна на гърдите му. – И не мисля, че някой друг може да ви разбере.

– Никой не може да разбере постъпките и чувствата на Хен. Като че ли в него живеят двама души със съвсем различно поведение и никога не знаеш с кого от тези двамата си имаш работа.

– Защо реши да правиш свое ранчо? Не искам заради мен твоето семейство да се настройва срещу теб.

– Ти ме накара да проумея, че се нуждая от нещо свое, в което никой да не ми пречи да правя каквото си пожелаеш, освен самата ти, разбира се.

– Можеше да се заемеш с моето ранчо.

– Ти вече си имаш управител – Карлос.

– Да, така е, но той можеше да работи под твоето ръководство.

– По-важно е друго – ще се чувстваш ли щастлива като съпруга на ранчеро?

– Не мога да кажа, че съм възхитена от новия си начин на живот, но мисля, че ще успее да издържа, дори и никога да не видя отново цивилизован град. Вече ми се струва, че наистина мястото ми е тук. Обикнах този простор, покоят, който царят сред тези долини. Все пак не се опитвам да бъда друга – такава, каквато не съм и никога не мога да стана. Преди да се отправя на онова дълго и изтощително пътуване, нито за миг не бях допускала, че мога да наруша принципите на майка си. Ако можеше да ме види сега, сигурно би останала безкрайно разочарована от единствената си дъщеря. – Тя за миг едва не се разплака, но се окопити и се усмихна на Монти с онова очарование, което винаги бе

изпълвало с трепет сърцето му. – Забравих да ти кажа последната новина. Уча се да готвя от Бети.

– Учиш се да готвиш? Ти?

Айрис весело го сръга в ребрата:

– Е, все още не мога да се похваля с някакви големи постижения, като Тейлър например, но все пак няма да те оставя да гладуваш. Трябва да те нагостя веднъж и сам да прецениш.

– Но без всякакви сосове, нали?

– Бети въобще не може да приготвя сосове.

– Отлично.

За миг и двамата замълчаха.

– Кога разбра, че непременно трябва да се ожениш за мен?

Монти отново я притисна до гърдите си:

– Когато отидох в Додж и разбрах, че си заминала. Струва ми се, че винаги съм го желал, обаче съм бил твърде разтревожен за прекалено много други неща, за да го осъзная. Но когато ме изостави, вече не можех да мисля за нищо друго, освен за теб: кога и къде ще се срещнем отново, какво ще ми кажеш ти... Разбрах, че докато не те открия, всичко останало ще бъде без значение.

Айрис усети как безмилостният възел, който бе стегнал сърцето ѝ, се развърза. Най-после повярва, че Монти наистина я обичаше. Най-после бе намерила своя дом. Най-после се почувства в безопасност.

– Каж ми какви планове имаш за ранчото? – прошепна тя и се сгуши в ръцете му. – Тук ли е живеем или в ранчото „Кръг седем“?

– Ще зависи от твоето решение.

– Как така?

– Можем да живеем тук, в моето ранчо, но може и в „Кръг седем“, а може и в твоето.

– Успя ли да построиш къща?

– Не. Искях преди това да се уверя, че си съгласна да станеш моя жена.

– Тогава ще се наложи да живеем в ранчото „Кръг седем“, докато привършиш строежа на нашата къща. Не мисля, че може да се нарече къща хижата, в която сега живеем с Бети.

– Искам да се преместиш при мен още днес. Веднага!

– Не мога да оставя Карлос да се оправя сам с моето ранчо, нито пък да изоставя Бети.

– О, можеш. Но може би не искаш да се разделиш с Джо Риърдън?

– Глупости, та аз въобще не го харесвам.

– Много добре. Най-после си взела да разбираш някои доста важни правила в живота.

– Никога не съм харесвала типове като Джо Рийърдън – разпалено отвърна тя.

– Не искам да спорим още от днес – примирено въздъхна Монти, стана и започна да се облича. – Ако не побързаме, Медисън ще изпрати Соления да ни прибере.

Но изкушението да се впуснат в спор се оказа прекалено силно и когато приближаваха оградата на ранчо „Кръг седем“, ожесточената размяна на упреци между двамата влюбени вече бе в разгара си.

– Ето че отново сте започнали с кавгите – посрещна ги Фърн, седнала на люлеещ се стол на верандата. До нея се виждаше стройната фигура на Медисън. – Все още ли сте уверени, че искате да се ожените?

– Отдавна не се бяхме карали, а все още не сме се научили да се забавляваме по друг начин – отговори Айрис.

– Най-добре е да изчакате – посъветва ги Медисън. – След като се ожените, ще има достатъчно поводи за разправии.

Фърн намръщено изглежда съпруга си:

– Не го слушайте. Той е прекалено ядосан, че му отказах веднага да се прибираме в Денвър.

– Скоро ще падне първият сняг – напомни й Медисън. – Аз съм тук само заради теб.

– Радвам се, че си с нас – намеси се Монти. – Помолих Айрис да се премести тук, докато се оженим.

– Знаех си, че ще стане така – усмихна се Фърн, радостна, че бе предугадила развитието на събитията. – Сега вече няма да съм сама. И ще можем да се опознаем с Айрис.

– Напомням ти, скъпа, че не остава много време до първия сняг – повтори Медисън.

– По-добре ще бъде да побързаш към кухнята, ако искаш да изпием по чаша кафе – отвърна Фърн и погледна небето. – Може би тази година зимата ще настъпи по-рано.

– Най-разумно е да се прибера в хижата при Бети – рече Айрис. – Обещах на брат си да се върна, преди да се е стъмнило.

– Ще дойда с теб – предложи Монти.

– Не, няма нужда. Няма да се хареса на Карлос. Искам да го подготвя, преди да му кажа за теб.

– Защо?

– Той си е създал мнение, че ти въобще не се трогваш от това, което

ще стане с мен. Освен това непрекъснато се страхува, че бъдещият ми съпруг веднага след сватбата ни ще започне да ме убеждава да си поискам обратно половината от ранчото, което му отстъпих. – Можеш да му отстъпиш дори и цялото ранчо. – Монти великодушно махна с ръка. – Това въобще не ме притеснява. Не искам нищо повече от това да доживея деня, когато ще станеш господарка на моето ранчо.

– Благодаря ти, мили мой! – Айрис скочи на крака и пламенно го прегърна. – От все сърце се надявах, че точно така ще ми отговориш.

– Мисля, че току-що изгуби зестрата, която би ти донесла бъдещата ти съпруга – подметна Медисън.

– И какво от това? Нали спечелих най-скъпата награда – отвърна Монти и радостно се усмихна.

– Все пак не ми харесва – рече Карлос и погледна към Айрис, която бе седнала срещу него на малката маса, отрупана със съдовете от вечерята.

– Но аз искам да се ожена за Монти Рандолф, защото от го дини съм чакала този ден. Не разбирам защо не си съгласен.

– Знам, че ти сама ще решиш с кого да се свържеш, обаче след всичко, което направи за мен, аз се чувствам много привързан към теб.

Айрис хвана ръката му:

– И ти направи много за мен. Не мога да ти обясня колко много ми помагаше мисълта, че през цялото това тежко и дълго пътуване брат ми е винаги до мен.

– Нима не разбираш, че аз не съм ти истински брат? – попита я той с напрегнато изражение.

Да, но се надявам, че ще продължаваш да ме считаш твоя сестра.

– О – енергично кимна той, – разбира се, че до края на живота ми ти ще останеш единствената ми сестра. Няма да забра колко ужасно се чувствах през годините, когато мислех, че нямам нито един близък човек на света.

– Ще се сближиш с Монти.

– Това е нещо съвсем различно. Нищо не може да замени семейството. Досега не бях осъзнал тази житейска истина. Предполагам, че това е тайната на успехите на братята Рандолф. Те наистина се поддържат, когато някой от тях изпадне в беда. Вярваш ли, че Монти няма да възрази, ако ми дадеш половината от добитъка?

– Той заяви, че аз му давам всичко, от което се нуждаел.

– Е, ако наистина мисли така, това ще означава, че поне мога да се опитам да се сприятеля с него.

– И трябва да станете приятели – натъртено изрече Айрис, като прегърна приведения си брат. – А сега да уредим всичко останало. Искам утре сутринта да тръгна за ранчото на Монти. Вие с Джо ще успеете ли да се справите сами с всичко тук?

– Ще се справим, както винаги сме се справяли с всичко досега.

– Не, няма да направим нищо подобно! – извика Карлос на приятеля си. – Никога няма да предприема такава стъпка. След всичко, което тя направи за мен досега, ще бъде най-голямата подлост, ако ти помогна да я отвлечеш.

Той бе изчакал Джо да се прибере в хижата, след което двамата се бяха усамотили в една отдалечена колиба. Знаеше, че приятелят му ще започне да оспорва решението му, затова не искаше да ги чуе някой друг.

– Ние всъщност няма да я отвлечем – започна да му обяснява Джо, – а само ще я доведем тук, ще я вържем и ще чакаме братята Рандолф да ни донесат златото. Дори мога да кажа, че доста харесвам сестра ти и за нищо на света не бих желал тя да пострада.

– Послушай ме, Джо! Тук сме се уредили добре. Ще имаме постоянна работа за години напред, аз ще притежавам почти две хиляди глави добитък. След няколко години може би ще забогатеем.

– Но аз не притежавам нищо – мрачно подхвърли Джо.

– Да, така е. Обаче знаеш, че ще разделя с теб цялото си богатство, както съм правил винаги досега, откакто сме приятели.

Джо махна с ръка по посока на хижата:

– Този имот тук не струва нищо в сравнение със златото на семейство Рандолф.

– Не ни трябва тяхното злато! Дори не знаем със сигурност дали братята Рандолф притежават...

– Нали аз го видях. И ти го видя, помня много добре, затова недей повече да отричаш.

– Но нали това ранчо тук ще стане наше! Нима не разбираш, че именно това е истинското богатство? Тук можем да живеем щастливо до края на дните ни. Съжالياвам, че сестра ми предпочете един от братята Рандолф вместо теб, но все пак изборът си е неин.

– Добре де – уморено въздъхна Джо. – Тогава нека се опитаме да я убедим да ни остави малко пари, преди да се премести при бъдещия си съпруг. Ще имаме това ранчо – хубаво; ама с какви пари ще накупим останалите неща, като нямаме два долара дори кафе да си купим?

– Ще говоря с нея. Обаче ти трябва да се откажеш от онова злато,

както и от желанието да се ожениш за Айрис.

– Никога няма да забравя за златото! – процеди Джо и стисна юмруци, но Карлос не го чу, защото вече бе излязъл от колибата. – И ти няма да получиш нито грам от него. Нямам намерение да се мотая около няколко стотици крави в най-студените планини на страната, щом мога да се сдобия с толкова много злато, че да живея като крал, и то където пожелаея.

– Все още не мога да разбера защо толкова упорито настояваш да върнеш всичките му подаръци – рече Бети. – Той ги е донесъл за нас, а освен това печката, леглата и всичко останало може да ги използваме не само ние двете, но също и Карлос. Да не забравяме и за Джо.

– Не смятам, че имаме право да ги оставяме на Карлос и Джо, още повече, че те с Монти не се обичат много. Ще дам на Карлос половината от парите, които ще получа за конете, веднага щом постъпят в банката в Ларами. Тези пари ще му бъдат предостатъчни да купи всичко необходимо, за да започнат работа тук. И освен това не е зле да знаеш, че Монти също няма никакви мебели и домакински съдове за къщата, която се е заловил да построи за нас двамата. Мисля, че съм длъжна да му ги върна.

– Предполагам, че имаш право, но ми се струва невъзпитано да връщаш подаръците на този, който ти ги е поднесъл. Може да си помисли, че не ги харесваш.

– Но аз ги харесвам – засмя се Айрис. – Всъщност те ще бъдат моята зестра. И тъй като оставям на Карлос половината от всичко, което притежавам, излиза, че представлявам доста скромна партия.

Бети върза конете пред фургона, а Айрис се качи на коня си. Поне имаше кон и седло. Двете жени потеглиха съвсем бавно към съседното ранчо, тъй като пътят бе едва утъпкан. Не беше много лесно да се прекара тежко натовареният фургон през долините и хълмовете. На няколко пъти трябваше да пресекат буйни планински потоци. Айрис предложи да се сменят, но Бети ѝ отказа.

– В моето семейство никога не е имало ездитни коне, обаче съм карала фургон още от петнайсетгодишна. Впръгали сме мулета, волове, коне.

Така продължаваха по неравната пътека. Бети оглеждаше пътя пред тях, а Айрис си мислеше за красотата на цветята и дърветата в тази дива местност и за красивата гледка, която щеше да ги очаква от върха на

следващото възвишение.

– Щом ще имам щастието да живея тук до края на живота си, трябва да науча всичко за този край.

– Някой ми бе казал, че тук доскоро са живеели индианци от двете племена: ларами и чайени.

– Може би най-тежко ще ни бъде през зимата, но все пак не бих се осмелила да искам от Монти да се преместим някъде другаде, щом това няма да му се хареса. Медисън ще отведе Фърн в града, но въпреки това тя продължава да копнее за простора и волния живот на това диво място. А пък Монти едва ли би живял в голям град.

– А какво ще правите, когато се родят децата? Как ще живеят те в тази пустош?

– Ще му мисля, когато му дойде времето. Засега все още не съм омъжена.

– Чудя се какво ли сме забравили в хижата.

– Защо си мислиш, че сме забравили нещо? – учудено попита Айрис.

– Защото Джо прегледа след нас. Сигурно ще ни каже, че сме забравили нещо.

– Дано не се е случило нещо с Карлос – неспокойно промълви Айрис и се обърна, за да посрещне Джо. – Да не би да се е случило нещо?

– Не – начумерено отвърна Джо, наведе се към коня ѝ и хвана поводите. Айрис така се изненада, че не му оказа никаква съпротива. Джо поведе коня ѝ назад, към фургона. Младата жена се опита отново да грабне поводите и се олюля на седлото.

– Какво правиш, по дяволите? – извика тя.

– Искам Бети да занесе едно съобщение на Монти Рандолф.

– Аз мога сама да му го занеса. А сега ми дай поводите! – гневно извика Айрис.

Джо продължи към фургона, съпроводен от намръщения поглед на Бети.

– Ще предадеш на Монти Рандолф, че съм взел за заложница неговата любима – обърна се той към Бети. – Ще му кажеш също, че ако все още настоява да се ожени за нея, ще трябва само да ми даде сто хиляди долара – от онези златни монети, които някога баща му е откраднал от армията на Юга. Не трябва да се безпокои, че Айрис ще пострада. Ще бдя над нея денем и нощем. Разбира се, ако реши да се откаже от нея, тогава ще си позволя да се позабавлявам с красивата Айрис Ричмонд.

– Подлец! – изкрещя Айрис. – Няма никакво злато и никога не е

имало. Всеки знае това.

– Всеки, който не е виждал как плащаше той със златни монети на Франк и останалите каубои.

– Та това бяха мои пари! – изохка нещастната девойка.

– Звучи добре, обаче Карлос ми каза, че банката ти е отнела всичко, освен стадото. Бети, ще кажеш на Монти да предаде парите на Карлос! Веднага, щом ги получа, ще върна дамата на сърцето му.

– Не мога да му кажа такава ужасна вест – изкрещя Бети към Джо, който бе поел по обратния път заедно с пленницата си. – Не зная дори как да стигна до ранчото на Монти!

– По дяволите! Нима ще трябва сам да предавам това проклето съобщение! Карай направо, без да се отбиваш от тази пътека. Ако не стигнеш до час в ранчото му, той ще изпрати някой от каубоите си да те потърси.

С тези думи Джо подкара в галоп двата коня, а Айрис едва успя да се удържи на седлото.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

– Казах ти вече, че онези златни монети бяха мои, а не на Монти – ядосано повтори Айрис.

– А аз пък ще ти повтора, че не ти вярвам – троснато ѝ отвърна Джо.

Джо Риърдън я бе завел до грубо скованата дървена колиба, скрита сред една от гористите долини, които разсичаха хребета Ларами. Айрис си помисли, че тук навярно са ношували смелите трапери, преди да изтребят бобрите, обитавали вировете на бистрите потоци в смълчаната долина. По всичко личеше, че тук от години не е стъпвал човешки крак. Девојката се съмняваше дали Карлос подозираше за съществуването на тази колиба. Със сигурност никой от обитателите на ранчото „Кръг седем“ не знаеше за това отдавна занемарено убежище на траперите.

– Всички знаят, че братята Рандолф нямат никакво злато. И никога не са имали.

– А тогава как успяха да забогатеят толкова бързо? – недоверчиво попита Джо.

– Само с усилен денонощен труд. Може и ти да опиташ, ако преди това не те настигне куршумът на някой от братята.

– Защо пък да се претрепвам от работа, щом цяла камара злато ме чака само да протегна ръка?

Айрис гневно удари с юмрук по разнебитената маса и едва не я строши.

– Няма злато, разбра ли ме най-сетне? – Тя поклати отчаяно глава и седна на стола: – Монти ще те убие. А дори и да не успее, ще те настигне дългата ръка на Хен.

– Ха, та нали Хен не дава пукната пара за теб!

– Може би тук си прав, но недей да забравяш, че щом ги предизвикат, седмината братя Рандолф винаги се сплотяват. Не помниш ли как погнаха Франк и другите крадци на добитък? Още утре цяла хайка ще тръгне по следите ти.

Джо побесня и замахна да я удари.

– Ако ме докоснеш и ако Монти открие дори един-единствен белег по тялото ми, ще те пребие до смърт.

Девојката едва успя да прикрие радостната си усмивка, когато похитителят уплашено прибра ръката си.

Смелото момиче не се опасяваше от заканите му. Та нали целта му бе златото. Та нали ставаше дума за цяла камара от злато! Ако Джо я наранеше, Монти щеше да се вбеси и щеше да бъде много по-неотстъпчив при преговорите за откупа.

Само че нямаше никакво злато, затова Монти трябваше да измисли някаква друга примамка, за да залови този злодей. Именно това я безпокоеше. Не се съмняваше, че Монти или Хен ще убият Джо. Трябваше да ги спре на всяка цена. Не се вълнуваше за съдбата на Джо, а се тревожеше само да не пострада Монти. Не искаше да види любимия си зад решетките тъкмо когато мечтите ѝ бяха започнали да се сбъдват. Нямаше да ѝ бъде по леко, ако Хен убиеше Джо вместо Монти. Тогава тревогата за присъдата на брата на бъдещия ѝ съпруг щеше да помрачи семейното им щастие.

Трябваше на всяка цена да се отърве от Джо. Но как да стане това? Злодеят не се отделяше от нея нито за миг. Все пак нали трябваше да я остави сама поне за няколко часа, за да отиде до ранчото и да се убеди, че Монти е приготвил парите за откупа? Тогава ще избяга! Оставаше ѝ само да се надява, че няма да бъде прекалено късно.

Бети още не бе успяла да довърши изречението, когато Монти вече тичаше с все сила към оградата, за да яхне жребеца си.

– Спри го! – извика Фърн към Медисън. – Ако сега не го спреш, той ще застреля някого.

– Този тип, Джо, трябва да си получи заслуженото и аз не искам да преча на брат си – отговори ѝ Медисън и се приближи към Монти. – По-чакай, ще дойда с теб.

– Тогава побързай. Нямам време за губене!

– По дяволите, трябва да ме изчакаш. Отдавна съм отвикнал да скачам на седлото така пъргаво като теб.

Монти му подаде едно седло от еленова кожа:

– Ще можеш ли да го сложиш на коня си?

– Ще се справя – отвърна Медисън, взе седлото и тръгна към конете зад оградата. Избра си един жребец с бяла ивица на челото. – Ще вържа седлото на гърба му, макар че не мога да го оседлая така бързо като теб.

– Внимавай с този жребец. Понякога хапе – засмя се Монти, при което брат му се спря и го изгледа намръщено:

– Внимавай, Монти! Не ми е приятно някой да ми се подиграва,

дори и родният ми брат. Знаеш, че и аз мога да хапя.

– Така ли? А пък аз наивно си мислех, че можеш само да бърбиш като всички останали адвокати.

– И това умея. Никога не съм се ограничавал само с една професия.

– Никак не си се променил.

– Нито пък ти. Затова не бива да те оставям сам в това преследване.

– Ами тогава гледай да не си забравиш пушката.

– Защо? Нали ти сам ми рече преди малко, че най-доброто ми оръжие е езикът ми, докато ти винаги си предпочитал юмруците.

– Най-добре е да побързаме, преди да се е върнал Хен. Знаеш какво оръжие предпочита той.

– Мислиш ли, че Хен ще застреля Джо Риърдън? – замислено попита Медисън.

– Да, и то без да се поколебае дори за миг – отговори му Монти, метна се на седлото и пое по пътеката към ранчото на Айрис. След него потегли и Медисън.

– Дали ще се върнат? – разтревожено попита Бети.

– Да. Остава ни само да се надяваме, че няма да пострада някой невинен – отговори Фърн.

– Нима могат да застрелят някого по погрешка? – ужаси се Бети.

– О, да, при това без да им мигне окото – увери я Фърн и изтръпна от някакво лошо предчувствие.

Карлос повдигна преbledнялото си лице към Монти Рандолф:

– Не знам къде е Джо. Не мога да повярвам на ушите си. Никога не съм допускал, че е способен на такава подлост. Колко пъти му разпращах...! – Гласът му затихна и той отчаяно махна с ръка.

– Какво си му казвал? – намръщено попита Монти. Карлос уплашено млъкна и наведе глава.

– Каж ми или ще те нашиbam с този камшик!

Медисън постави ръка на рамото на брат си, но младият каубой я отблъсна с гневен жест.

– Извинявай, Карлос, но нали знаеш, че като адвокат съм свикнал да успокоявам по-разгорещените си клиенти.

– Какво ти каза Джо? – отново изсъска Монти и присви очи. – Не забравяй какво дължиш на Айрис. Затова сега си дължен да ми помогнеш да я открия!

– Постоянно говореше за златото – смутено промълви Карлос. – Джо искаше да се добере до златото.

– Какво злато?

– Онова, което някога баща ви е откраднал от армията на южняците.

Монти изруга тъй яростно, че дори брат му се слиса.

– Няма никакво злато – мрачно започна Медисън. – И никога не е имало, разбра ли? Защо хората най-после не се откажат да вярват в този проклет слух?

– Но ние го видяхме – процеди Карлос. – Ти плати на Франк и хората му със златни монети.

– Това бяха парите на Айрис, глупако! – ядосано кресна Монти в лицето му. – Тя се страхуваше, че ако остави някакъв имот в Тексас, банката ще ѝ го вземе, затова набързо разпродаде всичко и взе със себе си само златните монети. През целия път до Уайоминг носеше на кръста си кесия, в която бяха подредени като фишек три хиляди долара.

От учудване Карлос изсвири с уста:

– Обаче Джо Риърдън си мислеше, че...

– Няма значение какво си е мислел онзи негодник. Явно е, че се е заблудил. А ти какво му каза?

– Казах му, че не искам да ме забърква в това престъпление. Бях доволен, че Айрис ми бе осигурила постоянна работа. Никога не съм очаквал, че ще ме направи надзирател на целия си имот. А когато ми съобщи, че в добавка ще ми отстъпи половината от стадото си, вече не можех да търпя подмятанията на Джо. Казах му да не я докосва. Обещах му, че ще разделя с него всичко, което притежавам.

– Доста щедър си бил. И то към кого – към един мошеник!

– Знам, че няма да ми повярвате, но Джо винаги ми е бил верен приятел. – Карлос се замисли, като че ли се колебаеше, преди да вземе решение. – Веднъж дори ми спаси живота, когато се сблъскахме с истински бандити.

– Ех, да беше отвлякъл теб! Тогава нищо нямаше да се случи с Айрис. А сега трябва да я намерим колкото се може по-бързо.

– Трябва да се е скрил някъде в нейното ранчо – подхвърли Карлос. – Джо не познава други места наоколо.

– До сутринта ще научим повече за скривалището му – предположи Медисън.

– Мислиш ли, че ще оставя Айрис цяла нощ в ръцете на онзи тип?

– Ясно е, че няма да се примириш – отговори Медисън, – но тъй като и ти не познаваш много добре местността, няма да го откриеш лесно. Най-добре е да се съберем всички мъже утре на разсъмване и да започнем да претърсваме цялата околност, до последната долина.

Монти никак не хареса плана на брат си, обаче не можеше да предложи нещо по-добро. Влудяваше го мисълта, че Айрис ще трябва да прекара нощта с онзи злодей Джо, но си припомни, че се бе заклел да се старее да действа по-разумно и по-трезво.

– Добре, така да бъде – унило въздъхна той, – но на разсъмване искам всички да сме на конете, напълно готови да започнем търсенето.

– Ако Джо пристигне тук, в ранчото на Айрис, за да говори с теб за златото, внимавай какво ще му кажеш – рече Монти и погледна Карлос с нескрито подозрение.

– Какво точно имаш предвид? – сви недоумяващо рамене Карлос.

– Не му споменавай, че си се виждал с нас. Сега той ще бъде нащрек. Кажи му само, че не знаеш какви са ни намеренията. Дори не е лошо да му подметнеш, че според теб сме се заели да събираме парите за откупа. Трябва да се опиташ да го убедиш по някакъв начин... Сетих се какво можеш да му предадеш – че никой разумен човек не би държал десетки хиляди долари в къщата си, при това в някакво си самотно ранчо сред такава дива местност. Трябвало е да заминем до Чайен, за да изтеглим парите от банката и прочее... Опитай се също да го убедиш, че ако освободи Айрис, мога да се закълна, че няма да го преследвам!

– А ако откаже да я освободи?

– Никой не е оставал жив, след като е посегнал на съпругата на някой мъж от семейство Рандолф.

– Обаче Айрис все още носи името на фамилията Ричмонд – смутено отбеляза Карлос.

– Ще си смени името. Ще стане една от дамите на фамилията Рандолф. И това можеш да му съобщиш на приятеля си. Няма да е зле да го предупредиш какво може да му се случи. Достатъчно е само да му подшушнеш едно име на ухото.

– Кое име?

– Хен.

– Вкусът му е отвратителен – възмутено извика Айрис и отблъсна паницата с мазната гозба, която Джо Риърдън ѝ бе предложил.

– Тогава си готви сама нещо по-вкусно.

– Не мога да готвя – призна му тя. И в същия миг се досети, че това вече не бе истина. Вече бе научила три рецепти от Бети.

– Какви продукти си донесъл?

– Имам само бекон, малко брашно, сушено говеждо и боб. Не знам

дали ще стигне. Ела да видиш.

Докато оглеждаше хранителните запаси на Джо, Айрис отчаяно се мъчеше да си припомни рецептите на Бети. Никога не бе готвила говеждо, а само бе наблюдавала как го приготвяше Бети. В това време Джо отиде да донесе останалите неща, закачени за седлото на коня му.

Девојката успя да намери някаква тенджерка и я постави над огнището. Оказа се, че не бе лесно дори да се запали силен огън. Когато водата завря, Айрис пушна вътре парчетата месо и добави два ситно нарязани картофа, малко сол и няколко изсъхнали домата. Припомни си съветите на Тейлър и прибави някои подправки. След двајсет минути в колибата започна да се разнася апетитна миризма.

– Не беше зле – промърмори Джо, който бе успял да обере чинијата си, преди Айрис да е започнала да се храни. – Отсега нататък само ти ще готвиш.

Айрис едва се сдържа да не избухне в смях. Никога в живота ѝ не я бяха удостојавали с тази почетна задача. Дори и най-смелите любители на рисковани приключения не бяха се осмелявали да ядат нещо, приготвено от нея. А ето че сега бе пленница на един мъж, който хареса сготвеното от нея, въпреки че не се интересуваше от нейната съдба.

– Можеш ли да застреляш някоя дива пуйка?

– По дяволите, за какво ти е тази дива пуйка?

– За да я сготвя.

– Тук, в Уайоминг, няма диви пуйки.

– Преди няколко години не е имало и крави.

– Да не си полудяла? – ядосано извика Джо. – Никога не съм чувал някой да отглежда тук пуйки.

– Знам, че Монти много ги обича. Нищо чудно да отглеждат пуйки в ранчото му.

– Ех, ако можеше да го убедиш да ми каже къде крие златото си, после щеше да си готвиш пуйки колкото щеш.

– Вече ти казах, че няма никакво злато.

– Ще видим. А сега искам малко да поспя.

Джо започна да подрежда завивките в ъгъла на колибата, за да си приготви постеля за през ноцта.

– Откри ли някакви следи от Монти?

– Не. Дори и да има злато, той няма да дойде посред ноц. Освен това първо трябва да говори с Карлос, за да се убеди, че го очакваме.

– Карлос няма да ти помогне. Той ще те издаде на Монти. За голямо нейно огорчение Джо посрещна думите ѝ с безгрижен смях:

– Та нали заедно с брат ти замислихме този план. Нима си въобразяваш, че той ще вземе твоята страна и ще започне да играе ролята на опечален брат?

– Не ти вярвам! Убедена съм, че Карлос ще помогне на Монти да ни открият.

– Дори и да иска, Карлос няма да издаде скривалището ни, защото не знае къде се намира колибата.

Този път Айрис не се усъмни в думите му, защото Джо винаги си беше прикрит и не споделяше много дори с Карлос, който винаги е бил единственият му приятел. Но не можеше да повярва, че Карлос бе помагал на Джо да я отвлече, дори и когато са заложени на карта сто хиляди долара.

В този миг девойката се запита какво всъщност знаеше за похитителя си. Монти я бе предупреждавал да внимава с него, да го опознае по-добре, преди да започне да му се доверява, ала тя не се беше вслушала в съветите му. Толкова се бе зарадвала, когато Карлос успя да я намери в Уайоминг, че бе приела и първия му приятел. И сега я измъчваше тревожният въпрос: кого би предпочел Карлос – нея или Джо? Залогът в тази игра на живот и смърт бе много висок, а освен това Карлос и Джо са били приятели от доста години и може би неведнъж единият от тях е трябвало да спасява живота на другия.

Може би бе така, но въпреки че тя не можеше да предложи на Карлос и половината от тези проклети сто хиляди долара, все пак не искаше да повярва, че Карлос ще я предаде. Според нея природеният ѝ брат вече твърдо бе решил да се установи в Уайоминг, да започне нов живот в ранчото, което щеше да бъде наполовина негова собственост. Айрис си припомни разговорите след вечеря, когато тя и Карлос обмисляха бъдещия си живот, плановете си за ранчото, мечтите за щастлив, спокоен и заможен живот.

Не, отначало Карлос може да е бил изкушен от плана на Джо за бързо забогатяване, но после със сигурност го е зарязал. Следователно Карлос ще помогне на Монти да открие похитителя.

Хъркането на Джо прекъсна мислите ѝ. Бандитът беше заспал, но Айрис знаеше, че той спи доста леко и може да скочи на крака при най-слабия шум, ако тя се опита да се измъкне с колибата.

Девойката не можеше да спре да се тревожи за своя любим. Монти не бе от хората, които биха се отказали от преследването само защото няма никакви следи от бегълците, напротив, щеше да започне да действа на своя глава. Дано брат му Медисън, който бе доста по-разсъдлив,

успееше да го обуздае, за да не поема прекалени рискове. Но и Медисън не би се поколебал да застреля Джо. Единствено Фърн можеше да успокои двамата братя, за да не се впуснат в рисковано преследване сред непрогледната нощ в тези диви долини.

Карлос нервно крачеше из тясната хижа. Ругаеше приятеля си с всички обидни думи, които си спомняше от дългогодишното скитничество. Накрая изчерпа запаса си от ругатни и отчаяно седна на стола.

Никога не бе давал съгласието си за плана на Джо за отвличането на Айрис. Винаги бе изпитвал най-добри чувства към природената си сестра. Винаги я бе харесвал и бе искал да ѝ помага.

Разбира се, не можеше да забрави онези мъчителни години, след като Хелън го бе прогонила от дома му, но разбираше, че Айрис не е виновна за греховете на коравосърдечната си майка. Напротив, девойката го посрещна като роден брат, когато се събраха след толкова години на раздяла, и не прояви любопитство към миналото му. Още от първия ден тя му засвидетелства пълно доверие, застана на негова страна в спора с Монти, сподели с Карлос половината от наследството си. А не бе длъжна да постъпва така благородно в нито един от всички тези случаи. Наистина, това се дължеше на привързаността ѝ към него като роден брат, защото изпитваше нужда от близък човек сред негостоприемната прерия и защото бе силно разочарована от своите родители – от жестоката си майка и безгрижния си баща, които бяха обърнали гръб на Карлос. Запита се дали ако беше на нейно място, самият той би бил толкова щедър.

Още от самото начало Карлос не одобряваше плана на Джо, но сега вече бе осъзнал, че се налагаше да се изостави ролята си на пасивен наблюдател и да предприеме нещо. Обаче не знаеше къде се е скрил Джо, къде е завлякъл Айрис. Започна трескаво да обмисля къде в околността може да се намери място, удобно за скривалище. Внезапно си припомни, че веднъж Джо му бе споменал как е открил някаква изоставена колиба при връщането си от пътуване до Чайен, за да продаде конете на Айрис. Карлос не знаеше къде се намира тази самотна колиба, но помнеше по кой път Джо се бе върнал в ранчото тогава. Ако Джо наистина бе завел там сестра му, той щеше да може да открие следите им.

Карлос бързо оседла коня си и препусна по пътя към Чайен. Искане да открие Джо преди Монти. Не вярваше вече на думите на приятеля си, но все пак можеше да се опита за последен път да го убеди да се

откаже от намерението си, преди да го е застигнал куршумът на някой от братята Рандолф.

– Трябва да поспим – предложи Медисън. – Нали искаш да бъдем бодрни на сутринта.

– Нищо ми няма – навъсено отвърна Монти. – Свикнал съм да прекарвам по цели нощи, без да слизам от коня.

– Уверена съм, че нищо няма да се случи на Айрис – намеси се Фърн и хвана зет си за ръката. – Джо навярно разбира, че няма да спечели парите, ако й причини зло.

– Ако не разчитах на това, още в този миг щях да извикам на всички мъже в ранчото да възседнат конете – въздъхна Монти и бавно се надигна от стола. – Искам малко да се поразходя.

– Предполагам, че Айрис не би поискала от теб да се втурнеш сам по следите на Джо.

– Защо?

– Защото ще го застреляш този тип веднага щом ти се изпречи пред очите.

– Така ли мислиш?

– И с това ще провалиш бъдещето си. И ще погубиш живота на Айрис. Тя би предпочела лично да му даде парите, вместо да те остави да прекараш години зад решетките.

– Защо мислиш така?

– Защото всяка жена би постъпила по този начин. За нея не е важен нито похитителят, нито отмъщението. Тя се интересува само от теб, от своето бъдеще с теб. И съм убедена, че в този миг се моли да не предприемеш някаква необмислена постъпка, заради която после да страдаш с години.

Монти за миг замълча.

– Може би имаш право. Сега говориш също като Роуз. Но – моля те да ме разбереш – не издържам вече да се мотая тук, не мога да дочакам утрото.

– Искаш ли да се разходим заедно? – попита го Медисън.

– Не.

– Само за пет минути?

– Добре.

– Мислиш ли, че той ще тръгне да я търси още сега, посред нощ? – изплашено попита Бети, когато вратата се затвори зад двамата братя.

– Разбира се. Иначе не би бил истински член на семейство Рандолф – отвърна ѝ Фърн. – Само се опитах да го убедя със същите думи, които и Айрис би му казала, ако беше сега тук.

– Мислиш ли, че ще се вслуша в съветите ти?

– Съмнявам се. Ако се вслуша, значи не е истински член на семейство Рандолф.

Монти и Медисън вървяха мълчаливо само три минути. Нощта бе мразовита, а небето – ясно. Луната и звездите блестяха студено и безпощадно. Замръзналата почва скърцаше под ботушите им и този шум отекваше надалеч сред смълчаните дървета. Някъде изсумтя кон, после един бухал безшумно полетя над храстите.

– Джордж знае ли, че си купил ранчо? – започна по-старият брат.

– Да. Изпратих му телеграма, за да го помоля да ми изпрати още пари.

– Не трябваше да правиш това.

– Но въпреки всичко го направих.

– Защо?

– Веднъж се оплаках на Соления, че не мога да разбера защо всички около мен се притесняват от буйния ми нрав. Казах му също, че никой не се опасява от необмислените постъпки на Хен, въпреки че именно той може да застреля някого, без дори окото му да трепне.

– И какво ти отговори Соления?

– Каза ми, че хората се тревожат не само за мен, но и за Хен, обаче разликата между нас била в това, че Хен не се съобразява с мнението на другите около себе си. А според Соления аз понякога отдавам прекалено голямо внимание на чуждото мнение, особено ако става дума за мнението на Джордж. Каза още, че ако Джордж одобри някое мое начинание, аз непременно ще успея.

– Знаеш ли, ти май наистина си се променил през тези години и вече ще можеш да разсъждаваш като разумен собственик на ранчо.

– Да, обаче Джордж никога не одобрява докрай постъпките на нито един от нас. Почвам да си мисля, че просто не е в състояние да признае, че по-малките му братя вече по нищо не му отстъпват. Пък и нали го знаеш колко е скъп на похвали. Постоянно ми е натяквал, че това или онова съм можел да го свърша по-добре, по-иначе...

– А нима промяната в теб настъпи, когато се зае да уреждаш собственото си ранчо?

– Не е точно така, поне според мнението на Джордж, разбира се. Никога няма да стана като него и мисля, че е крайно време да се откажа от тези мъчителни опити да заприличам на него. Зарекъл съм се пред себе си и пред Айрис, че ще успея да разработя тази необитаема земя, и няма да пожаля усилия, за да докажа на Джордж, пък и на теб, и на останалите ни братя, че мога да се справям с всякакви трудности. Но съм решил преди всичко да се съобразявам със своите решения и предпочитания, а чак след това – с мнението на околните. Не знам дали така ще бъде по-добре, но на мен така ми харесва – и толкоз! Ще видим какво ще излезе. Още е много рано да се каже.

– Сигурен съм, че ще успееш, Монти, но все пак не мога да разбера докога ще се мотаем навън в тази дяволски студена нощ.

– Слушай, опитвам се да се поуспокоя, за да мога да дочакам утрото. Нали точно така ме съветваше Джордж? Но не е важно какво той би направил, а какво аз сам ще избира. Е, по дяволите, нямам намерение да правя нищо. Само ще оседлая Найтмеър и ще препусна към онези хълмове. Ако се случи нещо на Айрис, а аз в това време съм се излежавал в леглото, докато настъпи проклетото утро, никога няма да си го простя, до края на живота си.

– Не мога да те обвинявам. Пък и не съм забравил как самият аз се хвърлих сред вихъра на торнадото в Канзас, за да спася Фърн. Ако човек се замисли, ще си каже, че това е пълно безумие, но в миг като този изглежда като единствения изход. Все пак аз ще изчакам разсъмването, защото не съм привикнал да яздя посред нощ в тази дива местност, която съвсем не познавам.

Медисън дълго гледаше след брат си, който набързо оседла жребеще си и потегли в нощта. Изпитваше вина, че не тръгна с него, но не можеше да се реши да изостави бременната си съпруга сама в ранчото. Беше се опитал да разубеди Монти да не потегля посред нощ. Щяха да започнат търсенето на сутринта с всички мъже, коне и кучета, щяха да разпитат всички съседи, да проследят всяка диря. Сега, след като Монти пое сам по следите на Айрис, Медисън бе длъжен да оглави групата преследвачи на сутринта.

Но все пак не можа да се успокои. Никак не му стана по-леко от тези самооправдания, нито пък можеше да укорява Монти. Ако трябваше да спасява Фърн, вече отдавна да бе потеглил.

Айрис се събуди със смътното чувство, че нещо не е наред. След минута се окопоти и си припомни, че се намира в тази мръсна и порутена колиба, защото бе отвлечена от Джо Риърдън. Но се оказа, че не това бе истинската причина за неясното безпокойство, което я бе обхванало. Имаше нещо друго, някаква друга причина за тревога, но все още не можеше да я разбере.

Сумтенето! Изведнъж бе спряло. Девојката отново се вслуша напрегнато, но не чу нито звук, освен собственото си дишане. Нима Джо бе изчезнал? Това можеше да означава само едно: похитителят се бе втурнал към хижата, за да разпита Карлос дали Монти се е съгласил да му даде златото. А може би парите вече бяха в ръцете на Карлос? Колко глупава се оказа тя, като си мислеше, че Джо кротко ще дреме на пост пред входа на колибата до настъпването на новия ден. Не можеше да разбере какъв бе този загадъчен шум, който я бе събудил, но се зарадва че сега бе будна.

Айрис се протегна в мрака към ботушите си. Беше спал облечена. За нейна изненада вратата не беше залостена отвън. Знаеше, че олющената дървена врата нямаше ключалка, но все пак очакваше Джо да я подпре поне с някоя греда, за да не позволи на пленницата си да избяга, докато преговаря с Карлос.

Конят ѝ! Той бе взел коня ѝ, за да не би тя да избяга. Но тук хитрият Джо Риърдън бе допуснал грешка.

Сърцето ѝ се сви от страх при мисълта, че ще трябва сама да си проправя път сред тези смълчани необитаеми хълмове, враждебно надвиснали над долината в непрогледния мрак. Истинска лудост бе да тръгне на път сама, посред нощ, пеша и без оръжие сред непознатата местност. Но повече не можеше да понася напрегнатото очакване и изпълненото с неизвестност бъдеще в тази порутена колиба. Може би Монти скоро щеше да дойде и да я отведе. Тя трябваше да го намери на всяка цена, преди той да се е сблъскал с Джо. Няма защо да се избиват в мрачната гора. За нея нямаше значение, че злодеят ще успее да избяга и да се отърве от заслуженото наказание. Искаше само Монти да не пострада.

Монти спря коня си пред оградата на ранчото на Айрис. Накъде да поеме сега? Карлос бе заминал нанякъде, без да остави каквато и да е следа, в хижата нямаше жива душа и младият мъж се колебаеше накъде да поеме. Огледа земята около оградата, зад която бяха държали конете на Айрис, преди да ги продадат. По тревата се бе натрупала тънък слой

роса. От лунната светлина капките роса заблестяха и той видя неясни очертания от конски копита. Следите показваха, че оттук е минал само един кон. Следователно е бил конят на Карлос, защото онзи тип, Джо Риърдън, е теглил след своя кон и коня на Айрис. Пък и следата явно бе съвсем прясна.

Монти продължи напрегнато да се взира в отпечатъците. Следите ставаха по-ясни на местата, където тревата бе по-заскрежена. Младият мъж не знаеше дали Карлос е помагал на приятеля си в отвличането на Айрис, или е тръгнал сам на път. Нито знаеше накъде може да е потеглил. Но нямаше друг изход, освен да последва следите с надеждата, че може би ще го отведат до скривалището, в което ще намери любимата си.

Реши да продължи, докато открие къде е отишъл Карлос.

Никога не бе изпитвала такъв студ. Помнеше зимите и снега в Сейнт Луис, обаче в родния ѝ град и през най-лютата зима бе невъзможно да усетиш как кръвта ти се смразява от режещия въздух. Зъбите ѝ затракаха. Бе облякла дебелото вълнено наметало, с което вчера бе потеглила от ранчото „Кръг седем“, но през деня бе много по-топло. Явно през зните студени ноци тази дреха не можеше да я стопля.

Ускори крачките си, като се надяваше по този начин да се предпази от студа. След кратко колебание беше поела по някаква едва очертаваща се пътека, която според нея водеше към подножието на планините Ларами. Не знаеше докъде ще стигне, ако продължава все в тази посока, но се надяваше да се добере до някакво ранчо, където да намери подслон. Освен това по-вероятно бе Монти да тръгне по някоя пътека, а не да започне да си проправя път направо през труднопроходимите гористи хълмове. Уайоминг не беше така равен и лесен за преминаване като Канзас и Небраска, но по необятните си простори смътно ѝ напомняше за Тексас.

Внезапно прозвуча ужасен рев и Айрис се закова на място. Пред нея на пътеката се показа огромна мечка. „Това е гризли!“ – помисли си ужасената девойка и усети как сърцето ѝ мигом се свлече в петите. От мръсната козина на грамадния звяр, надвесен над разкъсаната си жертва, миришеше на кръв. Острите ѝ дълги нокти проблеснаха зловещо на лунната светлина. Очевидно животното не се зарадва на Айрис, която бе прекъснала среднощната вечеря.

Айрис се огледа наоколо с обезумял поглед. Видя на пет метра от

себе си нисък бор. Клоните му стигаха почти до земята. Тя изтича до дървото, метна се на най-долния клон и започна да се катери колкото може по-бързо. Вече се бе изкачила на пет метра от земята, когато чу ръмженето на мечката съвсем близко под краката си. Звярът също се бе покатерил по ствола: чуваше се как острите нокти драскат кората на бора, а разгневеното ръмжене огласяше глухата гора.

Борът бе израснал в подножието на една огромна ела, навесена над него като майка над рожбата си. Айрис не можа да разбере откъде намери сили за този скок, но след миг се озова на три метра от ствола на бора, впила окървавените си ръце в масивното стъбло на гигантската ела. Само проумя, че се бе спасила като по чудо. За миг остана задъхана, с ръце и крака, увити около един по-дебел клон, след което започна като обезумяла да се катери нагоре, към най-високите клони.

Мечката навярно бе решила, че не си заслужава да зарязва недовършената си вечеря и да се катери нагоре по следите на Айрис, затова слезе от бора на земята и бавно се упъти към окървавената си жертва. Но от време на време надигаше злоещата си муцуна към високата ела и надаваше грозен рев, като че ли искаше да предупреди нещастната девойка да се откаже от надеждата да слезе на земята.

Предупрежденията бяха напълно излишни. Айрис за нищо на света не би се осмелила да напусне убежището си.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Джо се отправи обратно към колибата. Шумно изруга и шибна коня с камшика си, за да пришпори умореното животно. Къде, по дяволите, се бе запилял Карлос? Защо не го чакаше в къщата? Беше казал на Айрис, че тази вечер няма да се прибира в ранчото, но всъщност очакваше Монти да му донесе златото още днес. А сега, докато препускаше отново по пътя към колибата, не можеше да спре да мисли за внезапната промяна в поведението на Карлос. Все пак не можеше да повярва, че Карлос ще застане срещу него: приятелят му не можеше да стигне чак дотам, защото отлично знаеше, че Джо може да го предаде на властите на щата Мексико, които го търсеха по обвинение в убийство.

Но къде беше отишъл? Карлос не знаеше къде се намира тази проклета колиба. Може би е трябвало да замине с братята Рандолф, за да се добере до златото. Ако е тръгнал с тях, поне трябваше да го предупреди, да остави някакво съобщение. Доста неприятно щеше да бъде, ако Карлос пипне златото – нищо нямаше да го спре да задигне цялото злато само за себе си. Самият Джо бе готов да измами Карлос заради златото. Защо пък да не допусне, че Карлос също би могъл да го изиграе?

Джо отново изруга и зави по пътя към колибата. Не беше изминал и петдесет метра, когато видя отворената врата на колибата. Айрис бе изчезнала! Той скочи от коня и се втурна с гняв към вратата, макар да знаеше какво ще намери в колибата. Вътре нямаше никой. Изскочи навън и се метна на седлото. Тя не можеше да е избягала много далеч в тъмното, при това без кон. Щеше да я намери и да я върне обратно. Тогава вече можеше да помисли какво да прави с онова смрадливо копеле Карлос.

Отби коня си от пътя и пое по ясно очертаната пътека към хълмовете, разположени на няколкостотин метра от колибата.

Монти отдалеч чу застрашителния рев на мечката. Младият мъж застана нащрек. Една мечка бе способна на много неща, дори можеше да ти задигне вечерята, обаче никога нямаше да реве така страховито, освен ако не бе заплашена от нещо. Или от някого. Заслуша се внимателно. Не чу рев от друга мечка. Нищо не можеше да накара една мечка да ръмжи така свирепо.

Нищо, освен човека.

Монти погледна към пътеката. Следите на Карлос все още личаха,

но горе, на хълма, сигурно имаше някой. И ако се съдеше по разяреното ръмжене на мечката, този някой може би се нуждаеше от помощ.

Вслуша се, но не чу нито звук повече. Навярно причината за безпокойството на мечката бе изчезнала. Монти се вгледа още веднъж в пътеката. С приближаването към хълма любопитството му нарастваше. Бе сигурен, че ръмженето на звяра идваше от тук. Може би Карлос нарочно бе объркал следите, като се бе върнал назад. Монти реши да тръгне напъряко през храстите, за да го настигне по-бързо.

А може би мечката бе срещнала друг човек, докато Карлос все още бе изкачвал подножието на хълма. Рандолф забърза към горната пътека. По-късно можеше да се върне и да огледа подножието на хълма. Младият мъж смуща коня си и скоро се озова откъм полегатата страна на хълма, където Нйтмеър се изкачваше по-леко нагоре. Животното шумно изпръхтя, сякаш не одобряваше избора на господаря си, но поглъщаше метрите без особено усилие. Стигнаха до най-горната част на пътеката, обрасла с трева и осяяна само със следи от дивеч. Наоколо цареше тишина.

Мъжът измъкна пушката от калъфа ѝ и неспокойно се огледа, приаил дъх в очакване на скрития враг.

След миг погледът му попадна върху останките на един елен. Мечката го бе разкъсала, без да разбира, че първият пътник, който тръгне по пътеката, лесно ще може да проследи стъпките от окървавените ѝ лапи. Младият мъж огледа близките храсти, като здраво стискаше пушката. Ала наоколо нямаше друго живо същество и като се изключи големият бор на завоя, нямаше никакво подходящо убежище за едрия горски звяр.

Нйтмеър беше неспокоен, но не пръхтеше и не пристъпваше нервно с копита, както би направил, ако бе подушил миризмата на мечката. Монти слезе от седлото и претърси околния гъсталак, но не откри нищо подозрително, освен ясни следи от мечешки лапи. Очевидно Карлос не бе минал оттук.

Той отново се качи на седлото и обърна коня, за да поеме по обратния път.

– Монти!

Викът го прикова на място. Айрис! Това бе нейният глас!

– Монти!

Той се огледа, за да открие къде се бе скрила любимата му, но е откри нищо. Стори му се, че викът идваше сякаш от небето, но последното сигурно бе плод на въображението му. Това бе отчаян вик за помощ, а не ангелски глас. Може би Медисън все пак щеше да се окаже прав.

Може би наистина бе преуморен и се нуждаеше от дълъг здрав сън.

– Аз съм тук, горе на дървото!

– На кое дърво? – извика той и се огледа с обезумял поглед, уверен, че има халюцинации.

– На голямото клонесто дърво.

Пред очите му се завъртяха в кръг безброй дървета, всички добре разклонени, но никъде нямаше дори следа от Айрис.

– Тук! – извика тя.

Той тръгна по посоката, от която долиташе гласът ѝ, без да сваля поглед от върхарите на боровете. Изведнъж на пътя му се изпречи счупен клон. Вдигна глава и забеляза къс от тъмносин плат, увиснал на един клон. Приблужи се до дървото и се провикна с дрезгав глас:

– Къде си?

– Тук, горе.

Рязко изви врата си и се вторачи право нагоре. Чак тогава я видя – прегърнала ствола на огромната ела на не по-малко от петнайсет метра над земята.

– Как, по дяволите, се озова чак там горе?

– Заради мечката.

– А къде е конят ти?

– Джо го взе. Аз дойдох пеша.

Монти за сетен път си повтори, че от Айрис никога няма да стане истинска стопанка на ранчо. С нейните хрумвания да се разхожда сред стадо от дългорози говеда или да се втурва по следите на мечка гризлии тъкмо когато е седнала да се нахрани, косата му щеше да побелее само за една година.

А сега трябваше да я изчака да слезе от това дърво и да започне да я успокоява.

– Вече можеш да слезеш на земята. Мечката я няма наоколо.

– Не мога.

– Как така не можеш?

– Не мога. Страх ме е да помръдна дори едната си ръка.

Инстинктивната му реакция беше да ѝ заповяда веднага да слезе при него. Който се е покатерил на някое дърво, трябва да може и да слезе от него. Но тъкмо отвори уста да ѝ го изкрещи, когато през главата му премина като мълния мисълта, че Айрис никога не би могла да се покатери чак до най-високия клон на величествената ела, ако мечката не беше по петите ѝ. Тласкана от страх, девойката навярно се бе озовала на един дъх на петнайсет метра над земята, без да разбира какво върши.

Нищо чудно, че не знаеше как да се спусне надолу: кой би запомнил откъде се е изкачил, щом е бил обхванат от паника. И сега се бе заклешила горе, между клоните, вцепенена от ужас.

Той никога не се бе катерил по толкова високо дърво. „Нищо чудно и мен да ме хване страх“ – помисли си младият мъж. И докато се катереше към девойката, му се струваше, че Айрис се е сраснала с могъщия ствол на дървото.

– Как се озова чак тук? – задъхано попита той. – Това дърво въобще няма ниски клони.

– Покатерих се на съседното дърво и после се прехвърлих тук.

Монти подсвирна от изненада. Прииска му се да може Зак да се появи отнякъде. Най-малкият му брат обичаше да се катери по дърветата, докато той не се чувстваше удобно на височина, превишаваща конското седло.

Младият мъж с мъка се катереше по долните клони на съседния бор. Дървото се огъваше под тежестта му. Айрис, с нейните петдесет килограма, сигурно се бе изкачила много по-лесно от деветдесеткилограмовия мускулест мъж. Когато достигна до нивото на най-долния клон на огромната ела, целият се беше изпотил.

Опита се да се прехвърли на елата. Айрис все още изглеждаше толкова далеч от него, колкото когато още бе на земята.

– Не можеш ли да се спуснеш поне с един метър?

– Не.

Разбираше я. Колкото повече се изкачваше, толкова по-трудна и опасна ставаше всяка стъпка. Но девойката все още бе високо над главата му. Трябваше да стигне до нея и да ѝ помогне да слезе на земята.

От върха на дървото младото момиче виждаше как той бавно и мъчително приближаваше към нея, и сърцето ѝ преливаше от топлина и любов към този смел мъж, който не се поколеба да се изкачи на тази шеметна височина заради нея. Беше уверена, че в никакъв случай Монти Рандолф не можеше да бъде упрекнат в прекалена любов към катерене по каквито и да е дървета. Опитваше се да не гледа нито надолу към земята, нито нагоре към нея, защото не можеше да повярва, че ги разделят толкова много метри, ала продължаваше да се катери.

Тя се запита дали би могла да направи същото заради него. Струваше ѝ се, че само ще забърка поредната неприятност. Винаги само това успяваше да постигне: да му създава нови и нови тревоги – от първия ден, когато тринайсетгодишна се бе влюбила в него, та до ден днешен. Затова сега се бе заклешила тук, сред полошващите се върхари, като

някаква глупачка; затова сега не смееше да помръдне от страх. Но той продължаваше да се катери нагоре, метър след метър, макар че тя с ужас се питаше дали клоните ще издържат тежестта му.

Монти не заслужаваше да има за жена една подсмърчаща страхливка. Може би наистина бе само една глупава и безполезна жена – макар че съвсем не искаше да се примири с това, – ала не искаше той да я мисли за страхливка. Щом успя да се изкачи до тук, ще трябва да съумее да слезе долу! Този път Монти може да бе решил, че си заслужава да рискува костите си заради нея, но той не беше от онези наивници, които вечно ще спасяват хората около себе си. Щеше да дойде ден, когато нямаше да издържи и щеше да я напусне.

Простото спускане на единия крак към по-нисък клон бе за нея въпрос на чест. Никога в живота ѝ не ѝ бе нужна и половината от смелостта, която трябваше да събере, за да провеси единия крак във въздуха, преди да напипа спасителния клон. Сякаш камък падна от сърцето ѝ. Младото момиче въздъхна с облекчение и съвсем бавно започна да се плъзга надолу, от клон на клон. Кората одра бузата ѝ, ноздрите ѝ се изпълниха с миризмата на смола, но тя не спря.

– Стой там, където си! – изръмжа Монти. – Ще стигна до теб.

– Вече се спускам – извика тя и продължи да се спуска. Съмняваше се, че ще може да продължи, ако спре дори за миг.

Срещнаха се на височина дванайсет метра.

– Ох! – изкрещя младият мъж, когато тя стъпи върху пръстите на ръката му.

Но Айрис не спря да се спуска, Той се извъртя откъм другата страна на ствола и когато две силни мъжки ръце я обгърнаха, тя разбра, че е спасена. Това бе най-скъпоценната прегръдка в живота ѝ – в този миг, когато двамата бяха притиснати между стъблото и клоните. Тя се съмняваше, че всички целувки, които бе получила от него, могат да затъмнят тази прегръдка.

– Ако сега отнякъде можеше ме зърне Джордж, сигурно щеше да се закълне, че окончателно съм си изгубил ума.

Айрис весело се засмя:

– И двамата сме полудели. В целия свят едва ли има други двама като нас, които така да не си подхождат един на друг.

– И които се опитват да се целуват по дърветата. – Монти я притисна здраво и отново я целуна. – А сега трябва да се смъкнем оттук.

Карлос и Джо се спогледаха, после Карлос пришпори коня си и Джо се понесе след него.

– Къде си скрил Айрис?

– А ти какво направи със златото?

– Няма никакво злато. Медисън ми призна, че това е само слух, който те се мъчат да изкоренят от години. А сега ми кажи какво направи със сестра ми? Няма да отгървеш кожата си, ако не я върна обратно в лагера преди разсъмване.

– А аз откъде мога да бъда сигурен, че ти сам не си сключил сделка с тях? И как ще ми докажеш, че вече не си се докопал до златото?

– Ако притежавах златото, мислиш ли, че щях да се лутам посред нощ из тази гора?

– Разбира се, че ще се луташ, дяволите да те вземат! Ако си задигнал златото на фамилията Рандолф, те ще те убият, ако не им върнеш Айрис.

– Нямам злато, нито пък съм сключвал сделка с братята Рандолф. А сега ми кажи къде си скрил Айрис!

– Няма да ти кажа!

Карлос намръщено изгледа приятеля си:

– Обещах ти, че ще делим всичко по равно.

– Вече не ти вярвам. Напоследък много си се размекнал. Изплашил си се. Вече нямаш смелост да се захванеш с нещо голямо. Искаш да живееш в някакво жалко ранчо и да се трепеш от тъмно до тъмно, докато пукнеш.

– Няма нито грам от жълтия метал, Джо. И вече наистина не искам да скитам по пътищата. Мислиш ли, че някой, особено онези типове от семейство Рандолф, ще зарежат с лека ръка стотици хиляди долари и просто така ще забравят за тях? Ще те преследват, Джо, та дори и до края на света! А щом Хен Рандолф се залови да преследва някого, можеш да бъдеш сигурен, че до един месец ще го хване.

– Искам да се възползвам от шанса си.

– Ти нямаш никакъв шанс, глупако! Куршумът ще ти бъде единствения шанс, мога да се закълна в това. Затова трябва да ми кажеш къде е Айрис. Знаеш, че няма да забравя да ти се отблагодаря.

– Вече е много късно. Онези типове Рандолф няма да ме оставят да живея в ранчото на Айрис.

– Може би ще е по-разумно временно да се укриеш някъде и да се завърнеш по-късно. Не ми се вярва, че те ще останат тук, след като работите с ранчото им потръгнат.

– Нищо не разбираш, Карлос. Не искам цял живот да гоня кравите – нито заради теб, нито заради себе си, – щом мога да спечеля толкова пари и да живея в охолство. Няма значение дали едно богатство е в златни монети или не. Тези типове Рандолф са толкова богати, че могат да ми платят.

– Няма да ти позволя да го сториш, Джо! Тя е моя сестра – извика Карлос и пришпори коня си. Не знаеше какво точно трябва да направи, но бе сигурен, че приятелят му няма да се откаже от намеренията си, следователно нямаше смисъл да го убеждава повече. Ако искаше да остане жив, Джо трябваше да се откаже от Айрис и да се надява на късата памет на мъжете от семейство Рандолф.

Карлос не повярва на очите си, когато Джо измъкна револвера си. Не повярва и когато видя, че той го насочва към него. Все още не вярваше, когато остра болка прониза гърдите му и той падна от седлото. Последното, което си спомняше, бе как се озова по лице върху килим от настръхнали игли, а Джо хавана юздата на коня му и препусна из гората.

Едва тогава повярва.

Монти току-що бе стъпил на земята, когато револверният изстрел разтърси нощта. Хвърли се към Найтмеър и сграбчи поводите му, за да му попречи да избяга. Заради Айрис и заради своята безопасност сега не биваше да остава без кон.

– Какво беше това? – попита девойката, когато се спусна от клоните на дървото в ръцете му.

– Изстрел от револвер – отвърна той и я пусна да стъпи на краката си.

– Исках да кажа: кой може да стреля наблизо?

– Не зная, но трябва да е или Карлос, или Джо. Когато тръгнах насам, Карлос бе напуснал ранчото. А Джо те е оставил сама, за да свърши нещо.

– Мислиш ли, че те двамата са се срещнали?

– Не знам, но ще е по-добре да ги открием.

Младият мъж я прегърна през кръста и я качи на коня. Айрис отново се учуди, че той я вдигна, сякаш бе перце. Ръцете и раменете ѝ бяха ожулени и натъртени от спускането сред клоните. От грубата кора на дървото дланите ѝ бяха разкървавени. Той с нищо не показва, че неговите ръце също го болят от трескавото изкачване по ствола на гигантската

ела.

Монти се метна на седлото пред нея:

– Дръж се здраво за мен! Трябва бързо да се спуснем по стръмния склон.

Спускането се оказа по-лесно, отколкото бе очаквала. Изминаха само няколко метра и стигнаха до мястото, където Карлос лежеше сгърчен в тревата.

– Мъртъв ли е? – попита младото момиче.

Той скочи от коня и допря ръка до шийната му артерия:

– Все още е жив.

– Трябва да го отведем до къщата на лекаря – предложи тя. – Аз съм виновна за това. Карлос нямаше да пострада, ако не се бе опитал да ми помогне. Дали ще оживее?

– Не мога да кажа, преди да разбере какво е засегнато от куршума. – Монти го обърна по гръб. – Улучен е в гърдите. Виждаш ли някъде коня му? Колкото е възможно по-бързо трябва да го закараме в ранчото, а после ще потърся лекар.

– Тя се огледа наоколо:

– Трябва да е побягнал, след като се е подплашил от изстрела.

– А може и Риърдън да го е отвел със себе си – промърмори Монти.

– Слез от коня. Трябва да ми помогнеш да го качим на седлото.

Доста трудно успяха да повдигнат Карлос и да го настанят върху коня.

– А сега ти се качи на седлото зад него – рече Монти. – Ще го придържаш да не падне, а аз ще водя Найтмеър.

Девојката изпълни нареждането му, но в гърдите ѝ се прокрадна страх. Може би усилията им щяха да бъдат напразни: Карлос беше в безсъзнание. А тя с нищо не можеше да му помогне, освен да го прикрепя, за да не падне от гърба на коня. Усещаше топлата съсирваща се кръв, която се просмукваше през ризата на Карлос. Успя да преодолее повдигането в стомаха си и притисна раната му с ръка, за да спре изтичането на кръвта.

– Чака ни доста път – обади се Монти. – Бих искал да намерим коня му.

Не бяха изминали много път, когато видяха един кон на пътеката.

– Ето го! – извика девојката. – Това е конят на Карлос. Поводите му са се заплели в храстите.

Ала щом се взря по-внимателно, сърцето на Монти се сви от лошо предчувствие. Изминаха още двајсетина метра и младият мъж разбра

какво можеше да ги очаква. Поводите на коня не бяха неволно заплетени в хрусталака, а грижливо завързани от нечия ръка. А това можеше да означава само едно: Джо Риърдън се бе притаил някъде наблизко и сега дебнеше всяка тяхна крачка.

– Риърдън е някъде наблизко – прошепна Монти. – И вероятно вече е насочил пушката си към нас. Не мърдай, докато не ти кажа.

– Откъде разбра?

– По поводите на коня. Конят не се е оплел сам за онзи хруст. Някой го е вързал.

Той предпазливо продължи сам напред. Не знаеше какво бе намислил Риърдън, но конят на Карлос му беше нужен.

– Къде е златото, Рандолф?

Гласът долетя от дърветата, някъде високо над главите им, обаче Монти не погледна нагоре, а продължи да пристъпва към коня.

– Няма никакво злато – извика той. – И никога не е имало.

– Лъжеш! – изкрещя Джо в мига, когато Рандолф стигна до коня. – Аз го видях с очите си.

– Видял си само няколкостотин долара, а не онези стотици хиляди златни долари, които всяка нощ сънуваш.

– Не се докосвай до коня! – изсъска Джо, ала вече бе твърде късно: Монти бе отвързал поводите. – Няма да ми избягаш, преди да получи златото.

– Ако ти го дам, след това нищо добро няма да видиш – отвърна Монти. – Ще се наложи да те убия. Няма да позволя на никого да краде нещо от мен: нито злато, нито жена, нито добитък! Ако ти позволя да се отървеш безнаказано, и други разбойници ще те последват. Затова няма да имам друг избор, освен да ти пръсна черепа.

– Можеш да се опиташ, но този път късметът може да ти изневери – заплаши го негодникът, но сега гласът му не прозвуча така уверено.

Монти замря в напрегнато очакване, готов всеки миг да се метне на седлото.

– По-добре се откажи от намеренията си още сега, Риърдън, преди да е станало прекалено късно! Ако Карлос оживее, може да те пуснем да се пръждосваш където ти видят очите. – С тези думи Монти светкавично възседна коня.

Никой не разбра какво се случи в следващия миг. Зловещ рев процепи нощта и от хрусталака изскочи една огромна мечка гризли, само на няколко метра от скривалището на Джо. Обхванат от ужас, той рязко се извърна и изпразни цевта в гърдите на звяра. Опита се да стреля втори

път, но огромните лапи вече се бяха впили в раменете му.

Айрис, вцепенена от страх, захлупи лице върху гърба на брат си. Монти веднага се изтегли напред.

– Изчакай ме тук – прошепна той, щом сред дърветата отново се възцари тишина. Изчезна в мрака и след няколко минути се върна.

– Какво се е случило? – уплашено попита Айрис.

– Той е убил мечката, ала и тя не му е останала длъжна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

– Докато не оздравееш, няма да има никаква сватба – каза Айрис на Карлос. – Аз ще се върна в нашето ранчо.

Бяха докарали Карлос в ранчото „Кръг седем“, Фърн решително бе отказала да се излежава по цял ден и сега за него се бе освободило едно легло.

– Освен това ще има време да изчакаме пристигането на Джордж и Роуз от Тексас – намеси се Медисън и се усмихна на съпругата си. – А и едно толкова важно събитие не може да се състои без благословията на старейшината на рода.

– Стига вече! Изплаши бедното момиче до смърт – сопна му се Фърн. – Джордж наистина е много добър – обърна се тя към Айрис. – След като хареса мен, няма съмнение, че ще бъде във възторг от теб.

– Страхувам се от Роуз – промълви Айрис. – Според Монти тя никога не греша.

– Роуз е може би най-милата жена на света – увери я Фърн. – И до днес тя ми е най-близката приятелка. Трябва да призная, че тя наистина е почти свършена и рано или късно и ти ще я обикнеш.

– Ала дори и това да не стане, нали ще живееш на повече от три хиляди километра от нея – допълни Медисън, – така че няма голямо значение дали ще я харесаш.

Фърн смушка съпруга си в ребрата. Той отвърна с весел смях и я прегърна през кръста.

– Роуз смята, че всички момчета трябва да се задомят, затова ще те посрещне в семейството с отворени обятия – продължи да я успокоява Фърн. – Но едно нещо не трябва да забравяш: ако накараш Монти да страда, няма значение по какъв повод, тя веднага ще изстине към теб; ако го направиш щастлив, тя ще те обича с цялото си сърце.

– Думите ти прозвучаха доста заплашително – промърмори Медисън.

– Не, аз добре я разбрах – каза Айрис. – И нищо няма така да ме накара да я харесам, както вашите думи за нея. Монти ми разказа за бебето, което е изгубила. Наистина ми е мъчно за нея.

– Роуз никога няма да намери щастие и покой, ако не роди поне още едно дете – продължи Фърн. – Дори може би аз трябва да ѝ дам следващото от децата ми – подметна тя и се обърна към съпруга си. –

Това чудовище ми рече, че щом не ги желая, не трябвало да имам повече деца. Но аз вече бях забременяла, преди да успея да му отговоря: „Може би това заслужавам.“ Не мислиш ли, че две буйни момчета са ни напълно достатъчни? По-лесно е да опазиш цяло стадо от крави.

– Прекалено много приличат на майка си – рече Медисън и притисна Фърн към себе си. – Те не се чувстват щастливи, ако не са на седлото.

– Тази опасност не ме заплашва – отбеляза Айрис и погледна замислено към Монти. – Монти не иска деца.

– Не, истината е, че все още не мога да кажа със сигурност какво ще решим – намеси се Монти. – Всичко се променя толкова бързо, че вече и аз не знам какво искам. Може би ще имаме деца, ала точно сега ни е много по-необходим един породист бик.

Фърн се нахвърли с такава ярост срещу него, че Айрис го дръпна за ръката, за да го накара да замълчи, и побърза да го отведе навън.

– Навярно ще трябва да имаме деца, за да ни помагат в ранчото – смутено продължи младият мъж, седнал на стъпалата. Айрис бе седнала до него и го държеше за ръката, а главата ѝ бе облегната на рамото му. – По-евтино ще бъде да наемем четири или пет каубои, обаче синовете са нещо съвсем друго – те много по-добре ще се грижат за имота. Та нали всичко ще остане за тях.

– Мисля, че в Уайоминг ще има чудесни условия да отгледаме синовете си – подхвърли Айрис и зелените ѝ очи проблеснаха дяволито. – Ще имат много приятели: мечки, пуми, диви бикове. – Монти се наведе към нея и леко ухапа ухото ѝ. – Разбира се, че децата ще ходят само с еленови кожи и мокасини. Край къщата ще има буен поток, където ще си играят до насита. – Той я целуна по врата. – И сред тези хълмове ще има поне една пещера, в която да играят на криеница. Чудя се само дали ще изрисуват имената си по стените на пещерата? – Младият мъж я ухапа по долната устна. – Но не знам какво ще ги правим, ако Роуз и Джордж ни дойдат на гости.

– Ще ги изпратим в Колорадо – измърмори той и започна да хапе горната ѝ устна. – Там ще има още повече мечки и пещери.

– Дръж се по-сериозно – засмя се тя. – Нали искаш да имаш семейство?

– Да, искам, обаче засега ти си ми достатъчна. – Айрис потръпна от наслада, защото Монти вече обикаляше с устни ухото ѝ.

– Сигурен ли си? Знам, че не съм от този тип жени, за които мечтаеш.

– Аз не искам каква да е жена.

– Не мога да готвя като Тейлър, не мога да поддържам къщата като Бети...

– Тогава е добре, че аз не очаквам подобни добродетели от бъдещата си съпруга.

Целувките по врата я караха да тръпне от удоволствие.

– И навярно много често няма да съм на едно мнение с теб.

– Винаги съм обичал здравословните караници.

Той отново я целуна по врата. Младата жена го отблъсна, иначе щеше да се поддаде на ласките му още тук, на стъпалата.

– Искам да бъда навсякъде с теб, където и да заминеш. Но искам да стоя сама в къщата и да се чудя по цял ден с какво да си запълвам времето.

– Ще ти направя нов фургон за пътуване. Тогава ще можем да се любим в храстите.

Монти се опита да откопчае най-горното копче на блузата ѝ, обаче тя отблъсна ръката му:

– Няма да ти позволя да се любим тук, на стъпалата, така че е по-добре да се държиш прилично.

– Само ако ми кажеш, че не ме обичаш.

– Никога няма да ти кажа това!

Той я сграбчи така буйно в прегръдките си, че тя изпищя.

– Мислиш ли, че трябва да изляза навън? – попита Фърн.

– Не. – Тя се надигна от стола си. – Нито пък трябва да се приближаваш до прозореца.

– Не ми се вярва Монти да не се възползва от момента и да не се нахвърли върху нея отвън, още на стъпалата.

– Няма нищо страшно в това, освен че ще го видят кравите и ще му се смеят на ума. – Медисън прегърна жена си през кръста и обсипа лицето ѝ с целувки. – Освен това мисля, че той е имал чудесното хрумване да предвиди няколко спални в тази къща.

– Ти се непоправим – отвърна тя. – Всички мъже от семейство Рандолф са непоправими.

– Знам, но поне сме съобразителни.

– Но нали съм бременна – протестира Фърн.

– Медисън побутна жена си към спалнята.

– Да, обаче все още си в началото на бременността, нали, скъпа?

Те седяха на верандата, вплели ръце и загледани в залеза.

Оранжевото слънце бавно потъваше в небесната синева и Айрис си мислеше, че никога не бе виждала нещо по-красиво.

– Ще имаш ли нещо против, ако дам ранчото на Карлос? – попита тя.

– Мислех, че вече си го направила.

– Дадох му само половината. Сега говоря за цялото ранчо.

– Ясно. А защо трябва да постъпваш така?

– Робърт Ричмонд не ми беше баща, но ми даде името си. Сега мога да му се издължа само по този начин.

Младият мъж се засмя:

– И това – след всичките мъки да докараме стадото дотук?

– Хм, не беше никак лесно, нали?

– Дори не съм забелязал.

Айрис го удари е юмрук по гърдите и той добродушно се засмя.

За малко останаха мълчаливи, а после тя внезапно избухна в смях:

– Разбираш ли колко отчаяно се бях вкопчила в това стадо? А сега се отказвам от него и от ранчото. Нямам пукната пара, а това е единственото нещо, от което се страхувах. – Тя отново се засмя:

– Излиза, че и аз съм луда като всички вас, братята от семейство Рандолф.

– Добре дошла у дома! – прошепна Монти и нежно я целуна.

КРАЙ

© 1994 Лей Грийнууд
© 1994 Стамен Димов, превод от английски
© 1994 Диана Кутева, превод от английски

Leigh Greenwood
Iris, 1994

Сканиране: ???
Разпознаване и редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Лей Грийнууд. Айрис
ИК „Торнадо“, Габрово, 1994
Редактор: Мая Арсенова
Коректор: Галина Димова
Технически редактор: Никола Калпазанов
Оформление на корицата: PolyPress, Габрово

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10950>]